

Giới thiệu Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh

Truyện Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh của tác giả Liễu Như An là một câu chuyện thuộc thể loại truyện ngôn tình trùng sinh kiếp trước kiếp này.

Ngô Du sống lại, kiếp này nguyện vọng duy nhất của anh chính là, để cho người con gái anh yêu khắc cốt ghi tâm đã gả cho anh sống hơn nữa đời người nói một câu “Em yêu anh”!

Nhưng vì cái gì, anh lại có nhiều tình địch như vậy hả, trúc mã một hai ba người, bạn học bốn năm sáu, bạn bè càng sáu bảy tám, có hết hay không đây!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Triệu Tiểu Chiêu cần cù chăm chỉ, thật cố gắng nỗ lực cuối cùng cũng lấy được tấm giấy thông báo trúng tuyển của đại học, nhưng đừng một cái sống lại năm nhất tiểu học, cô lớn tiếng mắng một câu: Ông trời, ông có làm hay không, tôi không cần sống lại! Tôi không cần sống khổ cực như vậy mới tốt được một chút rồi lại quay lại con đường gian nan này nữa!!

Ngô Du sống lại, kiếp này nguyện vọng duy nhất của anh chính là, để cho người con gái anh yêu khắc cốt ghi tâm đã gả cho anh sống hơn nữa đời người nói một câu “Em yêu anh”!

Nhưng vì cái gì, anh lại có nhiều tình địch như vậy hả, trúc mã một hai ba người, bạn học bốn năm sáu, bạn bè càng sáu bảy tám, có hết hay không đây!

Nội dung nhãn hiệu: Trùng sinh kiếp trước kiếp này

Nhân vật chính: Triệu Tiểu Chiêu, Ngô Du, phối hợp diễn: bạn học, mấy người thân thích, cái khác:...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1: Vợ ơi, ăn dưa hấu

Hai chân của Triệu Tiểu Chiêu quỳ trên mặt ghế, nửa người đang dựa vào bàn, một tay đè cuốn tập viết, một tay cầm cây viết con vật nhỏ, viết vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên cuốn tập “Một hai ba bốn”.

Triệu Tiểu Chiêu vô cùng xác định, cô sống lại!

Đôi mắt cô đỏ lên, đừng hiểu lầm, cô không phải vì vui đến phát khóc, mà là đặc biệt tức giận, vô cùng tức giận!

Ông trời đang đùa với cô sao!

Vất vả lắm cô mới có được một mục tiêu phấn đấu, cần cù chăm chỉ, học tập tốt mỗi ngày hướng lên rút cuộc trở mình, vượt qua con đường gian nan lướt qua sóng lớn, vui vẻ nhận được tấm bằng đại học, oh yeah! Cuộc sống tự do của cô đã đến.

Nhưng ông trời chết tiệt kia vậy mà im hơi lặng tiếng để cô sống lại!

Ông trời à! Trên thế giới này có rất nhiều người muốn đổi vận đó, đều muốn làm lại từ đầu! Ông đi tìm bọn họ đi! Cũng không cần tìm cô đâu! Điều kiện nhà cô tuy không giàu sang phú quý, nhưng cũng là cơm no áo ấm, gia đình vui vẻ, tương mạo cô bình thường, ngũ quan đoan chính, chỉ số thông minh đủ sài, chăm chỉ cố gắng, thật sự là một học sinh giỏi, cô cũng không có quá nhiều chí hướng, chỉ cầu có thể học tốt, khi tốt nghiệp tìm được công việc ổn định, sau đó lập gia đình sinh con, bình an vui vẻ cả đời.

Cuối cùng cô đã thực hiện được, nhưng vì cọng lông gì mà ông trời muốn cho cô sống lại! Ông mau cho tôi một lý do, mau, tôi không đánh chết ông không được sao!

“Rắc ——!” Cây bút chì bị gãy làm hai, vì cô dùng quá sức rồi.

“Đã viết hơn nửa ngày, vậy mà không viết xong được một tờ giấy, trong đầu đang suy nghĩ cái gì vậy hả?” Người phụ nữ ngồi ở bên cạnh trừng mắt nhìn cô, giật lại cây viết trong tay cô sau đó đút vào đồ gọt bút chì gọt lại cho cô, sau đó vẫn không quên chỉ lên trán cô nói vài lời, đứa nhỏ này sao lại ngốc như vậy thật sự không để người ta bớt lo mà.

Triệu Tiểu Chiêu thờ dài.

Nếu như cô đã sống lại, vậy những trò chơi cô từng chơi và đã quên đi sẽ quay lại một lần nữa. Cuộc sống thứ hai lại đến, cũng giống như chơi lại trò chơi một lần nữa, dù sao so với lần thứ nhất sẽ thuận lợi tốt đẹp hơn rất nhiều.

Cô cầm lấy bút, cam chịu số phận mà múa bút thành văn.

“Viết từ từ, chữ viết yêu cầu phải đầy đặn chỉnh tề, viết nhanh như vậy, con nghĩ chữ có thể mọc cánh bay lên à, tẩy đi viết lại mau!”

Một cục tẩy chuyên dụng được đặt trước mặt cô.

Cô im lặng cầm lên tẩy sạch chữ vừa ghi, sau đó từ từ viết lại, viết lại...

Còn nhỏ thì không có quyền! Huống chi, lúc này cô chỉ có 7 tuổi!

Triệu Tiểu Chiêu liếc mắt nhìn người mẹ xinh đẹp dáng người thon thả, bĩu môi, thiết là sẽ bị người phụ nữ này ức hiếp gần 20 năm! Trời ơi, đất hời! Ông còn có lương tâm hay không!

“Bà chủ, lá trà này bán thế nào?”

“Một kg một lượng, lá trà này tốt lắm, cô nhìn đi, mầm trà này ngắn như vậy, lá cây lại xanh, tuyệt đối là trà ngon, cô ngồi xem, mùi vị thơm lắm!”

“Còn cái này? Tên là gì?”

“...”

Triệu Tiểu Chiêu thừa dịp nàng mẹ nói chuyện với khách hàng, lưu loát gấp vở lại, nhảy xuống ghế, chạy nhanh ra ngoài, nói với mẹ: “Mẹ, con đi tìm Vệ Giai cùng làm bài tập, trước khi ăn cơm chiều con sẽ về.”

Mẹ Triệu Tiểu Chiêu quay sang liếc nhìn, nếu như là Triệu Tiểu Chiêu chân chính 7 tuổi thì khẳng định bị cái liếc này làm cho đứng hình rồi, có điều vấn đề là, linh hồn bên trong lại là Triệu Tiểu Chiêu 20 tuổi, lá gan cô rất lớn nha!

Cô cười hi hi nhìn về phía mẹ nói: “Mẹ, yên tâm, con nhất định sẽ làm xong bài tập, buổi tối ba tối kiểm tra, cam đoan sẽ đúng hoàn toàn!”

Nói xong, thừa dịp mẹ của cô bán hàng sẽ không cầm cây chổi ra đuổi cô, hai chân cô vung ra nhanh như chớp đã chạy xa.

“Đứa nhỏ này của em cũng bướng bỉnh quá ha?” Khách hàng là một người phụ nữ trung niên cũng có đứa nhỏ bằng tuổi như vậy ở nhà, lập tức liền cùng mẹ Triệu Tiểu Chiêu trò chuyện.

“Thật ra thì con bé cũng nghe lời, hôm nay không biết ăn trúng thuốc gì, lá gan lớn như vậy, bài tập chưa làm xong cũng dám chạy, buổi tối về sẽ đánh gãy chân của nó, chị nói xem một đứa nhỏ như vậy cũng có thể giày vò người mà!”

“Nói đúng lắm, nhà chị...”

Bên này hai người mẹ nói chuyện phiếm, Triệu Tiểu Chiêu thì đang đi trên con đường gạch đỏ đan xen lá cây màu xanh mà vô cùng hoài niệm.

Cô sinh ra năm 92, bây giờ đã 7 tuổi, đúng lúc là thập niên 90, năm 1998.

Hôm nay vừa ngày chủ nhật, con đường cô đang đi là đường chính trấn Liên Thịnh, vì vậy người đến người đi, rất náo nhiệt. Bởi vì trấn Liên Thịnh thuộc về thành phố Thượng Hải, được khai phá rất sớm, chính là năm 98, đường phố này cũng là phù kín xi măng, chính giữa có hàng cây xanh ngay ngắn, hai bên đường phố, cửa hàng như rừng, bố cục thống nhất.

Thập niên 90 có một đám người tràn vào Thượng Hải, việc buôn bán, làm kiến trúc, làm lao động, nhà cô cũng là một trong những người đó, quê quán của cô vốn là ở Thành phố D ở Chiết Giang, trong lúc này, kinh tế vẫn tương đối khó khăn, cha mẹ của cô chỉ có thể đi ra ngoài mưu sinh, kiếm tiền.

Vệ Giai là người lớn lên ở trấn Liên Thịnh, ra đường lớn phải đi qua một con phố xưa cũ, cuối phố là một cây cầu thật lớn, qua cầu lại đi qua một cánh đồng ruộng lớn, đằng sau đồng ruộng là từng dãy nhà có một sân nhà phong cách nông thôn là nhà của Vệ Giai.

Thượng Hải là một quốc gia lớn, trấn Liên Thịnh cũng chỉ là vùng ngoại thành ở nông thôn, phòng này so với nông thôn ở thành phố D lúc trước mình ở thì rất phồn hoa rồi.

Nơi đây so với quê hương của cô, thật sự là cuối những năm 20!

Triệu Tiểu Chiêu căn cứ theo con đường trong trí nhớ, vừa nhớ lại vừa đi qua cầu lớn, hai bên cầu lớn có đầy sạp bán, có bán cá tôm hải sản, cũng có

bán một vài loại trang sức nhỏ, hoa quả, quần áo..v.v,...

Dưới chân Triệu Tiểu Chiêu vẫn bước tiếp, một đôi mắt cũng không ngừng bận rộn.

“Triệu Tiểu Chiêu ——! Triệu Tiểu Chiêu ——! Triệu Tiểu Chiêu ——!”

Một giọng con trai non nớt thanh thúy không ngừng kêu tên của cô, cô không khỏi nhìn theo tiếng kêu.

Một cái nón rom vàng trên đỉnh đầu, mặc quần đùi màu đen, áo T-shirt ngắn tay màu trắng, một đứa con trai bằng tuổi cô, đứng ở bên cạnh một đồng dưa hấu, nhìn chăm chăm cô, thấy cô bước tới, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Nó cầm theo một miếng dưa hấu, chạy tới trước mặt Triệu Tiểu Chiêu nói: “Nè, cho cậu ăn.”

Triệu Tiểu Chiêu tìm tòi trong trí nhớ, thật sự cũng không nhớ ra đứa bé trai này là ai, cô có chút xấu hổ hỏi: “Xin hỏi cậu là?”

Bé trai kia có chút thâm ý mà nhìn cô một cái nói: “Mình họ Ngô, tên một chữ Du, mình học lớp 2 kế bên lớp cậu đó, cậu biết không?”

Triệu Tiểu Chiêu hiểu, trách không được cô không nhớ rõ, lớp bên cạnh đó, ai vậy? !

Cô nhìn ánh mắt tràn ngập mong chờ của cậu, chỉ có thể gật đầu nói: “Ách, có chút ấn tượng.”

“Vậy có ấn tượng nào vậy?” Ngô Du yên lặng nhìn cô, có bộ dáng giống như hôm nay cô không nói ra “Giáp ắt bình định”, tôi liền không bỏ qua cho cô.

Triệu Tiểu Chiêu có chút sợ hãi, cô vắt óc suy nghĩ, áp a áp ứng cả buổi, nói: “Tôi biết cậu là Ngô Du, học lớp 2 bên cạnh.”

Mắt thấy vẻ mặt Ngô Du âm ỉ xuống, trong lòng Triệu Tiểu Chiêu có chút bất an, cô thật sự không có ý muốn tổn thương một bạn nhỏ đâu, cô vội vàng bổ sung nói: “Này, bạn học Ngô, về sau chúng ta làm bạn tốt của nhau, tôi cũng sẽ có ấn tượng với cậu.”

“Được, vậy tôi chờ cậu lúc nào cũng có ấn tượng với mình!” Ngô Du nhếch môi, cười rất xấu xa.

Triệu Tiểu Chiêu im lặng!

Đứa nhỏ này cười như vậy, sao cô cảm giác có chuyện xấu vậy nè?

“Cậu đi đâu?” Bạn học Ngô Du nhìn chăm chăm vào trán đầy mồ hôi của cô, nhíu mày, “Trời rất nóng, chạy đến đây làm gì, râm đen rồi cậu muốn trắng lại cũng không biết sẽ mất bao lâu đâu!”

“Tôi đi tìm bạn học để cùng làm bài tập.” Triệu Tiểu Chiêu thành thật trả lời.

“Nam hay nữ vậy?” Lòng mày của Ngô Du nhíu chặt hơn, Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy có lẽ có thể kẹp chết một con ruồi rồi.

“Nữ.” Mặc dù Triệu Tiểu Chiêu trả lời, nhưng không khỏi cảm thấy bạn nhỏ trước mặt cô có phải quá nhiều rồi hay không, “Bạn học Ngô Du, tôi có hẹn với người khác, tôi không thể đến trễ, làm cho bạn ấy sốt ruột chờ cũng không hay, ngày mai chúng ta đi học lại nói chuyện tiếp nha, bye bye.”

Triệu Tiểu Chiêu nói xong liền bước đi, nhưng bị một tay ngăm đen kéo cánh tay cô lại.

Cô bất đắc dĩ quay đầu, có ý tốt hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Cậu quên lấy dưa hấu.”

“Không cần, nhiều như vậy, nặng lắm tôi cảm không nổi!”

“Vậy tôi tiễn cậu.”

“Không không không, tôi cảm được rồi, haha...! Cậu cũng đừng tiễn, ngàn lần đừng tiễn, tôi đi đây!”

Lần này Ngô Du không có kiên trì nữa, chẳng qua là lấy một chiếc túi to bỏ sách vở và hộp bút trên tay cô vào, rồi đưa trả lại cho cô. Bạn học Ngô cười với cô: “Trên đường cẩn thận một chút, dưa hấu ăn đi đừng chừa, ăn hết, tôi vẫn còn.”

“A, cảm ơn, tôi phải đi rồi bye...!”

“Ừ, cẩn thận một chút.”

Triệu Tiểu Chiêu giống như chạy nạn, nhanh chóng rời xa, vừa chạy vừa nghĩ, bạn nhỏ trước đây thật sự quá nhiệt tình như vậy sao, thật làm cho người ta khó có thể chống đỡ! Đợi lát nữa về nhà phải đi đường vòng thôi.

Mũ rom che đi vẻ mặt bên dưới của Ngô Du, bởi vì ánh mặt trời chói chang nên không nhìn rõ ràng, anh đứng thật lâu, thẳng đến bóng dáng của Triệu Tiểu Chiêu biến thành một dấu chấm đen biến mất cuối dòng ruộng, anh mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục bán dưa hấu của anh.

Mà suy nghĩ của anh sớm đã bay xa.

Kiếp trước tóc của cô cũng không thừa thớt giống như bây giờ, thất hai bím nhỏ xinh, nó dày hơi, và dài hơn, lúc ấy tóc cô dài ngang eo tùy ý cột lại, ngẫu nhiên có mấy sợi tóc rơi trên trán bị cô vén ra sau tai, cô không thích nói chuyện yêu đương, nhưng cô rất thích cười, dù sao thì nụ cười như có như không treo ở bên miệng, để cho trong lòng anh ấm áp.

Kiếp trước anh sống cũng không suôn sẻ, điều kiện gia đình không tốt, cha chưa cho anh được cái gì, ngược lại thường thường kéo chân anh, lại để cho anh bởi vì có một người cha “Yêu rượu như mạng, đánh bạc thành tính, và thô bạo” mà bị bao nhiêu người xem thường, khinh bỉ, mẹ anh bởi vì thường bị cha đánh đập, lại một ngày ba buổi đi đến xưởng in nhuộm, xưởng kim khí làm việc, tới khi anh trưởng thành, thân thể liền suy sụp, cả ngày nằm ở trên giường cần người chăm sóc.

Năm đó khi cô mới gả tới, phải chăm sóc mẹ cô, phải chăm sóc con trai, buổi tối đợi mọi người ngủ, mới có chút rảnh rỗi, liền lên mạng vẽ ít bản thảo tranh thiêu, kiếm ít tiền, phụ giúp gia đình. Thành tích của cô rất tốt, vốn là tốt nghiệp đại học có tương lai phát triển rất tốt, nhưng bởi vì gia đình anh, cô quyết định lui về phía sau giúp anh chăm lo gia đình, để anh yên tâm phát triển sự nghiệp.

Cô bên cạnh anh đến Thương Hải sống bấp bên nhiều năm, anh buôn bán thua lỗ, còn có tiểu tam tiểu tứ, từ đầu đến cuối cô điều nhân nhậ đứng sau lưng anh, chưa bao giờ rời xa.

Suốt những năm sau, cũng chỉ có cô, vợ của anh, ở điểm cuối của sinh mệnh, vẫn như cũ làm bạn bên cạnh anh, khi đó mặc dù tóc cô sớm đã trắng xoá, nhưng tươi cười vẫn dịu dàng như cũ.

Anh nhắm mắt trước, cô cười với anh nói một tiếng “Cảm ơn” !

Ừ, cảm ơn!

Cảm ơn anh thu nhận “Người đàn bà dâm đẳng” như cô, còn cảm ơn anh đã cho con trai bảo bối của cô một người cha tiện nghi?

Anh rất muốn cười lạnh, tình cảm sống cả đời này, cô cười với anh, cô mang lại ấm áp cho anh, cô cùng anh trên giường nhậ nhẽo làm tình, cũng chỉ vì cô muốn trả ơn, tất cả cũng chỉ vì “Cảm ơn” !

Cô chưa bao giờ yêu anh!

Bằng không thì vì sao anh có tiểu tam tiểu tứ, tin tức báo chí trên internet bay đầy trời, cô vẫn không hỏi tới, không tức giận cũng không xoắn xuýt, cho tới bây giờ vẫn là khẽ mỉm cười với anh.

Thật sự rất đáng giận!

Nhưng khi sắp chết, anh vẫn như cũ không nỡ bỏ cô mà đi.

Không nỡ bỏ bởi vì người vợ không đem lần đầu cho anh, mà lại cố tình để anh tới gần, rồi lại lạnh nhạt.

Anh hận người đàn ông đã cướp đi lần đầu tiên của cô, nhưng trong lòng lại không ngăn được mà cảm kích anh ta, bởi vì như vậy, mới khiến cô gái bảo thủ như cô, lựa chọn gả cho người có tướng mạo xấu xí, gia cảnh bình thường như anh, nhưng lại yêu cô tận xương tủy.

Hắn vừa mới cố tình thăm dò cô, cũng trở lại quá khứ giống như hắn, nhưng nhìn phản ứng của cô hắn cũng hiểu được là cô không biết hắn, hắn thật sự rất muốn bắt lấy cổ áo của cô sau đó háo háo hỏi một câu.

Triệu Tiểu Chiêu, rốt cuộc kiếp trước em có yêu anh không? !

Đôi mắt Ngô Du trở nên âm trầm, khóe miệng lại nở nụ cười lạnh, Triệu Tiểu Chiêu nếu như anh sống lại một lần nữa thì kiếp này em đừng có mơ tưởng đến người đàn ông khác!

Bên kia Triệu Tiểu Chiêu vẫn không hay biết gì, một tay cầm một túi dưa hấu, một tay cầm sách bài tập, trăm cay nghìn đắng cuối cùng cũng bước tới nhà Vệ Giai.

“Vệ Giai, Vệ Giai ——!”

Cô đứng ở dưới lầu nhà cô ấy, ngẩng đầu kêu tên của cô.

Bạn học nhỏ này đã mấy chục năm rồi không gặp nhau, bởi vì vấn đề hộ tịch, cô chỉ đọc đến lớp 4 liền trở về quê quán, bởi vì đủ loại nguyên nhân, không có liên lạc với bạn học ở đây nữa.

Trên lầu thò ra một cái đầu, đúng là Vệ Giai.

“Là Tiểu Chiêu, đợi mình xuống mở cửa ngay.”

Tiểu Chiêu đợi không lâu, chợt nghe “Két” một tiếng, cổng lớn được mở ra, Vệ Giai mặc váy liền màu hoa hướng dương, chân mang một đôi dép lê màu

lam đi ra.

“Vệ Giai, cho nè, mình đem dưa hấu cho cậu.” Da mặt Triệu Tiểu Chiêu thật dày mà mướt hoa hiên Phật.

Vệ Giai nhận dưa hấu, kéo tay Tiểu Chiêu nói: “May quá cậu tới rồi, mẹ của mình kêu mình viết 3 cuốn văn, luyện chữ 5 tờ giấy nữa, còn muốn mình học đàn piano 2 tiếng, hôm nay mình cũng không có thời gian nghỉ ngơi, cậu tới rồi, rốt cuộc mình có thể nghỉ một lát.”

Với thành tích của bạn tốt sau những năm 90 Thượng Hải là tuyệt đối rất quan trọng tổ chức giáo dục.

Khi ở quê của bọn họ, thế kỷ 21 mới bắt đầu hứng thú mới học, nhưng ở chỗ này, những bạn nhỏ không có cùng hứng thú đều sẽ không có chung đề tài để mà trao đổi.

Triệu Tiểu Chiêu đối với Vệ Giai mà nói, chỉ có thể im lặng chị đây sống 20 năm cũng không có đa tài đa nghệ được như em! Em nhỏ à, vất vả cho em rồi.

“Mẹ, bạn học con đã đến.” Vệ Giai mời Tiểu Chiêu ngồi xuống phòng khách.

Một người phụ nữ trẻ tuổi váy liền áo màu lam bùng một đĩa bánh đậu bánh chưng được cắt gọn gàng lại, còn có một đĩa quả cam bày ở trên bàn trà.

Người phụ nữ đó mời Triệu Tiểu Chiêu ngồi xuống, trên mặt đầy ý cười hỏi: “Bạn nhỏ, con tên gì?”

“Mẹ, đây là bạn học cùng lớp với con, tên là Triệu Tiểu Chiêu, khiếu vũ rất tốt, trước kia nhà trẻ hay múa điều là bạn ấy dẫn đầu.” Vệ Giai cao hứng bùng bùng mà nói.

“Vệ Giai, ngồi xuống, chú ý dáng vẻ.” giọng nói của bà không cao, lại vô cùng nghiêm khắc.

Vệ Giai yên tĩnh trong nháy mắt, cô chậm rãi đi đến ghế safo, bắt đầu ngồi xuống.

“Chào dì, ngài khỏe chứ, đây là dưa hấu con đem tới, dì có thể nếm thử.” Triệu Tiểu Chiêu lấy dưa hấu ra, dưa hấu đỏ tươi ướt át, phối hợp với hạt dưa hấu màu đen, còn có mùi thơm ngát kéo tới, làm cho người ta không khỏi muốn chảy nước miếng.

Người phụ nữ nhìn thấy chất lượng dưa hấu không tồi, không khỏi kinh ngạc: “Dưa hấu này cũng tốn không ít tiền đi, để cho một đứa bé như con tốn kém như vậy, sao không biết xấu hổ chứ.”

“Không tốn tiền, con của chủ vườn dưa bên kia cầu là bạn tốt của con, bạn ấy cho con.” Triệu Tiểu Chiêu nói.

Sắc mặt người phụ nữ thay đổi trong nháy mắt, nhưng mà bà vẫn không chế được, lập tức cười nói: “Nếu là bạn tốt của con cho con ăn, vậy con nên mang về để mình ăn đi, tóm lại là tâm ý của bạn.”

“Mẹ, con muốn ăn một miếng, dưa hấu này mùi vị biết là ngon hơn những dưa mà mẹ mua kia.” Vệ Giai mắt thấy mẹ của cô muốn để Triệu Tiểu Chiêu mang về, lập tức mở miệng nói.

“Đứa nhỏ này sao lại ham ăn như vậy.” Mẹ cô trách cứ cô một câu, sau đó tay đã bỏ dưa hấu vào túi một lần nữa, thấp giọng nói thầm, “Đồ vật bán vỉa hè không sạch sẽ, không sợ ăn xong sẽ đau bụng à.”

Mặc dù bà nói rất nhỏ, tốc độ khi nói cũng nhanh, nhưng mà Triệu Tiểu Chiêu là người trưởng thành, nhớ tới nét mặt của bà, có lẽ người này nghĩ rằng dưa không tốt, không nên ăn.

Cũng được, Triệu Tiểu Chiêu cô cũng không phải người dễ tiện, nên chẳng có lý do gì mà phải cầu xin người khác nhận lấy hảo tâm của mình cả?

“Dì nói rất đúng, đồ vật do bạn tốt cho cũng không thể tùy tiện lại chuyển giao người khác, thứ này mặc dù không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng cũng là mảnh tâm ý của bạn con, nếu như cho người không biết nhìn hàng, chỉ sợ sẽ làm tổn thương tâm ý người cho dưa.”

“Mày...” Hiển nhiên bà ta nghe được Triệu Tiểu Chiêu nói bà “Không biết nhìn hàng”, bà có chút tức giận, nhưng mà nghĩ đến con của mình còn đang ở đây liền nhịn xuống không có mở miệng trách mắng.

“Không biết cha mẹ con đang làm gì đó?” Bà ta nhẫn nhịn rồi lại hỏi tiếp.

“Cha mẹ con đều từ bên ngoài đến buôn bán, tại trấn Liên Thành bán lá trà.” Triệu Tiểu Chiêu không lấy việc làm của cha mẹ làm hổ thẹn, cũng không bởi vì nơi mình sinh ra mà cảm thấy kém một bậc.

Nhà cô mặc dù so ra kém nhà có tiền như Vệ Giai, quê cô mặc dù không có phồn vinh như Thượng Hải, nhưng mà cô đã cảm thấy đủ, cô cảm thấy quê hương của cô cùng Thượng Hải mỗi nơi mỗi vẻ, có đặc sắc khác nhau, không có phân chia ưu khuyết điểm.

Nhiệt tình của bà liền hạ thấp xuống, bà hỏi xong mấy câu đó nói với Vệ Giai một chút liền đi xem tivi.

Chờ trường bố đi rồi, Triệu Tiểu Chiêu mới có tâm tư nói chuyện với Vệ Giai.

Triệu Tiểu Chiêu đến tìm Vệ Giai là có mục đích, cô muốn hỏi Vệ Giai bài tập này là sao a! Là một học sinh tốt, hôm nay chuyện chính là học tập tốt, đương nhiên bài tập cũng phải hoàn thành thật tốt! Tiếp theo là hiểu rõ cán bộ trong lớp, những chuyện này đã qua mười mấy năm, rất nhiều chuyện đã không nhớ nổi rồi.

Hai người lú lú nửa giờ, mẹ Vệ Giai kêu Vệ Giai đi luyện đàn, Triệu Tiểu Chiêu cũng thức thời mà tạm biệt, rời khỏi.

Sau khi ra cổng, nhìn thấy cánh cửa đóng chặt, Triệu Tiểu Chiêu cảm thán một câu: Nhân tình nhạt nhẽo mà!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2: Ăn sáng thôi vợ yêu

Edit: Tô Nguyệt Nhi

Beta: Lily_Carlos

“Mẹ, con về rồi.” Triệu tiểu Chiêu nhanh chóng chạy vào cửa hàng, đem hai túi dưa hấu lớn đang cầm trên tay thả lên bàn. La Kiến Lan nhìn Triệu Tiểu Chiêu không thấy bóng dáng từ trưa, trên trán nổi gân xanh.

“Triệu tiểu Chiêu, con làm xong hết bài tập chưa mang ra đây để mẹ kiểm tra coi, nếu con làm sai một bài thì phải chép phạt một trăm lần.” La Kiến Lan đi theo Triệu tiểu Chiêu vào trong phòng chống nạnh rộng to.

Triệu tiểu Chiêu rửa sạch tay, cầm lấy miếng dưa hấu cắn một miếng thật to, dưa này mọng nước ngọt ngào và rất ngon miệng, Triệu tiểu Chiêu nghĩ thầm rằng mẹ Vệ Giai thật đúng là không có ánh mắt, dưa ngon vậy mà lại chê bai.

“Con làm xong lâu rồi, để ở bên trong túi xách ấy mẹ tự lôi ra xem đi.” Triệu tiểu Chiêu miệng đầy dưa hấu, chỉ nói qua loa.

“Thái độ của con kiểu gì vậy, con nít mà dám không lễ phép với mẹ, mẹ ngồi đây con đi lấy rồi mang qua cho mẹ, còn không mau lên. Còn có đồng dưa hấu này lấy đâu ra con làm gì có tiền mua có phải lấy từ ngăn kéo tủ phía trước hay không, mẹ cứ thấy lạ tại sao tiền trong đó luôn thiếu khẳng định là con nít quý này mang đi mua đồ ăn vặt, nhỏ như vậy liền lén lút, lớn lên còn ra cái dạng gì nữa con đứng yên đó cho mẹ xem hôm nay mẹ có đánh chết con không!” La Kiến Lan nói liền mạch lại bén nhọn, xa xả một tràng dài, Triệu tiểu Chiêu một miếng đầy dưa hấu vẫn không kịp nuốt xuống.

Mất thấy La Kiến Lan một tay đã quơ lấy cây chổi, cán chổi mém chút nữa quét vào cẳng chân Triệu tiểu Chiêu.

Triệu tiểu Chiêu nhanh chóng nuốt dưa hấu, thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát móng vuốt của mẹ.

“Mẹ, đáng lẽ mẹ phải cho con cơ hội giải thích chứ, không cho biện bạch liền áp đặt hình phạt, chỉ có ở xã hội cũ mới như vậy thôi bây giờ đang thi hành chính sách dân chủ, việc lạm dụng xử phạt thể xác đã không còn phổ biến nữa rồi!” Triệu tiểu Chiêu vừa nói vừa chạy, một bên vẫn cắn dưa hấu.

“Ngươi đứa nhỏ này, hôm nay thật sự muốn làm phản rồi!” La Kiến Lan vô cùng kinh ngạc con gái bà là người hướng nội bình thường sợ bà muốn chết, có bao giờ giống như là hôm nay đâu, đáng vẻ giống như là một con khi nhảy nhót lung tung, còn có thể đi lí luận với bà toàn thân toát ra vẻ cơ trí mà trước nay không có so với cái tính tình trầm lặng nhu thuận ngày xưa thì cái bộ dạng xấu xí hôm nay ngược lại rất hợp ý bà.

La Kiến Lan chạy cũng đã mệt chống cây chổi đặt móng ngồi trên ghế trường măt nói: “Hừ, nói đi, để xem con có thể biện hộ được đến mức nào.”

“Đầu tiên, thái độ của con không đúng cái này con phải giải thích với mẹ thân yêu, mẹ, tối ăn miếng dưa hấu cho bớt giận.” Triệu tiểu Chiêu cung kính dùng hai tay đưa lên một miếng dưa hấu, sau đó cầm lấy giẻ lau bắt đầu lau bàn tay cho sạch sẽ, haizz không có biện pháp nha năm nay vẫn chưa lưu hành việc sử dụng khăn tay, nếu cứ sử dụng như thế thì quá xa xỉ!

“Đề sang một bên, không có tâm trạng ăn.”

Triệu tiểu Chiêu nhét dưa hấu vào trong tay La Kiến Lan nói tiếp: “Tiếp theo, dưa hấu này là bạn con cho không phải con đi trộm. Cuối cùng, tiền bạc trong ngăn kéo của mẹ con không hề đụng tới nhưng mà mấy ngày trước con có nhìn thấy ba lén hút thuốc ở phía sau cửa đó!”

Gấp đá bỏ tay người tuyệt đối là một ý kiến hay, mẹ đã bắt đầu đem toàn bộ lực chú ý chuyển sang người ba.

“Ba con lại hút thuốc rồi hả ? Còn nói cai thuốc lại bắt đầu lén lút, mỗi ngày 10 điều tiền kiếm được trong một tháng này còn không đủ để ba con đi mua thuốc!”

“Mẹ, trước hết mẹ đừng hỏi ba, hiện giờ ba không có ở nhà chờ ba về nhà rồi giáo huấn ba cũng chưa muộn, trước hết mẹ cứ kiểm tra bài tập của con đi đã đảm bảo sau khi xem xong tâm trạng vui vẻ, hoa tâm nộ phóng, ước nguyện đều thành hiện thực!” Hai tay Triệu Tiểu Chiêu dang sách bài tập lên không cần cho tiền mà miệng vẫn không ngừng tuôn ra những lời nói tốt đẹp.

“Ha ha!” La Kiến Lan bị cô chọc như vậy cũng nở nụ cười “Như bà cụ non ấy, nếu như thi giữa kỳ con được song bách* là mẹ cảm tạ trời đất rồi!”

(* song bách là 2 điểm 100)

“Được ạ, chỉ là chuyện nhỏ!” Triệu tiểu Chiêu tròn mắt, nếu như cô không lấy được điểm 100 trong tất cả các kỳ thi của năm nhất thì chỉ có thể đập đầu vào miếng đậu hũ chết đi cho xong.

“Ồi chào, khẩu khí lớn như vậy nha! Con có thể lợi hại như vậy sao? ! Hồi xưa học đánh vần còn không lưu loát toàn bị thầy cô la, còn có mấy ngày nữa là đến kỳ thi rồi con có thể được 100 điểm sao!” La Kiến Lan nghe cô nói xong, tuy nói lại với cô bằng giọng điệu châm chọc nhưng trong ánh mắt của bà vẫn có sự mong đợi.

Triệu tiểu Chiêu hoàn toàn lơ đãng, đó là mẹ cô, mẹ cô nói ra những lời khó nghe cũng chỉ muốn tốt cho cô, nếu cô để trong lòng thì chính là kẻ ngốc, xem đi mẹ cô chỉ vì một câu nói khẳng định nhỏ nhỏ mà đã cao hứng như vậy! Làm cha làm mẹ, ai không muốn con cái của mình mạnh khỏe và nổi bật hơn người chứ?

“Mẹ, mẹ hãy tin con đi, con nói thật rồi mẹ sẽ thấy.” Triệu tiểu Chiêu nói xong, như nhớ ra cái gì đó liền nói tiếp “Mẹ, không phải ba mua cho con một bộ phim hoạt hình song ngữ Anh - Trung sao? Mẹ để đâu, lấy ra cho con xem với con muốn học tiếng Anh.”

La Kiến Lan chọc chọc đầu cô: “Tiếng Trung Quốc còn chưa học giỏi còn muốn học nói ngoại ngữ nói đại là muốn coi phim hoạt hình đi, để mẹ kiểm tra bài tập của con xong nếu đúng hết, mẹ sẽ lấy ra cho con xem”

Triệu tiểu Chiêu vội ôm cánh tay La Kiến Lan cọ cọ đầu vào tay bà: “Mẹ, mẹ thật sự là một người mẹ tốt nhất trên đời!”

“Đi đi đi, mẹ nổi hết cả da gà lên rồi.” La Kiến Lan nói thì nói vậy, nhưng ý cười trên mặt đều không thể che giấu, là một người mẹ ai lại không muốn con thân cận với mình, trước kia vì tính cách của La Kiến Lan luôn mạnh mẽ mà cách nói chuyện vô cùng nghiêm khắc nên Triệu tiểu Chiêu ở trước mặt bà luôn luôn sợ hãi rụt rè có thể tránh tiếp xúc với bà thì cô sẽ cố tránh, càng không cần phải nói đến việc nũng nịu hay là những nhéo với bà.

“Hắc hắc hắc.” Triệu tiểu Chiêu buông cánh tay La Kiến Lan ra sau đó lấy tay gãi mũi cười một cách ngây ngô.

Chỉ sau một lúc sau La Kiến Lan kiểm tra xong bài tập, cực kỳ hài lòng.

Chữ viết ngay ngắn sạch sẽ toán học thì làm đúng hết, đối với một đứa bé năm nhất tiểu học mà nói như vậy là quá tốt rồi.

Tuy rằng La Kiến Lan không thường xuyên nói những lời dễ nghe, nhưng cũng là một người nói được làm được.

Bà lấy ra một hộp đĩa phim, vừa mang một cái đĩa CD ấn vào đầu đọc, nghe nó nói “Đang đọc đĩa, xin vui lòng đợi...”, vừa cẩn thận đem mấy đĩa phim còn lại cất kỹ.

“Xem cái này đi, xem xong thì phải hứa là không được làm loạn nữa nghe chưa.” La Kiến Lan dặn dò “Ngồi xa một chút, nếu không mắt sẽ bị cận thị.”

Triệu tiểu Chiêu ngoan ngoãn di chuyển cái ghế gỗ 4 chân, mang ra xa một chút, lúc này mới nhìn chằm chằm chiếc tivi màu 21 inch.

Trên TV bắt đầu chiếu phim hoạt hình tiếng Anh.

La Kiến Lan nhìn Triệu tiểu Chiêu nâng má, chăm chú nhìn, không khỏi tò mò hỏi: “Con nghe hiểu được hả?”

Triệu tiểu Chiêu đầu cũng không ngẩng lên liền đáp: “Nghe không hiểu.”

“Vậy con xem cái gì ạ?”

“Xem hình ảnh ạ!”

La Kiến Lan không nói gì, thế giới trẻ con thật khiến người ta khó hiểu! Nếu như Triệu tiểu Chiêu biết La Kiến Lan trong lòng có ý nghĩ này, khẳng định cô sẽ nhảy dựng lên giải thích, đây là bởi vì cảnh giới của mẹ quá thấp, không hiểu được thế giới của các thiên tài!

Triệu tiểu Chiêu xem phim hoạt hình là có lý do, năm đó thi Anh văn không có phần thi nghe thuần túy thi viết khiến cho khả năng nghe nói của cô rất kém, nếu đã bắt đầu lại vậy thì bắt đầu cải tiến từ trình độ tiếng Anh, đến lúc đó, cô có thể bật ra một tràng dài tiếng Anh lưu loát như thể thật là trâu bò!

Thời gian nhanh chóng tiến đến ngày 11, đại khái khoảng 5 giờ trở đi trời bắt đầu tối, nhiệt độ không khí cũng trở nên lạnh dần, Triệu Vinh quốc khoác lên chiếc áo khoác màu cà phê băng da cổ găng đốt lửa sau đó đặt ở ngoài cửa.

Ngôi nhà mà gia đình Triệu tiểu Chiêu thuê, là một cửa hàng 2 tầng. Cửa hàng này có 2 cửa trước và sau, cửa đối diện phố triều Nam chính là cửa hiệu mặt tiền, có gắn cửa cuốn có chế độ tự động. Sát bên cửa hàng là phòng chính, ba mẹ Triệu tiểu Chiêu đơn giản hóa khu vực này, biến thành phòng bếp, nhà ăn, dùng căn phòng phía góc nhà làm nhà tắm, xây dựng bồn rửa mặt và ống nước, đặt mấy cái khăn mặt, dùng để đi toilet và tắm rửa. Lầu hai, đặt hai cái giường, bên cạnh giường dựng vài cái tủ đồ bằng gỗ, bên trong là quần áo đã được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Lúc này Triệu Vinh quốc bước vào từ cửa sau đây chính là cánh cửa hướng về phía Bắc.

Triệu Vinh quốc vừa vào cửa liền trực tiếp đi vo gạo nấu cơm, thức ăn trong bữa cơm của Triệu gia từ trước tới nay đều không thay đổi, mỗi bữa cơm luôn luôn có một món mặn, hôm nay Triệu Vinh quốc mua một con cá nặng 2 cân, một bó cải, một bạch trứng gà, một lùm rau hẹ, kèm theo mấy quả cà chua to bự.

“Ba, ba đã về!” Triệu Tiểu Chiêu vui vẻ chạy tới ôm đùi Triệu Vinh quốc, không có biện pháp nha là do chiều cao của cô còn hạn chế thôi.

“Tiểu Chiêu, hôm nay ba mua cá cho con nè, con muốn ăn cá hấp hay là thịt kho tàu?” Triệu Vinh quốc cúi đầu cười ôn nhu với Triệu tiểu Chiêu.

“Thịt kho tàu, như vậy mới đầy đủ vị!” Triệu tiểu Chiêu tinh tế đánh giá Triệu Vinh quốc, quả nhiên ba cô là người đẹp trai nhất trên thế giới.

Triệu Vinh Quốc khoảng hơn 30 tuổi, để kiểu tóc hất mái ngược ra sau đang lưu hành thời này lộ ra cái trán, lông mày lười mác dài bị mái tóc che khuất một chút, đôi mắt sáng trong, mũi thẳng tắp, đôi môi mỉm cười, dáng người cao ngất thon dài mà lại không có vẻ gầy yếu, giờ phút này đang mặc tạp dề rửa tay nấu canh, đôi tay thon dài đặt giữa dòng nước trong suốt kia nhìn thế nào cũng thấy cảnh đẹp ý vui.

Triệu tiểu Chiêu quay đầu liếc xem La Kiến Lan đang vùi đầu nhặt rau, nhất thời cảm thấy được ba mẹ cô đúng là tuần nam mỹ nữ đặc biệt xứng đôi.

Tuy cá tính của La Kiến Lan có chút mạnh mẽ, nhưng mà ngoại hình khá đẹp, bà từng là hoa khôi ở trong thôn nổi tiếng gần xa. Mái tóc của bà được cắt vô cùng gọn gàng, tóc đen mượt như nhung, tóc mái xõa xuống mềm như dòng suối, bên dưới là đôi lông mày cong cong như ẩn như hiện, một đôi mắt to tròn, bên cạnh đó là mắt hai mí khiến cho đôi mắt to càng thêm linh động, mũi thon thẳng, đôi môi mọng nước cùng với sắc môi hồng nhạt.

Bà năm nay cũng đã 30, làn da vẫn cực kỳ đẹp dáng người lại thon thả, khoác lên mình bộ váy liền áo tay dài ngồi nơi đó trông vô cùng có khí chất, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không cần mở miệng nắng chùi người.

Triệu Tiểu Chiêu được thừa hưởng gen của soái ca mỹ nữ, ngoại hình chắc chắn không kém, mái tóc đen dài đến vai được La Kiến Lan chải sau đó tết thành hai bím nhìn trông như sừng dê, tóc mái trước trán được kẹp gọn bằng một cái kẹp hoa văn nhiều màu. Lông mi còn chưa được chăm sóc kỹ, nhìn có vẻ thưa thớt, nhạt màu. Đôi mắt được thừa hưởng từ ba mẹ cô, vừa to vừa sáng, còn có mắt hai mí rõ rệt, cái mũi nhỏ cong cong duyên dáng, có vẻ nhanh nhẹn đáng yêu, một cái miệng lại càng xinh xắn tinh xảo, môi hồng nhạt sáng long lanh.

Phiên bản Nhi đồng của Triệu tiểu Chiêu, nếu so sánh với phiên bản trưởng thành của ba mẹ cô thì càng thêm đáng yêu tinh xảo rất nhiều, tuy rằng không nói được là mười phần vẹn mười, nhưng cũng xứng đáng với một câu khen ngợi “Thật đáng yêu”.

“Ba, hôm nay ba đánh bài thắng hay thua?” Triệu tiểu Chiêu hạ giọng vụng trộm hỏi.

Triệu Vinh Quốc để ngón trỏ trên miệng, nháy mắt mấy cái với cô: “Nhỏ tiếng chút, cẩn thận mẹ con nghe thấy, ba ba hôm nay thắng 50 đồng, cho con một miếng bánh ngọt đó, đợi lát nữa ăn cơm xong tới lấy.”

Triệu tiểu Chiêu lập tức hiểu ý, cũng nháy mắt với Triệu Vinh quốc nói: “yes, sir!”

Triệu Vinh quốc ha ha nở nụ cười: “Con gái nhà chúng ta thực thông minh, còn có thể nói được tiếng Anh nữa chứ!”

La Kiến Lan ở bên kia đột nhiên trừng mắt liếc hai bố con một cái, ý cười nơi khóe mắt đuôi mày đang tiết lộ tâm tình sung sướng của bà lúc này.

Ba người nói chuyện một chút vừa cười vừa ăn cơm chiều, Triệu tiểu Chiêu sau khi tắm xong, liền lên lầu đi ngủ, ngày hôm nay thật sự làm cô mệt chết, đang lúc mơ màng mang, cô còn có thể nghe được tiếng gọi “Tứ Vĩ - - Tiểu Yến Tử - -!” gì đó, cô cau mày suy nghĩ, cái đài mango tv (coi như là nó đi vi thấy là trái xoài nè) chiếu đi chiếu lại 《Hoàn Châu cách cách》không biết bao nhiêu lần rồi!

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Triệu tiểu Chiêu liền rời giường, cô mặc bộ đồng phục rộng thùng thình đi xuống lầu đem nắp lò than mở ra, đốt lửa đun nước nấu cơm, sau đó đi đánh răng rửa mặt, làm xong những thứ này, cơm cũng có thể ăn được rồi, Triệu tiểu Chiêu lột vỏ quả trứng tới qua Triệu Vinh quốc lược cho cô, ăn kèm với chút muối và dưa leo, ăn một bữa sáng như vậy là đủ ngon miệng.

Sau khi cô hoàn thành xong tất cả mọi việc, La Kiến Lan và Triệu Vinh quốc vẫn chưa ngủ dậy, không có biện pháp nào khác, chế độ giáo dục của Trung Quốc yêu cầu tiểu học từ đến trường rất sớm, tuy nói là 8 giờ đến trường, nhưng trông trường vang lên lúc 7 giờ, chẳng lẽ học sinh dám không tới trước giờ đó?

Bất luận là kiếp trước hay kiếp này Triệu Tiểu Chiêu đều rất tự lập, La Kiến Lan vô cùng yên tâm, nên từ khi lên năm nhất về sau cũng không cần đưa đón đến trường mà bữa sáng cũng để cho Triệu tiểu Chiêu tự mình làm.

Trường tiểu học Liên Thành trong trung tâm trấn cách cửa hàng nhà Triệu Tiểu Chiêu không xa lắm, chỉ cần đi dọc theo đường lớn thẳng xuống dưới, đi khoảng hơn 10 phút là tới nơi.

Triệu tiểu Chiêu mới vừa đi được nửa đường, liền nghe được có người kêu tên cô.

“Triệu tiểu Chiêu - - Triệu tiểu Chiêu - - Triệu tiểu Chiêu - - “

Triệu tiểu Chiêu ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một cậu bé cũng mặc đồng phục xanh biếc, nhe hàm răng trắng như tuyết cười với cô.

“Ngô Du, cậu gọi tớ làm gì?” Triệu tiểu Chiêu thả chậm vài bước, đến trước mặt hắn, ngày hôm qua ăn dưa hấu của hắn cảm thấy rất xấu hổ nên hôm

nay thái độ của cô đối với hắn phải tốt chút chứ nhỉ.

“Này, cho bạn sữa tươi, còn có bánh đa hồ.” Ngô Du cầm cái một cái túi lớn giơ lên trước mặt Triệu Tiểu Chiêu.

“Không cần đâu, cậu ăn đi, tớ đã ăn sáng rồi.” Triệu tiểu Chiêu vội vàng cự tuyệt, cô cũng không thể không biết xấu hổ mà nhận nợ của người khác như vậy.

“Bạn có nhận hay không?” Sắc mặt của Ngô Du nhanh chóng trở nên âm trầm, hắn cường thế đem túi lớn nhét vào tay Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu tiểu Chiêu lại tiếp tục cự tuyệt, không chịu lấy.

Ngô Du mím môi, đáy mắt hắn như có bạo phong đang tàn sát bừa bãi vậy, hắn đột nhiên ném tất cả sữa cùng bánh ngọt xuống đất, sau đó dùng lòng bàn chân hung hăng nghiền nát.

Triệu tiểu Chiêu cảm thấy sợ hãi!

“Triệu tiểu Chiêu, cậu không muốn đồ của tớ không lẽ bạn còn muốn nhận đồ của người khác sao?” Đôi môi mỏng của Ngô Du khẽ nhếch lên, vì nghiêng rãnh nghiêng lợi nên giọng nói cũng trầm xuống “Cậu đã không cần, mấy thứ này thì chúng cũng không còn ý nghĩa mà tồn tại! Bởi vì toàn bộ của tớ đều vì cậu mà tồn tại!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 3: Vợ ơi, uống ly nước.

Edit:Nửa Vời

Beta: Lily_Carlos

Triệu Tiểu Chiêu bị vẻ mặt của Ngô Du dọa sợ, cũng không hiểu vì sao đứa trẻ này lại cực đoan như vậy, cô chỉ khách sáo một chút, không muốn đồ của anh mà thôi mà sao anh lại cho cô cảm giác giống như cô đang vứt bỏ anh giữa đất tuyết mênh mông, cho nên anh tuyệt vọng gặm thét.

Triệu Tiểu Chiêu bận bịu chà xát da gà đang nổi lên, sau đó lại lắc đầu liên tục cô muốn vứt hết cái cảm giác này ra khỏi đầu. Cô nuốt nước miếng một cái, dè dặt liếc nhìn sắc mặt của anh sau đó cúi đầu xuống mở miệng:

“Ngô Du cậu đừng có quá đáng như vậy, cho dù tớ không muốn, cậu cũng có thể cho người nào đó, nếu như người đó còn không muốn, cho mèo nhỏ cún con cũng được mà! Lãng phí nhiều thức ăn thật đáng xấu hổ, chẳng lẽ cậu chưa học câu 'Cây đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.(2)' sao? câu này nói lên là chúng ta phải yêu quý lương thực, hộp sữa bò còn cả khối bánh ngọt này nữa, có lẽ là tiền lương một ngày của một người đó! Làm sao cậu có thể nói sự tồn tại của nó không có ý nghĩa chứ?”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn mặt đất bị làm cho bừa bãi kia thật là đau lòng nha, cô đau lòng nên không ngừng thao thao bất tuyệt giảng đạo cho hắn.

Đời trước Ngô Du làm việc vất vả ở tầng thấp nhất của xã hội, sau đó lại làm ông chủ, làm một người trưởng thành, cảm xúc của hắn đã sớm không để lộ ra trước mặt của mọi người, vừa rồi hắn lại không khống chế được cảm xúc của mình hiện tại trong lòng hắn lại vang lên một hồi chuông cảnh báo, hắn không muốn làm cô sợ.

Hắn biết rất rõ lá gan của Triệu Tiểu Chiêu rất nhỏ, ngay cả nhìn thẳng anh cũng không dám, nhưng lại bởi vì thức ăn ngon rơi đầy dưới đây mà không thể ăn được nữa mà lại nhai không ngừng.

Đời trước chưa bao giờ cô cho hắn xem qua bản tính này, tâm tình của hắn đột nhiên tốt hơn một chút.

“Sao tôi lại không biết cậu nhiều lời vậy nhỉ?”

Triệu Tiểu Chiêu buông lỏng tay rồi nói: “Này, tôi và cậu không quen biết, dĩ nhiên cậu không thể biết được tôi có nhiều lời hay không.”

Ngô Du nhếch miệng, cong môi, không quen sao? Quả thật tôi có thể thuộc lòng những nốt ruồi trên người em nhưng lại không thể biết em đang suy nghĩ cái gì.

Có lẽ chúng ta là người xa lạ nhưng lại quen thuộc nhất.

Ngô Du yên lặng trong chốc lát, lấy một quả táo lớn màu đỏ từ trong bọc sách ra, hương thơm của quả táo theo gió lan ra bốn phía “Không phải cậu

nói cậu ăn điểm tâm rồi sao? Sau khi ăn điểm tâm mà ăn hoa quả rất có lợi cho sức khỏe!”

Triệu Tiểu Chiêu im lặng, sao đề tài nói chuyện giữa bọn họ chỉ là ăn thôi vậy.

“Gi đó, quả táo lớn như vậy tôi thực sự không ăn được....”

Không đợi Triệu Tiểu Chiêu nói xong, chỉ thấy Ngô Du bẻ quả táo lớn ra thành 2 nửa.

Triệu Tiểu Chiêu tròn mắt há hốc mồm, đứa trẻ này thật lắm tài! Lúc cô 20 tuổi cũng không làm được!

Ngô Du đem một nửa táo tới trước mặt Triệu Tiểu Chiêu, giả bộ hung ác nói: “Cậu có lấy hay không, nếu cậu không lấy tớ sẽ quăng nó nát bét!”

Triệu Tiểu Chiêu đã thấy sức mạnh của Ngô Du, cô không nhìn được hành vi lăng phí lương thực, vội vàng đưa tay ra nhận lấy còn vội vã cắn một miếng, sợ Ngô Du không tin: “Tớ lấy, tớ lấy, thế này còn không được sao?”

Ngô Du bày ra dáng vẻ cao ngạo, khẽ vuốt cằm: “Được, dĩ nhiên là được, sau này cũng phải nghe lời như vậy nhé!”

Triệu Tiểu Chiêu liếc Ngô Du một cái, lại nghĩ trong lòng đứa bé này thật không đáng yêu. Nhưng mà quả táo này ăn ngon thật, thật là thơm, hương vị của nó còn lưu lại trong miệng cô.....

“Ngô Du, cảm ơn.” Triệu Tiểu Chiêu ợ một cái, đặc biệt chân thành nói. Năm nay, được ăn thức ăn có màu sắc hương vị như nhà cô đã là rất tốt rồi, tuyệt đối không nên hy vọng xa vời có thể ăn loại hoa quả tốt như vậy, La Kiến Lan luôn mua một ít táo nhỏ không đủ dinh dưỡng cho cô đỡ thèm.

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu ăn đến thỏa mãn, biểu cảm trên mặt lại dịu dàng hơn nhiều, anh chậm rãi gạt đầu đưa một tay ra: “Đưa tay cậu lại đây.”

Sau khi ăn no máu từ não bộ chủ yếu tập trung ở dạ dày, nói cách khác là chỉ số IQ của người sẽ hạ xuống, càng không nói Triệu Tiểu Chiêu sau khi sống lại rừ tít cảm với gia đình có tăng lên còn chỉ số IQ vẫn nguyên xi như thế, cho nên lúc này chỉ số IQ sụt giảm, trực tiếp trở nên có chút ngốc.

“Á!” Triệu Tiểu Chiêu đưa tay ra.

Ngô Du kéo lại, trong nháy mắt mười ngón tay đan chéo nhau, đúng lúc đó sợi nằng chiếu xuống hai bàn tay đang đan vào nhau của hai người.

Ngô Du kéo tay Triệu Tiểu Chiêu một nụ cười hiện ra trên gương mặt anh, anh cảm thấy đời này nhất định anh có thể dắt tay cô như vậy khiến cho cô hạnh phúc suốt đời.

Chương trình tiểu học vô cùng nhàm chán, nhưng con người Triệu Tiểu Chiêu rất kỳ lạ cô lại hưởng thụ quãng thời gian nhàm chán này, khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn nhìn từng tờ một, từ trước đến giờ chưa bao giờ cô buồn lòng và vui vẻ như vậy.

“Triệu Tiểu Chiêu, nhảy dây da trâu!” Lý Nghiên và Vệ Giai ở bên ngoài cầm sợi dây da trâu thật dài gọi.

“Được!” Triệu Tiểu Chiêu vui sướng lên tiếng đáp lại, cùng mấy người chơi nháo thành nhất đoàn.

Nhảy dây da trâu, nhảy ô, đá cầu là những trò chơi kinh điển những năm 90, Triệu Tiểu Chiêu cũng không chơi sót một trò nào.

“Triệu Tiểu Chiêu, cậu đến.” Ngô Du cau mày nhìn tiểu cô nương người đầy mồ hôi.

Hắn cầm một chiếc khăn tay, tự mình lau mồ hôi trên trán của tiểu cô nương, nhưng Triệu Tiểu Chiêu lại tránh đi.

Lông mày lura thưa của Triệu Tiểu Chiêu nhíu lại, chê bai nói: “Ngô Du, khăn tay này của cậu đã từng lau nước mũi rồi đúng không. Nếu vậy cậu giữ lại tự mình dùng đi.”

Lông mày của Ngô Du cũng nhíu lại, sao vợ hắn lúc bé lại đi chê bai người khác vậy, một chút cũng không thấy dịu dàng một chút làm cho người ta hài lòng vậy, ngay cả kiểu nhíu chân mày cũng giống như đức.

Hắn thô lỗ cầm khăn lên, một tay đề tóc Triệu Tiểu Chiêu lại, một tay tỉ mỉ giúp cô lau sạch mồ hôi, Triệu Tiểu Chiêu vẫn giãy giụa nhưng không sánh bằng sức mạnh của anh.

Bây giờ thời tiết ẩm lên nhưng còn lạnh, nếu không lau sạch mồ hôi đợi chút gió mà thổi qua sẽ bị cảm. Vợ hắn còn nhỏ, không biết yêu quý thân thể mình nhưng hắn đã là người trưởng thành, hắn phải chăm sóc cô kỹ càng.

Mặt Triệu Tiểu Chiêu bị lau đến đỏ bừng, cô chịu đựng đau rất tròn tròn mắt lên.

“Ngô Du, tớ nói chúng ta không quen cậu có thể bỏ tay ra không, cậu không phải ba tớ, cũng không phải anh hay em của tớ, chuyện của tớ còn chưa đến lượt cậu quản.” Triệu Tiểu Chiêu nén giận, bị một đứa trẻ kim hãm đã làm tổn thương lòng tự ái của cô, chớ nói chi đứa trẻ này còn làm cô đau như vậy!

Ngô Du cũng không để ý gì tới cô mà cầm một ly nước trong veo lên: “Nước ấm, cậu chảy nhiều mồ hôi như vậy cần bổ sung nước.”

Triệu Tiểu Chiêu bị Ngô Du kìm hãm không thể động đậy, trong miệng quả thật cũng rất khát, cô suy nghĩ, hẳn làm cô đau như vậy, đoán chừng cả khuôn mặt đều bị hấn phá hủy, sao lại không uống nước của hắn như vaayjlaf tiện nghi cho hắn rồi.

Vì vậy cô cầm ly nước lên uống một hơi cạn sạch.

Nước thuận theo cổ họng của cô xuống lục phủ ngũ tạng, trong chốc lát cô cảm thấy hết mệt mỏi, tinh thần tốt hơn rất nhiều. Cô có sức hơn, đà óc cũng tốt hơn không cử động được chân tay thì vẫn còn có răng mả.

Cô há mồm ra, hung hăng cắn vào mu bàn tay của Ngô Du!

“A!” Ngô Du không hét chói tai như những đứa trẻ bình thường khác, lúc đầu vì không đề phòng nên mới hét lên một tiếng sau đó thì bình tĩnh lại nhìn cô.

Khi một người an tĩnh nhìn cô như thế mà không phải là rối rít sau đó hét chói tai, hứng thú cắn người của Triệu Tiểu Chiêu cũng tiêu tan không còn một mống, cô buông răng mình ra trong miệng có mùi máu tanh, khiến cô cảm thấy có lỗi vì chấp nhặt với một đứa trẻ 7 tuổi như thế, nên có chút uể oải hỏi: “Có đau không?!”

“Đau.”

“Vậy tại sao không đẩy tớ ra?” Triệu Tiểu Chiêu vẫn bị khóa ở trong ngực của hắn, buồn buồn hỏi.

“Chỉ cần cậu muốn.” Đôi mắt đen của Ngô Du an tĩnh mà nghiêm túc nhìn đỉnh đầu Triệu Tiểu Chiêu, trong mắt của hắn có sự yên lặng xa xăm.

“Đình linh linh -----!!!” Tiếng chuông vào học vang lên, làm vỡ giọng nhẹ nhàng ni non của Ngô Du.

“Cậu nói cái gì?”

“Không có gì, đi học thôi.”

“Đi học, đi học --- ---!” Những người bạn nhỏ lớn tiếng kêu, chạy vào phòng học, Ngô Du buông Triệu Tiểu Chiêu ra, vỗ nhẹ lên đầu cô một cái, đi vào phòng học bên cạnh.

Triệu Tiểu Chiêu kéo bước chân hơi nặng nề đi vào phòng học, suy nghĩ hồi lâu rồi cuộc vẫn cảm thấy mình hơi quá đáng, mặc dù Ngô Du không đề ý đến suy nghĩ của mình cưỡng ép mà táy máy tay chân với cô nhưng mà dù sao hắn vẫn là con nít, hắn chơi đùa với cô mà cô lại cắn hắn đến mức chảy máu, cô thật là quá đáng.

Sau khi tan học, cô không được tự nhiên đi tới cửa lớp (2), hỏi thăm tình trạng của Ngô Du, lại được một bạn nhỏ mập mạp cho biết, buổi chiều người nhà Ngô Du gửi thông báo đến nói trong nhà có chuyện muốn xin nghỉ một khoảng thời gian.

Triệu Tiểu Chiêu bất đắc dĩ thở dài, nói như vậy thì mình đi chuẩn bị một món quà để lần sau tạ lỗi với hắn vậy.

Thời gian dài đằng đặc, kỳ thi giữa kỳ đến rất nhanh mà qua cũng rất nhanh, không ngoài dự liệu Triệu Tiểu Chiêu lấy được hai điểm 100. Tới giữa tuần tháng 11, thời tiết đã không còn sự nóng bức của ngày thu, mà là trời cao khí sáng nhiệt độ dễ chịu, chính là thời gian tốt cho thu du mỗi năm một lần.

Triệu Tiểu Chiêu đã quyết định không đi, bởi vì những học sinh năm nhất nhiều lắm cũng chỉ được đi công viên nhỏ ở gần đó, vườn bách thú, đi thăm viện bảo tàng, cô không có hứng thú gì có thời gian không bằng ngủ nướng, còn có thể tăng trưởng vóc dáng nữa!

Quyết định của cô làm cho Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan bất ngờ, có chút vui mừng lại có chút đau lòng.

Một nhà này chỉ có ba là người ra ngoài làm công, phí tiền thuê nhà, phí quầy hàng, tiền sinh hoạt, còn có tiền học của Triệu Tiểu Chiêu, đều phải tiêu xài một khoản tiền rất lớn, mặc dù bây giờ làm ăn khá, nhưng lại tiền dự trữ lại không nhiều, người Trung Quốc vẫn luôn hy vọng có ngôi nhà của riêng mình, Triệu Vinh Quốc cũng muốn về trở về quê hương sau đó xây dựng ngôi nhà của chính mình.

“Tiểu Chiêu, tại sao lại không đi? Trước kia không phải con rất thích trường học tổ chức du lịch sao?” Triệu Vinh Quốc ôm Triệu Tiểu Chiêu, bóp bóp mũi cô hỏi.

“Con nghĩ giúp đỡ ba mẹ một chút, hơn nữa con cảm thấy đi du lịch rất là mệt mỏi vẫn là nghỉ ở nhà thì tốt hơn.” Triệu Tiểu Chiêu vui đầu vào trong ngực Triệu Vinh Quốc, hưởng thụ cảm giác mà lâu rồi chưa được hưởng qua. Là một cô gái trưởng thành, mặc dù còn muốn thân cận cùng cha nhưng mà như thế thì rất lúng túng vậy thì tranh thủ bây giờ còn nhỏ thì hưởng thụ nhiều một chút.

“Tiểu bại hoại này! Thi giữa kỳ con được hai điểm 100, muốn quà gì nào?” Triệu Vinh Quốc cưng chiều hỏi.

Triệu Tiểu Chiêu rất muốn có một chiếc máy tính, là người trở về từ thế kỷ 21, thứ không quen nhất là không có điện thoại di động, không có internet, không có qq, không có wechat, như vậy đặc biệt không có cảm giác an toàn!

Thế nhưng bây giờ, internet chỉ vừa mới được khai thông, một cái máy vi tính ước chừng phải chục ngàn, từng này tiền này có thể mua một khối đất vậy nên làm sao cô có thể nói được? Ngay cả có máy tính, nhưng bây giờ toàn bộ ổ cứng máy tính chỉ có 6G, bộ nhớ chỉ có 400m, động một chút là bị sốc, chỉ có thể chơi đánh bài poker trên máy tính, cô bị bệnh mới mua.

La Kiến Lan ở một bên hỏi: “Tiểu Chiêu, con muốn đi học các lớp ngoại khóa hay không? hay là muốn có một cái máy vi tính, con gái nhà lão Vương bên cạnh đánh chữ mà mắt cũng không nhìn lớp bộp một chút lập tức có thể đánh ra cả một đoạn văn, mọi người đều nói sau này không dùng thư tay mà dùng máy vi tính, hay là con đi học cách sử dụng máy vi tính.”

Triệu Tiểu Chiêu dĩ nhiên từ chối, cần gì phải đi học đánh chữ chứ, bây giờ máy vi tính là vật xa xỉ, sở dĩ bây giờ chỉ đánh được chữ đã cảm thấy vô cùng kiêu ngạo rồi, tầm khoảng 10 năm nữa nhà ai cũng mua được máy vi tính thì còn ai đi mà khoe khoang mấy cái này chứ!

“Mẹ, con không đi lớp ngoại khóa đâu, mẹ cho con 50 đồng, con đi mua một ít đồ tự học thành tài.” Triệu tiểu Chiêu cảm thấy bây giờ mình rèn luyện văn hóa hằng ngày, tự học tuyệt đối không thành vấn đề, bây giờ giáo viên, nhiều lắm cũng chỉ tốt nghiệp trung học, có học sinh tốt nghiệp đại học cũng là phượng mao lân giác (hàm ý là người quý hiếm), đảm bảo là có công việc!

“Con tự học thành tài, chữ còn không nhận được bao nhiêu?” La Kiến Lan bật thốt lên, phủ nhận năng lực của Triệu Tiểu Chiêu.

“Mẹ, người lại không tin con, con nói con có thể thi được 100 điểm vậy liền thi được 100 điểm, mẹ dù sao cũng phải cho con một cơ hội cũng chỉ có 50 đồng, mua cuốn từ điển cũng phải 50 đồng, phí du lịch lần này là 60 đồng, mẹ phải cho con tiền năm nay con sẽ không đòi mẹ cho tiền lẻ, như vậy còn không được sao?” Triệu Tiểu Chiêu cố hết sức thuyết phục La Kiến Lan.

“Con muốn mua gì?” La Kiến Lan đã có chút dao động, yêu cầu của con gái cũng không lớn nhưng 50 đồng cũng là một khoản tiền, một ngày bà buồn bán cũng chỉ lời từng này tiền là nhiều rồi.

“Mẹ, dù sao con người cũng phải có chút tài nghệ, con mua một cây sáo để thổi, mua cây bút lông để luyện chữ, bây giờ con cũng rảnh học thêm được một cái cũng không xấu đâu mẹ?”

La Kiến Lan không tự chủ được gật đầu, trẻ con thích học tập là chuyện tốt, cô cũng không mua vật gì bậy bạ, chẳng qua là tiền lời một ngày về thì ăn ít đi một chút.

Triệu Tiểu Chiêu tốn thời gian nhõng nhẽo, cuối cùng cô cũng lấy được 50 đồng tiền quý giá.

Cầm túi vải La Kiến Lan may cho mình, cô tràn đầy hào hứng đi bộ trên đường chính, định bụng đi dạo phố mua đồ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4: vợ ơi, ăn quýt

Edit: Lan

Beta: Lily_Carlos

Trời sinh phụ nữ đã thích đi dạo phố, mặc kệ già trẻ, hay giàu nghèo.

Triệu Tiểu Chiêu là một trạch nữ trong nhà, nhưng lâu lâu có thể đi ra ngoài dạo phố cô cũng vô cùng vui vẻ.

Đi vào một tiệm văn phòng phẩm, chọn vài cây bút tốt và một bảng chữ mẫu kiểu chữ khải, lại mua một ít giấy Tuyên Thành(*giấy trắng) Triệu Tiểu Chiêu định rời đi, lúc bước ra khỏi cửa tiệm cô nhìn thấy một chồng giấy màu ma xui quỷ khiến vậy mà mua một ít.

Dáng vẻ cô tung tăng chạy ra khỏi cửa ra vào, liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên vẫy tay muốn ngăn cô lại.

Triệu Tiểu Chiêu tập trung nhìn vào, người này có chút đầy đặn, một mái tóc xoăn như sóng nước, trên vành tai có một khuyên tai thật đẹp, trên cổ tay có đeo một vòng ngọc bích xanh biếc, mặc trên người một chiếc áo lông, quần da màu đen bó sát người, lại thêm một đôi giày da màu đen, tất cả những thứ trên người toàn theo một hiện nay, vô cùng đẹp đẽ.

Người này, đúng là bạn của La Kiến Lan, Phạm Văn Thanh.

“Di Phạm, có chuyện gì không?”

“Tiểu Chiêu! Cháu tới đây, di có một vấn đề khó khăn muốn giao cho cháu.” Phạm Văn Thanh cười híp mắt xoa đầu Triệu Tiểu Chiêu.

“Vấn đề gì ạ?” Triệu Tiểu Chiêu có chút nghi hoặc người trong gia đình giàu có, có chuyện gì mà muốn tìm một con bé thôn quê đi làm chứ.

“Di nghe cháu gái Tinh Tinh của di nói con hát rất hay, trí nhớ cũng tốt, ca khúc chủ đề của phim《 Hoàn Châu Cách Cách 》 con có thể hát đến một chữ cũng không sai, trong đơn vị của di vừa vận có một cuộc thi hát phải hát bài hát này, con hát một lần cho di nghe rồi con ghi lại lời nhạc cho di, được

không?” Phạm Văn Thanh nói ra lời này cũng rất xấu hổ, lại nghĩ tới điều gì vội vàng nói, “Nếu con không biết viết tất cả chữ thì con nói từng câu, di ghi lại cũng được.”

Thì ra là làm việc nhỏ như vậy, Triệu Tiểu Chiêu vui vẻ đồng ý.

“Di, bây giờ con nhận biết được rất nhiều chữ, lời nhạc trong bài này con đều biết hết di thấy ghi ở đâu cho tiện?”

“A, xem di chủ quan và sơ ý quá, ghi ngay trên cuốn tập này đi.” Phạm Thanh vội vàng từ trong túi xách lấy ra quyển sổ nhỏ và cây bút bi.

“Di, bên kia có bóng mát kia chúng ta đi qua bên đó ngồi một chút đi.” Triệu Tiểu Chiêu chỉ vào một cây nhãn thom mát trên trăm năm nói.

Những trái nhãn này vì có tuổi, lớn lên đặc biệt cứng cáp, nó bị bảo vệ đường phố dùng song sắt cột lại, vì cành lá rậm rạp nên nếu như ánh mặt trời quá gay gắt thì luôn có một đám người xách ghế ngồi phía dưới, vừa hóng mát vừa nói chuyện phiếm.

Triệu Tiểu Chiêu tìm bãi đất trống, lót miếng giấy báo phía dưới liền ngồi trên mặt đất, cô tháo nắp cây bút ra, viết lên quyển sổ, bài hát này Triệu Tiểu Chiêu nghe riết muốn chạy tai luôn rồi, nên bây giờ viết xuống cũng rất nhanh.

Thoáng cái Triệu Tiểu Chiêu đã viết xong ca khúc chủ đề của phim Hoàn Châu Cách Cách, Phạm Văn Thanh cầm lên nhìn qua liền có chút ngoài ý muốn.

Chữ đứa nhỏ khó tránh khỏi xiêu xiêu vẹo vẹo không có hình dáng, nhưng mà chữ của Triệu Tiểu Chiêu viết lại thanh tú sạch sẽ, hoàn toàn không giống chữ của mấy đứa nhỏ mới bắt đầu học mà xiêu vẹo cong vẹo như gà bới.

Phạm Văn Thanh không khỏi đánh giá lại Triệu Tiểu Chiêu.

Dáng vẻ đứa nhỏ này thanh tú đáng yêu, lại không như một vài đứa nhỏ khác lúc nào trông cũng nhếch nhác, ăn mặc chỉnh tề, nói chuyện rành mạch, rất lễ phép, làm cho người ta nhìn vào không khỏi sinh ra vài phần yêu thích.

Triệu Tiểu Chiêu đợi thật lâu cũng không nghe thấy Phạm Văn Thanh nói gì, liền ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt đánh giá cô của Phạm Thanh, cô liền nhú mày hỏi một tiếng: “Di ơi, làm sao vậy? Viết không được tốt sao?”

Phạm Thanh thu hồi ánh mắt đánh giá, cười cười nói: “Tiểu Chiêu viết vô cùng tốt, chữ viết vừa đoan chính lại vừa không có lỗi chính tả khiến cho di giật mình mà thôi!”

Triệu Tiểu Chiêu cười cười, cũng không có khiêm tốn, thật sự cô không cần khiêm tốn, là một học sinh tốt nghiệp trung học, người đã bước vào nửa cánh cửa đại học mà nói viết mấy chữ thật sự không cần khiêm tốn.

“Tiểu Chiêu, buổi tối cháu có rảnh không? Nếu không đến nhà của chúng ta ăn cơm đi, ăn cơm xong, con đi ghi âm ca khúc này cùng anh Minh Lam, mẹ con và chúng ta thì ở cùng một chỗ chơi mát chược, con thấy được không?” Phạm Văn Thanh nhiệt tình mời.

Minh Lam!

Triệu Tiểu Chiêu nghe được cái tên này trong nháy mắt có chút thất thần!

Cô sống 20 năm, mặc dù không có yêu đương, nhưng trước đó cô có len lén thích một người.

Bạch Minh Lam chính là người mà cô đã từng ngưỡng mộ, trong lúc này nhớ tới cũng có thể làm cho trái tim của cô đập “Thình thịch thình”.

Bạch Minh Lam lớn lên vô cùng tốt, anh có khuôn mặt trắng như ngọc giống như có ánh sáng mờ mờ ẩn hiện ra, thành tích của anh lại càng xuất sắc, am hiểu các loại nhạc cụ, trên thực tế là một tay piano khiến người ta chết mê chết mệt. Tính tình anh rất tốt cũng luôn chiều cố đến người em gái như cô, mỗi lần cô và mẹ cô đi đến Bạch gia anh đều tặng cô một chút quà nho nhỏ, thỉnh thoảng là con thỏ nhỏ bằng đất dẻo, đôi khi lại là một khối đá được anh nhặt được rồi mài thật bóng hay là một cành hoa làm bằng giấy.

Anh là loại người giống như trong truyền thuyết, hoàn mỹ lại rất tình cảm, là một đứa con gái thông minh sớm nhưng vẫn là không ngăn cản được sức quyến rũ của thiếu niên này.

Cô cũng từng bị hấp dẫn vào trong đó, chính là sau này về với ông bà năm đầu còn gọi điện thoại quan tâm hỏi thăm này nọ, chẳng qua là giọng nói đôi phương quá mức lạnh nhạt, có lẽ đã sớm quên cô một cách sạch sẽ, cô cũng không giải quyết được gì cũng không gọi điện thoại nữa.

“Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, sao lại ngây người rồi?”

Triệu Tiểu Chiêu bị Phạm Văn Thanh gọi to một tiếng mới tỉnh lại, cô vội vàng nói “Di, con không đến được đâu vì hôm nay ba con mua rất nhiều đồ ăn, hôm nay mà ăn không hết không chừng ngày mai sẽ thiu mất, nếu không như vậy đi, khi nào nhà con ăn cơm xong, con sẽ đến nhà di thu âm ca khúc đó, được không?”

Phạm Văn Thanh gật đầu nói: “Vậy cũng được, buổi tối di ở nhà chờ con tới, con cũng phải kéo theo mẹ con tới nữa nha.”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn Phạm Văn Thanh cười: “Di, con đã biết, con làm việc thì di cứ yên tâm!”

Sau đó hai người chia tay, Triệu Tiểu Chiêu liền quãng Bạch Minh Lam ra sau đầu, đi đến tiệm nhạc cụ tìm cây sáo trúc, sau đó mới chậm rãi trở về nhà.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn mấy đồng tiền còn dư trong tay có chút buồn rầu, kiếp trước cô không hề có khái niệm gì về chuyện này, từ trước đến nay cô đều tiết kiệm tiền ba mẹ cho, trong sinh hoạt của cô cũng không sử dụng nhiều tiền lắm, vì vậy không cần nhắc về vấn đề tiền bạc này, hiện giờ cô có kế hoạch mới cho cuộc sống sau này của mình nên bắt đầu dĩ mới phải nghĩ đến cái vấn đề ‘tiền’ này.

Đến lúc đó không có giấy không có mực có thể làm sao bây giờ?

Được rồi, đừng nghĩ nữa thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Triệu Tiểu Chiêu về đến nhà, bắt đầu vui vẻ đồ đồ đồ vật mình mua được kia ra. Cô cầm chồng giấy màu trong lúc nhất thời tham mà mua rất nhiều, trầm mặc một lát sau đó bắt đầu gấp thành những con hạc giấy nhỏ nhỏ.

Không biết đứa bé trai bị cô cắn bây giờ ra sao rồi, lâu lắm rồi cũng không thấy hắn đến trường không biết như thế nào.

Lúc này mặt mũi Ngô Du bầm dập, cả người chật vật xuất hiện ở một văn phòng nhỏ hẹp anh đứng thẳng người ở trước mặt một người đàn ông.

Về mặt của anh lạnh lùng, hai mắt lạnh như băng anh mãnh liệt quăng túi lớn ở đằng kia lên trên bàn làm việc của người đàn ông đó, dùng sức đẩy đổ ra một xấp tiền một trăm nguyên ngay ngắn có giá trị rất lớn.

Người đàn ông kia khoảng 40 mấy tuổi, thấy Ngô Du đẩy ra một xấp tiền, ông nhìn qua một chút liền thấy rõ đồng tiền này ước chừng không dưới mười vạn, trên mặt ông có chút kỳ lạ, vừa cố gắng kìm nén sự vui vẻ vừa giả bộ lo lắng khẩn trương, có thể không cổ quái sao?

“Tiểu tử tông ơi, đây là làm sao?”

Ngô Du mắt lạnh nhìn người đàn ông kia, môi mòng chậm rãi mở ra: “Tôi muốn ép người đàn ông này ly hôn với mẹ tôi, tôi mặc kệ ông dùng thủ đoạn gì trước khi đến tối hôm nay tôi muốn nhìn thấy chứng nhận ly hôn! Về phần quyền nuôi dưỡng tôi, liền ghi dưới danh nghĩa của mẹ. Nhớ kỹ đem hộ tịch của chúng tôi chuyển đến Thượng Hải, không được có bất cứ quan hệ gì với người đàn ông kia.”

“Hoàn thành những chuyện này số tiền này sẽ là của ông.” Đáy mắt Ngô Du mãnh liệt chớp động.

“Yes Sir, tiểu tử tông(* đây là xưng hô chứ không phải kêu theo vai vế), chuyện của cậu cũng là chuyện của tôi, tôi tuyệt đối sẽ giúp cậu làm tốt và nhanh nhất có thể!” Người đàn ông này thẳng lưng đồng ý, cung kính tiễn Ngô Du ra ngoài cửa.

Chờ Ngô Du rời khỏi, trong miệng ông ta mắng một câu: “Quý nhỏ, thực con mẹ nó có tiền!” Sau đó lấy điện thoại riêng ra gọi: “La tổng, tôi có một việc muốn làm phiền ngài...”

Mặt trời lặn, chim một mồi về tổ, những người đi làm về cũng tụ họp cùng một chỗ vây quanh ở trước bàn cơm hương thụ một bữa cơm an ngày trong cuối ngày.

Trên lưng Ngô Du đeo một cái cặp, hai tay đút trong túi quần đi lang thang đi trên đường phố, xe tới xe đi nhanh chóng chạy qua bởi vì bầu trời tối đen, mở đèn xe ra màu ánh sáng da cam thỉnh thoảng đảo qua trên người anh, khuôn mặt chật vật của anh dưới ánh sáng như ẩn như hiện.

Anh bước đi, giống như một con ghé con bôn ba không biết một mồi...

Đột nhiên một tiếng nói như gió nghe quất vào trong tai anh, anh ngừng chân lắng nghe.

“Khi ngọn núi bị bào mòn không còn góc cạnh, khi...(1) “ Tiếng ca trẻ thơ kia như cơn gió mùa hè thổi qua chiếc chuông gió nhẹ vang lên, xóa đi sương mù màu đen dưới đáy lòng anh.

“Triệu Tiểu Chiêu —— Triệu Tiểu Chiêu —— Triệu Tiểu Chiêu ——!”

Anh lớn tiếng hét lên, dưới ánh đèn đường nơi những ba mẹ cũng ngồi với nhau có xuất hiện bóng dáng của cô ấy, anh muốn lớn tiếng nói với toàn bộ thế giới, rằng người anh yêu tên là Triệu Tiểu Chiêu!

Triệu Tiểu Chiêu nghe tiếng gọi quen thuộc lập tức biết rõ là đứa bé trai kia đã trở về.

“Ba mẹ, chờ con một chút con đưa cho bạn học con một vài thứ đã.” Triệu tiểu Chiêu giải thích với cha mẹ một câu bỏ chạy trở về phòng.

Chỉ một lát, Triệu Tiểu Chiêu cầm một bình thủy tinh được xếp đầy những con hạc giấy đi ra, cô chạy chậm vài bước sau đó dừng ở trước mặt Ngô Du.

Đèn đường vừa vắn chiếu giữa hai đứa bé này như ở hai thế giới khác nhau, một ánh sáng, một bóng tối mà giữa hai người chính là ranh giới cột đường.

“Ngô Du, sao lâu như vậy không thấy bạn đi học?” Triệu Tiểu Chiêu nhìn Ngô Du hẩn đang cúi đầu trong bóng đêm nên cô không thấy rõ mặt.

“Trong nhà có chút chuyện.” Thời gian dài Ngô Du không uống nước cuống họng có chút khô.

“Á, như vậy sao, ừm đây là quà tôi tặng cậu, lần trước tớ cần cậu một cái là không đúng, tớ thực sự xin lỗi.” Triệu Tiểu Chiêu cũng không có quá để ý đến chuyện của anh, cô nghĩ là bọn họ không quen thân đến mức như vậy, không nên quản chuyện của anh làm gì!

Ngô Du đưa tay tiếp nhận sau đó đặt một trái quýt vào trong lòng bàn tay của Triệu tiểu Chiêu anh nói: “Quà đáp lễ!”

Triệu Tiểu Chiêu sững sờ, nghĩ thầm mùa này toàn là quýt xanh, sao lại có quả quýt làm cho người nhìn có cảm giác muốn ăn ngay luôn như vậy, nhưng mà đây chỉ là ý nghĩ chợt thoáng qua ở trong đầu mà thôi, vì buổi tối còn có chuyện quan trọng phải làm cô cũng sẽ không nhiều lời, cầm chặt quả quýt sau đó vẫy tay với Ngô Du nói: “Tớ còn có chuyện không thể nói nhiều với cậu ngày mai gặp!”

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu giống như một con thỏ vui sướng mà nhảy đến bên cạnh cha mẹ dưới đèn đường, cũng không quay đầu lại mà biến mất ở phía xa, anh đang từng bước đi vào ranh giới đi vào nơi có ánh sáng nơi có Triệu Tiểu Chiêu.

“Ngày mai gặp, Triệu Tiểu Chiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 5: Vợ ới cần thận

Edit + Beta: Lily_Carlos

“Tiểu chiêu, người kia là ai?” La Kiến Lan tò mò hỏi, sau đó lại nhìn cái túi phình to của Triệu Tiểu Chiêu hỏi “Bên trong cái gì?”

“Hắn là bạn học của con, còn cái này là quýt hẳn cho con.” Triệu Tiểu Chiêu thuận miệng nói, nhưng lúc này tâm tư của cô đã sớm bay đến trên người Bạch Minh Lam dù sao người đó cũng là người mà cô từng âm thầm thích, cô cũng chỉ có chút tâm tư nhỏ nhỏ là muốn được gặp hẳn thêm một lần nữa và có thể làm cho hắn kính trọng cô vài phần.

La Kiến Lan vừa nghĩ đến quả quýt chua kia rằng liền cảm thấy chua xót, cũng không bắt Triệu Tiểu Chiêu lấy ra để xem nữa, ngược lại lại thấy có hứng thú với vị đồng học này: “Người đó tên là gì? Cha mẹ làm công việc gì? Thành tích ở trên lớp có tốt không?”

Làm cha mẹ chỉ sợ con nhà mình chơi cùng mấy đứa trẻ hư hỏng rồi lại học thói xấu, đột nhiên một đứa trẻ xa lạ xuất hiện ở nơi này làm cho La Kiến Lan có chút khản trương.

“Hắn là bạn học ở lớp bên cạnh, tên là Ngô Du, cha mẹ của hắn làm công việc gì con cũng không biết, con mới chỉ gặp hắn vài lần mà thôi.” Triệu Tiểu Chiêu có chút bất đắc dĩ mà trả lời.

“Chỉ thấy qua vài lần mà con có vẻ quen thuộc với người ta quá vậy, cần thận bị người ta lừa, về sau không được tiếp xúc với hắn nhiều quá, lo mà đọc sách cho tốt đó biết không?” La Kiến Lan dặn dò ở trong ánh mắt của bà có thể thấy được sự quan tâm của bà đối với Triệu Tiểu Chiêu.

“Đã biết, mẹ, chúng ta nhanh đến nhà Phạm a đi đi, phòng chừng người ta ba thiếu một* sẽ chờ người nha!” Triệu Tiểu Chiêu cầm tay La Kiến Lan lôi kéo bà đi về phía trước.

(*: một ván mặt chược hay là bài gì đó cần bốn người chơi mới đủ một bàn chỗ này ý của nữ chính là ở đó mới có ba người thiếu một người nữa mới đủ.)

Triệu Vinh Quốc cười rộ lên: “Cái tiểu nha đầu này nguoi ngày càng ba hoa rồi.”

La Kiến Lan cũng cười, bà rất thích tiểu hài tử thông minh, ở trong suy nghĩ của bà nữ hài tử mà quá văn tĩnh thì rất ngốc phải biết ăn nói sau này mới không bị thua thiệt.

Đoàn người đi không lâu thì đến một con đường rộng lớn, hai bên đường là khu biệt thự được xây theo khuôn mẫu, đường phố chỉ dùng xi măng lát lên, hai bên là đường đá rộng khoảng hai mét, trước mỗi căn nhà đều có một cái đèn tây dương được cách điệu và có các bồn mộc lan vây xung quanh, ở giữa hai căn biệt thự còn có một chiếc ghế gỗ đôi.

Lúc này là lúc mọi người tản bộ sau giờ cơm chiều, vài nhóm người vừa cười vừa nói cùng nhau tản bộ trên đường giống như một nhà Triệu Tiểu Chiêu lúc này vậy.

Ba người đi vào Bạch gia thì thấy đã có không ít người đứng ở đây cười nói trông vô cùng náo nhiệt.

“Kiến Lan, Vinh Quốc, chúng tôi đợi hai người từ nãy tới giờ, ngày hôm qua các người thắng được không ít tiền hôm nay tôi phải đào hết vốn liếng của các người.” Một người đàn ông trung niên có một cái đầu trọc tiến đến ôm lấy bà vai của Triệu Vinh Quốc sau đó đưa cho ông một điều thuốc.

Mặc dù ở nhà La Kiến Lan quan Triệu Vinh Quốc rất chặt nhưng khi ở bên ngoài cũng cho Triệu Vinh Quốc một chút thể diện nên cũng không nói nhiều.

“Vĩ Bình, Vinh Quốc, hai người ở đây nói chuyện đi tôi dẫn tiểu Chiêu đi gặp Văn Thanh, bà ấy có việc tìm chúng ta đến hỗ trợ!” La Kiến Lan kéo Triệu Tiểu Chiêu rồi đi vào bên trong.

“A? Văn Thanh tìm tiểu Chiêu đến hỗ trợ sao chuyện này lạ nha, tiểu Chiêu đến đây nói cho chú biết cô tìm cháu có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ bảo cháu bắt mấy con chim sẽ đến để chơi sao?” Vương Vĩ Bình ngồi xồm xuống cười hì hì hỏi Triệu Tiểu Chiêu.

Vương Vĩ Bình và cha Triệu Tiểu Chiêu bằng tuổi nhau, công việc hiện tại của chú ấy là quản lý kho lương nếu như là ngày xưa cũng là một chức quan không lớn không nhỏ, sở dĩ có quen biết với cha của cô vì trước kia Triệu Vinh Quốc từng làm công việc khuôn vác trong kho lương, với lại tính tình của cha cô rất tốt vì vậy Triệu Vinh Quốc có nhiều hảo hữu không tồi, những người đó đều rất quen thuộc với Triệu Tiểu Chiêu.

“Chú Vĩ Bình cô tìm cháu tất nhiên là có chuyện đứng đắn, những cái việc nhỏ như là bắt chim sẽ mà còn cần cháu đến hỗ trợ sao? A đi trực tiếp tìm người đến chấn cửa sau đó không phải tùy tiện bắt mấy con có phải nhanh hơn không!” Triệu Tiểu Chiêu cũng không hề khách khí với hân, tuổi của Vương Vĩ Bình này bằng tuổi cha cô nhưng mà tính cách thì lại giống như một đứa nhỏ vậy thật là không nghiêm chỉnh.

La Kiến Lan trừng mắt: “Không biết lớn nhỏ những thứ đã đọc được trong sách đều vứt cho chó ăn rồi hay sao.”

Vĩ Bình vội vàng cười cười sau đó mới nói: “Tiểu nha đầu hôm nay nhanh mồm nhanh miệng thật là lợi hại, có vẻ hoạt bát như vậy là rất tốt, ngại nha, nói nó làm gì ta thích giọng điệu như thế, trước kia tôi nói mười câu nó mới đáp lại một câu như thế thật là nhàm chán! Tiểu chiêu đến đây ngại còn chưa nói cho chú biết là có chuyện gì đâu?”

“Việc nhỏ thôi, chính là giúp a di thu âm bài hát.”

“Hey yo, Tiểu Chiêu lợi hại như thế sao có thể lọt vào mắt xanh của phu nhân bộ văn nghệ, thật là giỏi nha.” Vương Vĩ Bình giơ ngón tay cái về phía Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu cười hắc hắc: “Không dám nhận, không dám nhận.” Nếu như cô thực sự chỉ là đứa trẻ 7 tuổi thì đúng là rất giỏi, nhưng cô lại là đứa chuột xanh cũ sơn một lớp da**, thật sự là không dám nhận!

(**nghĩa là bên ngoài là nhỏ nhưng bên trong thì già cỗi thì phải.)

“Có gì đặc biệt hơn người đâu chứ, nó đọc sách không khá lên được nên dành thời gian cho mấy cái múa hát vô dụng này.” La Kiến Lan lập tức nói lời khiếm tốn.

“Ngươi cũng đừng có nói như vậy múa hát làm sao mà vô dụng chứ, nếu như làm tốt có thể bồi dưỡng, nếu như sau này thi đấu được giải thì sau này khi thi vào trường cao đẳng có thể được cộng thêm điểm, thật sự có công dụng rất lớn còn có thể vào trường nghệ thuật gì đó về sau làm diễn viên không phải kiếm được cả đồng tiền sao.” Vương Vĩ Bình vỗ vỗ đầu Triệu Tiểu Chiêu nói.

“Chúng tôi làm gì có tiền nhàn rỗi để bồi dưỡng nó học cái này, nó chỉ cần đọc sách cho tốt về sau thi đỗ đại học là đủ rồi.” La Kiến Lan khoát tay cũng không cho là đúng.

Vương Vĩ Bình thấy thái độ của La Kiến Lan như vậy thì không nói gì nữa, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vẻ tiếc hận.

“Nha, là La Kiến Lan, Tiểu Chiêu đến đây nha, mau vào đi tôi đợi các ngươi đã lâu.” Đúng lúc Phạm Văn Thanh đi ra, vội vàng gọi 2 người vào trong nhà, Vương Vĩ Bình lắc đầu cũng không nói thêm cái gì nữa, dù sao cũng không phải là đứa nhỏ của mình, con đường về sau như thế nào thì hân cũng không có quyền can thiệp.

Bạch gia trang hoàn theo đúng phong cách Trung Quốc, phòng khách rất lớn, nền nhà thì được lát bằng đá cẩm thạch màu xám, ở trong phòng có một cái bàn dài được làm bằng gỗ lê, cùng với 6 cái ghế dựa cũng được làm bằng gỗ lê rất đơn giản nhưng lại có khí khái. Lúc này TV đang phát bản tin thời sự, Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy không có hứng thú với quốc gia đại sự đi theo chỉ dẫn của Phạm Văn Thanh lên lầu.

Tiếng đàn piano êm tai từ trên lầu vọng xuống, như là gió cùng mặt trời làm cho người ta cảm giác được sự ấm áp trong đó.

“Minh Lam mở cửa ra, Tiểu Chiêu tới tìm ngươi chơi này.” Phạm Văn Thanh cánh cửa được sơn màu trắng, hoa văn họa tiết trên cửa thì cũng giống như các nhà khác.

Tiếng đàn liền ngừng lại, ở bên trong phòng vọng ra tiếng bước chân đi về phía cửa, trái tim của Triệu Tiểu Chiêu không khỏi đập loạn lên, người mà bản thân đã từng ưa thích xuất hiện một lần nữa ở trước mắt, làm cho người ta không hiểu được lại có cảm giác động tâm.

Sau khi cửa bị mở ra một thiếu niên mặc quần áo bình thường xuất hiện ở trước mắt.

Thiếu niên đại khái 13, 14 tuổi, dáng người thon dài, mặc bộ quần áo vàng nhạt nhìn trông rất thoải mái và đi một cái dép lê màu đen. Triệu Tiểu Chiêu ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy có mấy sợi tóc ngắn ngуй vương trên trán hân, trong mắt của hân mang ý cười, chào hỏi nàng nói: “Ha ha, tiểu muội muội, lại gặp mặt rồi còn nhớ anh không?”

Triệu Tiểu Chiêu cười thật rạng rỡ đáp lại: “Nhớ kỹ, đương nhiên nhớ kỹ.”

Cô đương nhiên là nhớ kỹ, tại Thượng Hải mấy năm này đã từng có một thiếu niên luôn luôn nguyện ý chơi cùng một tiểu muội muội không có việc gì làm

đi theo mẹ đến đây chơi mạt chược.

Người thiếu niên này rõ ràng có khuôn mặt và khí chất tựa như thiên tiên vậy mà lại cùng cô leo cây, bắt chim sẻ làm cho một thân quần áo hàng hiệu ở trên người dính đất bẩn nhưng vẫn cười vui vẻ, khi chơi game cùng cô khi thua cũng sẽ nói tục, cùng nhau bện vòng tay màu cũng vẫn tràn đầy hứng khởi.

Khi còn bé cô cảm thấy người anh này vì không có bạn chơi chung nên mới chơi đùa vui vẻ như thế cùng cô, lớn lên rồi cô mới biết cô không có đủ nhân phẩm để cùng chơi với mấy đứa con nít ngây thơ đó, nếu như có thời gian thì đọc tiểu thuyết, nghịch máy tính hay là đi ngủ cũng thú vị hơn nhiều so với việc đi dỗ mấy đứa con nít đó.

Bạch Minh Lam đưa tay sờ sờ đầu của cô nói: “Coi như là anh không phí tâm đi yêu thương em, mau vào đi, để cho anh nghe tiếng ca làm cho mẹ anh mãi không quên như thế nào.”

Phạm Văn Thanh nhìn mái tóc của Triệu Tiểu Chiêu bị Bạch Minh Lam vò rối tung lên, trừng Bạch Minh Lam một cái: “Không cho phép khi dễ em gái người đã lớn rồi phải hào hào mà chơi với em gái biết không.”

“Tiểu Chiêu người dễ ý một chút Minh Lam ca ca mà khi dễ người thì cứ đi nói với a di, bây giờ a di đi xuống phía dưới sắp xếp một chút, người liền hào thu âm, nếu như đói bụng thì lấy bánh bích quy a di làm mà ăn.” Phạm Văn Thanh giao phó xong liền đi xuống lầu.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, từ khi Triệu Tiểu Chiêu trùng sinh đến nay lần đầu tiên cô cảm thấy hơi câu nệ, cô đứng im ở đó không biết nên làm như thế nào để phá vỡ sự trầm mặc này.

“Tiểu Chiêu, tới đây ngồi đi.” Bạch Minh Lam nhìn Triệu Tiểu Chiêu đi đôi dép lê hình con thỏ ngược ngừng đứng ở cửa mà nói. Hắn có thể nhìn thấy hai cái bím tóc của cô cong thành vòng trăng khuyết đáng yêu, hắn có thể biết rõ tiểu nhân nhi đang cúi thấp đầu kia đang có biểu tình rối rắm như thế nào.

Trước đó mấy ngày hắn bị bệnh một trận mơ mơ màng màng tựa như đã trải qua mấy chục năm, hắn có thể thấy thật rõ ràng tiểu cô nương Triệu Tiểu Chiêu này trong giấc mộng của hắn. Khuôn mặt luôn luôn hồng của cô, cô luôn cúi đầu và thỉnh thoảng anh bắt gặp đôi mắt to tròn, những hình ảnh như vậy thường hiện lên trước mắt hắn.

Trong mộng hắn quen biết tiểu cô nương này mười năm, từ nàng bị bỏ tập nói vừa đông đưa đi theo mẹ cô sau đó gọi hắn là “Minh Lam ca ca”, sau đó đến năm cô mười một mười hai tuổi khuôn mặt cô mới nảy nở.

Có rất nhiều chuyện là hắn nắm tay dắt cho cô.

Như là bơi lội, như là đi xe đạp.

Có mấy năm như vậy nên tình cảm giữa bọn hắn rất tốt, bọn hắn cùng nhau xuống nước bắt cá, cùng trèo lên cây bắt chim sẻ, cùng nhau đi hái trộm cam, bởi vì bị phát hiện nên không kịp đổi giày đánh rơi trên mặt đất nên họ cùng nhau đi chân đất về.

Cô là một tiểu hài tử thông minh cũng là một tiểu cô nương luôn cố gắng.

Cô có thể đuổi theo tiết tấu của hắn, đuổi kịp cước bộ của hắn, để hắn quên đi việc bọn hắn hơn kém nhau 7 tuổi.

Năm hắn học lớp 11 thì quan hệ giữa bọn hắn mới chuyển biến xấu.

Khi đó hắn có một cô bạn gái xinh đẹp, có một lần vì một chuyện nhỏ mà họ chia tay, bởi vì tâm tình của hắn không tốt nên hắn phóng xe thật nhanh để trút giận, không cẩn thận nên đập phải một tảng đá vì vậy hắn không không chế được bị bật ra khỏi xe, hắn ngã xuống đồng cỏ nên không bị thương, mà cô ngồi ở phía sau lại đâm vào tảng đá hai tay và hai đầu gối chảy máu đầm đìa.

Lúc đó mẹ hắn giáo huấn hắn ngay trước mặt mọi người, cô đau đến mức nước mắt nước mũi đầm đìa lại nói vậy, chính là cô ngoan cường nói cô ham chơi nên mới ngã sấp xuống tảng đá. Mặc kệ sự tình như thế nào chỉ là khi đó hắn cảm thấy tâm phiền ý loạn, không cảm nhận được hảo ý của cô mà ngược lại cảm thấy tiểu cô nương này từ nhỏ luôn đi theo hắn thật vướng víu.

Khi đó trong đầu hắn nghĩ là “Nếu như lần này không mang theo cô, hắn sẽ không ngã sấp xuống càng không bị mẹ mắng chửi như thế này, làm hắn mất hết cả mặt mũi.”

Sau đó, hắn đối xử với cô ngày càng không có kiên nhẫn, cô tới từ biệt hắn s thần sắc cô đơn, lúc đó hắn nghĩ không bao giờ phải chịu nỗi khổ phiền phức như thế nữa. Cái hộp cô đưa cho hắn đợi khi cô đi hắn liền tiện tay vứt vào sọt rác, sau đó qua nhiều năm cũng không gặp lại cô nữa.

Về sau hắn chia tay hết người bạn gái này đến bạn gái khác bởi vì luôn cảm thấy những người kia thiếu một cái gì đó. Mặc nhiên hỏi thủ, mộng tình thì phân, trong chốc lát hắn mới hiểu được hóa ra trong lòng hắn có một tiểu thanh mai tên là “Triệu Tiểu Chiêu”.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Chương 06: Vợ, lừa em

Edit + Beta: Lily_Carlos

Triệu Tiểu Chiêu âm thầm phi nhỏ mình không có tiền đồ, bất quá bây giờ cô chỉ là một đứa nhỏ mà thôi thẹn thùng cái gì chứ.

Cô mất một thời gian để làm cho bản thân có thể bình tĩnh lại, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt cô vừa vận nhìn thấy dung nhan tinh xảo kia hơn nửa người đó còn mỉm cười dịu dàng nhìn cô, bất giác hai vành tai của cô lại đỏ bừng lên.

Triệu Tiểu Chiêu là người yêu thích những gì xinh đẹp, mà tướng mạo khí chất của Bạch Minh Lam lại đúng là khẩu vị của Triệu Tiểu Chiêu, dù hắn lớn hơn Triệu Tiểu Chiêu mười mấy tuổi nhưng Triệu Tiểu Chiêu vẫn không cưỡng lại được sức quyến rũ của hắn.

“Khúc khúc, anh Minh Lam...” Những từ phía sau thực sự không nói ra được, Triệu Tiểu Chiêu nhìn cái tiểu thịt tươi nhẹ nhàng mà gọi một tiếng 'anh Minh Lam', cô cũng không có chủ đề gì để có thể nói với hắn chỉ có thể nói: “Hay là chúng ta ghi chép bài hát trước đi.”

Bạch Minh Lam nhìn đứa nhỏ Triệu Tiểu Chiêu này, càng nhìn càng cảm thấy cô rất đáng yêu, hắn cười nói: “Tiểu Chiêu, trước tiên em cứ hát thử một lần xem sao.”

Triệu Tiểu Chiêu háng giọng, điều chỉnh lại cảm xúc sau đó mới mở miệng hát.

Tiếng hát của tiểu hài tử thanh thúy êm tai cũng không thích hợp để hát thể loại tình ca này, nhưng khi tiếng hát non nớt cất lên lại làm cho người ta cảm thấy thú vị.

Hát xong một bài, Bạch Minh Lam vỗ tay khích lệ: “Hát rất ổn, nhưng có mấy nơi phát âm không được chuẩn lắm, em hãy cẩn thận cảm thụ những âm thanh này một chút.” Đầu ngón tay của hắn lướt qua những phím đàn màu trắng đen, nhẹ nhàng đè xuống, tiếng đàn thanh thúy vang lên.

Nói đến chuyện đứng đắn, những chuyện hoa tiền nguyệt hạ đều bị Triệu Tiểu Chiêu ném ra sau đầu, cô tập chung sự chú ý để lắng nghe sau đó cẩn thận cảm nhận thanh âm.

Trước khi trùng sinh, cô cũng không có nhiều tinh lực để mà đi học những cái khác, vì cô không thông minh nên học những kiến thức có trong chương trình học cô đã phải cố gắng đến 12 phần cho nên dù cô có yêu thích âm nhạc và vũ đạo như thế nào thì cũng không có cơ hội để đi học. Cho nên cô phải nắm thật chắc cơ hội lần này.

“Nghe lại âm thanh này sau đó em cố gắng hát lại như vậy.” Đầu ngón tay Bạch Minh Lam chậm rãi di động trên các phím đàn, sau đó nhẹ nhàng ngâm nga, hắn đang trong thời kỳ trường thành nên thanh âm có phần khàn khàn trầm thấp nhưng lại không khó nghe.

“Vâng em đã biết, anh Minh Lam anh nghe thử xem có phải như thế này không?” thanh sắc Triệu Tiểu Chiêu rất chăm chú cô cẩn thận so sánh âm tiết vừa rồi sau đó mới cất tiếng hát.

Bạch Minh Lam nhìn khuôn mặt nhỏ đang tỏ vẻ nghiêm túc kia ánh mắt không khỏi nhu hòa một chút.

Hai người một dạy một học, chờ ghi âm được ca khúc đó đã qua hai tiếng đồng hồ, Triệu Tiểu Chiêu còn nhỏ tinh lực cũng có hạn, khi thu âm xong thì con buồn ngủ cũng ập tới.

Đoán chừng cha mẹ cô đánh đến nửa đêm mới qua đêm cô về nhà, cô dựa vào mép giường mơ mơ màng màng nói một tiếng: “Đề cho em ngủ một lúc.” Liền chịu không nổi mà nhắm hai mắt lại.

Bạch Minh Lam ngồi xổm ở bên cạnh Triệu Tiểu Chiêu duỗi đầu ngón tay chọc chọc vào khuôn mặt hồng hồng của cô, lẩm bẩm: “Không biết những điều trong giấc mơ đó là thật hay giả? Triệu Tiểu Chiêu rốt cuộc em để cái gì bên trong hộp quà đó?”

Triệu Tiểu Chiêu đương nhiên không có khả năng trả lời hắn, hắn ôm lấy Triệu Tiểu Chiêu đem cô đặt lên trên giường, đắp kín chăn, hắn tắt đèn ở trong phòng chỉ để lại cái đèn nhỏ trên bàn học, ánh sáng trong phòng trở nên yếu ớt, hắn chỉnh lại cái chăn cho Triệu Tiểu Chiêu sau đó mới ngồi lại bàn học bắt đầu làm bài tập, điều kiện của gia đình hắn rất tốt nhưng yêu cầu của cha mẹ đối với hắn cũng rất cao, chẳng những hắn phải hoàn thành hết tất cả bài tập trên lớp mà còn phải làm thêm một số bài thi nữa.

Lúc người lớn dưới lầu phân biệt thắng thua thì cũng đã nửa đêm, cha mẹ Triệu Tiểu Chiêu lên tầng ôm con về vì Triệu Tiểu Chiêu còn chưa tỉnh dậy.

Bây giờ là mùa thu Phạm Văn Thanh sợ Triệu Tiểu Chiêu lạnh liền lấy cái chăn mỏng mà Bạch Minh Lam dùng khi còn bé ra đắp lên người cô, Bạch Minh Lam mắc bệnh sạch sẽ một chút nên bà sợ hắn mất hứng lại không nghĩ tới tiểu tử này còn hỏi lại bà “Có đủ hay không, nếu như không đủ hắn còn một cái nữa cũng đưa cho Triệu Tiểu Chiêu đắp.”

Phạm Văn Thanh không khỏi cảm thán một câu, hài tử lớn rồi quả nhiên là hiểu chuyện hơn trước.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, chờ lúc Triệu Tiểu Chiêu rời giường cảm thấy thần thanh khí sảng chứng tỏ hôm qua cô ngủ rất ngon.

Cô nhìn thoáng qua bên ngoài, sắc trời đã sáng rõ, trời ạ cô trễ học rồi, cô vội vàng thức dậy mặc quần áo sau đó vớ lấy cặp sách rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Nhưng không ngờ lại bị một cánh tay nhỏ níu lại.

Triệu Tiểu Chiêu chỉ đành phanh xe lại sau đó quay lại nhìn chủ nhân của cánh tay với ánh mắt bất mãn.

“Ngô Du, tại sao lại là cậu? Mau buông tay ra để tớ còn đến trường, muộn học mất rồi.”

“Triệu Tiểu Chiêu, cậu còn chưa ăn sáng.”

Trước kia Ngô Du luôn chờ ở cửa sau nhà Triệu Tiểu Chiêu, hần nhìn qua cửa sổ phòng bếp nên nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu nhanh chóng đánh răng rửa mặt cái miệng nhỏ nhắn bị làm cho mất đi đáng vẻ ban đầu.

“Tớ sẽ không để cậu đến trễ.” Ngô Du níu cánh tay Triệu Tiểu Chiêu lại sau đó lại dắt cô đến bên một chiếc xe con màu đen.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn tiểu hải tử vừa bá đạo vừa tùy hứng lại bạo lực này cảm thấy bất đắc dĩ, được rồi được rồi, nể tình cô cắn hần một cái cô liền không tính toán với hần.

Ngô Du đem Triệu Tiểu Chiêu nhét vào trong xe sau đó nói với tài xế: “Đi thôi.”

Oa kháo! Sao chỉ không thấy tiểu tử bán dưa hấu này có nửa tháng mà hần có vẻ phát dth như vậy!

Chẳng lẽ nhị thế tổ* nhảm chán không có việc gì làm đi trải nghiệm cực khổ nhân sinh?

(*nhị thế tổ: con cháu nhà giàu hoặc nhà quan đời thứ hai.)

“Ngô Du, nhà cậu có rất nhiều tiền nha!” Triệu Tiểu Chiêu cảm thán nói.

“Không phải, xe này là xe của dưỡng(Lily: nguyên văn là cô phụ chắc là dưỡng) tớ. Tớ chỉ đi ở nhờ nhà của dưỡng thôi.”

Hóa ra là ăn nhờ ở đậu, vậy thì việc hần đi bán dưa hấu có thể giải thích được, đến cùng thì cũng không phải cha mẹ ruột nên dù có tiền thì cũng không muốn đưa cho hần, chỉ có thể tự đi kiếm thêm một chút tiền lẻ.

Cô có chút thương tiếc ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Du, vừa nhìn một cái mới phát hiện trên mặt có một vết màu xanh mờ mờ.

“cậu làm sao thế? Có ai đánh cậu sao?”

Trái tim của Triệu Tiểu Chiêu cũng không phải là làm bằng sắt, nhìn thấy Ngô Du bị thương thì lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Ngô Du nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Triệu Tiểu Chiêu, trong lòng có chút tự đắc, hần vốn có thể để mặt mình khôi phục như lúc ban đầu, nhưng hần muốn nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Triệu Tiểu Chiêu đối với hần cho nên hần cố ý để lại vết màu xanh kia, quả nhiên hần có được sự quan tâm của cô lại không dọ đến cô.

“Không sao, tại tớ không cẩn thận nên bị ngã bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi.”

“Trách không được, cậu phải nghỉ học nhiều ngày như vậy xem ra cú ngã này cũng không nhẹ, đã nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn còn cái vết màu xanh này bây giờ đi đường nên cẩn thận một chút.” Triệu Tiểu Chiêu lải nhải một hồi khuyên bảo hần.

Ngô Du rất hưởng thụ việc này, trên mặt hần có sự vui vẻ nhàn nhạt phát ra từ nội tâm. Hần đem hộp đồ ăn đặt ở trên đầu gối Triệu Tiểu Chiêu, còn bản thân hần thì giữ Triệu Tiểu Chiêu ngồi im sau đó lấy một cái lược gỗ từ trong túi xách ra bắt đầu giúp cô chải tóc.

“Này, cậu làm gì tóc tớ vậy.”

“Tóc cậu quá rối, thật chướng mắt.”

“Vậy cậu cũng đừng có nhìn, tớ không bắt cậu nhìn.”

“Nhắm mắt lại sẽ đụng đến vùng da bị thương xung quanh mắt, rất đau đó.”

Triệu Tiểu Chiêu nghe được Ngô Du nói đau, lại nghĩ tới trên vết màu xanh trên mặt hần, nhắm lại một đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh như vậy thì cũng khổ sở nên cô mặc kệ hần.

Ngô Du đem một đầu tóc rối của Triệu Tiểu Chiêu chải mượt lại, lại lấy ra một cái gương nhỏ để cho Triệu Tiểu Chiêu nhìn: “Bây giờ mới trông giống người một chút!”

Triệu Tiểu Chiêu “Ha ha” cười vài tiếng, lời này muốn nói cô không biết chải chuốt cho đẹp sao? Dù sao cô cũng là con gái, mặc dù có chút tùy tiện nhưng mà cô cũng có sĩ diện, mặt cô phỉếm hồng nói lại hần: “Tớ cũng không phải ép cậu chải đầu cho tớ, chính cậu muốn chải mà giờ thì bày đặt ghét bỏ cái gì chứ?!”

“Không có ghét bỏ, chẳng qua là cảm thấy như thế này thì tốt hơn.” Ngô Du cắt tấm gương đi sau đó nói với cô “Từ nay về sau tớ sẽ mang bữa sáng cho cậu, cậu cứ ngồi trên xe mà ăn, nếu như thừa thời gian có thể ngủ thêm một lát.”

Tuy Triệu Tiểu Chiêu cầu thả nhưng cũng cảm thấy có gì không đúng, lần đầu tiên gặp mặt hắn cho cô một túi dưa hấu, về sau lại là bánh gato sữa bò và một quả táo, hôm nay lại cố ý đợi ở trước cửa nhà cô đưa cô đến trường lại còn cộng thêm bữa sáng tình yêu nữa?

Cô nghi ngờ nhìn hắn: “Ngô Du, không phải là cậu thích tớ chứ?”

“Khục khục!” Ngô Du suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết.

Cái quỷ gì vậy? Tiểu nữ hài 7 tuổi mà có thể biết thích là cái gì hay sao? Hắn biết Triệu Tiểu Chiêu rất thông minh nhưng không nghĩ tới cô ấy lại thông minh như vậy?

“Ai thích cậu chứ? !” Ngô Du trùng mắt phản xạ có điều kiện hỏi lại.

Thấy vẻ mặt của hắn giống như thể bị người ta nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận vậy, Triệu Tiểu Chiêu càng thêm hồ nghi: “Vậy sao cậu lại đối xử tốt với tớ như vậy?”

“Tớ... còn không phải là vì dưỡng của tớ sao, bây giờ hắn đang muốn phát triển thị trường trà mà mà mẹ cậu lại bán trà nha. Hắn muốn cho cha mẹ cậu đi làm việc cho hắn.” Ngô Du nghĩ một chút mới nói.

“Như thế cứ trực tiếp nói với ba mẹ tớ là được cần gì nói với tớ.” Triệu Tiểu Chiêu còn không có bỏ qua.

“Dưỡng muốn tớ dò xét trước tình hình trong nhà cậu, hắn muốn tìm đối tượng có thể hợp tác lâu dài, nếu nhân phẩm của người này không tốt tất nhiên hắn sẽ không nguyện ý hợp tác.” Thần sắc của Ngô Du lúc nói vô cùng trầm tĩnh điều này làm cho Triệu Tiểu Chiêu tin vài phần.

“Nên trước tiên phải lời kéo cậu, sau đó tớ sẽ thu thập được nhiều thông tin.” Càng về sau Triệu Tiểu Chiêu càng cau mày cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, tìm người hợp tác mà phiền toái như thế sao? Trước khi trùng sinh cô chỉ luôn ở trong trường học nên đối với việc kinh doanh cũng không hiểu rõ, có lẽ làm ăn chính là như vậy đi.

Ngô Du gật nhẹ đầu, trong lòng tự nhủ, tiểu nữ hài quả nhiên dễ bị lừa. Bất quá sinh hoạt tại Thượng Hải nên tiểu nữ hài sớm đã rất thông minh, sớm như vậy đã biết thích là cái gì, hắn đột nhiên nghĩ đến một việc làm cho lòng hắn trở nên rối rắm.

Triệu Tiểu Chiêu có thể sớm biết những thứ như thế có phải trong những tháng ngày không có hắn ở bên cạnh cô đã sớm thích người khác?

Đúng vậy, trái tim của cô ấy làm sao lại không có người khác chứ, vấn đề rõ ràng như vậy thế mà hắn còn si tâm vọng tưởng, vọng tưởng cô chỉ ở bên nam nhân kia một đêm sau đó không cẩn thận mang thai mà thôi, dù cho không có yêu hắn cũng chưa từng ưa thích qua bất luận kẻ nào?

Hắn quen biết cô lúc tốt nghiệp đại học, mặc dù là cùng tuổi nhưng là hắn đã sớm tốt nghiệp.

Ngày ấy, hắn thông báo tuyển dụng nhân viên mà cô thì vừa mới tốt nghiệp đại học, trong dòng người tập nập cô giống như một con gấu lớn vụng về, vượt qua Thiên Sơn vạn biển, sợ hãi mà đứng ở trước mặt hắn.

“Chào ngài, tôi nhận được lời mời đến phỏng vấn ở công ty quý vị, đây là lý lịch của tôi xin ngài xem một chút.”

Trước mắt hắn là một nữ hài tử thanh tú, cô có một làn da rất trắng, đôi mắt lớn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhếch lên, để lộ ra việc cô đang rất khẩn trương. Lúc ấy hắn thấy những người ở bên ngoài không ai lóa mắt bằng một phần cô.

Tim của hắn đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn tinh tế nhìn sơ lược bản lý lịch của cô.

Biết tên của cô, biết số điện thoại của cô, sau đó từ một khắc này đến giây phút cuối cùng lúc hắn lâm chung, trái tim của hắn không thể dứt bỏ hình bóng của cô —— Triệu Tiểu Chiêu.

Không được, hắn muốn đem cô bé này quán chặt lại quán chặt, hắn có thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô, nhưng nếu muốn hắn đem chí bảo trong lòng chấp tay đưa cho người khác, Triệu Tiểu Chiêu em nhớ kỹ cho tôi, Em! Đừng! có! Mơ!

Triệu Tiểu Chiêu nghe rõ ý tứ của Ngô Du cũng không khách khí ăn hết đồ ăn sáng hắn đưa cho, đã có việc cầu cô làm cô có thể đưa ra hồi báo ngang thế, tội gì cô phải nhần nhần nhỏ như chứ, có đồ ăn chùa thì ngu gì mà không ăn.

Oa đồ ăn thật phong phú mà, 2 khối cơm cuộn rong biển, một quả trứng trần nước sốt màu vàng nhạt, salad cà chua cùng rau xà lách, ngoài ra còn có một bình nước ép trái cây có hương vị phong phú.

Thật sự là đãi ngộ của hoàng đế nha!

Triệu Tiểu Chiêu nghĩ thầm, vì sao trong trí nhớ của cô không có người tên là Ngô Du này chứ? Là tại khi đó cô quá nhỏ nên không nhớ được hay vì cô trùng sinh nên có hiệu ứng cánh bướm.

Sau khi Triệu Tiểu Chiêu ăn xong bữa sáng tình yêu thì cuối cùng cũng đã đến trường học, vừa đến nơi thì nghe thấy tiếng chuông vào lớp nên hai người vội nhanh vào trường học.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 07: Vợ ơi cầu thương sót

Edit + beta: Lily_Carlos

“Tiểu Chiêu, cho cậu cái kẹp sách hình lá phong tự tớ làm nè.” Vệ Giai cầm một cái kẹp sách hình lá phong vô cùng tinh xảo đưa cho Triệu Tiểu Chiêu, “Hôm qua cậu không đi xem vườn cây thật đáng tiếc, tớ được nhìn thấy rất nhiều loại cây thần kỳ, tớ còn chụp hình lại nữa chút nữa tớ lấy ra cho cậu xem”

“Cảm ơn.” Triệu Tiểu Chiêu rất cảm động, tiểu băng hữu này đi chơi còn nhớ tới bạn bè, hơn nữa còn mang quà về tặng cô, cô vội vàng lấy một con hạc giấy từ trong cặp sách ra đưa cho Vệ Giai, nói: “Vệ Giai, đây là hôm qua tớ gấp tặng cho cậu nè.”

“Thật là đẹp, Tiểu Chiêu, cảm ơn cậu.” Vệ Giai cho Triệu Tiểu Chiêu mặt mũi, dù chỉ là một con hạc giấy nhỏ cô cũng tỏ vẻ rất yêu thích.

“Tiểu Chiêu, tớ cũng có cái tặng cho cậu, đây là bút chì Simba cậu thích nhất.” Lý Nghiên và Vệ Giai là ngồi cùng bàn, ngồi ở sau Triệu Tiểu Chiêu một bàn, Lý Nghiên trông thấy Vệ Giai đưa quà tặng, liền đem một cái bút chì có hình Simba cho Triệu Tiểu Chiêu.

Bây giờ đang có ột bộ phim rất ăn khách tên là ‘Vua Sư Tử’, Triệu Tiểu Chiêu rất thích nhỏ sư tử Simba, thường xuyên trò chuyện chủ đề này với hai người, Lý Nghiên là một người có tâm tư tinh tế nghe thế liền nhớ kỹ.

Triệu Tiểu Chiêu cũng đưa cho Lý Nghiên một con con hạc giấy, Lý Nghiên cầm lấy lộ ra nụ cười vui vẻ.

Cô nhìn thấy nụ cười này có chút hoảng hốt, ba người bọn họ chơi với nhau từ khi còn bé xiu, còn có bạn cùng lớp trông rất gầy tên là Lý Minh, bàn từ Trương Hạo Thiên, đầu lĩnh trẻ con Vương Chí Tường, ma bệnh Điều Tĩnh.

Về sau, cô trở về quê liền không có tin tức của bọn họ, bây giờ suy nghĩ một chút, phần tình nghĩa này nói bỏ thì có chút đáng tiếc.

“Đạp, đạp, đạp.” Tiếng giày cao gót vang lên từ phía ngoài hành lang.

Vệ Giai che miệng vụng trộm nói: “Lão yêu bà tới, Tiểu Chiêu cậu mau ngồi đằng hoàng.”

Triệu Tiểu Chiêu cười cười, trở về chỗ ngồi xuống.

Trong trường học, luôn có cô giáo yêu thích một học sinh, cũng có cô giáo lại đặc biệt chán ghét. Cô từng cho rằng cô giáo này đặc biệt xem thường cô, lần nào cũng mở miệng ra là chế nhạo cô nói cô nếu không làm được tốt thì nhường cơ hội lại cho một người nào đó.

Sau khi cô trùng sinh, lại cảm thấy cô giáo bị bọn họ gọi là lão yêu bà này, đối xử với cô như vậy bởi vì ‘ái chi thâm, trách chi thiết’* thôi. Nếu như cô ấy không để ý đến cô, vì sao có rất nhiều người mà lại chọn cô là người duy nhất đi tham gia vào cuộc thi thư pháp toàn thành phố chứ; nếu như cô ấy không để mắt đến cô, vì sao lại để cô đảm nhiệm nhân vật chính trong các tiết mục văn nghệ chứ; nếu như cô ấy không để mắt đến cô làm sao cô ấy có thể cho cô làm lớp trưởng chứ.

(*ái chi thâm, trách chi thiết: yêu thương càng nhiều thì yêu cầu càng cao.)

Bất quá cô luôn làm cho cố ấy thất vọng, lần lượt bỏ qua cơ hội cho đến khi cô ấy không còn ôm hy vọng gì vào cô nữa.

Năm nhất là lớp trưởng, năm thứ hai là tổ trưởng, sau đó năm thứ ba thư tư chỉ là một thành viên bình thường trong lớp. Năm nhất là nhân vật chính trong các buổi văn nghệ, đến năm thứ hai là người phối hợp diễn quan trọng, năm thứ ba là một nhân vật vô danh giáp ắt bính đỉnh, năm thứ tư là người xem ở dưới sân khấu.

Cuộc sống bốn năm học tiểu học của cô, cô không có mặt mũi nào mà nói ra rất mất mặt.

Lần này, cô sẽ cố gắng hết khả năng của mình không để cho cô giáo hết sức nâng đỡ mình phải thất vọng.

Tiếng chuông vang lên.

Cô đứng dậy đầu tiên hô lớn: “Cả lớp đứng”

Mọi người cùng nhau đứng dậy, cô dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Vương Tuệ Hoa, nói: “Chúng em chào cô giáo!”

Vương Tuệ Hoa nhìn tiểu cô nương mang một cái khăn màu đỏ ở trên vai khác với các bạn khác, mỉm cười gật gật đầu, sau đó nghiêm mặt nói với bọn nhỏ: “Chào các em ngồi xuống đi, ngồi xuống đi.”

“Cảm ơn cô ——!”

“Các em lấy sách giáo khoa lật đến...”

Chương trình học một ngày rất nhanh đã kết thúc, Triệu Tiểu Chiêu bị Vương Tuệ Hoa gọi vào văn phòng.

“Triệu Tiểu Chiêu, những ngày gần đây em biểu hiện rất tốt, kỳ thi giữa kì kia thi cũng rất tốt, sau này cần phát huy nhiều hơn.” Vương Tuệ Hoa luôn dùng vẻ mặt ôn hòa đối với học sinh mà bà ưng ý.

Ti như nói, kiếp trước cô ấy luôn dùng vẻ mặt ôn hòa đối với bạn học ngồi cùng bàn với cô —— bạn học Trương Vĩ, nụ cười lúc nào cũng xuất hiện trên gương mặt của bà; mà với cô bà ấy luôn làm mặt lạnh, nói chuyện luôn có ý tứ, còn nhớ khi đó cô vô cùng sợ cô giáo này nếu như đi trên đường mà thấy cô ấy thì chỉ muốn đi đường vòng mà thôi.

“Cảm ơn cô đã khích lệ, em sẽ tiếp tục cố gắng.” Triệu Tiểu Chiêu không kiêu ngạo cũng không khiêm nhường nói.

“Bây giờ cô có một chuyện muốn giao cho em, tết nguyên đán chúng ta có một hội diễn văn nghệ đến lúc đó em hãy tới đó biểu diễn, có rất nhiều phụ huynh học sinh cùng khách mời tới đó để xem, cho nên chúng ta phải luyện tập bằng cả trái tim, em là lớp trưởng nên em phải hồi thúc các bạn tập luyện.”

“Lần này chúng ta sẽ biểu diễn bài hát ‘con ong mật chăm chỉ’, em hãy liên lạc với cô giáo Ngũ dạy âm nhạc để cô ấy giúp các em tập múa vào thu âm bài hát.”

“Vâng, em đã biết.” Triệu Tiểu Chiêu đưa tay tiếp nhận bản nhạc, tiện tay mở ra, bài hát này là bài hát lúc bọn học học năm nhất đã học qua, tất cả mọi người đều đã biết hát nên không cần mất thời gian để học.

“Vây em lấy về trước luyện tập cho thật tốt, thời gian nghỉ trưa ngày mai em tập hợp các bạn ở phòng học nhạc, luyện tập hợp xướng.” Vương Tuệ Hoa phân phó Triệu Tiểu Chiêu, lại tiện tay đưa mấy viên đường cho cô lại dặn cô đi đường cẩn thận ột chút rồi mới để cô về.

Cô đi đến cửa văn phòng, thấy mấy bạn học còn đang ôm lấy sách giáo khoa khổ sở học bài, Vương Tuệ Hoa mặt lạnh trừng mắt, dọa một đám sợ đến nổi nước mắt cứ rưng rưng, cô cười cười đối trước cô cũng là một người trong số này, mà bây giờ cô lại cao cao tại thượng bị một đám nhóc nhìn bằng ánh mắt hâm mộ ghen tỵ, quả chiến chơi lại trò chơi đã chơi một lần hoàn mỹ hơn nhiều.

Cô đeo cặp sách lên, đi ra khỏi khu phòng học lại nhìn trời thờ dài.

Dựa vào, tại sao buổi sáng trời còn nắng chói chang mà bây giờ lại mưa lớn như vậy, ba mẹ cô một người bán trà, một người đánh bài, đoán chừng sẽ không đến để đưa ô cho cô, cô chỉ có thể tự nghĩ biện pháp đành đi nhờ ô các bạn khác vậy.

Ai, không có cách, từ nhỏ cô đã độc lập như thế.

Lúc cô định quay vào lớp tìm Vệ Giai thì có người gọi cô lại.

“Tiểu Chiêu, bên này!”

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu nhảy một cái, giọng nói khàn khàn này không phải là của Bạch Minh Lam sao?

Cô quay đầu nhìn lại, liền thấy Bạch Minh Lam mặc trên người bộ đồng phục màu trắng xanh, đeo trên vai một cái ba lô màu đen, phủ trên mình một cái áo mưa trong suốt, đi một cái xe đạp việt dã màu vàng. Hai chân hằn dễ sanghai bên xe đạp, giày thể thao màu trắng, một chân đặt ở trên bàn đạp, một chân đặt lên mặt đất.

Trên trán hằn có chút ẩm ướt, trên mặt cũng có mấy giọt nước nhỏ lóng lánh.

Triệu Tiểu Chiêu không nhịn được dùng một tay che ngực.

Trái tim bé nhỏ, người đứng có đập nhanh như vậy, phải bình tĩnh chút, lại bình tĩnh chút, hẳn là vương tử điện hạ cao cao tại thượng, có thể cùng người chơi, có thể cùng người náo, nhưng không thể cùng người yêu nhau, bởi vì người không phải là công chúa.

Thẳng đến khi nhịp tim của cô chậm rãi bình phục, Triệu Tiểu Chiêu mới dùng giọng nói thanh thúy của mình đáp lại: “Anh Minh Lam, sao anh lại tới đây?”

“Anh biết cái đồ đàn như em nhất định sẽ không mang theo ô nên anh mới tới đón, mau ngồi ra đằng sau anh đưa em về nhà!” Bạch Minh Lam nhìn về mặt trở nên phấn chấn của Triệu Tiểu Chiêu, trong lòng cũng trở nên bay bổng.

Bất quá, cùng lúc đó, tâm trạng của một người trở nên giống như thời tiết này vậy, rất âm trầm.

Cái gì mà anh Minh Lam, cái gì mà đồ đàn, cái gì mà anh đưa em về nhà, hai người kia đứng trước mặt mọi người nói chuyện yêu đương có biết xấu hổ hay không hả!

Ngô Du nổi giận.

Mặc dù Ngô Du không thừa nhận, nhưng là hắn là một nam nhân lòng dạ hẹp hòi lại có tính chiếm hữu cao. Mặc dù từ xưa đến nay hắn không hỏi Triệu Tiểu Chiêu về chuyện của nam nhân kia, thế nhưng hắn chỉ cố ý làm cho Triệu Tiểu Chiêu tin rằng hắn không để ý chuyện này nhưng thực sự không phải vậy, hắn để ý, nam nhân đầu tiên của Triệu Tiểu Chiêu không phải là hắn, hắn cũng để ý trong lòng của nàng không có hắn, hắn để ý tất cả những gì liên quan đến Triệu Tiểu Chiêu, bây giờ hắn lại thấy Triệu Tiểu Chiêu nhìn một nam sinh sau đó cười như một hoa si làm sao hắn có thể không tức giận cơ chứ!

“Triệu Tiểu Chiêu, không được đi!”

Ngô Du tiến đến, níu cánh tay cô lại cứng rắn nói: “Tớ đưa cậu về nhà.”

Triệu Tiểu Chiêu rất không kiên nhẫn, bạn học Ngô Du bạn nghiện việc kéo tay tớ rồi hả, có thể đổi thành cái chiêu khác không?

“Không cần đâu, anh Minh Lam sẽ đưa tớ về nhà là được rồi cũng không cần làm phiền đến cậu đâu.” Triệu Tiểu Chiêu nhẫn nại tính tình nói với Ngô Du.

“Hắn là thân thích của cậu sao?” Ngô Du hỏi.

“Không phải.”

“Cậu rất quen thuộc với hắn sao?”

Triệu Tiểu Chiêu không thể nhịn được nữa: “Dù sao thân hơn so với cậu, bạn học Ngô Du, tớ nhìn cậu rất lâu rồi đó chúng ta không quen thuộc với nhau lắm tại sao cậu cứ làm như chúng ta rất thân rồi chuyện gì cũng muốn quản vậy! Mặc dù anh ấy không phải thân thích của tớ nhưng mà cậu cũng không phải! Cho nên làm phiền cậu nhường đường một chút, thuận tiện buông tay ra cậu chặn đường của tớ, cảm ơn!”

Trong đáy mắt của Ngô Du như đang nổi cuồng phong bão táp vậy, đôi môi hắn mím lại thành một đường thẳng, cánh tay chậm rãi buông xuống khẽ kéo tay áo cô.

Ai u má ơi! Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy mình sai lầm rồi!

Cô nhìn Ngô Du quay đầu ra chỗ khác, nhìn tiểu hài tử trước nay luôn ngạo kiều cô tự hỏi hắn đang làm sao vậy chứ, chẳng lẽ hắn đang làm nũng với cô sao!

Người này là tiểu nam hài bá đạo lại có khuynh hướng bạo lực, lại có thể làm nũng với cô sao, nhất định cảm giác của cô sai rồi!

Lập tức cô quả quyết kéo tay hắn ra, xông vào bên trong áo mưa của Bạch Minh Lam mà không nhìn hắn thêm lần nào nữa.

Mất thấy xe đạp chậm rãi đi vào trong màn mưa, cô nhẹ thờ ra, oa dựa vào, xem chút nữa cô liền mềm lòng cái điệu bộ đó của hắn suýt nữa làm cho vẻ ngoài cứng rắn của cô sụp đổ mà đồng ý đi cùng hắn, cô thực sự không chịu được bộ dạng mạnh mẽ đó.

Ngô Du này đến cùng là cái quỷ gì vậy!

“Triệu Tiểu Chiêu, cậu cho rằng cậu trốn được sao?” Ngô Du nhìn theo bóng lưng của Triệu Tiểu Chiêu lẩm bẩm.

Dục tốc bất đạt, dù sao Triệu Tiểu Chiêu cũng không dễ dàng theo đuổi đến vậy, nếu như người quá gấp rút cô ấy sẽ rút vào bên trong vỏ ốc của mình, kiếp trước nếu không gặp phải sự tình kia làm sao cô có thể gả cho hắn chứ?

Ngô Du luôn chăm chú theo dõi từng tình huống phát sinh ở bên ngoài, từ đầu đến cuối Bạch Minh Lam không nhìn qua bên này, trong mắt lộ ra một nụ cười trào phúng, người kia cũng không có đi qua nhưng hắn cũng không thể giữ người lại.

Nam nhân kia tất nhiên không phải là hắn!

Hắn chống chiếc ô màu đen lên, chậm rãi đi vào trong ghế xe, ra lệnh nói: “Đi theo phía trước cái kia cỗ xe đạp.”

Triệu Tiểu Chiêu trốn vào trong áo mưa của Bạch Minh Lam, hai tay ôm lấy eo Bạch Minh Lam, cô có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người Bạch Minh Lam, trong đầu hiện lên cảnh Ngô Du buông tay cô ra sau đó lộ ra thần sắc cô đơn.

Cô có phải là hơi quá đáng rồi không?

Không phải chứ, kỳ thật cũng còn tốt, đúng hay không, cô chỉ ăn may nói thật thôi mà.

Chỉ là trái tim của cái người tên là Ngô Du này làm bằng thủy tinh sao?

Đợi đến khi cô nhảy xuống khỏi xe đạp, Bạch Minh Lam nở nụ cười với cô sau đó nói lời từ biệt, cô mới ào não lấy lại tinh thần, khó khăn lắm mới có cơ hội ở cùng một chỗ với người trong lòng, ngồi chung xe đạp, đi cùng nhau dưới mưa, nhưng trên con đường này cô lại không tận hưởng nó mà cứ xoắn xuýt vấn đề của cái đầu củ cải Ngô Du kia!

Thật là xúi quẩy, lần sau nhất định phải xa hẳn một chút gặp hẳn là y như rằng không có chuyện tốt!

Nhưng luôn có những sự việc ngoài ý muốn như vậy, càng không muốn gặp người lại càng xuất hiện trước mặt cô.

Triệu Tiểu Chiêu ăn com xong, liền thấy một người nam nhân có vẻ cùng tuổi với ba ba dắt một đứa trẻ đi vào cửa hàng nhà cô.

Đứa bé kia là người đáng chém ngang đao bạn nhỏ Ngô Du, mà nam nhân kia chính là đương của Ngô Du, Tạ Trí Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 8 : vợ, mời vào nhà

Edit: Gia Khiêm

Triệu Tiểu Chiêu ngồi trên ghế, nhìn cậu bé ngồi đối diện đang chậm rãi nói .

“ Từ khi cái cách được mở rộng đến nay, lá trà của chúng ta trên thị trường cũng chuyển từ hình thức người dân tự sản xuất nhỏ lẻ sang hình thức đầu tư cổ phần làm cho thị trường càng trở nên sinh động. Từ xưa tới nay văn hóa uống trà của quốc gia mình cũng đã đi sâu vào lòng người, chữ “ trà “ này mọi người đều tiêu phí không nổi, cũng biết là đồ tốt, vì vậy chủ đi lựa chọn kinh doanh lá trà là hành động tuyệt đối đúng ,có đôi mắt tinh tường và cũng là người biết nắm bắt thời cuộc tốt.”

Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan cũng có chút mờ mịt, họ vốn tưởng rằng người thông minh có khí chất như vậy đến tìm mình bàn việc kinh doanh phải là một người đàn ông trung niên, lại không ngờ tất cả việc này đều do cậu bé tầm 7 ,8 tuổi tay thao túng.

Nghe được Ngô Du khích lệ , mặc dù trong lòng không coi là chuyện gì đáng nói nhưng vẫn tươi cười tỏ vẻ xấu hổ, liên tục nói:”Không có, không có, chúng tôi chỉ tùy tiện làm, kiếm chút tiền không ngờ lại là “mèo mù vớ cá rán.””

Ngô Du thu hết biểu tình của hai người vào đáy mắt, vờ không hiểu rõ mà cười ,cũng không thêm để ý việc hai người họ khinh thường.

“ Chú ,đi hai người cần gì phải khiêm tốn, các người tới Thượng Hải cũng mấy năm rồi phải không, từ vừa lúa sang thức ăn, trên đường đi mua hàng hóa bán lại, sau cùng mới quyết định kinh doanh lá trà,chẳng lẽ không phải là người biết nhìn xa trông rộng, biết rõ tương lai kinh doanh lá trà mang lại lợi nhuận cao sao?”

Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan liếc nhìn nhau , không hèn mà cùng nhún mày, có lẽ cậu bé này đã nghe ngóng ở đâu đó chuyện của họ cho nên mới có thể hiểu rõ sự tình thôi.

“Chú, đi , hai người không cần phải suy đoán làm sao con biết được những chuyện này, đã quyết định cùng hai người hợp tác thì tất nhiên con phải hiểu rõ chuyện của hai người rồi, và lại chuyện này cũng không mất bao nhiêu thời gian , thuận tiện hỏi một chút là có thể rõ ràng thôi.”

Bên kia Triệu Tiểu Chiêu bị bỏ quên một góc bỗng nhiên rùng mình chợt dạ, đang cố gắng làm giảm bớt sự tồn tại của bản thân đến mức thấp nhất.

Ha ha, cô chính là đối tượng “ thuận tiện hỏi một chút”, Triệu Tiểu Chiêu ảo não thở dài, không phải cô không có nghĩa khí mà do mỹ thực kia quá mê người a!

Ánh mắt Ngô Du lạng lẹ liếc qua Triệu Tiểu Chiêu, lại bị vẻ mặt xoắn xuýt , khom lưng của cô khiến cậu cảm thấy vui vẻ.

Cậu khẽ cười một tiếng rồi tiếp tục nói: “Nếu thị trường lá trà mang lại một nguồn lợi nhuận khổng lồ, như vậy đương nhiên có nhiều người cũng muốn chiếm một phần của chiếc bánh ngọt này. Mà có vốn liếng thì họ chiếm phần lớn nhất, dẫn đến thị trường dần bão hòa , bọn họ chen ép đối thủ, những người kinh doanh nhỏ lẻ có thể là đối thủ của bọn họ sao? Tất nhiên không sớm thì muộn cũng sẽ bị loại bỏ.”

“Thúc thúc a đi, hiện tại sinh ý nhìn xem gian nan, lợi nhuận không nhiều, thế nhiều, thế nhưng là liền các người như bây giờ trạng thái, lại so với người trong nước muốn có tiền nhiều lắm, các người hiện tại cùng quê quán những người khác đi so, ăn mặc tốt, ăn ngon, liền là phòng ở cũng lập tức có thể tạo lên mới nhà lầu, cái này tại trong thôn các người đoán chừng cũng là số một số hai.”

“Nếu như các người cảm thấy mở một cửa hàng nhỏ bán lá trà đã là đủ rồi, như vậy ta nói cho các người không quá năm năm các người liền bị loại ra khỏi thị trường lá trà này. Đơn giản mà nói , hiện giờ thị trường lá trà vừa mới bắt đầu nên cho phép các người những hộ buôn bán lẻ này đến chia một phần, thế nhưng khi người có tiền bắt đầu mở công ty và tạo được nhãn hiệu riêng ,nổi tiếng, họ mở đại lý, các người muốn tiền không có tiền muốn danh

tiếng cửa hàng người cũng không , lúc đó người có tiền có danh phận sẽ không cần họ cảm thấy ở đây không đủ thể hiện cấp bậc, còn dân chúng bình thường lại không mua nổi vì giá quá cao , các người chỉ có thể mảy chực khối mảy chực miếng đất treo , như thế nào có thể sinh tồn được.”

Ngồi một bên nghe Triệu Tiểu Chiêu gật đầu tán đồng.

Quả thực ba mẹ cô sinh hoạt về sau sẽ là như vậy.

Cuộc sống tại năm 99, 2000 quả thực không sai, trở về quê cũng coi như nổi tiếng,nhưng mà mỗi ngày qua đi về sau càng làm ăn càng thua lỗ , nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nhà bọn họ luôn dậm chân tại chỗ trong khi nhà người ta nhanh chóng tiến lên sau đó vượt qua bọn họ hất bọn họ ra tiếp đó nhà bọn họ liền trở nên tầm thường như bao người khác.

Biểu tình của Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan lúc mới bắt đầu là xem thường về sau lại tán đồng và coi trọng lời nói của Ngô Du. Bọn họ nghe đến đó liền hỏi:” Vậy theo cậu , giờ chúng ta nên làm gì?”

Ngô Du cười cười, ánh mắt tự tin trong suốt , cậu nói :” Chiếm đoạt tiên cơ.”

Thân thể Triệu Vinh Quốc hơi nghiêng về phía trước, hai tay nắm chặt ,trên mặt mặc dù lo lắng nhưng ánh mắt lại phát ra ánh sáng lung linh,cả người hẳn mơ hồ đều đắm mình trong tâm tình của mình, trong lòng hẳn ần ần cảm thấy đây chính là cơ hội đổi đời của mình.

“Cái kia nên như thế nào chiếm trước?” Cuồng hống Triệu Vinh Quốc khô khốc, âm thanh phát ra không còn nhu hòa mà có phần gấp gáp lại có điểm gắt gao kiềm chế hưng phấn.

“Thành lập công ty, sáng tạo nhãn hiệu ,thu mua các vườn trà nhỏ, đem buôn bán làm càng ngày càng lớn.”

“cụ thể nên làm như thế nào ?”

“Phương diện tài chính , thì Tạ Trí tiên sinh sẽ đầu tư, hẳn tại Thượng Hải mấy năm nay làm chủ thầu các công trình nên cũng có chút của cải. Sau đó chú Triệu người nên đi Chiết Giang, Vân Nam thu mua các đồi trà, di La liền làm công tác hậu cần như thuê người quản lý , thăm dò ,điều tra các loại. Rất nhiều chuyện mặc dù gấp nhưng cũng không thể làm qua loa đại khái được. Chúng ta làm từng bước một đến cùng sẽ tạo ra thành quả tốt,chỉ là hiện tại chúng ta thiếu nhân viên, chú Triệu cùng di La đành phải chịu vất vả bận bịu một phen.”

Ngô Du nhìn hai người trịnh trọng nói : “Mặc dù vất vả ,nhưng ta cam đoan với hai vị , sau khi công ty đi vào hoạt động , phát triển, thì một nửa lợi nhuận của công ty sẽ là của hai vị cho dù sau này công ty phát triển ra sao , lợi nhuận hơn ngàn vạn hay hơn trăm triệu nguyên thì ta cũng mãi mãi giữ lời hứa, nếu hai vị không tin thì ngoài ký các hợp đồng cần thiết bên ngoài chúng ta có thể mời luật sư tiến hành công chứng.”

Cái này mặc dù là lời hứa xuông nhưng cũng đủ làm hai người họ động lòng.

Bọn họ cũng chỉ là những người dân nhỏ bé, mặc dù cũng khát vọng có thể làm phú ông nhưng mà cho tới nay cũng không nghĩ tới có thể tiến gần chạm tay vào giấc mộng này đến vậy. Hiện tại cơ hội bày ra trước mắt họ ngoại trừ bị rung động họ cũng có do dự.

Ngô Du cười cười “ để dưỡng ta nói một chút xem tương lai tiền đồ của chúng ta sẽ như thế nào, các người sau khi nghe xong suy nghĩ thật kĩ rồi đưa ra quyết định.”

Ngồi ở một bên Tạ Trí bị Ngô Du đoạt mất sự nổi bật cũng không một chút bất mãn , từ đầu đến cuối vẻ mặt đều rất ôn hòa,bấy giờ bị Ngô Du 7 tuổi điểm danh, liền hướng hai người Triệu Quốc Vinh gật đầu, nói:” ta đây trước liền nói cho mọi người một chút kế hoạch của ta ...”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn Ngô Du ở đối diện , như có điều suy nghĩ.

Thực sự không thể tưởng tượng , một cậu bé 7 tuổi thế nhưng lại có tư duy kín đáo ,lời nói rõ ràng, cử chỉ khéo léo, khí chất trầm ổn . dựa vào những việc lý kỳ mà mình từng trải qua, cô không khỏi hoài nghi Ngô Du cũng như mình có được ký ức hai đời.

Bên này Triệu Tiểu Chiêu đang cúi đầu lâm vào trầm tư thì bên kia Ngô Du cũng đang âm thầm đánh giá cô.

Cô lấy tay chống cằm, tóc mái dài che kín mắt, dáng vẻ một bộ nghiêm túc lắng nghe, cậu cảm thấy có chút buồn cười , một cô bé 7 tuổi thông minh thế nào, lại có thể hiểu được nhiều ít, cô bé này, từ nhỏ đã thích giả thành người lớn sao? Bất quá , đáng vẻ cô im lặng cúi đầu chờ đợi ,lại cỡ nào giống bộ dạng cô đơn tĩnh mịch chờ anh trở về nhà ngày trước đây.

Tim của anh ần ần có chút đau đốn.

Anh cũng làm một đứa trẻ hòa nhã sớm hiểu chuyện , thời điểm 7 tuổi là như thế thế nào? Anh cũng không quá nhớ rõ , duy chỉ nhớ là anh giống mẹ có một đôi mắt lạnh lùng.

Tim của anh lại càng đau, ánh mắt của anh dời đi chỗ khác, không còn dám nghĩ sâu hơn nữa nếu không anh sẽ thất lễ mất.

Thời gian dần trôi, Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du mỗi người đều có tâm sự riêng mà Tạ Trí cùng vợ chồng Triệu Vinh Quốc nói chuyện , thương lượng rất hợp ý, trước khi đi, Triệu Vinh Quốc và Tạ Trí liên tục bắt tay cùng lấy ra không biết bao nhiêu đồ tạm biệt, đến khi Tạ Trí cùng Ngô Du đi thật xa, còn đứng ở cổng thật lâu vẫn chưa khỏi phục tâm tình.

“Cha , các người không lạnh sao, còn đứng ở cổng lâu như vậy , hiện tại cũng gần 11 giờ cũng nhanh nên đóng cửa đi ngủ.” Triệu Tiểu Chiêu cũng có chút bất đắc dĩ , cha mẹ cô sợ rằng bị lợi ích của chiếc bánh gato to này mang lại làm cho choáng váng rồi.

“Tiểu Chiêu , con nói , những gì hần nói không phải thật.” Triệu Vinh Quốc trong đầu choáng váng mơ hồ , rất muốn đi thử lại sợ sau khi bỏ vốn , chẳng những không kiếm được tiền mà đến cuối cùng lại tiền mất tật mang.

“Cũng đúng, nhà ta không quyền không thế , bọn hần tại sao lại chọn chúng ta cùng nhau hợp tác chứ, còn muốn cho chúng ta một nửa lợi nhuận nữa, chuyện này , chuyện này , rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nha?” Trong lòng La Kiến lan cũng có chút lo sợ, mặc dù những miêu tả của Tạ Trí về tương lai làm bà rất động tâm, nhưng lại sợ người ta lừa họ, bà muốn tin tưởng lại không thể tin , cả người đều nhanh phát bệnh.

Triệu Tiểu Chiêu sao lại không hiểu tâm trạng xoắn suất của hai người, mỗi người đều mơ ước kiếm tiền, cha mẹ cô đến Thượng Hải làm ăn cũng là muốn kiếm tiền để cả nhà trải qua cuộc sống tốt hơn. Hiện tại có cơ hội, làm sao họ lại không muốn đi xem thử!

“Cha mẹ, sợ cái gì, tựa như các người nói nhà ta không quyền không thế, không tiền không nhà ,thì có cái gì không thể bỏ qua. Lại nói bọn họ không cần các người bỏ vốn , chỉ cần các người thành tâm cùng nhân lực, nỗ lực chính là tương đương tiền tài cùng hàng hóa, có chỗ nào đáng sợ. Hiện tại là xã hội pháp luật, lừa gạt tuy cũng có ,nhưng không phải chỗ nào cũng có, chúng ta cần tỉnh táo, nhìn cẩn thận, làm sao cũng phải đi thử một lần. Nếu như thất bại thì coi như một lần làm ăn thất bại, dù sao thì bỏ vốn vẫn còn trẻ , về sau vẫn còn cơ hội làm lại. Nếu như các người một chút cũng không chại thử , chỉ sợ về sau mỗi lần nhớ tới đều sẽ cảm thấy tiếc nuối.”

So sánh Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan nghi thần nghi quỷ, đáy lòng Triệu Tiểu Chiêu lại rất yên ổn. Ngô Du người này mặc dù mang lại cho nàng cảm giác rất im lặng, nhưng đối với từ “lừa gạt “này , nàng lại luôn kiên định cho rằng “ Hần không phải là một người như vậy.”

Triệu Tiểu Chiêu rất ngây ngốc, cho nên cô nguyện ý tin tưởng vào giác quan thứ 6 của mình.

Triệu Vinh Quốc cùng La Kiến Lan liếc mắt nhìn nhau , họ cảm thấy thường thức của họ hôm nay lại một lần nữa sụp đổ.

Đứa trẻ 7 tuổi đều đã có nhận thức như thế sao?

Một trận gió lạnh thổi qua , khiến họ tỉnh táo lại, họ ôm lấy hai tay,giậm chân ,nói:”Không nghĩ, không nghĩ, nhanh đóng cửa đi ngủ.”

Lại nói, Tạ Trí và Ngô Du đang ngồi trong toa xe nói chuyện phiếm.

“Tại sao cháu lại đề ý đến nhà bọn họ như vậy?” Tạ Trí ngồi dựa lưng vào ghế đối cháu ngoại trai tràn ngập tò mò.

Ngô Du ngắm vuốt một cây bút trong tay, cấp tốc viết gì đó lên vở cũng không đề ý đến hần .

Không ngoài dự đoán Tạ Trí không nhận được câu trả lời, cái này hỏi 5 câu mà Ngô thiếu gia có thể trả lời một câu đã coi như là tốt rồi. Hần nhìn cậu đang chăm chú viết liền tò mò xem thử, thấy anh vẫn và các con số hần liền choáng, đây là thiên thư a.

“Cháu là đang viết cái gì a?”

Ngô Du cũng không ngẩng đầu ,mà nói:” Lập trình máy tính, cháu định tạo một trang web trên mạng để mọi người có thể trực tiếp tại đó mua sắm”

Tạ Trí nghe vậy cảm thấy rất hứng thú:” Cháu lại có ý tưởng mới, có kiếm được tiền không?”

Tạ Trí tầm hơn 30 tuổi, tuy Ngô Du gọi là dượng nhưng cũng chỉ cái giá đỡ như không có, có cũng được mà không cũng chẳng sao, hầnmơ hồ có chút sung bái đối với năng lực của cháu ngoại trai .

“Ta khi nào thì đưa người thứ không kiếm ra tiền?” Ngô Du khó có dịp ngẩng đầu lên , nghiêng đầu nhìn hần một cái.

“Ha ha, ha ha , ta không có nói gì cả.” Tạ Trí thấy được ánh mắt ngạo mạn của Ngô Du , cũng chỉ có thể cười ha ha. Một năm kia khi Ngô thiếu gia 5 tuổi một thân chật vật xuất hiện trước nhà hần, hần liền hiểu đứa trẻ này rất có ý tưởng, lại không cho người khác chất vấn , không thể dùng lễ thường để suy đoán những việc cậu làm.

“Người về sau ra ngoài tốt nhất đừng cười như thế , nghe qua thực rất ngu ngốc.”

“Phốc” Ngồi lái xe phía trước , Tiểu Lý không nhịn được cười.

Tạ Trí cũng không tức giận , ngược lại còn cười:” Quả thật phải cảm ơn cháu nhắc nhở rồi , nếu không sau ta ra ngoài lại không tốt.”

Ngô Du chính là biết Tạ Trí rất tốt tính nên mới có thể nói chuyện thoải mái như vậy, đáy lòng có một luồng ám áp bao quanh, người dượng này đòi trước vốn là bạn vong niên của hần, cho nên khi trùng sinh hần liền chọn đối tượng hợp tác là người dượng này vừa có tình có nghĩa lại hết sức khoan dung hần.

Dượng , đòi này ta sẽ dẫn người đi trên con đường rộng lớn, dùng cái này cảm tạ ngài đòi trước có ơn tri ngộ , bồi dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 09: Tiếp chiêu, học sinh chuyển trường

Edit + beta: DươngPhiPhi

Chuyện lạ mỗi năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều.

Có người có thể vô duyên vô cớ yêu thương cô, nhưng cũng có người có thể vô duyên vô cớ ghen ghét cô.

Cái nhìn chăm chú làm cho Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy như gai nhọn đâm vào người nhói đau, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía cái gai nhọn đau nguồn.

Trên bục giảng, một cô gái nhỏ gầy gò cao cao, tướng mạo mỹ lệ đứng bên cạnh Vương Tuệ Hoa, cô gái nhỏ tóc đen kịt, hai mắt phía dưới lông mày lớn mà sáng tỏ, lông mi dài đậm như là cánh Hồ Điệp chớp động.

Mà đôi mắt dị thường xinh đẹp, đang chăm chú nhìn Triệu Tiểu Chiêu, ánh sáng bên trong mắt của cô không phù hợp với ánh mắt của cô, cảm xúc cuộn cuộn không thôi, không cam lòng, trào phúng, phẫn nộ, thương hại, thương cảm các loại cảm xúc xen lẫn tại cùng nhau, rốt thành một đạo lạnh thấu xương, để cho người ta nhìn đến không rét mà run.

Cô thấy Triệu Tiểu Chiêu nhìn về phía cô háy mắt tâm tình tiêu cực biến mất, nhanh chóng xuất hiện nụ cười ôn nhu, để cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Triệu Tiểu Chiêu đương nhiên sẽ không cảm thấy mình nhìn lầm, cảm xúc chuyển đổi trong nháy mắt này, làm cô tê cả da đầu, trực giác của cô nói cho cô biết, cô gái nhỏ này, tâm cơ thâm trầm, đối với cô không có ý tốt nha!

“Phùng Tinh Tinh, em ngồi vào hàng thứ ba, vị trí phía trên Vệ Giai, Vệ Giai chuyển đến chỗ trống hàng thứ tư. Tinh Tinh bị cận thị, ngồi ở giữa vừa vặn phù hợp.” Vương Tuệ Hoa nhìn qua Phùng Tinh Tinh liền giống như gà mái gặp được gà con của mình, ánh mắt thể hiện sự bảo vệ, làm cho Lý Nghiễn nhìn Vệ Giai bĩu môi.

Vệ Giai mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, vẫn là Triệu Tiểu Chiêu nắm chặt lại tay của cô, trấn an cô một cái, cô mới im lặng, đem sách vở chuyển đến vị trí bên trên, lại đeo túi sách lên, lưu luyến không rời mà cùng Triệu Tiểu Chiêu khoát khoát tay, chuyển ghế ngồi phát ra tiếng vang, lúc này mới ngồi xuống vị trí bên trên.

“Phùng Tinh Tinh, em cũng đi đến vị trí trên ngồi xuống đi.”

“Dạ, cô giáo.” Phùng Tinh Tinh quay đầu nở nụ cười tươi với Vương Tuệ Hoa, lúc này mới trở lại chỗ ngồi. Thời điểm ngồi xuống, vẫn không quên hướng đám bạn học mỉm cười chào hỏi, động tác ưu nhã vừa vặn, chuyển ghế ngồi lại hoàn mỹ mà không làm phát ra tiếng động, không khỏi làm cho chủ nhiệm lớp Vương Tuệ Hoa yêu thích thêm.

“Các bạn học, dừng lại châu đầu ghé tai, mọi người yên lặng một chút.” Vương Tuệ Hoa phất tay, “Vừa rồi bạn học Vệ Giai cùng bạn học Phùng Tinh Tinh có một sự chênh lệch rõ ràng, có ai biết là cái gì không?”

Vương Tuệ Hoa nhìn đám học sinh cùng nhau cúi đầu, rất bất đắc dĩ, mỗi lần mình đặt câu hỏi, liền không có ai giơ tay, được rồi, hay vẫn là để mình đến điểm danh đi.

“Triệu Tiểu Chiêu, em làm lớp trưởng, lại đang bên cạnh hai bạn học, hai em vừa rồi chuyển chỗ, cái nào làm tốt, cái nào làm không được tốt, em chắc đã thấy rất rõ ràng, vậy thì em hãy nói cho các bạn cùng nghe, ai làm tốt, lại vì cái gì làm tốt?”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn xem Vệ Giai ừ ừ khuất khuất, hai mắt đã có nước mắt trực chảy ra, lại nhìn Phùng Tinh Tinh trầm tĩnh ngồi ở đằng kia, mặt lộ vẻ mỉm cười, lại nhìn Vương Tuệ Hoa mặt mũi tràn đầy biểu tình cổ vũ.

Đáy lòng cô hiểu rõ.

Vương Tuệ Hoa tự nhiên là muốn cô nói Phùng Tinh Tinh làm tốt, chuyển ghế không gây tiếng động ồn ào, không làm mất trật tự lớp học, không ảnh hưởng người khác, đây là biểu hiện tốt. Mà Vệ Giai lẽ mà lẽ mề, đem cái ghế chuyển đến gây tiếng động ồn ào, ảnh hưởng người khác, lại hư hao của công, là hành vi không tốt.

Nhưng cho dù là Vệ Giai làm không được tốt, cô cũng không thể nào nói như thế

Bởi vì cô cũng từng bị Vương Tuệ Hoa trước mặt mọi người phê bình làm thương tổn, thì như thế nào có thể làm cho cô bạn thân của mình nhận lấy đau lòng đây?

“Cô giáo, em cảm thấy hai người làm được đều rất tốt!” Triệu Tiểu Chiêu không đợi Vương Tuệ Hoa chất vấn, nhanh chóng nói tiếp, “Từ phương diện

cơ bản của con người mà nói, Phùng Tinh Tinh nhẹ chân nhẹ tay chuyển ghế làm được rất tốt; mà từ góc độ vật lý học nói, Vệ Giai hiểu được nguyên lý sử dụng đòn bẩy, trọng lực quán tính, có thể càng dùng ít sức mà đem ghế chuyển qua, cái này làm vì bạn học sinh mới tới mà nói, là trí tuệ khó được.”

Triệu Tiểu Chiêu liên tiếp dùng từ ngữ vật lý học chuyên nghiệp, đem đám người đánh cho ngất xỉu, một đám bạn học nhỏ ngây ngốc nhìn xem Triệu Tiểu Chiêu, làm cho lời chất vấn của Vương Tuệ Hoa đến miệng cũng lảng lảng không nói ra miệng được.

Triệu Tiểu Chiêu cười híp mắt hỏi: “Cô giáo Vương, cô cảm thấy em nói đúng không?”

Vương Tuệ Hoa là giáo viên Ngữ Văn, đối với Vật Lý mặc dù hiểu nhưng cũng không quá tinh thông, cô lại là người có sĩ diện, đương nhiên sẽ không cùng Triệu Tiểu Chiêu lý luận cái gì nguyên lý đòn bẩy, cái gì trọng lực, cái gì quán tính, cô cười ha hả, liền nói: “Em chỉ nói đúng một phần, hai bạn học đều thể hiện sở trường riêng của mình, nhưng ưu điểm là đối phương cũng phải học tập thật giỏi, Vệ Giai, em về sau chuyển ghế phải học Phùng Tinh Tinh nhẹ chân nhẹ tay, Tinh Tinh em cũng phải học tập nhiều ở Vệ Giai ... Hoạt học hoạt dụng. Ách, còn có Vệ Giai, cô nói thêm câu nữa, dù cho em hiểu được nhiều, ở lớp học cũng không phải là nơi để khoe khoang, về cơ bản, mọi người về sau chuyển ghế đều phải nhẹ chân nhẹ tay, Vệ Giai, em hiểu không?”

Cơ bản Vệ Giai sớm đã chuẩn bị tiếp nhận tiếng mắng lời đình của Vương Tuệ Hoa, hiện tại cô ta chỉ nói vài câu nhẹ nhàng như vậy, làm cho nội tâm của cô được thả lỏng ra nhiều, cũng ngoan ngoãn trả lời: “Thưa cô em đã hiểu.”

Vương Tuệ Hoa đối với Vệ Giai ngoan ngoãn cũng cảm thấy rất hài lòng, bị Triệu Tiểu Chiêu pha trộn làm tâm tư lo lắng, cô gật gật đầu, việc này liền cho qua.

Vương Tuệ Hoa bắt đầu giảng bài, mà dưới bụi giảng bạn học nhỏ làm động tác nhỏ.

Vệ Giai đưa tờ giấy cho Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu mở ra xem: Phía trên vẽ lên tràn đầy đóa hoa, còn có hai chữ “Cảm ơn” xiêu xiêu vẹo vẹo. Triệu Tiểu Chiêu quay đầu hướng Vệ Giai cười cười, nói, “Không cần.”

Bên này, hai bạn nhỏ tình cảm đạt được bay vọt lên cao, mà học sinh chuyển trường Phùng Tinh Tinh mặt cuối xuống, một đôi mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm sách giáo khoa đã lật ra, âm thầm không rõ.

Khi lớp học kết thúc, Triệu Tiểu Chiêu cùng Phùng Tinh Tinh bị gọi vào văn phòng.

Không phải oan gia không gặp gỡ.

Triệu Tiểu Chiêu lại bị làm cho buồn nôn.

Phùng Tinh Tinh trước mặt Vương Tuệ Hoa, là một người dịu dàng động lòng người, giọng dịu dàng thì thầm, cái gì cô giáo cô thật xinh đẹp, cái gì mà cô giáo cô thật trẻ tuổi, em có thể không gọi cô là cô giáo mà gọi là chị được không?

Cô (Triệu Tiểu Chiêu) nổi lên một thân da gà, rốt cục đợi đến khi hai người nói đến điểm chính, nguyên nhân Vương Tuệ Hoa gọi Phùng Tinh Tinh lên nói về nhân vật chính trong hội diễn tết nguyên đán, muốn an bài cho Phùng Tinh Tinh nhân vật của Triệu Tiểu Chiêu, lúc đầu Triệu Tiểu Chiêu nhận diện nhân vật chính là Tiểu Mật Phong cần cù dũng cảm giờ đổi lại diễn nhân vật lười biếng ngược lại nhân vật Tiểu Mật Phong. Vương Tuệ Hoa sợ Triệu Tiểu Chiêu suy nghĩ nhiều, còn an ủi Triệu Tiểu Chiêu một lúc, cuối cùng lại thúc giục Triệu Tiểu Chiêu tranh thủ thời gian đem chuyện này làm xong, khoảng cách bắt đầu diễn xuất cũng còn thời gian hơn một tháng

Triệu Tiểu Chiêu gật gật đầu, cùng Phùng Tinh Tinh ra khỏi văn phòng.

Hai người một trước một sau đi ở hành lang gấp khúc bên trong trường học, bên cạnh trường học tường vây cây phong Diệp Tử sớm đã đỏ lên một mảnh, Phùng Tinh Tinh đột nhiên đứng vững gót chân, nâng quay đầu, thanh lệ dung nhan tại ngày mùa thu dưới vầng sáng, có mấy phần nhìn quen mắt.

Triệu Tiểu Chiêu nhú mày, hỏi: “Thế nào?”

Phùng Tinh Tinh chậm rãi lộ ra một nụ cười mỉm, hai tay của cô trắng trẻo non mịn vươn hướng Triệu Tiểu Chiêu nói: “Triệu Tiểu Chiêu, ngưỡng mộ bạn đã lâu.”

“Tôi không biết bạn.” Triệu Tiểu Chiêu cau mày nói.

Phùng Tinh Tinh nhẹ nhàng cười cười, bên trong mang theo điểm tự giễu cùng sâu kín thương cảm: “Tôi đã nghe nói về bạn, tại cực kỳ lâu trước kia.”

“Bạn bị điên rồi.” Triệu Tiểu Chiêu không muốn lại nghe cô ta nói hươu nói vượn, luôn cảm thấy thế giới này điên rồi, làm sao hạng người gì cũng đều có!

Thời điểm lúc Triệu Tiểu Chiêu muốn lướt qua cô ta mà đi, Phùng Tinh Tinh đột nhiên nhanh chóng ngã về sau, Triệu Tiểu Chiêu còn trông thấy dư quang bên trong trên khuôn mặt trắng trẻo của cô ta, kinh ngạc kinh ngạc, biểu lộ khó có thể tin.

“Phù phù —— “

“A ——! Tinh Tinh! Triệu Tiểu Chiêu, em tại sao có thể đẩy bạn?!”

Vương Tuệ Hoa thanh âm tức giận vang từ phía sau Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn qua Phùng Tinh Tinh ngã ngửa trên mặt đất, cảm thấy dung mạo cô ta thật sự là ngược lại tính cách. Đầu tóc rối bời loạn xạ rơi tung tui trên mặt của cô ta, nguyên bản trên mặt trắng trẻo, trắng xanh đan xen, lộ ra hết sức kinh khủng, cái biểu lộ diêm dâm đáng yêu, chỉ càng làm cho cô ta nhìn hết sức chật vật mà thôi.

“Cô giáo, không phải Tiểu Chiêu, không phải Tiểu Chiêu đẩy em, là, là em không cẩn thận trượt chân.” Vương Tuệ Hoa bước nhanh đi đến bên người Phùng Tinh Tinh, cẩn thận kiểm tra vết thương của cô ta.

Nhìn xem khuỷu tay chỗ bị xi măng mài hồng, máu me đầm đìa, đập vào mắt thật kinh hãi, làm Vương Tuệ Hoa càng nhìn càng tức giận, nhìn Triệu Tiểu Chiêu trong mắt tràn đầy thất vọng: “Triệu Tiểu Chiêu, em làm cô quá thất vọng, em tại sao có thể khi dễ bạn học đây?”

“Cô giáo, thật sự không phải Tiểu Chiêu đẩy em, chúng em nguyên bản đang nói chuyện rất tốt, đang nói về chuyện tiệc văn nghệ, nói đến còn rất vui sướng, bạn ấy làm sao lại đẩy em chứ? Là em không cẩn thận dẫm lên lá rụng, mới bị trượt chân.” Phùng Tinh Tinh lo lắng bắt lấy ống tay áo Vương Tuệ Hoa, không kịp chờ đợi bộ dáng để cho người ta cảm thấy cô là cỡ nào sợ Triệu Tiểu Chiêu bị Vương Tuệ Hoa trách cứ.

Mà Vương Tuệ Hoa như thế nào lại cảm thấy Phùng Tinh Tinh nói là nói thật đây?

Cô (Vương Tuệ Hoa) vừa mới rõ ràng nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu không nhìn Phùng Tinh Tinh hữu hảo nắm tay, ngược lại dùng sức vọt tới Phùng Tinh Tinh, làm Phùng Tinh Tinh té ngã trên đất. Hiện tại cô lại được Phùng Tinh Tinh nhắc nhở, trong nháy mắt hiểu rõ, trẻ con bị người khác đoạt đi đồ vật của mình, cuối cùng sẽ ghi hận người, đại khái Triệu Tiểu Chiêu cũng bởi vì Phùng Tinh Tinh đoạt đi nhân vật chính, sinh lòng bất mãn, cho nên mới đẩy em ấy một cái.

Vương Tuệ Hoa cảm thấy mình hiểu được sự tình.

“Triệu Tiểu Chiêu, em là không phải bất mãn ý cô đem nhân vật chính cho Phùng Tinh Tinh diễn cho nên giận chó đánh mèo em ấy, cô cho em ấy diễn, đương nhiên là có lý do, Phùng Tinh Tinh tính cách ôn nhu thiện lương, tương mạo lại ngọt ngào hào phóng, em ấy từ tiểu học tập ballet, Piano, mặc dù cùng em cùng tuổi nhưng lại lấy được qua không ít giải thưởng, so với em càng có kinh nghiệm sân khấu, em nói em ấy so với em có phải càng thích hợp diễn nhân vật chính.”

Triệu Tiểu Chiêu cười lạnh.

Nếu như chân chính là bé gái 7 tuổi, đoán chừng lúc này sớm đã bị loại sự tình này dọa phát sợ, còn có thể giải thích cái gì đây? Ngoại trừ khóc, đại khái cũng chỉ sẽ nói một câu “Em không có đẩy bạn ấy.”

“Cô giáo, em không có đẩy bạn, chính bạn không phải cũng nói là do bạn bị té ngã sao?”

Đối mặt với sự chất vấn của Vương Tuệ Hoa, Triệu Tiểu Chiêu chỉ là bình tĩnh hỏi lại cô giáo.

Vương Tuệ Hoa trong lòng càng thêm bất mãn: “Em ấy nói mình ngã, là bởi vì em ấy thiện lương, giúp em che giấu lỗi lầm của em, là sợ em bị thương tổn, em tại sao có thể ý vào thiện ý của người khác mà trắng trợn nói dối đây? Cô đã nói cùng em, trẻ nhỏ là không thể nói dối.”

“Em đây là nói dối, cô giáo cô nói là em sai, như vậy thì dựa theo suy nghĩ của cô giáo, Phùng Tinh Tinh không phải cũng đang nói dối sao? Bạn ấy vì sao liền không có sai?”

“Em đứa nhỏ này, làm sao lại có tình gây sự như thế, lời nói dối của Phùng Tinh Tinh đây là có thiện ý, em đây là chấp nhất không chịu tình ngộ.” Vương Tuệ Hoa tức giận vô cùng.

“Cô giáo, vì sao không tin hai chúng em đây? Phùng Tinh Tinh, tôi có hay không đẩy bạn, mà không phải chính bạn té ngã?” Triệu Tiểu Chiêu lạnh lùng nhìn chăm chú lên Phùng Tinh Tinh đang tựa ở trong ngực của Vương Tuệ Hoa.

“Là, là, là chính em té ngã, mặc kệ chuyện của Tiểu Chiêu, cô giáo cô đừng tức giận với Tiểu Chiêu.” Bởi vì vừa lúc là lúc nghỉ ở giữa giờ, cho nên động tĩnh bên này hấp dẫn càng ngày càng nhiều bạn học nhỏ tiến đến vây xem, cô từ trong đám người, thấy được một cái bóng đáng quen thuộc, thần thái không khỏi càng thêm ủy khuất, nhưng lại cắn răng cầu khẩn.

Thần sắc này nhìn vào cũng làm cho người ta cảm thấy trong đó là có ẩn tình khác.

Vương Tuệ Hoa nhìn Phùng Tinh Tinh, không khỏi càng thêm đau lòng chua xót, đứa nhỏ này làm sao lại thiện lương như vậy đây?

“Cô giáo, nếu là một sự hiểu lầm, em trước hết trở về phòng học, nhìn Phùng Tinh Tinh bị thương thật nghiêm trọng, cô cũng nhanh chút đem bạn ấy đưa đến phòng y tế đi, không thì vết thương lây nhiễm, chỉ sợ sẽ phát sốt.”

Vương Tuệ Hoa nhìn dáng vẻ Triệu Tiểu Chiêu như mọi việc không liên quan đến mình, trong lòng càng phát giận, thế nhưng Phùng Tinh Tinh nói không phải là Triệu Tiểu Chiêu đẩy, cô cũng không có lý do gì lại chất vấn em ấy, cô nhìn đứa nhỏ trong ngực yếu kém, trong lòng không lý do mà bốc lên một cỗ lửa giận.

“Cô giáo...” Vương Tuệ Hoa nghe tiếng kêu, lấy lại tinh thần, đem tức giận đè xuống, tận lực bày ra một khuôn mặt hiền lành, cô ôn nhu nói: “Đừng sợ,

cô đưa em đi phòng y tế, rồi liên lạc cha mẹ em, em hãy an tâm nghỉ ngơi đi.”

Phùng Tinh Tinh xuyên qua khủy tay của Vương Tuệ Hoa, nhìn về phía bóng người xa lạ nhưng lại quen thuộc kia, khẽ mỉm cười: thì ra bộ dáng khi còn bé của anh ấy là như vậy. Ngô Du, em đã lưu giữ hình bóng anh trong trái tim của cô gái nhỏ này, nhưng trong lòng anh có lưu lại một chút vết tích tốt đẹp nào về em.

Ánh mắt cô chuyển, xuyên qua đám người nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu, nhìn cũng không nhìn Ngô Du, ngược lại là ánh mắt Ngô Du lại khóa chặt tại trên người Triệu Tiểu Chiêu.

Cô thở dài một hơi, nguyên lai, hai người bọn họ là nghiệp duyên, tại thời điểm sớm như vậy, đã gieo xuống, đời trước của cô, lại như thế nào theo kịp cô ấy.

Cô ấy, Triệu Tiểu Chiêu dễ như trở bàn tay có được lại tùy ý vứt bỏ, mà cô, Phùng Tinh Tinh từ Bích Lạc xuống hoàng tuyền, đau khổ truy cầu lại luôn mong mà không được. Ông trời, thật sự là không công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 10: Trở tài nấu nướng

Triệu Tiểu Chiêu vừa quay lại phòng học đã bị Vệ Giai, Lý Nghiên vây quanh.

“Tiểu Chiêu, vừa rồi ở phòng học xảy ra chuyện gì hả ?” Vệ Giai tỏ vẻ ghét bỏ, đi vòng qua chỗ Phùng Thanh Thanh, chen vào giữa hai người chắn trước Triệu Tiểu Chiêu.

“Gặp phải một kẻ bị bệnh thần kinh thôi, chúng ta không cần đề cập tới ả, mất công ảnh hưởng tâm tình.” Triệu Tiểu Chiêu tâm trạng không thoải mái, về mặt đây một mối, Vệ Giai và Lý Nghiên bốn mắt nhìn nhau, thấy vậy cũng không còn muốn bà tám nữa, hai người ra về hiểu biết về bà vai Triệu tiểu Chiêu, sau đó quay trở lại chỗ ngồi.

Buổi học cuối cùng cũng kết thúc, mà Phùng Thanh Thanh buổi chiều không có tiết, Triệu Tiểu Chiêu không phải gặp mặt cô ta, đúng lúc tận hưởng một chút an tĩnh, cũng chẳng muốn hỏi coi tình trạng cô ta ra sao.

Cô nàng này diễn trò hay lắm, ai biết có phải cô ta thực sự không cẩn thận trượt chân ngã, hay là đang dở trò để hãm hại mình.

Nhớ lại cô nàng khó hiểu này, còn cả Ngô Du với dáng vẻ giống như một nhà buôn tài ba của thế kỉ 21 tối hôm qua, đột nhiên Triệu Tiểu Chiêu đôi mắt sáng lên, trong đầu hiện ra một ý nghĩ khiến cho cô vô cùng sợ hãi, cả người như bị chìm trong nước lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Không phải là người đó cũng trùng sinh chứ, nếu không phải vì muốn sửa lại những điều bản thân hối hận thì chính là giúp người khác hoàn thành tâm nguyện.

Từ đó tới nay, Ngô Du và Phùng Thanh Thanh rõ ràng có những hành động rất khác so với người thường, quan trọng nhất là dường như bọn họ có khá nhiều mối liên hệ.

Rất có thể cả hai người họ đều là người của thế giới khác trùng sinh đến nơi này.

Triệu Tiểu Chiêu không dám chắc một trăm phần trăm, nhưng mà vẫn giữ trong lòng nghi ngờ đối với bọn họ.

Tối qua cô còn muốn thử dò xét Ngô Du, giờ nghĩ lại thì cảm thấy thật may mắn là mình chưa có hành động lỗ mãng. Hôm nay cô có thể tránh thoát cạm bẫy nguy hiểm của Phùng Thanh Thanh là do ả không biết cô cũng là người trùng sinh, khiến ả khinh địch, nếu không cô làm sao có thể hoàn hảo không tổn hại thoát được cái bẫy đó? Tuy nhiên hiện tại ả sẽ cẩn thận nghĩ lại, vì ánh mắt của cô đã bán đứng, có lẽ ả đã có chút nghi ngờ, xem ra ả sẽ lại một lần nữa điều chỉnh kế hoạch.

Không thể làm những việc quá giới hạn, không thể quá nổi bật, thì may ra mới có được cuộc sống an bình, không thể để người khác phát hiện mình trùng sinh nếu không thì đến lúc gameover cũng không biết mình chết như thế nào.

Sau khi kết thúc buổi học, Triệu Tiểu Chiêu ngay lập tức giống trống khua chiêng cùng các bạn học trong ban nhạc biểu diễn « Bé ong mật chăm chỉ ».

Buổi sáng cô đã liên lạc với giáo viên âm nhạc rồi, Triệu Tiểu Chiêu không hài lòng lắm, các bài hát của cô luôn luôn cảm nhận thiếu một chút cảm xúc, quá đơn điệu.

Giáo viên âm nhạc mà cô liên hệ cũng sắp 50 tuổi, tới thời điểm về nghỉ hưu rồi, độ nhạy cảm đối với âm nhạc kém hơn nhiều so với những bạn trẻ hoạt bát. Trong lòng cô chọn ra được vài người phù hợp, một trong số đó chính là Bạch Minh Lam cùng lớp, âm nhạc của hần cũng đẹp dễ giống như con người của hần vậy, mà nói mới nhớ tám tám hỏi trước mượn của hần còn đang nằm trong góc tủ nhà cô, nhân tiện lần này trả lại mới được.

Vì thế, sau một lúc luyện tập mọi người xếp hàng cùng nhau ca hát, thỉnh thoảng sẽ thêm vào một vài động tác múa, Triệu Tiểu Chiêu thấy thời gian không còn sớm nữa, liền bảo cho mọi người giải tán.

Khi Triệu tiểu Chiêu cùng Vệ Giai và Lý Nghiên ra tới cửa thì bị học sinh xuất sắc nhất lớp Vật lý Trương Vĩ gọi lại.

“Triệu Tiểu Chiêu, thầy Trương kêu bạn sáng ngày mai tới dọn dẹp.”

“Vì sao?” Triệu tiểu Chiêu miễn cưỡng hỏi.

“Không biết, tớ chỉ nhắc lại lời của thầy thôi, cụ thể có chuyện gì, bạn đi hỏi thầy đi, tớ đi trước, mẹ tớ tới đón rồi.” Trương Vĩ trên khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính giống em thể hiện sự không kiên nhẫn, vừa nói xong liền chen giữa ba người đi ra ngoài.

Nhìn Trương Vĩ đi khuất, Vệ Giai tức giận nói: “Lại là một con tiểu yêu tinh nịnh nọt, không biết xấu hổ.”

“Cô ta cũng chỉ là giúp thầy chuyển lời thôi, cũng không phải một người hư hỏng như Giai Giai nhà người nói chứ.” Lý Nghiên ở bên cạnh Vệ Giai, nhẹ nhàng nói một câu.

“Lý Nghiên, người đừng nói giúp cái kẻ gian xảo này chứ, cô ta ở trong lớp ý vào việc mình đạt được thành tích tốt, mà lại bị tiểu Chiêu đoạt mất chức lớp trưởng, lần này thầy Trương muốn phê bình Tiểu Chiêu, cô ta được dịp lên mặt.” Vệ Giai cực kỳ vì Tiểu Chiêu mà bênh vực kẻ yếu.

“Giai Giai, tớ thấy cô ấy cũng không giống như vậy.” Lý Nghiên nhìn thấy một tên con trai vừa đi đường vừa đọc sách thì rất sợ hãi không cẩn thận bị tảng đá dưới chân ngáng ngã ra đường.

“Giai Giai, cảm ơn bạn vì mình mà nói chuyện, nhưng mà mình thấy Lý Nghiên nói cũng đúng, ý thức cạnh tranh hào thắng của Trương Vĩ rất mạnh, cũng không có ý nhằm vào mình. Hai người đã đói bụng chưa, kiếm cái gì ăn đi, mình mời.” Triệu Tiểu Chiêu cười tí mắt mũi kéo tay hai đứa bạn đi, ba người vừa nói vừa cười hướng đi đến quầy bán đồ ăn vặt.

Mới vừa đi đến quầy bán hàng, liền gặp được Ngô Du đang chờ phía trước tiệm bánh bao hấp.

Triệu Tiểu Chiêu hôm nay sau khi trải qua một số việc cùng Phùng Thanh Thanh, cũng không dám tùy ý mở miệng nói những điều không chừng mực, nếu Ngô Du thật sự là người Trùng sinh, khẳng định là đẳng cấp khá cao, dù sao cuộc sống của mỗi người trải qua đều khác nhau, cho dù cùng là người Trùng sinh, cũng phải coi đẳng cấp đời trước của người nọ ở mức nào.

Ví dụ như Ngô Du cả đời lăn lộn ngoài xã hội, so với Triệu tiểu Chiêu suốt ngày sống trong nhung lụa thì mưu trí và kinh nghiệm trải qua quả thực là một trời một vực.

Triệu tiểu Chiêu biết rõ vị trí của mình, thôi thì cứ thành thành thật thật giả trang như đứa trẻ may ra còn có cơ hội giả heo ăn thịt cọp.

“Qua đây cùng ăn chút đi.”

Ngô Du nhìn thấy ba người Triệu Tiểu Chiêu thì vẫy vẫy tay, sau đó chỉ vào cái bàn Pepsi trước quầy bán đồ ăn nói.

Triệu Tiểu Chiêu đối với tiền bối cao nhân như Ngô Du, cảm thấy mình vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, ăn nhiều đồ ngon, tốt nhất là ít nói, nghĩ vậy cô liền cười nói: “Bọn em vừa lúc muốn đi mua một ít đồ ăn vặt, đợi lát nữa mua xong chúng ta cùng ngồi ăn.”

Ngô Du gật gù đầu, mang theo một hộp điểm tâm đi trước giành chỗ.

Bởi vì mấy người Triệu tiểu Chiêu luyện tập ca hát nhảy múa, cho nên lúc ra thì đã trễ rồi còn rất nhiều vị trí trống, Ngô Du chọn bàn có dù che, mở ra từng lớp hộp giấy một cách dễ dàng.

Bánh bao thịt hấp nóng hổi, kèm theo các loại hoa quả được cắt vuông vức xinh xắn, sắp xếp chỉnh tề, ba người Triệu tiểu Chiêu cũng mua một đồng đồ ăn vặt.

Ngô Du nhìn nhóm tiểu cô nương đem một đồng ô mai chua, mút vỏ hồng, tôm khô đặt lên bàn, nhìn không được há mồm: “Ăn mấy thứ này, một chút dinh dưỡng cũng không có.”

“Ăn ngon là được.” Vệ Giai ngênh ngang cãi lại, “Muốn dinh dưỡng thì về nhà mà cơm nước, hiện tại khó có được dịp không bị mẹ quản, đương nhiên là thích cái gì thì mua cái đó ăn. Tiểu Chiêu, Lý Nghiên, chúng ta mỗi người một bịch ô mai, xem ai không nhăn mặt, coi người nào chịu được trong thời gian dài, người nào là có thể ăn nhiều mút nhất.”

“Được.” Triệu Tiểu Chiêu hăng hái tham gia.

Ba tiểu nữ oa chia ô mai ra, vừa ăn thêm cả mút thì đúng là một thử thách khó nhằn. Ngô Du nhìn Triệu tiểu Chiêu cố gắng chịu đựng đến mức chảy cả nước mắt mà mặt vẫn không nhăn một cái, bên môi cũng không tự chủ được lộ ra nụ cười ôn nhu.

Cuộc chiến kết thúc, mọi người công bố kết quả, Ngô Du cho nhóm tiểu cô nương mỗi người một đĩa 2 cái bánh bao, phục vụ thoải mái đáng chu đáo khiến cho người thân trọng như Lý Nghiên cũng phải cảm động.

“Ngô Du, anh cũng ăn một chút đi chứ, sao chỉ đưa cho bọn em ăn thôi.” Lý Nghiên là một cô gái dễ dàng thẹn thùng, có tấm lòng vô cùng lương thiện, luôn luôn suy nghĩ vì người khác, trước giờ không bao giờ nói những lời trái lương tâm.

Ngô Du đối cười với Lý Nghiên, lắc lắc đầu: “Các em ăn đi, anh không đói bụng.”

Lý Nghiên có chút xấu hổ, ngược lại là Vệ Giai vô tâm nói: “Đây đều là của anh ấy mang đến, mi còn sợ anh ấy không được ăn sao?”

Triệu tiểu Chiêu cũng vỗ bả vai Lý Nghiên nói: “Lần sau người mời lại anh ấy là được, ăn đi, đừng suy nghĩ nhiều, nếu không thì sẽ không có mấy món ngon để mà hưởng thụ đâu.”

Ngô Du chổng cằm, nhìn tướng ăn của Triệu Tiểu Chiêu, không khỏi nhớ lại trước kia.

Triệu tiểu Chiêu ở nhà là một người ôn nhu đáng yêu, đúng là cô có khả năng nội trợ nhưng chỉ duy nhất khả năng nấu nướng thảm hại vô cùng. Cô có thể trồng cây trồng hoa, cũng có thể nuôi chó nuôi cá, giặt quần áo dọn dẹp phòng, duy nhất điều khiến cô thất bại triệt để chính là mỗi lần bắt tay vào nấu ăn, đồ ăn đều cháy đen, không cảm nhận được mùi vị gì nữa, không phải quá mặn thì là quá ngọt, không phải sống thì quá nhừ.

Vài lần như vậy, Ngô Du đành phải đích thân tiến vào phòng bếp, lâu dần luyện được tài năng nói nướng. Từ đó về sau, cuộc sống dần khá hơn, con cái dần dần lớn, khoảng cách giữa anh và Triệu Tiểu Chiêu càng ngày càng lớn, anh thường hay phải ra ngoài ngoại giao, thậm chí mấy tháng không ở nhà, do đó anh phải mướn một cô giúp việc về nấu cơm cho vợ.

Chờ đến lúc anh trở về nhà thì vợ anh đã ốm nhom ốm nhác.

Khi anh hỏi nguyên nhân thì cô lại gắt giọng: “Ăn quen đồ anh nấu, cuối cùng người khác nấu em làm sao ăn nổi.”

Dưới ánh đèn, hai gò má cô đỏ ửng, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đựng tình cảm đang lưu chuyển, mà sau thời gian cảm dục quá lâu, anh lập tức liền khó kìm lòng nổi, đề cô ở trên vách tường, ngậm lấy đôi môi của cô, hận không thể đem cả người cô nuốt vào bụng mới có thể một hóa giải nỗi khổ tương tư.

Hai người giống như hai ngọn lửa dung nhập, hừng hực thiêu đốt cả một buổi tối, tới ngày hôm sau hai cô suýt nữa không rời nổi giường.

Khi đó anh có thể cảm thấy được, cô đối với anh có lẽ đã từ từ yêu, trái tim đều được làm bằng thịt, cô tự nhiên cũng sẽ không ý chí sắt đá, vì thế mấy ngày đó anh tựa như một người đàn độn, cả ngày đều đã mừng rỡ tìm không thấy Đông Tây Nam Bắc, mãi đến một ngày, một tấm hình xuất hiện trước mặt anh, phá tan mộng đẹp của anh.

Trong tấm ảnh, cô và con trai ngồi đối diện một người đàn ông, theo góc độ chụp chỉ có thể nhìn thấy được một góc lưng mờ mờ của người đó, mà cô và con trai lại được chụp rõ ràng. Hai người trên mặt tươi cười chân thành tha thiết mà sung sướng, ánh mắt anh dần trở nên đau đớn, anh dừng lại ở thời điểm chụp hình, tâm chợt rơi vào hố sâu vạn tượng.

A, xem ra ngày đó trên mặt cô đỏ ửng cũng là do nhớ tới kỉ niệm với người yêu cũ thôi, buồn cười anh còn tưởng rằng là vì cô mấy tháng không thấy anh nên nhiệt tình đáp lại.

Từ đó về sau, anh đối với cô càng thêm lạnh lùng, quan hệ giữa hai người lại càng rơi vào bế tắc.

“Tiểu Chiêu, môn số học làm xong chưa? Tớ thấy trong giờ tự học cậu ngồi làm bài xong hết rồi đúng không, cho tớ mượn coi đi.” Vệ Giai trong miệng nhai kẹo gum, vừa nói vừa lấy sách bài tập từ trong túi xách ra.

“Ừ, làm xong rồi. Chờ một chút, tớ đưa cho.” Triệu Tiểu Chiêu tự nhiên liếm ngón tay dính đầy nước sốt, sau đó từ trong túi xách bày lên bàn một cuốn sách số học. Cô vừa đem quyển sách đến trước mặt Vệ Giai, liền có một bàn tay cầm cổ tay cô, cô phản xạ có điều kiện định vùng vẫy, rồi đột nhiên phát hiện, cái tay này là của người được cô liệt vào Boss hạng nhất Ngô Du, nhìn thấy hắn không biết như thế nào lại trầm mặt, để cho cô không khỏi có chút hoảng hốt, không thể nào, vừa rồi cô cũng không có làm gì nha, không hiểu là phạm phải kiêng kỵ gì của Ngô *oss rồi.

Cô thấy động tác của anh chậm rãi, tuy bá đạo nhưng cũng không kém phần ôn nhu giúp cô lau ngón tay dính bẩn, lúc này cô mới ổn định lại tinh thần, thậm chí còn ngửi được mùi chanh thơm ngát của chiếc khăn tay.

“Không được dùng lưỡi liếm ngón tay trước mặt những tên con trai có tâm tư bất chính, như vậy sẽ khiến họ dễ dàng phạm tội.” Ngô Du âm thanh có chút khàn khàn, đặc biệt nhìn chăm chú về mặt Tiểu Chiêu.

Triệu tiểu Chiêu bị nhan sắc của anh mê hoặc khiến đầu óc mơ hồ, cô chỉ có thể phát ra một tiếng: “Hả?”

“Không hiểu sao? Em đại khái là nghe xong không hiểu nhỉ, nhưng mà cũng không cần căng thẳng, em phải nhớ kỹ, qua vài năm nữa em sẽ tự hiểu thôi.” Ngô Du ngẩng đầu, con ngươi nhàn nhạt nhìn về mặt mê man của Triệu tiểu Chiêu.

Anh giúp Triệu tiểu Chiêu thu thập thỏa đáng, thu khăn, ngồi trở lại vị trí, cũng không còn động tác khác.

Triệu tiểu Chiêu từ trong con chân kính phục hồi lại tinh thần, theo bản năng gật gật đầu, sau đó vội cúi đầu làm bài tập lấy việc này để che dấu biểu tình trên khuôn mặt đang từ từ phục hồi.

Xem ra, cô đoán không sai, Ngô du này quả nhiên là người Trùng sinh, mà sợ là có quan hệ phức tạp với cô, chỉ là không biết tới cùng là cái gì, khiến anh đối với cô lúc thì ôn nhu tình tế, lúc thì nổi giận dỗi thường, lại bỗng nhiên lạnh nhạt như nước.

Thôi, không thèm nghĩ nữa, đi một bước tính một bước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11: Đêm vui chơi hết mình

Edit: Tô Nguyệt Nhi

Beta:

Bốn người thấy thời gian không còn sớm nữa, tạm biệt nhau ngay tại ngã tư đường. Ngô du đưa Triệu tiểu Chiêu tới cửa nhà, thời điểm phải chia tay vẫn không quên dặn dò cô sáng ngày thứ hai anh sẽ đến đó để cô khỏi phải ăn cơm nguội làm cho bụng khó chịu.

Triệu tiểu Chiêu mấy ngày hôm trước còn có thể cự tuyệt ý tốt của anh, nhưng mà hiện tại cô mang ý nghĩ phải biết được trước khi Trùng sinh anh và cô tới cùng có chuyện gì vướng mắc nên cũng không từ chối, thân nhiên gật đầu bày tỏ đã biết rõ.

Đi vào trong nhà, Triệu tiểu Chiêu liền thấy trong phòng bày ra hai cái túi du lịch lục sắc đựng một đồng hành lý.

“Ba, ba muốn đi đâu hả?”

Triệu Quốc Vinh đang bóc tỏi ướp thịt nướng, nghe thấy Triệu tiểu Chiêu hỏi ông, ông dòi mắt từ nồi thức ăn ngẩng đầu lên.

“Sáng sớm mai bố muốn đến Chiết Giang trước để xem xét cánh đồng trà, hiện tại đang là mùa thu hoạch, ba đi xem xem có loại trà ngon nào không, nếu tới trễ chỉ sợ là héo hết chẳng phân biệt được lá trà tốt hay không.” Triệu Quốc Vinh sủng ái con gái cưng duy nhất trong nhà, khi cô bé hỏi ông thì ông liền thành thật trả lời bất kể cô nghe hiểu hay không hiểu.

“Ừa, vậy tại sao lại có hai túi hành lý ạ? Một mình ba mà mang theo nhiều thứ quá vậy?” Triệu tiểu Chiêu nghi hoặc hỏi.

“Sáng sớm mai Ba và mẹ con cùng nhau xuất phát, dưới quê điện thoại lên báo rằng lúc bà ngoại con gặt lúa, không biết như thế nào té gãy tay, cậu con nhờ chúng ta trở về giúp đỡ một chút, trước tiên thu hoạch vài mẫu ruộng. Nếu bây giờ không gặt lúa thì sắp hết hè sang thu trời nhiều mưa, lúa không có chỗ phơi nắng sẽ bị mốc meo hết. Ba có việc không đi được nên mẹ con đi trước hỗ trợ.”

“A! Ba mẹ đều đi hết vậy chỉ còn mình con ở nhà hả.” Triệu tiểu Chiêu nhăn đôi lông mày thừa thốt, cực kỳ không vui.

Triệu Vinh quốc đặt vài nhánh tỏi ướp thịt nướng lên bàn, cời tạp dề, vươn đôi tay mạnh mẽ bế cô lên ôm vào lòng: “Ba đã nói với chú Vĩ Bình cho con qua ở nhà chú ấy mấy ngày. Nhà chú ấy ngoài căn nhà nhỏ ở thành phố thì dưới quê cũng có một khu vườn. Trong vườn có trồng một cây quýt rất lớn, lại còn nuôi thêm mấy chú heo mồm mồm, tiểu Chiêu không phải thích nhất động vật nhỏ sao? Về sau con có thể giúp ông bà cho bé heo và bé thỏ ăn, đợi khi nào chúng lớn lên, để cho ông nội bà nội đưa người một con thỏ nhỏ, có được hay không?”

Triệu tiểu Chiêu rất muốn nói không được, cô không muốn ở nhờ nhà người khác, cũng không muốn cùng ba mẹ tách ra, nhưng mà vừa nghĩ đến việc ba mẹ cũng chỉ vì sự nghiệp, vì mộng tưởng, cô không thể tùy hứng nói không.

Triệu Vinh quốc thấy Triệu tiểu Chiêu không nói lời nào, bàn tay lớn xoa đầu cô, cúi xuống để ngang bằng với cái trán của cô, ôn nhu nói: “Ba ba muốn đi kiếm tiền, nếu về sau buôn bán lời nhiều thật nhiều tiền sẽ xây cho Tiểu Chiêu một căn phòng lớn, cho con học vũ đạo, học âm nhạc, đến ngày sinh nhật, có thể giống như các bạn khác, mua bánh sinh nhật lớn ời là lớn, mời thật nhiều các bạn cùng lớp tới dự sinh nhật. Sau này khi tiểu Chiêu trưởng thành, phải lập gia đình, ba ba còn có thể cho con nhiều thật nhiều đồ cưới, cho con thuận lợi vui vẻ gả về nhà chồng, không bị nhà chồng coi thường.”

Triệu tiểu Chiêu nghe Triệu Vinh quốc nói vậy, ánh mắt ề ảm chất chất, trong ngập tràn cảm động, tiếng nói có chút nghẹn ngào: “Ba, con nghe lời ba.”

Triệu tiểu Chiêu mới đầu muốn nói cô sẽ ở nhà mình, cô có thể tự chăm sóc cho bản thân, nhưng mà thân làm cha mẹ khẳng định lo lắng, ba cô vì cô suy nghĩ sắp xếp như vậy cô cũng không thể khiến ba khó xử.

Triệu Vinh quốc thấy cô nhu thuận nghe lời, đang làm nũng trong ngực ông khiến trong lòng ông không nở, ông âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải thật sự đi làm, nhất định phải đạt được thành tích mới có thể xứng đáng với nỗi khổ chia ly lần này.

Buổi tối la Kiến Lan khó lắm mới có thời khắc không giận dỗi, tuy bà không giống như Triệu Vinh quốc cùng Triệu tiểu Chiêu nói chuyện thân mật, nhưng lại tỉ mỉ giúp Triệu tiểu Chiêu sắp xếp quần áo, đồ dùng hàng ngày, lời nhai nhảm nói một đồng hồ nào là sinh hoạt nên chú ý những chi tiết nhỏ.

Triệu tiểu Chiêu nhìn la Kiến Lan bận rộn, không khỏi lại một phen cảm khái.

Khi một nhà ba người đang muốn nói thao thao bất tuyệt thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Triệu tiểu Chiêu đi mở cửa, có chút bất ngờ khi thấy Ngô du vừa mới gặp mặt hồi chiều.

“Tại sao cậu lại tới đây ?” Triệu tiểu Chiêu hỏi.

Ngô du chỉ chỉ phía sau lưng, nói: “Có ít đồ đưa cho chú Triệu xem như quà chia tay.”

“Cái gì vậy?” Triệu tiểu Chiêu ngó đầu nhìn, cực kì tò mò.

Phía sau Ngô du là lái xe Tiểu Lý đang khiêng một rương đồ.

Hắn cười hi hi với Triệu tiểu Chiêu chào một tiếng, sau đó hỏi: “Cậu chủ, cái này mang vào trong phòng đúng không?”

Ngô du gật đầu nói: “Thuận tiện sắp xếp lại một chút.”

Triệu tiểu Chiêu nhìn Tiểu Lý không thém hỏi chủ nhà là cô một tiếng đã đi vào trong nhà, mà Ngô du lại càng xem nhà cô như nhà mình, hoàn toàn không liếc mắt nhìn cô một cái, có chút chán nản. Nhưng mà nghĩ đến lai lịch Ngô du chỉ có thể nén giận, không dám phát tác.

Triệu Quốc Vinh và la Kiến Lan nghe thấy động tĩnh bên ngoài, đi tới xem, vừa vặn đụng phải Tiểu Lý đang khiêng thùng đi vào trong, Triệu Vinh quốc vội vàng muốn ra hỗ trợ, lại bị Tiểu Lý linh hoạt tránh đi, chỉ nghe Tiểu Lý nói: “Anh Triệu không cần giúp đâu, đây là công việc của tôi nếu tôi làm không tốt lát nữa sẽ bị trừ lương, anh không cần quản làm gì chỉ cần ngồi đó thôi.”

Triệu Quốc Vinh nghe hắn nói như vậy, có chút xấu hổ ngừng tay, Ngô du hiển nhiên là nhìn ra Triệu Quốc Vinh xấu hổ, cười nói: “Chú Triệu, cháu có mang theo rượu do cháu nhường, là rượu thanh mai để cùng chú uống trước khi chia tay.”

Triệu Quốc Vinh chăm chú quan sát người đang đứng ở cửa, vóc người không cao, có chút nhỏ gầy, làn da hơi đen, ngoại hình bình thường, hai tay mỗi bên cầm một lọ có vẻ như là đựng rượu gì đó, đúng là anh bạn nhỏ Ngô Du Tiểu Lão Bản của ông.

“Là Ngô Tiểu Lão Bản đến đây, một mình cháu tới hả, tạ lão bản không tới sao?”

“Ông ấy còn có việc nên nhờ cháu sang đây tiễn chú.”

Triệu Vinh quốc vội vàng vừa mời Ngô du vào trong phòng vừa nói: “Đưa tiễn làm chi, cũng không phải đi rất xa, chỉ định đi vài ngày, cần gì phải long trọng như vậy?”

Ngô du đặt hai vò rượu lên bàn, cười nói: “Cũng không có gì đáng kể, chỉ là chút lòng thành một món quà để lấy may trước khi lên đường, chú Triệu tới đây uống một chén nhỏ, chúc chú lần này xuất môn hết thảy đều thuận lợi, bình an trở về.”

“Cháu cũng uống rượu?” Triệu Vinh quốc tuy cảm thấy Ngô du rất lợi hại cực kỳ kiêu ngạo, nhưng mà dù sao cũng không mất đi lý trí, vội vàng kêu Triệu tiểu Chiêu sang bên cạnh mua mấy chai nước về để cho Ngô du uống nước thay rượu.

Lúc Triệu tiểu Chiêu mua đồ uống về đến nơi thì trong nhà đang diễn ra một màn la hét om sòm.

Hóa ra một rương đồ Tiểu Lý vừa mới mang vào là dàn karaoke Thượng Hải toàn những bài hát mới nhất, cắm Micro này vào TV, trở lại với các ca khúc được yêu thích những năm 90, hoàn toàn không thua gì KTV của thế kỷ 21 nơi tụ hội bầu không khí sôi nổi.

Hiện tại chính là Triệu Vinh quốc đang chiếm Micro, ra sức hát 《 Yêu em chèo đò 》.

“Em gái ngồi đó noi đầu thuyền, anh đây trên bờ đi thuyền theo...” Ca hát không ngưng nghỉ, hát xong lại chuyển qua bài “Cho tôi một chén Vong Tình...”

La Kiến Lan Bên này cũng hăng hái tham gia hát một bài 《 Có một người con gái 》 còn bấm thêm một bài 《 Bản cô nương 》.

Triệu tiểu Chiêu huyết thái dương giật giật, cô lấy tay xoa xoa dè nén các dây thần kinh đang không ngừng co giật. Trong lòng thờ dài, tuy trong nhà có chút phiền muộn, nhưng nhìn ba mẹ vui vẻ như vậy, cũng hiểu được phần lễ vật này của Ngô du xem như đã lấy lòng được ba mẹ cô rồi.

Để hâm nóng thêm bầu không khí, mọi người tắt đèn, cô tập trung tìm một hồi mới thấy Ngô Du ngồi ở phía sau bàn, mở chai coca cola rót cho anh một ly.

Cô suy nghĩ một chút bèn nói : “Ngô du, cảm ơn bạn nhiều nha!”

Ngô du bên kia thật lâu không có lên tiếng, đang lúc Triệu tiểu Chiêu cho rằng Triệu Quốc Vinh hai người hát quá to khiến Ngô du không nghe thấy câu nói của cô thì anh chợt nói: “Chúng ta cùng hát bài 《 Hiện tại 》 đi, cậu biết bài này không?”

Triệu tiểu Chiêu gật đầu, bây giờ bài hát này đang lưu hành, chỉ cần có chút năng khiếu âm nhạc đều có thể hát được vài câu.

Thật khó lắm mới có lúc Tiểu Lý chịu buông Mic, Ngô du nhanh chóng tiếp nhận.

“Khi mà đỉnh núi kia đã không còn bóng hình em, là lúc...”

Đôi mắt Ngô du trong bóng tối chăm chú nhìn Triệu tiểu Chiêu.

Triệu tiểu Chiêu, Sơn Vô Lăng, Thiên Địa hợp, đông sét đánh chấn, Hạ Vũ tuyết, mới dám cùng quân tuyết.

Triệu tiểu Chiêu đứng ở phía xa vẫn có thể cảm nhận Ngô du giọng hát chất chứa nhiều tình cảm, cũng hoặc là do không khí hôm nay quá nóng bỏng, cô dường như có thể chạm đến đáy lòng ưu sầu nồng đậm một tình yêu say đắm không phai mờ của Ngô Du, cô vậy mà có thể trông thấy đôi mắt Ngô du trong bóng tối.

Đau thương trong mắt kia đến cùng là vì cái gì?

Triệu tiểu Chiêu cuối cùng không hát một lời nào, bởi vì Ngô du hát bài này quá chân thành tha thiết, không thích hợp để cô chen ngang phá hủy phần tình cảm chân thành da diết.

Một bài kết thúc, mọi người nhao nhao vỗ tay, không tiếc lời khen ngợi Ngô du, Ngô du cũng không khiêm tốn, thân nhiên tiếp nhận mọi lời khen, đem trả Mic cho Triệu Vinh quốc để bọn họ tiếp tục ca.

Trò ca hát náo loạn này âm ỉ đến tận nửa đêm, Triệu Vinh quốc và Tiểu Lý uống sạch một lọ rượu thanh mai ngâm, rượu này có vị ngọt nên la Kiến Lan và Triệu tiểu Chiêu cũng uống không ít, mấy người đều đã uống đến say khướt, tiện đây cùng nhau ở lại Triệu gia nghỉ ngơi.

La Kiến Lan miễn cưỡng giữ vững tinh thần, trái nệm chặn cho mấy người, mang hai tiểu tử có chút men say đi rửa mặt, sau đó đặt hai tiểu quỷ này lên trên giường của Triệu tiểu Chiêu. Lại tiếp tục trải chăn nệm xuống dưới đất cho Tiểu Lý, lúc này mới tắt đèn, cùng Triệu Quốc Vinh nằm ngủ.

Trong bóng đêm, Ngô Du nằm ở trên giường, mượn vài tia sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ, anh yên lặng nhìn chăm chú vào đôi má phỉếm hồng của Triệu tiểu Chiêu. Anh vươn tay, tình té phác họa khuôn mặt Triệu tiểu Chiêu. Triệu tiểu Chiêu bị bàn tay Ngô Du quấy rầy, không thoải mái trở mình mấy lần, vừa vặn tiến vào trong lòng Ngô Du, thoải mái lần nữa lâm vào giấc mơ ngọt ngào.

Ngô Du ánh mắt nặng nề, anh thuận thế dụi đầu vào cổ Triệu tiểu Chiêu, nghe được hương vị đặc biệt quen thuộc trên người cô, trong lòng lửa nóng dâng trào, bối rối đánh úp lại, anh cũng ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 12: Ba mẹ đi công tác

Edit: Tô Nguyệt Nhi

Beta: DuongPhiPhi

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, Vĩ Bình bước ra từ một chiếc xe hơi nhỏ, đi đến gõ cửa nhà họ Triệu, Triệu Vinh Quốc vừa mở cửa, ông (Vĩ Bình) liền bị đồ đặc bữa bãi bên nhà làm cho hoảng sợ.

“Vinh Quốc, nhà ông tối qua xảy ra chuyện gì vậy? Vợ của ông không phải ưa sạch sẽ sao, đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhà của ông biến thành bãi phế liệu như thế này đó.” Vĩ Bình đi tới đi lui một vòng, cầm lên một bình rượu to cỡ 1/2 đũa bé, giật mình “Đây là rượu trắng, các người không phải là uống hết rượu của cả quán bar đấy chứ? Quá trâu bò rồi!”

Triệu Vinh Quốc cũng cảm thấy rất kì lạ, tối qua ông có thể nhắm nháp được hương vị đặc biệt ngon ngọt của rượu, uống một ngụm khiến cho cả người trở nên sáng khoái, thế là cứ một ngụm rồi lại một ngụm, bất tri bất giác liền uống sạch trơn. Uống hết nhiều rượu như vậy, đáng lẽ buổi sáng khi tỉnh dậy đầu ông phải choáng váng, hận không thể ngóm luôn, nhưng mà sáng nay lúc thức giấc, tinh thần lại sáng khoái, tỉnh lực (=tinh thần và thể lực) còn dồi dào hơn trước kia, ngay cả chỗ cô đau nhức ngày thường cũng vô tung vô ảnh biến mất, thật sự là kỳ quái.

“Cái này là do có người bạn khó lắm mới ghé chơi, bởi vì vui quá nên cùng nhau ca hát tới nửa đêm, không biết như thế nào lại lấy ra chai rượu trắng to như vậy, ngay cả Kiến Lan và con gái tôi cũng uống vài ly rượu.”

Vĩ Bình bị mùi rượu trong bình hấp dẫn, dùng tay quạt một ít nếm thử, một cổ hương vị rượu thơm ngát lan tràn trong cơ thể, sau đó tứ chi tê dại, lúc sau lại khiến cho tinh thần chấn động, cảm giác này thật tuyệt vời giống như trăm hoa đang đua nở.

“Thực *(CMN) tuyệt vời! Quả là rượu ngon!” Vĩ Bình bị tác dụng của rượu làm cho rung động, có lẽ cảm giác này cũng giống như hít thuốc phiện thôi, ông vội vàng nâng cả bình rượu lên uống, một giọt cũng không chịu lãng phí, “Đáng tiếc chỉ còn chút ít này, chỗ rượu này làm sao đã ghiền được, Vinh Quốc, chúng ta là bạn bè tốt, ông không thể keo kiệt giữ cho riêng mình, tặng cho tôi một bình đi.”

“Rượu này thực sự không phải của nhà tôi, là của một người bạn mang tới. Hắn bây giờ còn đang ngủ trên lầu kia, nếu không, tôi gọi hắn dậy rồi tự ông nói chuyện với hắn nhé.” Triệu Vinh Quốc bị Vĩ Bình quây rầy đến mức không còn cách nào, chỉ có thể nói như vậy.

Trên lầu Tiểu Lý đang giúp sắp xếp chăn, Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu cũng được Kiến Lan đánh thức rồi.

Triệu Tiểu Chiêu cực kỳ xấu hổ.

Không tin nổi, tôi qua vậy mà cùng Ngô Du ngủ! Ngủ! Ngủ!

Không thể chịu được nữa!

“Mẹ, tại sao mẹ có thể để con và anh ấy ngủ cùng nhau như thế?!” Triệu Tiểu Chiêu cực kỳ tức giận.

La Kiến Lan lúc này đang vội, rất không kiên nhẫn mà nói: “Người tới là khách, chẳng lẽ con muốn cho nó ngủ dưới sàn nhà?”

“Vậy chú Tiểu Lý cũng là khách, tại sao mẹ không để chú ấy ngủ trên giường, mà để chú ấy ngủ dưới đất!” Triệu Tiểu Chiêu tức giận lên thì cũng không chú ý nói bừa.

Một cái gối bay tới, nháy mắt đem Triệu Tiểu Chiêu K.O (=Knock out)!

“Rời giường, nhiều lời vô nghĩa như vậy, chẳng muốn cùng con dong dài thêm nữa.” La Kiến Lan trợn trừng mắt, nhanh chóng đem phòng dọn dẹp ổn thỏa, mang theo Triệu Tiểu Chiêu đã mặc quần áo từ tể đi xuống lầu, sau đó về mặt ôn hoà đối với Ngô Du nói, “Ngô Du à, cháu cứ từ từ, thời gian còn sớm lắm.”

Ngô Du nhìn hai mẹ con tương thân tương ái, chỉ cảm thấy đặc biệt ấm áp, một gia đình bình thường sẽ giống như vậy chẳng. Vừa nói vừa cười, cãi nhau ầm ĩ, đáng tiếc, hán kiếp trước, trước khi kết hôn gia đình đã tan đàn xẻ nghé, sau khi kết hôn cũng chỉ là đồng sàng dị mộng, cho nên hắn có chút hâm mộ hình thức ở chung của gia đình Triệu Tiểu Chiêu.

Cùng Ngô Du đi xuống lầu, Triệu Vinh Quốc đã chuẩn bị xong bữa sáng, cháo loãng dưa muối, lại sợ Ngô Du ăn không quen, cho nên ông đã đặc biệt ra ngoài mua về một chút bánh quẩy, bánh bao hấp và bánh trôi rán.

Triệu Tiểu Chiêu muốn hóa giải cảm phiền bằng cách ăn ngẫu nhiên.

La Kiến Lan kêu mọi người cùng nhau ngồi xuống ăn cơm, 6 người ngồi xung quanh một cái bàn nhỏ hơi chật, nhưng không khí hòa hợp, mọi người chẳng ai cảm thấy chật chội cả.

“Ngô Du kia chính là người bạn mà Vinh Quốc ông nói hả?” Sau khi bữa sáng kết thúc, Vĩ Bình kéo Triệu Vinh Quốc qua một bên.

Triệu Vinh Quốc gật đầu.

Vĩ Bình kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Cũng chính là ông chủ nói chuyện làm ăn, đồng ý nhượng ông một nửa cổ phần?”

Triệu Vinh Quốc lại gật gật đầu.

Vĩ Bình đã không còn kinh ngạc, mà là hoảng hốt: “Người anh em, tôi thấy ông đây là gặp tà, thằng nhóc này mới nhiều tuổi, ông cứ như vậy mà tin tưởng nó, tôi khuyên ông nên nhanh chóng bỏ vụ này đi, chờ sau này ông vừa lãng phí thời gian, lại vừa không kiếm được chút tiền nào, có người khóc đó.”

Triệu Vinh Quốc trong lòng hạ quyết tâm, mặc kệ cuối cùng có kiếm được tiền không, ông cũng muốn thử liều lĩnh một lần, nếu lại thất bại, ông sẽ từ bỏ, dù sao ông cũng muốn chờ thêm mấy năm nữa để dành đồ cưới cho Triệu Tiểu Chiêu, tạo cho Kiến Lan một cuộc sống yên ổn, bà ấy đi theo ông vẫn chưa một ngày được hưởng phúc, lại luôn luôn gánh vác trách nhiệm thật lớn muốn cùng ông vất vả xây dựng sự nghiệp.

“Vĩ Bình ông không cần khuyên tôi nữa, tôi và Kiến Lan đã thương lượng xong rồi.”

Vĩ Bình thấy tính tình Triệu Vinh Quốc một khi chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định (kiểu như chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?), cho dù mình có khuyên như thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể nói: “Vay ông cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Chiêu, ông có thể an tâm phấn đấu cho sự nghiệp.”

Triệu Vinh Quốc nắm chặt tay Vĩ Bình, toàn bộ lời nói đều không diễn tả được...

Sau khi nhà họ Triệu thu thập ổn thỏa, Tiểu Lý giữ nhiệm vụ đưa Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan ra bến xe, ngược lại Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu thì đi theo Vĩ Bình, cùng nhau đem hành lý đã thu xếp của Triệu Tiểu Chiêu chuyển đến nơi ở của Vĩ Bình.

Sau khi sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy, hai người mới an tâm đi học.

“Triệu Tiểu Chiêu, em tính như thế nào?”

Triệu Tiểu Chiêu chạy một hồi, thở hồng hển, ngược lại Ngô Du ở bên cạnh rất là thoải mái, thậm chí còn có thời gian thanh thoi cùng cô nói chuyện

phiếm.

“Tính cái gì cơ?”

“Chuyện của ba mẹ em” Ngô Du thấy Triệu Tiểu Chiêu chạy theo đến cả khuôn mặt đỏ bừng, hiển nhiên là thể lực không tốt, anh từ từ thả chậm bước đi cho đến khi dừng lại, “Nghỉ một lát, uống nước.”

“Dạ, cảm ơn.” Triệu Tiểu Chiêu dừng lại thở hồng hộc, nhận lấy bình nước trong tay Ngô Du, uống ực một hơi hết nửa bình nước, uống một ít nước vào bụng giống như hạn hán gặp mưa, Triệu Tiểu Chiêu thoải mái đến mức lục phủ ngũ tạng đều than thở.

“Uống ngon thật.” Triệu Tiểu Chiêu khen, “Anh cho cái gì cũng tốt như vậy.”

Ngô Du cười cười, nhận lấy lời khen của Triệu Tiểu Chiêu.

“Biết anh cho em toàn đồ tốt, lần sau không cần chia cho ai hết.”

Triệu Tiểu Chiêu lườm hần, thầm mắng một câu: Thật nhỏ mọn.

Ngô Du cười: “Cảm thấy anh keo kiệt? Đừng tưởng anh cho em đồ tốt, em liền cảm thấy tính tình anh cũng tốt như vậy, Triệu Tiểu Chiêu, anh xưa nay không hề tốt, cũng chưa bao giờ muốn mang tiếng là rộng lượng, mấy thứ đó đối với anh mà nói đều không quan trọng bằng việc em được khỏe mạnh.”

Triệu Tiểu Chiêu có chút sững sờ.

“Anh tại sao lại đối tốt với em như vậy?”

Ngô Du đưa tay nhẹ nhàng kéo Triệu Tiểu Chiêu vào trong lòng mình, Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy tình trạng này có cái gì đó sai sai, thân ái, chúng ta mới chỉ có 7 tuổi a, 7 tuổi! Do đó trái tim cũng chỉ ở mức 7 tuổi, đúng là không thể làm ô nhiễm tầm mắt của người khác nha!

Triệu Tiểu Chiêu cảnh giác nhìn ngó chung quanh một chút, hoàn hảo bốn phía không có ai.

Ngô Du vỗ cái đầu đang lộn xộn của Triệu Tiểu Chiêu, hù dọa nàng nói: “Đừng nhúc nhích, lộn xộn là coi chừng anh mang em cho sói ăn bây giờ.”

Triệu Tiểu Chiêu im lặng, ngây người, cô có nên làm ra dáng vẻ cực kỳ sợ hãi hay không nhỉ? Thực là ngây thơ a!

Ngô Du vừa lòng xoa xoa đầu tóc bù xù của cô: “Triệu Tiểu Chiêu, em bây giờ còn nhỏ, vẫn còn không biết cái gì hết, em cũng không cần biết, an tâm hưởng thụ việc anh đối xử tốt với em, đây là đòi trước anh thiếu em.”

Trong lòng hần yên lặng nói: Những gì em nợ anh, anh cũng sẽ đòi lại cho bằng được.

Triệu Tiểu Chiêu vui đầu trong ngực Ngô Du, thầm nghĩ, đòi trước thiếu cô? Thiếu cái gì? Là mạng, là tiền bạc, hay là tình cảm? !

“Nghỉ ngơi tốt, chúng ta cứ tiếp tục chạy đi, Triệu Tiểu Chiêu, em quá yếu, cần phải rèn luyện nhiều hơn.” Ngô Du nắm tay Triệu Tiểu Chiêu, bắt đầu ngênh ngang đi trên con đường dài đằng đằng.

“Ngô Du, em nghĩ, đối với chuyện của ba mẹ, còn phải nhờ anh giúp một chút, nếu không, anh giúp em gọi dưỡng tới đi, anh xem, ba mẹ ra ngoài làm ăn, cũng không tiện quay về thường xuyên, lỡ như Vương Tuệ Hoa gọi điện thoại về khiến cho ba mẹ tưởng xảy ra chuyện gì, làm cho bọn họ lo lắng thì sao? Anh nhờ dưỡng anh giúp em đối phó một chút có được không?”

“Làm vậy thì anh được lợi gì?” Ngô Du kéo Triệu Tiểu Chiêu chạy, để cô học theo nhịp hô hấp của anh, Triệu Tiểu Chiêu chạy một chút đã bắt gặp một bờ hơi tai, mỗi lần dừng lại để thở có thể cảm nhận được một dòng khí toát ra, khiến cô có thêm sức lực tiếp tục.

Triệu Tiểu Chiêu không phải kẻ ngốc, tuy cô không biết lý do, nhưng trong lòng hiểu rõ, tất nhiên là Ngô Du đã làm gì đó giúp cô. Không phải có một số người trùng sinh có rất nhiều Bàn Tay Vàng hay sao? Chẳng hạn như không gian, hệ thống, hay ma pháp huyền ảo, người kế thừa cổ vũ gì gì đó.

“Em đồng ý với anh một điều kiện.” Cô hạ quyết tâm, thầm nhớ kỹ Ngô Du đối xử với cô tốt như thế, cũng không thể không báo đáp lại.

Ngô Du khước môi khẽ nhếch, nụ cười dần trở nên xấu xa: “Tại sao không sợ anh bán em nữa rồi hả ?”

Triệu Tiểu Chiêu sau khi nói ra những lời này, ngược lại trong lòng thấy thoải mái hơn rất nhiều, lúc nào cũng nhận từ người khác, cô cảm thấy rất áp lực, hiện tại có thể trợ giúp lại hần, áp lực trong lòng cô cũng vui bớt.

“Không sợ, không phải anh nói đòi trước thiếu nợ em hả? Làm sao anh có thể làm chuyện xấu như vậy.” Triệu Tiểu Chiêu cũng cười, nụ cười này mang theo chút nghịch ngợm, một chút thoải mái, cùng với đó là sự đắc ý, Ngô Du nhìn cô cười tâm tình cũng trở nên thoải mái.

“Được, một lời đã định.” Ngô Du chìa ngón tay nhỏ.

Triệu Tiểu Chiêu cũng chìa ngón út.

“Ngoéo tay ước định trăm năm không được thay đổi!”

Trong phòng làm việc, Vương Tuệ Hoa cùng giáo viên chủ nhiệm lớp 2 Diệp Mộng Thần đang nói chuyện phiếm.

“Cô Vương, lần thi đấu này dành cho học sinh tiểu học trong thành phố trở tài, cô tính toán để cho người nào tham gia?” Diệp Mộng Thần hỏi.

“Mới đầu tính để cho Triệu Tiểu Chiêu đi, thế nhưng hiện tại con bé khi dễ bạn học mà không chịu thừa nhận lỗi lầm, phẩm cách quá kém, không thể cân nhắc. Nhìn lại người thích hợp cho lần này còn có Lý Nghiên, Trương Vĩ, Phùng Thanh Thanh chọn trong số đó đi. Lớp mình nên chọn Ngô Du, đứa nhỏ này nhìn lạnh lùng, không hợp với đội nhóm, nhưng mà đầu óc quả thật thông minh, nghe nói lúc ở nhà trẻ đã giành được không ít giải thưởng. Lần này thắng nhóc này tham gia trở tài tại kì thi lớn, chỉ cần là trận đấu nhỏ thắng bé đều đã tham gia, ngoài thắng bé thì còn có ai chứ?” Vương Tuệ Hoa tò mò hỏi.

“Thi Olympic toán học cấp bộ, Anh ngữ thiếu nhi cấp bộ, Taekwondo thiếu niên, công nghệ điện tử dành cho thiếu niên. Chỉ có bốn kì thi này thôi, rất đáng tiếc là thời gian trùng lặp, nếu không thì có thể đăng kí nhiều cuộc thi.” Diệp Mộng Thần đẩy đẩy gọng kính trên chóp mũi, trong giọng nói tràn ngập tiếc nuối.

Vương Tuệ Hoa hâm mộ đến mức tim muốn nhỏ máu: “Lớp các người chỉ cần xuất ra một đứa như Ngô Du, lập tức có thể ôm về 4 huy chương vàng, các người còn không biết đủ, quá chọc cho người ta ghen ghét rồi đó.”

“Ai bảo cô chơi oẳn tù xì thua tôi, thua thì phải chịu chứ, không cần quá hâm mộ, Ngô Du giật nhiều huy chương vàng, mấy thầy cô chúng ta được xét tư cách ở mức cao cấp, ngay cả trường học cũng có thể được đứng trên hàng ngũ trường tiểu học trọng điểm đứng thứ hai thành phố, hiệu trưởng Lục sớm dặn dò tôi mấy lần, để tôi đặc biệt quan tâm Ngô Du, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Trong lời nói của Diệp Mộng Thần tràn ngập tự hào, khiến cho mấy thầy cô bên cạnh đều dừng không được hâm mộ ghen ghét!

“Bang bang àm!”

Mấy thầy cô đang nói chuyện phiếm thì bị tiếng đập cửa cắt ngang.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía người đang đứng ở cửa.

“Ai, đây không phải là đệ tử của Ngô Du sao? Người bạn rận như vậy, làm sao lại có thời gian rảnh ghé thăm, nếu có việc thì gọi điện thoại cho tôi là được, cần gì phải tự mình đi một chuyến.” Diệp Mộng Thần nháy mắt liền nhận ra người tới, bước lên phía trước nghênh đón.

“Cô giáo Diệp, không vội, tôi đến đây không phải tìm cô, mà là tìm các thầy cô khác.” Tạ Trí Hòa ôn hòa cười với Diệp Mộng Thần, sau đó nói, “Không biết vị nào là cô Vương Tuệ Hoa?”

Vương Tuệ Hoa đột nhiên bị kêu tên, không khỏi ngẩng ngốc đứng lên: “Xin chào, tôi, là tôi”.

Tạ Trí Hòa cười tí mắt nhìn sang, không biết tại sao, Vương Tuệ Hoa chỉ cảm thấy đứng trước cửa không phải một người đàn ông, mà là một kẻ chớp lấy thời cơ, như hổ rình mồi.

“Nghe nói Triệu Tiểu Chiêu nhà chúng tôi chọc giận ngài, không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Rõ ràng là một khuôn mặt tươi cười, rõ ràng giọng điệu ôn hòa, Vương Tuệ Hoa nghe vào trong tai lại âm trầm khủng bố, sắc mặt cô khó coi, hai chân như nhũn ra, chỉ còn lại có một ý nghĩ trong đầu, cô có thể hay không thu hồi lời nói ngày hôm qua, không cần kêu Triệu Tiểu Chiêu đến đây dọn dẹp!

Hu hu, bé rất sợ đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13. Chú Tạ sẽ tìm cho con một sân khấu.

Edit:

“Ngài là gì của Triệu Tiểu Chiêu?” Trên mặt của Vương Tuệ Hoa tươi cười đầy nịnh nọt, nom nớp lo sợ mà ngồi phía đối diện Tạ Trí Hòa.

Tạ Trí Hòa cảm lấy ly trà trước mặt ông, uống một ngụm, thông ýet hầu: “Là một trường bối.”

Mặc dù Tạ Trí Hòa tao nhã, tuổi tác cùng Vương Tuệ Hoa cũng không sai biệt lắm, nhưng khi gờ tay nhắc chân, lại có khí thế làm cho người ta không tự chủ được mà cảm thấy rất có áp lực.

Vương Tuệ Hoa nghe câu trả lời liền mơ hồ, cũng không dám hỏi lại, một lần nữa bầu không khí có chút ngưng trệ cùng lúng túng, nhưng mà bầu không

khí như vậy chỉ có một mình Vương Tuệ Hoa cảm giác được, cả người Tạ Trí Hòa là đáng vẻ thần nhiên tự đắc, đang trong văn phòng mà cứ tự nhiên như đang ở nhà mình: “Cô Vương, cô nói Tiểu Chiêu nhà tôi phạm phải sai lầm, cô nói xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chúng ta đã làm cha làm mẹ, nên mong các con mình không có suy nghĩ lệch lạc, nhưng cũng không thể tùy tiện oan uổng người khác, vì vậy cô cứ nói lại chuyện gì đã xảy ra từ đầu tới cuối, như vậy tôi mới có thể giáo dục lại, cô Vương, cô nói, có đúng không?”

Vương Tuệ Hoa ngồi nghiêm chỉnh, liên tục gật đầu: “Tạ tiên sinh, là như vậy, lớp chúng tôi là một học sinh giỏi mới chuyển trường tới, giỏi giang xinh xắn, lại tốt bụng thiện lương, tuổi còn nhỏ đã học đàn piano cấp 6, đã có 4 năm trụ cột học múa bale, ở trên sân khấu lại có kinh nghiệm, vì tôi muốn chọn bé để làm chủ diễn thay thế Triệu Tiểu Chiêu, dù sao Triệu Tiểu Chiêu so sánh với vị bạn học này, cũng rất ưu tú, nhưng mà vị bạn học kia càng giỏi hơn, hơn nữa nói tới hình tượng, cũng là bạn học Phùng Tinh Tinh thích hợp hơn.”

Tạ Trí Hòa cười đến càng ôn hòa hơn: “Ý của cô Vương, tôi không hiểu lắm, hình tượng bạn học Phùng Tinh Tinh như thế nào, vì sao lại thích hợp làm chủ diễn?”

“Tết Nguyên Đán chúng tôi muốn biểu diễn khúc《 Ong mật nhỏ cần cù 》，diễn viên chính diễn ong mật nhỏ phải cần cù, lương thiện, xinh đẹp, hào phóng, dũng cảm, bạn học Phùng Tinh Tinh lễ phép, con người lại đặc biệt lương thiện, chính là khi bạn học Triệu Tiểu Chiêu đẩy bé, bé cũng không có la mắng Triệu Tiểu Chiêu nữa câu, hơn nữa tay chân bị trầy xước, vẫn không khóc không làm khó, đặc biệt dũng cảm”

“Vậy ý của cô là, Tiểu Chiêu của chúng tôi sẽ không có những phẩm cách đó hả? Cô Vương, cô cứ việc nói, tôi cũng không phải cha mẹ của con bé, chỉ là một trường bồi tạm thời chăm sóc cho bé, vì vậy có chuyện gì cô nói, tôi nghe.”

Tạ Trí Hòa lại cúi đầu uống một ngụm nước trà, giọng nói từ ly trà phát ra, mang theo chút mơ hồ.

Thấy Tạ Trí Hòa có ý thay đổi khí thế của mình, lại còn nghe lời nói của mình, Tạ Trí Hòa cũng không có nói ngược lại, vì vậy lá gan của cô không khỏi lớn lên.

“Triệu Tiểu Chiêu đứa nhỏ này, nói như thế nào đây, ngay từ đầu lúc vào học, mặc dù thành tích không tệ, nhưng tính tình không được tốt, hay tức giận, trên người có chút không được phóng khoáng. Tạ tiên sinh, ngài nên biết, đứa nhỏ này sinh ra ở nông thôn, nói thế nào cũng kém hơn những đứa trẻ sống ở thành thị được giáo dục tốt, mở mang kiến thức. Trong đoạn thời gian này, các học sinh hiểu rõ, tính tình lại tốt, cũng tự tin không ít, nhưng mà chính là chỗ không phóng khoáng, chút kiêu căng này, mất thấy tôi giao vai diễn nhân vật chính cho người khác, trong lòng lại ghen ghét, lại đẩy ngã người ta, đứa nhỏ có lòng dạ hẹp hòi như vậy, sau này khó có thể thành người tài.

Vương Tuệ Hoa nói đến miệng đắng lưỡi khô, uống một hớp nước trà lớn, mới phát giác rất thích.

“Cô Vương, cô nói xong chưa? Nói xong rồi, vậy đến phiên tôi nói.” Tạ Trí Hòa chậm rãi ngồi thẳng người, đôi mắt cười tùm tùm lộ ra chút tinh quang lóe lên.

Trong nháy mắt, vốn là bầu không khí nhẹ nhõm trở nên khẩn trương.

Vương Tuệ Hoa không kịp nuốt xuống nước trà, suýt nữa sặc đến, cô ấp úng nói: “Tôi , tôi, tôi nói xong rồi, mời ngài nói.”

“Cô Vương có thể không biết, sách vở trong thư viện mấy người đang hoàn thành là do tôi tạo ra đó, mà hiệu trưởng Lục Trình Hào của mấy người là bạn cùng thời đại học của tôi, hơn nữa là bạn thân cũng phòng ngủ nữa, cô nói, nếu tôi đến văn phòng của ông ấy ngồi một chút, cũng nói lại như vậy, biết hình tượng của cô Vương như vậy, không biết ông ấy sẽ nói sao đây?”

Tạ Trí Hòa nhìn mặt Vương Tuệ Hoa trắng bệch, nói tiếp: “Hình tượng con người của tôi có lẽ cô không biết, tôi cũng nói cho cô biết một chút, con người của tôi không để ý chuyện gì, chính là đặc biệt bao che khuyết điểm, cô có biết bao che khuyết điểm là gì không.” Ông nhìn bảng tên của cô Vương rồi nói tiếp: “Cô Vương dạy ngữ văn phải không, vậy cũng không cần tôi nhiều lời, đương nhiên biết rõ bao che khuyết điểm là có ý gì. Biết vậy, tôi không thích người khác nói bậy về Tiểu Chiêu. Hơn nữa tôi nói cho cô biết, Tiểu Chiêu chúng tôi khinh thường diễn vai chính khi tết Nguyên Đán, nếu con bé muốn diễn, tôi lập tức đưa con bé đến đài truyền hình, tùy tiện chọn một chút cũng được.”

Nói xong lời nói này, Tạ Trí Hòa đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà đi tới cửa, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Mộng Thần: “Cô Diệp, không biết lớp cô còn có... vị trí trống hay không?”

“A? Có, có.” Diệp Mộng Thần như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng đứng dậy, nhanh đi vài bước, tiễn Tạ Trí Hòa ra khỏi văn phòng, trên mặt luôn tươi cười, một đường đưa ông lên xe, nhìn xe nghiêng ngang rồi đi, mới quay trở về văn phòng.

Cô bước vào văn phòng, câu nói đầu tiên là: “Cô Vương, cô thật sự là tìm đường chết mà! Sao lại chọn nhân vật lớn như vậy?”

“Tôi cũng không biết. . .” Vương Tuệ Hoa có chút hối hận.

Cô để ý Phùng Tinh Tinh như vậy, không phải vì cha của Phùng Tinh Tinh là hiệu trưởng tiền nhiệm của trường, sau nhiệm kỳ ông ta liền chuyển tới thượng cấp đi làm quan lớn, cô làm như vậy, cô làm như vậy không phải là vì muốn vỗ mông ngựa ning ông ta sao, đến lúc đáng giá các lão sư, có thể trợ giúp cô một chút.

Chính là không nghĩ tới sau lưng Triệu Tiểu Chiêu cũng có bối cảnh như vậy, nghe khẩu khí của Tạ Trí Hòa, bối cảnh ông ấy vẫn rất dày. Hơn nữa quan trọng nhất là, ông ấy với hiệu trưởng vậy mà là bạn bè thân thiết, cái này nước xa không cứu được lửa gần rồi, Ngọc Đế trên trời cũng không biết được Thổ Hoàng Đế, công việc ổn định này của cô, cũng không biết có thể giữ được hay không.

Tạ Trí Hòa ngồi trên xe, gọi điện thoại cho Lục Trinh Hào.

“A Hào, giúp tôi một chuyện.” Tạ Trí Hòa không khách khí mở miệng.

“Chuyện gì, cháu ngoại thiên tài của ông lại gặp phiền toái gì rồi?” “Lục Trinh Hào từ một đồng văn bản tài liệu ngẩng đầu lên, lấy mắt kiếng xuống, xoa khóe mắt cay cay, đi đến bên cửa sổ, khẩu khí nhẹ nhõm mà rất quen.

“Thiên tài nhà tôi vừa ý một cô bé, cô bé này lại chịu một chút ủy khuất, cho nên muốn tìm ông giúp đỡ chuyển lớp cho cô bé, chuyển tới lớp 2 đi, có thể dễ cho thẳng nhóc đó thấy, nó cũng có thể yên tâm”

“Chút chuyện như vậy à, sao cô bé đó lại chịu ủy khuất, có muốn tôi giúp làm chút chuyện khác không?” Lục Trinh Hào mở ra gói cà phê hòa tan, đổ vào cái ly, khuấy uống.

“Tôi đã hù dọa người kia, việc này cứ như vậy được rồi, nếu sau này vẫn có chuyện như vậy, rồi hà xử lý. Lúc nào ông có rảnh, đi uống một chén, coi như là cảm ơn ông giúp đỡ.”

“Được, mấy bữa nay tôi cũng đang loay hoay đến đầu óc choáng váng, muốn hỏi chút chuyện, một đồng chuyện, vừa vận đi thư giãn một chút.” Lục Trinh Hào nuốt xuống ngụm cà phê nói.

“Đường trung tâm mới mở một quán rượu, mùi vị không tệ, tôi đi trước đặt chỗ, hẹn thời gian rồi nhắn với ông.”

“Được.”

Triệu Tiểu Chiêu tròn tròn mắt, việc này lại để cho Ngô Du giúp đỡ, sao lại muốn cô đổi lớp đây?

Ồ!!! A, như vậy coi như không tệ nha, có một người trùng sinh đối đầu, mỗi ngày ở một bên nhìn cô, cô vẫn có thể vui sướng khi mà sống lại hay không?

Cái này quá khác với ý của cô nha.

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu vui rạo rực, nhưng bạn học nhỏ của cô lại không muốn.

“Tiểu Chiêu, cậu đi rồi, tớ đi học không ai truyền tờ giấy, không ai chỉ bài tập cho tớ, cậu nói tớ một mình sẽ sống thế nào!” Vệ Giai kêu rên.

Hai mắt Lý Nghiên lưng tròn, đáng vẻ muốn nói lại không nói, lại để cho Triệu Tiểu Chiêu cảm giác mình thật sự rất vô tâm, sao cô có thể cao hứng mà đập phui mộng rồi đi đây?

Sao cô có thể bỏ được mấy bạn nhỏ mà rời đi chứ?

“Nếu không như vậy đi, ba mẹ tớ đi công tác, ngày chủ nhật, trong nhà không có ai, mọi người cùng nhau tới nhà của tớ chơi, ba tớ mua cho tớ rất nhiều phim hoạt hình, chúng ta cùng nhau xem, coi như là tớ nhận lỗi, được không?” Triệu Tiểu Chiêu một tay nắm bả vai một người, đề nghị.

“Vậy bây giờ cậu ở nhà một mình, cậu không sợ hả?” Lý Nghiên cẩn thận phát hiện vấn đề quan trọng.

“Không, bây giờ tớ ở gần nhà một người bạn, nhà bạn ấy có một cây quýt rất lớn ở sân nhỏ, cây quýt cũng bắt đầu vàng rồi, chú Vĩ Bình nói, sẽ cho tớ hái quýt ăn. Còn có một heo mẹ đang có thai bảo bảo, nghe nói mấy ngày nay sẽ sinh ra, đến lúc đó, tớ muốn đi nhìn heo mẹ sinh bảo bảo.”

“Thú vị như vậy, chúng tớ cũng muốn đi.” Vệ Giai hưng phấn mà ồ ồ ào.

“Được! Vậy chủ nhật cùng đi, tớ dẫn mấy cậu cũng đi xem.”

Triệu Tiểu Chiêu thành công dời đi lực chú ý của mấy bạn nhỏ, vốn là bầu không khí thương cảm thoáng cái lại trở nên vui mừng hẳn lên.

Tạm biệt một đám bạn học nhỏ, Triệu Tiểu Chiêu trong ánh mắt phức tạp của Vương Tuệ Hoa chậm rãi đi về phía lớp 1/2, Triệu Tiểu Chiêu nhìn phong cảnh bên ngoài, trong lòng cô tự nhủ, thời gian này thật đặc sắc, mới mấy tháng mà phải đổi lớp rồi.

Vừa bước vào lớp 1/2, Diệp Mộng Thần liền nghênh đón dẫn đầu vỗ tay, tiếng vỗ tay thật nhiệt liệt.

Triệu Tiểu Chiêu có chút quỳnh lên, dù sao cô chuyển lớp, cũng không phải một chuyện quang vinh gì.

Khi giới thiệu xong, không có gì bất ngờ xảy ra, Triệu Tiểu Chiêu được ngồi cùng bàn với Ngô Du.

Đang ngồi ở bên cạnh anh, đột nhiên Triệu Tiểu Chiêu có một nghi vấn, rất muốn hỏi Ngô Du một chút: Bạn học Ngô Du thân ái, tôi đi đến một bước này, có phải do cậu đặc biệt an bài hay không?

Nhưng mà rất nhanh lại bị bác bỏ, coi như cậu ấy lợi hại, cũng không thể làm được chuyện như vậy, có lẽ chẳng qua là trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14: Đề nghị của Ngô Du

Edit: ๖๖๖

“Các em học sinh, yên lặng một chút, cô có hai chuyện muốn nói. Chuyện thứ nhất, Đồ thư quán ở Thượng Hải đã bắt đầu, mọi người đi về nhà nói với ba mẹ, lần này trường học Tân Lạc Thành cũng sẽ tham gia lễ khánh thành Đồ Thư Quán, mục đích đúng là để cho các bạn nhỏ thích đi học được học. Sau đó, cô phát một tờ giấy cho mọi người, mọi người lấy tờ giấy danh sách hồng này về, nhờ ba mẹ điền đầy đủ tin tức, rồi giao cho cô 100 khối tiền, mọi người chỉ có thể đọc sách miễn phí ở Đồ Thư Quán một năm. Đương nhiên đây là tự nguyện, nếu như không muốn, cứ nộp lại tờ giấy trống đó cho cô, ghi tên mình trên thẻ nhé.”

Diệp Mộng Thần cầm một chồng danh sách màu hồng, lần lượt phát một vòng, sau đó lại dặn dò mấy lần, đảm bảo mỗi đứa bé đều nghe hiểu rồi, lúc này mới yên tâm, “Còn có một chuyện, sữa bò của quý này đã đến lúc đặt hàng lại rồi, bạn nhỏ muốn đăng ký mua sữa bò thì nhắc tay, cô muốn xác định lại danh sách một chút.”

Triệu Tiểu Chiêu không có nhắc tay, bởi vì cô biết rõ điều kiện nhà của mình, là không thể mua được sữa bò, nếu cô đem sữa bò về nhà, La Kiến Lan cũng sẽ cầm đi trả lại nguyên vẹn, một chút mặt mũi cũng sẽ không giữ lại cho cô.

“Này, sao cậu cũng không ký?” Triệu Tiểu Chiêu kỳ quái hỏi Ngô Du, nhà anh ta có điều kiện sao không mua sữa bò.

“Tớ có mở một trại bò ở vùng ngoại thành Thượng Hải” Ngô Du khép quyển mạng Long Châu lại, chậm rãi nói, “Chủ nhật có thể dẫn cậu đi nhìn một chút.”

Trong nháy mắt Triệu Tiểu Chiêu không nói chuyện rồi, ha ha, nhìn đi, đều là người trùng sinh, nhưng không giống nhau a, người ta cũng đã kiếm tiền phát triển đến đỉnh luôn rồi.

“Cuối tuần này không được, tớ hẹn với bộ Vệ Giai đến nhà của mình xem phim hoạt hình.”

Ngô Du nhìn cô một cái: “Vây cuối tuần, tranh thủ thời gian rảnh, chỉ hai người cậu với tớ.”

Triệu Tiểu Chiêu gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Gần tối, Triệu Tiểu Chiêu bởi vì không cần tập luyện diễn xuất nữa, sớm tranh thủ đi ra ngoài trường học với Ngô Du, đi ngang qua cửa lớp 1(1), thấy được Phùng Tinh Tinh rút cuộc cũng quay về trường học.

Cô ta nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu cười cười, trong tiếng cười lộ ra chút đắc ý cùng kiêu ngạo.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn dáng vẻ đó của Phùng Tinh Tinh, cũng buồn cười, con nhỏ này chẳng lẽ lại tưởng rằng đã đuổi cô ra khỏi lớp 1(1) rồi!

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu cười đến ngọt ngào như vậy, hỏi: “Sao vậy?”

Triệu Tiểu Chiêu thật vất vả ngưng cười nói: “Chỉ là thấy một khổng tước nhỏ tự cho là đúng thôi.”

Ngô Du nhìn theo ánh mắt Triệu Tiểu Chiêu, cũng nhìn thoáng qua Phùng Tinh Tinh, khóe miệng của anh cũng cong lên nở nụ cười: “Quả thật cậu đánh giá rất đúng, chúc mừng cậu hơn hẳn một điểm!”

Triệu Tiểu Chiêu tiếp nhận chúc mừng của Ngô Du, hất mái tóc ngang trán, ngạo nghễ nói: “Đó là do tớ xuất sắc!”

Ngô Du bị giọng điệu của Triệu Tiểu Chiêu chọc cho cười không ngừng.

Ánh mắt Phùng Tinh Tinh nhìn qua hai người đang vui cười đi trên hàng lang, hai người vai kề vai cùng nhau đi chung một chỗ, lòng của cô ta vì sự náo nhiệt đó mà lộ ra chút buồn tẻ, nụ cười của cô ta cũng cứng lại ở bên môi.

Lại là dáng vẻ này.

Lại là dáng vẻ này.

Lúc này là cô ta gặp anh trước, vì sao, lại để cho người phụ nữ máu lạnh kia vượt lên trước một bước?

Cô ta nhớ rõ lần đầu tiên chính thức gặp mặt anh, một thân âu phục bao lấy dáng người thon dài cao ngất, anh nghiêng người dựa vào lan can màu bạc trước cửa sổ sát đất, một tay đốt một điếu thuốc, tay kia cầm một tấm hình, có lẽ anh nghe được động tĩnh, chậm rãi quay đầu.

Trong nháy mắt anh quay đầu, cô ta thấy được ánh mắt trong suốt mà đau đớn của anh làm cho rung động thật sâu.

Cô ta có thị lực rất tốt, nên cô thấy rõ trong tấm hình kia.

Một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, còn có một bé trai 3, 4 tuổi, cười sáng lạn nhìn qua người..đàn ông đối diện. Có điều cô ta nhìn bóng lưng, có thể khẳng định, không phải là người đàn ông ở trước mắt.

Có lẽ là tầm mắt của cô làm anh chú ý, anh đứng thẳng người, bóp tắt thuốc lá dụi vào trong cái gạt tàn, tiện tay bỏ ảnh chụp vào trong ngăn kéo, nhẹ nhàng đẩy, ngăn trở tầm mắt của cô ở bên ngoài ngăn kéo.

“Chúc mừng Ngô tổng mới mở một công ty ở Thượng Hải, có lẽ Tạ Đồng cũng đã nói về tôi với ngài, Phùng Tinh Tinh, tôi tốt nghiệp từ Thượng Hải, người mẫu mới, đã quảng cáo cho 11 chi nhánh công ty Tạ Đồng, lần này là người phát ngôn sửa chữa của công ty Ngô đồng, tôi có lòng tin có thể làm xuất sắc hơn.”

Phùng Tinh Tinh có chút tự tin mà giới thiệu bản thân, tóc buộc đuôi ngựa phía sau đầu cô theo động tác nói của cô mà lắc lư, mái tóc ngang trán thoáng che khuất lông mi của cô, một đôi mắt to tròn mà đen bóng, lông mi thật dài như là cánh bướm.

“Cô, tới đây.” Ngồi ở trên ghế, anh lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô, cánh môi nhạt màu hơi mở ra, phun ra ba chữ không mang theo chút ấm áp.

Cô lại giống như gặp ma đi đến bên cạnh anh

“Quý xuống.” Trong giọng nói của anh ẩn chứa một loại ma lực đặc biệt, khiến cô quên mất tự tôn, mà không chút do dự quý xuống. Cô ngẩng đầu nhìn về phía vẻ mặt đầy lạnh nhạt của anh.

Anh chậm rãi cúi đầu, cách mặt cô càng ngày càng gần.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô nghĩ thầm, có lẽ anh muốn hôn cô.

Trong lúc đó, anh “ọc” một tiếng, ô vật dơ bẩn từ đỉnh đầu của cô chảy xuống theo làn tóc, dính đầy mặt và đầy cả người cô.

Cô ngẩng đầu, liền thấy sắc mặt tái nhợt của anh, hai tay đang che cái bụng đang đau đớn của mình.

Viêm dạ dày cấp tính!

Cô chịu đựng mùi tanh tươi trên người, đưa anh vào bệnh viện, hai tay của anh vẫn nắm chặt cánh tay của cô, khi đó ý thức của anh đã mơ hồ, yếu ớt đáng thương nắm chặt tay cô, nói: “Đừng rời khỏi tôi, không được vứt bỏ tôi. . . Đừng rời khỏi tôi, không được vứt bỏ tôi. .”

Nghe anh lặp đi lặp lại một câu nói, thẳng đến khi trời sáng, anh cũng tỉnh lại, nhìn vào cả người cô dơ bẩn thật lâu, sau đó nói: “Làm người phụ nữ của tôi đi!”

Phùng Tinh Tinh đang trong hồi ức không thể kiểm chế được, bên kia Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu đang cười cười nói nói đi tới cửa, nhưng bị một giọng nói quen thuộc kêu lại.

“Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu, bên này ——!”

Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du dừng bước lại, cũng nhìn về phía cửa trường học.

Người tới chính là bạn từ nhỏ của Triệu Tiểu Chiêu, Bạch Minh Lam.

Triệu Tiểu Chiêu thấy rõ người tới liền vui sướng mà chạy tới: “Anh Minh Lam, sao anh lại tới đây?”

“Mẹ anh nghe nói ba mẹ em không ở nhà, muốn anh đưa em đến nhà anh ở vài ngày, em cũng biết nhà của anh chỉ có mình anh là con trai, Mẹ anh cũng rất thích bé gái đáng yêu như em rồi.” Bạch Minh Lam cười nói.

Triệu Tiểu Chiêu vừa định nói tiếp, Ngô Du ở bên cạnh lại mở miệng trước: “Thật xin lỗi, anh! Mẹ anh thích con gái, vậy anh nên mặc đồ con gái để làm trò vui cho mẹ anh đi, mà không phải ở ven đường bắt cóc con gái nhà người khác!”

Bạch Minh Lam nghe Ngô Du nói đến khuôn mặt đỏ bừng, rất tức giận: “Cậu mở miệng nói chuyện sạch sẽ một chút, cẩn thận tôi đánh cậu!”

Ngô Du cười nhạo: “Chỉ số thông minh không đủ dùng vũ lực giả trị đến xử lý, thật có năng lực a!”

“Lời này của cậu ý nói chỉ số thông minh của tôi rất thấp?” Ha tay của Bạch Minh Lam đã nắm chặt kêu răng rắc rung động, hai mắt tức giận đỏ ngầu.

“, Anh quả thật đánh giá thấp chính mình.” Ngô Du duỗi một ngón tay ra quơ quơ ở trước mặt Bạch Minh Lam, “Tôi nói anh không chỉ có chỉ số thông minh thấp, mà còn không có văn hoá, động một chút liền muốn đánh nhau, anh nghĩ mình còn là khi đầu chó chưa tiến hóa sao?”

Dù là ai bị nói như vậy, đều bị tức nổ phổi, lời nói của Ngô Du thật độc, thật làm cho người chống đỡ không được.

Rốt cuộc Bạch Minh Lam cũng tức điên rồi, giơ tay đánh một quyền về phía Ngô Du.

Ngô Du nhẹ nhàng nhoáng một cái, tránh được.

Bạch Minh Lam nhìn một kích không trúng, lại liên tiếp đánh ra mấy quyền, nhưng đều bị Ngô Du thoải mái tránh đi.

Hai tay Ngô Du đút ở trong túi quần, về mặt đùa cợt nhìn lại Triệu Tiểu Chiêu.

Em chỉ thích loại người yếu ớt như vậy sao? Khẩu vị thật nặng a!

Triệu Tiểu Chiêu chăm chú nhìn Bạch Minh Lam: Anh, anh có thể đừng để người ta khinh bỉ em hay không? Nhanh anh hùng lên a!

Bạch Minh Lam thấy ánh mắt đen nhánh của Triệu Tiểu Chiêu nhìn anh như vậy, trong lòng vô cùng xấu hổ và giận dữ, nhớ tới anh chưa bao giờ gặp tình huống xấu hổ như vậy, bây giờ lại bị một đứa bé đùa bỡn như thế.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn sắc mặt Bạch Minh Lam bắt đầu khác thường, cũng không dám quạt gió châm lửa, vội vàng chạy lên giảng hòa.

“Anh Minh Lam, đây là bạn học của em, Ngô Du, tính tình không tốt lắm, anh bỏ qua cho. Buổi sáng em đưa đồ qua nhà chú Vĩ Bình rồi, cũng không muốn phiền anh và đi Phạm đầu, mấy ngày nữa em lại đến nhà của anh, tìm anh chơi.” Nói xong, Triệu Tiểu Chiêu lôi kéo tay Ngô Du, chạy nhanh rồi đi.

Hai người đi xa, Triệu Tiểu Chiêu mới oán trách Ngô Du.

“Vừa rồi cậu nói chuyện thật không có lễ phép với anh Minh Lam rồi, người ta cũng có ý tốt, tuy nói tớ cũng không muốn ở chỗ đó, nhưng cậu cũng đừng nói lời ác độc cự tuyệt người ta như vậy a!”

Ngô Du nghe Triệu Tiểu Chiêu nói cô vốn không muốn ở đó, tâm tình lập tức trở nên đặc biệt tốt, cũng không để ý Triệu Tiểu Chiêu lải nhải, đưa tay giúp Triệu Tiểu Chiêu đề túi sách trên lưng mình.

“Triệu Tiểu Chiêu, tớ dẫn cậu tới một nơi.”

“Ở đâu?” Triệu Tiểu Chiêu rất dễ dàng bị lừa nói chủ đề khác.

“Cậu sẽ thích chỗ đó.” Ngô Du từ trong ba lô lấy ra mấy trái mận đỏ au đưa cho Triệu Tiểu Chiêu.

“Vậy cậu nói cho tớ biết đi.” Triệu Tiểu Chiêu cắn trái mận một miếng, chất lỏng ngọt của miếng mận đỏ theo họng chảy xuống dạ dày, ngọt ngọt mang theo hương vị chua chua, ăn ngon thật, “Cậu đang cố ý phá hư khẩu vị của tớ.”

Triệu Tiểu Chiêu nói xong, thuận tay đưa trái mận tới bên miệng Ngô Du: “Ăn thật ngon, cậu cũng cắn một miếng đi.”

Ngô Du ngờ ngác nhìn chằm chằm trái mận trước mặt mình.

“Đừng xấu hổ, dù sao cũng là mận của cậu.” Bởi vì Ngô Du thành công giúp mình đối phó Vương Tuệ Hoa, trong lòng cô cũng buông xuống một ít thành kiến với Ngô Du, nhiều thêm chút thân cận.

Ngô Du há mồm, liền cắn trái mận trên tay Triệu Tiểu Chiêu, trong lúc lơ đãng, môi của anh lướt qua đầu ngón tay của Triệu Tiểu Chiêu, dư vị còn sót lại, cười nói: “Mùi vị quả thật không tệ.”

Triệu Tiểu Chiêu tiếp tục ăn trái cây, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm ngón tay, Ngô Du nhìn động tác này của cô, khóe miệng cong lên.

“Đến rồi.” Ngô Du đứng đứng trước một cửa hàng bán hoa, nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu vẫy vẫy tay, “Không phải cậu muốn ở nhà chú Vĩ Bình sao? Buổi sáng tớ thấy phòng ở của cậu, sạch sẽ thì sạch sẽ, nhưng thiếu một chút sức sống, bồn hoa nhà này không tệ, tớ mua cho cậu mấy chậu đem về, treo lên cho đẹp.”

“Không cần.” Triệu Tiểu Chiêu cự tuyệt.

“Sao? Không thích tớ tiêu tiền vì cậu?” Ngô Du nhượng mảy, rất bất mãn.

“Ừ.” Triệu Tiểu Chiêu không muốn quanh co lòng vòng, trực tiếp nói, “Không phải tiền của mình, dù hoa có đẹp cỡ nào cũng không an lòng.”

Ngô Du duỗi hai tay thon dài ra, đẩy Triệu Tiểu Chiêu tới dưới bóng cây nhãn thơm mát, đôi mắt anh nhân nhậ nhìn thẳng vào chỗ sâu trong đôi mắt đen nhánh của Triệu Tiểu Chiêu, “Triệu Tiểu Chiêu, cậu làm người mẫu quảng cáo cho công ty mình đi.”

“A?” Triệu Tiểu Chiêu nhìn khuôn mặt trong gang tấc, cho là mình đã nghe nhầm rồi.

“Triệu Tiểu Chiêu, ngày đó, tớ cũng nghe được rồi, lời của cậu nói với Vương Tuệ Hoa.” Lúc Ngô Du nói lên lời này, hai tay không khỏi nắm chặt hai vai Triệu Tiểu Chiêu, anh cẩn thận dùng ánh mắt miêu tả khuôn mặt của Triệu Tiểu Chiêu.

Ánh mắt của Triệu Tiểu Chiêu trong sáng giống như ánh sao sáng chói trên bầu trời, lông mày của Triệu Tiểu Chiêu thanh tú như cô gái giang nam, môi của Triệu Tiểu Chiêu hồng giống như cánh hoa đào, mái tóc đen nhánh của Triệu Tiểu Chiêu giống như tơ lụa mềm mại nhất, mà lông mi của Triệu Tiểu Chiêu lúc cô chớp chớp giống như cánh bướm đang bay múa trên chốc trái tim của anh.

Trong mắt anh, không ai có thể so sánh với Triệu Tiểu Chiêu, cho nên khi Vương Tuệ Hoa nói Triệu Tiểu Chiêu của anh lại không ằng một con nhóc, anh xi mũi coi thường, buồn cười khi bà nhìn mình chằm chằm mà nghĩ gần mắt cá, lại lấy mắt cá xem thành bảo bối trân quý. Bà ta lại dám tùy ý vũ nhục Triệu Tiểu Chiêu, còn chất vấn ánh mắt của anh, chà đạp chấp niệm hai đời trong trái tim anh.

“Triệu Tiểu Chiêu của tớ, nên có được một sân khấu rộng rãi sáng chói nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 15: thích hay không thích.

Edit:

“Được!” Triệu Tiểu Chiêu cười híp mắt nói, “Chỉ cần cậu không chê tớ còn nhỏ tuổi, không có kinh nghiệm trên sân khấu, tính tình lại không tốt thì tớ cũng không có lý do gì đi cự tuyệt công việc tốt như vậy.”

Tình hình kinh tế của Triệu Tiểu Chiêu căng thẳng lắm, ba mẹ cô cũng đang phấn đấu cho tương lai, mấy năm này có lẽ cũng không có dư dả gì mà cho tiền cô sai, cô chỉ có thể tay làm hàm nhai kiếm ít tiền lẻ để tiêu xài thôi.

Ngô Du thật sự là phúc tinh của cô! Đây không phải là đang ngủ gật mà có người đưa gối tới sao.

“Vừa rồi tớ mua cho mấy chậu hoa cậu cũng không chịu, bây giờ sao lại sẵn khoái đáp ứng như vậy?” Lúc đầu Ngô Du cho là anh sẽ tốn nhiều nước miếng thuyết phục, mới có thể đề cho cô bé cứng đầu này ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, không nghĩ tới cô bé kia cứ đáp ứng như vậy.

“Thụ chi lấy cá không bằng thụ chi lấy cá, cậu cho tớ tiền, còn không bằng cho tớ một công việc, tự mình kiếm tiền mới an tâm.” Triệu Tiểu Chiêu thật vui vẻ, cô vừa nghĩ tới mình cũng có một ngày có thể chụp hình quảng cáo, không khỏi vô cùng vui vẻ, “Khi nào tớ mới có thể đi làm, nếu không thì cuối tuần này đi.”

“Không phải cậu hẹn bọn Vệ Giai xem hoạt hình cuối tuần này sao?” Ngô Du cười xấu xa hỏi lại.

“Được rồi, vậy cuối tuần sau đi.” Trong nháy mắt Triệu Tiểu Chiêu không vui rồi.

Ngô Du nhìn vẻ mặt đó của Triệu Tiểu Chiêu, tâm tình rất vui vẻ, nếu như lúc này trên tai cô là hai tai thỏ, có lẽ sẽ rũ xuống rất đáng yêu.

“Không đùa cậu nữa, công ty sản xuất sữa là của chú Tà, bây giờ đang cần một bạn nhỏ làm nhân vật chính để chụp quảng cáo đồ uống, tớ sẽ đề cử cậu với chú ấy, quảng cáo người này chỉ có 20 giây, đến phiên cậu chắc cũng không lâu lắm, cậu bỏ ra chút thời gian là đủ rồi.”

Một luồng gió mùa thu thổi tới, vài miếng lá khô của cây nhãn thơm ngát rụng xuống, trong đó có một chiếc lá trên không trung bay lượn vài vòng, đúng lúc rơi vào trên đầu Triệu Tiểu Chiêu, Ngô Du mỉm cười giúp Triệu Tiểu Chiêu lấy lá cây xuống, anh thuận tay xoa đầu cô đầu nói: “Đi, đi vào chọn mấy chậu hoa, coi như là đưa tiền công trước.”

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu có một nghi vấn: “Ngô Du, cậu nói công ty là chú Tà, không phải lần trước cậu tới nhà tớ nói chú ấy làm nghề kiến trúc sao? Sao bây giờ là công ty sản xuất sữa?”

Ngô Du lôi kéo Triệu Tiểu Chiêu đi vào cửa hàng bán hoa, vừa nhìn hoa trong cửa hàng, vừa giải thích với Triệu Tiểu Chiêu: “Mấy năm trước vì kiếm tiền, chú ấy mở rất nhiều công ty. Công ty sản xuất sữa ở thị trường Thượng Hải cũng rất được, hiện tại cũng xem như công ty đã đứng vững rồi, những công ty khác đều không có danh tiếng gì. Nhưng mà sản phẩm tươi mới, tớ cùng chú Tà cảm thấy khai thác nhiều sản phẩm mới, ở thị trường Thượng Hải cũng rất lớn, đều quy mô đi lên, sau đó giảm bớt trong nội thành, lợi nhuận coi như cũng ổn định.”

“Nhiều công ty như vậy, hai người có thể coi quản lý được sao?” Triệu Tiểu Chiêu với Ngô Du ngồi chồm hổm xuống trước mấy chậu hoa lan.

“Vì vậy cần tìm người hợp tác có thể tin cậy, ví dụ như ba mẹ cậu.” Ngô Du nhẹ nhàng đựng những cánh hoa lan, nghiêng đầu nhìn Triệu Tiểu Chiêu nói, “Cậu chọn mấy chậu hoa mình thích đi, cứ chọn đi dù tiền lương lần này không đủ, tớ cũng sẽ trừ vào tiền lương đợt sau.”

“Thật là lạnh nhạt quá đi, sao lại tính toán chi li với nhân viên của mình chứ?” Triệu Tiểu Chiêu trừng mắt liếc Ngô Du, đứng dậy vắn đá vào bắp chân Ngô Du một cái.

“A...” Ngô Du bị đau, nhìn Triệu Tiểu Chiêu đang cố ý xoay lưng về phía anh, cười nói: “Bà chủ, giúp tôi lấy mấy chậu hoa lan này.”

“Aizzz, hoa lan này cũng vô cùng yếu ớt, khi nuôi dưỡng cần phải cẩn thận, phải giữ độ nóng ở 15-30 độ, nếu không đúng sẽ tạo thành lá vàng; bây giờ là mùa thu, mỗi đêm phải tưới nước cho nó, lúc thời tiết nắng ráo, thỉnh thoảng mang nó đi phơi nắng, mặc dù nó thích lạnh, nhưng mà dù sao cũng là thực vật...”

Ngô Du lắng nghe bà chủ nói, mà Triệu Tiểu Chiêu ở bên cạnh nói thầm, trông một chậu hoa còn phiền phức hơn nuôi động vật cưng nữa, cô lướt qua một cây gốc hoa lệ bồn, thẳng đến đứng trước một chậu cây tiên nhân, mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Cậu chọn xong rồi hả?” Ngô Du nhìn chậu cây tiên nhân trước mặt Triệu Tiểu Chiêu, nhíu mày, “Không phải cậu thích hoa gì đó đẹp đẹp sao? Sao lại chọn cây tiên nhân xấu như vậy.”

“Ai nói cho cậu biết tớ thích mấy loại hoa đó hả, mấy loại đó còn bị côn trùng ghé thăm chỉ tốn thời gian và tinh lực của tớ đến chăm sóc nó, quan trọng nhất là tớ bỏ tiền mua mà nó không được sống lâu, thì tớ chọn nó làm gì, cây tiên nhân này mới hợp ý tớ.” Triệu Tiểu Chiêu liếc mắt nhìn về phía Ngô Du, “Cậu đừng thấy nó xấu xí, tác dụng còn nhiều hơn chậu hoa lan kia. Đặt ở sân thượng, nó có thể phòng ăn trộm; đặt ở đầu giường, nó có thể phòng sắc lang; để gần máy vi tính, còn có thể phòng phóng xạ! Còn chậu hoa lan kia có tác dụng gì, ngoại trừ treo hoa ghẹo nguyệt thì lớn lên xinh đẹp chút thôi!”

“Ha..ha... ——!” Bà chủ nghe Triệu Tiểu Chiêu nói cười ra tiếng, “Đứa nhỏ này nói chuyện thật buồn cười, sao cháu hiểu biết nhiều như vậy, quả thật là một tiểu đại nhân.”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn về phía bà chủ nghiêm túc nói: “Không được sùng bái cháu, cháu chỉ là truyền thuyết.”

“Ha ha ha, đứa nhỏ này thật biết nói chuyện!” Bà chủ ôm bụng cười đến không thở nổi.

Ngô Du yên lặng nhìn chăm chú về mặt không chịu nổi của Triệu Tiểu Chiêu, trí nhớ cũng từ từ hiện lên.

Rõ ràng cô rất thích hoa!

Lúc anh ở nhà, dù cô vẫn hay giầy bỏ những chậu hoa kia, nhưng vẫn cẩn thận chăm sóc, hoa gì thích mặt trời, hoa gì thích lạnh, hoa gì thích ẩm ướt, cô cũng biết hết.

Ngô Du xoa trán của mình, trong đầu hiện ra một hình ảnh.

Đó là một ngày khoảng sáu bảy giờ tối, cô vốn dẫn Ngô Ái đến công viên gần trung tâm chơi, anh khó được một ngày không có đi làm, ngồi ở trên ghế cách đó không xa, yên lặng nhìn chăm chú bọn nhỏ ở đó vui đùa chơi bóng, nhưng ánh mặt trời vốn nắng lại chuyển mây, đột nhiên mưa to trút xuống.

Cô vội vàng ôm Ngô Ái nhét vào trong ngực anh, nói với anh: “Hoa còn để ở sân thượng trong nhà, em đi lấy vào đã.”

Anh chưa kịp phản ứng, chỉ thấy bóng lưng vội vàng của cô chạy vào nhà.

Anh dẫn Ngô Ái đến một tiệm KFC gần đó tránh mưa, thuận tiện mua một ly coca cho Ngô Ái.

Ngô Ái ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, lại nghiêm túc nói với anh: “Con không uống CocaCola, mẹ nói, cola sẽ làm hư răng, con muốn uống sữa tươi.”

Thật sự là phiền toái!

Anh không kiên nhẫn mà đổi một ly khác cho bé, bản thân thì bung một ly cà phê lên uống.

Anh nhìn Ngô Ái được một ly sữa bò, không nháo không làm khó, yên tĩnh chậm rãi thổi sữa bò, đột nhiên mở miệng: “Ồ trong lòng mẹ con, con cũng không bằng mấy chậu hoa kia, con không ghen tị sao?”

Khi đó Ngô Ái cũng đã 4 tuổi, mặc dù khi một tuổi, nhà bọn họ tương đối vất vả, cũng qua một năm này, anh làm việc ở chỗ của dượng, lại có chút kỳ ngộ, vì vậy ngắn ngủn thời gian một năm, trong nhà sớm được cải thiện, Ngô Ái được nuôi dưỡng đến trắng trắng mập mập, đáng vẻ giống như mẹ bé, đặc biệt thanh tú động lòng người, hơn nữa rất thông minh.

“Không ghen tị, bởi vì những chậu hoa kia là do ba mua, mẹ nói, ba thích những chậu hoa này, nhưng không có thời gian, vì vậy mẹ phải chăm sóc nó thật tốt, bằng không thì hoa lớn lên không tốt, ba sẽ thương tâm, nhưng mà Tiểu Ái có mẹ bà nội, ông ngoại bà ngoại chăm sóc, có nhiều người yêu thương Tiểu Ái như vậy, vì vậy con không ghen tị.”

Lúc đó anh chỉ cười cười cho qua, cảm thấy Triệu Tiểu Chiêu thật biết cách dỗ con nít, lại không có nghĩ tới, kỳ thật cô căn bản không phải vì thích những chậu hoa kia mới cẩn thận chăm sóc như vậy, thuộc như lòng bàn tay, mà là bởi vì anh thích, cho nên cô mới đặc biệt chăm sóc chúng.

Cô gái ngu ngốc!

Kiếp trước rốt cuộc anh đã làm cái gì?

Trong lúc khó khăn nhất cô đều yên lặng quan tâm anh, mà anh lại chưa từng quay lại nhìn cô một cái.

Rốt cuộc anh đã bỏ lỡ cái gì? Bỏ lỡ bao nhiêu lần?

Có lẽ, cô cũng không phải như anh nghĩ, không phải cô không đặt anh trong lòng phải không?

“Ngô Du, Ngô Du, Ngô Du, cậu đang suy nghĩ gì vậy? Trả tiền đi, trên người tớ không có đem theo nhiều tiền như vậy.” Triệu Tiểu Chiêu gọi hồn anh về, anh cố gắng liều mạng đề xuống đầu đón giống như tìm bị dao cắt, sắc mặt tái nhợt mà chăm chú nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu bị ánh mắt của anh làm cho hoảng sợ, liền vội vươn tay vỗ vỗ mặt của anh: “Ngô Du, cậu làm sao vậy? Thân thể không khỏe sao?”

Ngô Du chậm rãi lắc đầu, gất gao cắn môi, anh sợ, khi mở miệng anh liền không nhìn được muốn kêu ra tiếng.

Triệu Tiểu Chiêu, vốn nghĩ rằng kiếp trước em thiếu anh rất nhiều, nhưng không nghĩ rằng, anh cũng là một tên khôn kiếp!!

“Nếu không, hôm nay đừng mua,, cậu đi về nghỉ ngơi sớm chút đi, gọi Tiểu Lý tới đón cậu nhé.” Triệu Tiểu Chiêu đỡ Ngô Du ngồi xuống ghế nhỏ, bà chủ cũng có chút bận tâm, “Chắc là bị dị ứng với phấn hoa rồi?”

Triệu Tiểu Chiêu nghe dị ứng phấn hoa, trong lòng càng thêm lo lắng, chuyện này cũng không phải đùa đâu, rất nghiêm trọng đấy, có khi nguy hiểm tới tính mạng.

“Ngô Du, tớ nhớ cậu có một cái điện thoại phải không, để tớ gọi cho Tiểu Lý.” Triệu Tiểu Chiêu nhìn theo ánh mắt của Ngô Du, từ trong cặp sách của anh lấy ra một cái điện thoại nokia, có chút không quen bấm số điện thoại của Tiểu Lý, đề xuống nút gọi.

“Alo, Tiểu Lý phải không? Tôi là Triệu Tiểu Chiêu, đột nhiên Ngô Du có chút không thoải mái, anh mau chạy tới đây đưa cậu ấy đi bệnh viện, tôi sợ cậu ấy bị dị ứng phấn hoa, anh chạy nhanh một chút, chúng tôi ở đường số 319 trong một cửa hàng bán hoa, khi nào anh mới chạy tới? Được, được, chúng tôi chờ anh.”

Bà chủ nhìn cái điện thoại nokia trong tay Triệu Tiểu Chiêu mà hít một hơi lạnh.

Cái điện thoại này cũng phải hơn một vạn đó, trong nhà hai đứa nhỏ này thật có nhiều tiền! Phải biết rằng, bây giờ tiền lương bình quân của một người chỉ có 300 khối tiền một tháng, thị trường Thượng Hải tốt hơn một chút, việc buôn bán có thể có hơn một nghìn một tháng, nhưng mà để có thể mua điện thoại xa xỉ như vậy để cho đứa nhỏ sử dụng, sao có thể là gia đình bình thường cơ chứ. Vừa rồi trong lòng bà còn có chút khó chịu khi Triệu Tiểu Chiêu nói không mua, bây giờ bà thậm chí phải có quan hệ tốt với bọn họ.

“Để cho cậu ấy nằm trên ghế mây bên ngoài thử xem, không khí bên ngoài tốt hơn, phấn hoa cũng ít, bà lấy cho cậu ấy một chút nước ấm, uống vào cho ấm cơ thể.” Bà chủ lấy ra một cái thảm, đầu tiên trải thảm lên ghế mây, mới nói với Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu vội vàng nói “Được”, đỡ Ngô Du dựa trên ghế mây, rồi đỡ anh chậm rãi nằm xuống, nhận lấy ly nước trong tay bà chủ đút cho anh uống vài ngụm.

Làm xong những chuyện này, mắt thấy sắc mặt Ngô Du tốt lên rất nhiều, trong lòng họ mới thoáng thả lỏng, mà lúc này, xa của Tiểu Lý cũng vội vàng chạy đến.

Tiểu Lý ôm Ngô Du vào xe, nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu nói một tiếng, liền chạy xe về phía bệnh viện.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn xe chạy đi, mới nhìn về phía bà chủ nói tiếng cảm ơn, bọn họ không có mua đồ, ngược lại còn làm phiền bà như vậy, bà chủ cười cười nói không có việc gì, đợi khi nào rảnh rồi lại đến. Lúc này Triệu Tiểu Chiêu mới tạm biệt bà, đi về phía nhà của chú Vĩ Bình.

Ngô Du ở trong xe, tâm tình thật lâu không thể bình phục.

Anh nhớ tới đáng về bận rộn vì anh của Triệu Tiểu Chiêu lúc này, cùng với bóng dáng của người vợ kiếp trước chậm rãi chồng lên nhau, hòa làm một, trong lòng của anh càng áy náy.

“Tiểu Lý, nếu như tôi muốn xin lỗi một người, nhưng mà tôi lại không muốn người kia chán ghét tôi? Anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ?”

“Chuyện này, tôi cũng không rõ lắm.”

“Nếu như anh, anh sẽ làm thế nào?”

“Nếu như là tôi, tôi sẽ... Cầu xin người đó tha thứ cho tôi, sau đó đối xử tốt với người đó hơn.”

Triệu Tiểu Chiêu ——! Dưới đáy lòng Ngô Du im lặng kêu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16: Đến thăm

Edit: o0Bồi Lạc0o

Beta: 𐄂Du𐄂

Triệu Tiểu Chiêu bởi vì chuyện của Ngô Du, trì hoãn không ít thời gian, thời điểm đi đến nhà Vương Vĩ Bình, trời đã hơi tối. Bà nội Hoàng đang đứng trước cửa không ngừng nhìn quanh, đến lúc nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu đi tới cửa, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tươi cười đi tới.

“Người đứa nhỏ này, làm sao trở về muộn như vậy, sao lại một mình trở về? Buổi sáng không phải có tiểu tử họ Ngô nói, muốn cùng con trở về sao, haizz, muộn như vậy, khẳng định đói bụng rồi đúng không, nhanh, nhanh, đang chờ con trở lại ăn cơm.” Bà nội Hoàng kéo Triệu Tiểu Chiêu qua, kiểm tra từ trên xuống dưới thật lâu, nhìn Triệu Tiểu Chiêu không có việc gì, lúc này mới lôi kéo tay của cô, đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói liên miên lời nhai không ngừng.

“Người bạn kia có chút không thoải mái, cho nên con liền đi về trước, trước kia cháu cũng đi học về một mình, bà nội không cần lo lắng, cháu có thể về một mình.” Triệu Tiểu Chiêu sợ bà nội Hoàng suy nghĩ nhiều, vội vàng giải thích.

“Một đứa bé nhỏ như vậy, làm thế nào có thể yên tâm, không được, ngày mai, bà để ông già tới đón cháu tan học, cháu cứ chờ ở cửa, không nên chạy loạn, đến, nhắc chân, cẩn thận cánh cửa.” Bà nội Hoàng cẩn thận dẫn Triệu Tiểu Chiêu đến phòng bếp, trong phòng, cha của Vương Vĩ Bình - Vương Kiến Đức đang bận xới cơm, nhìn thấy bà nội Hoàng dẫn Triệu Tiểu Chiêu vào nhà, ngồi xuống bắt chuyện với Triệu Tiểu Chiêu.

“Ai u, bộ dạng đứa nhỏ này thật là dễ nhìn, mau tới đây ngồi, ông cố ý giết một con gà làm cho cháu, Vĩ Bình nói cháu thích ăn thịt kho tàu, ông còn thả hạt dẻ, hạt dẻ này là nhà mình làm, phơi nắng làm đặc biệt ngọt, đến, tới, nếm thử xem.” Vương Kiến Đức nhiệt tình nói chuyện với Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu vội vàng đi qua, nhận lấy đôi đũa kẹp miếng gà Vương Kiến Đức đưa tới.

Nàng nuốt vào một miếng thịt, cẩn thận nhai nhai nuốt xuống, miếng gà nướng có chút cháy, không được toi xốp, hương vị có chút vừa mặn vừa ngọt, có lẽ là người đã già, vị giác thoái hóa, cho nên khẩu vị hơi nặng.

“Ăn ngon thật, đây là món thịt gà ngon nhất cháu từng nếm qua!” Triệu Tiểu Chiêu nói khoa trương, chọc cho hai người cười hết sức vui vẻ, nếp nhăn trên mặt, đều mờ ra hoa.

“Tốt tốt, ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút.” Rất nhanh trong chén Triệu Tiểu Chiêu liền chất lên như núi, Triệu Tiểu Chiêu có chút sùng sốt, cuối cùng đều ăn hết sạch tất cả đồ ăn.

Kết thúc bữa cơm, bụng Triệu Tiểu Chiêu no phình lên, bà nội Hoàng sờ sờ bụng của cô, cười ha hả nói: “Tiểu Chiêu, ăn no chứ, đợi lát nữa buổi tối đi ngủ sớm một chút bà nội muốn nuôi cháu trắng trẻo mập mạp, nhìn cánh tay nhỏ gầy của cháu này, sáng mai hầm canh trứng gà cho cháu, cháu á, còn phải ăn nhiều một chút.”

Bà nội Hoàng nắm cánh tay cẳng chân nhỏ của Triệu Tiểu Chiêu, đau lòng!

“Bà nội người thật tốt!” Triệu Tiểu Chiêu tiến vào trong ngực bà nội Hoàng, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực bà, dùng sức cọ cọ.

“Ai u, đứa nhỏ này sao làm người ta yêu thích như vậy!” Bà Hoàng được Triệu Tiểu Chiêu thân mật như vậy, trong lòng càng thêm yêu thích đau lòng Triệu Tiểu Chiêu. Bà chỉ sinh một đứa con trai Vương Vĩ Bình, bởi vì con trai sau khi cưới vợ mua nhà dọn ra ngoài, sau lại sinh cháu trai, con dâu ghét bà, cảm thấy bộ dáng bà khó coi, tay chân lại vụng về, sợ làm hư cháu trai, mỗi lần bà đến liền không có sắc mặt tốt, qua mấy lần, bà cũng liền lạnh tâm, rất ít đi lại.

Hiện tại cháu trai trưởng thành, lại càng xa cách bà, có lần bà cảm rất nhiều loại rau quả nhà mình đưa tới, vậy mà cháu trai nhỏ lấy ngón tay chỉ bà nói: “Bà, đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Lần đó thật đúng là làm bà thương tâm khổ sở thật lâu, cho nên nghe Vương Vĩ bình nói có đứa bé gái nhỏ muốn tới ở vài ngày, bà không tránh được sợ hãi với kích động, sợ đứa nhỏ ghét bỏ bà bản, lại kích động có đứa nhỏ đến nhà bà chăm sóc dưới gối.

Hiện tại nhìn đứa nhỏ thân cận bà như vậy, căng thẳng trong lòng rốt cục buông lỏng, trong lòng càng thêm thương yêu Triệu Tiểu Chiêu.

Kết thúc cơm tối, sau khi Triệu Tiểu Chiêu tắm rửa, liền ở trong phòng luyện bút lông, Vương Kiến Đức bung một đĩa quả hồng đi vào, nhìn Triệu Tiểu Chiêu cầm bút lông ra dáng, thò đầu lại nhìn bảng chữ mẫu của nàng, cười cười, nói: “Đây là chữ Nhan? Cháu viết cũng có hình có dáng nha.”

Triệu Tiểu Chiêu đỏ mặt, nhìn xem mình phẩm chất khác biệt, nhìn chữ mình xiêu xiêu vẹo vẹo, chỗ nào còn có thể tính có chút ra dáng, quả thực là không có hình dáng.

“Ông, cháu vừa mới bắt đầu luyện, luyện không được tốt.”

“Vừa mới bắt đầu luyện, liền nhìn bảng mẫu chữ, Tiểu Chiêu cũng lợi hại, đến, đem bút cho ông, ông viết mấy chữ cho cháu xem.” Vương Kiến Đức vừa nói vừa cầm bút lên, dính mực, hạ bút lên trên tờ giấy Tuyên Thành trắng.

“Như trung thần liệt sĩ, đạo đức thần tử. Đoan nghiêm tôn trọng, nhân vật gặp mà sợ thành chi, nhưng càng lâu càng đáng yêu.”

Vương Kiến Đức suy nghĩ một chút hạ bút, liền viết xuống hàng chữ này, kiểu chữ trước dùng chữ Khải viết một lần, lại dùng hành thư viết một lần, Triệu Tiểu Chiêu nhìn chữ ông viết, rất có khí khái, cường tráng mạnh mẽ, nghiêm nhiên đã là bậc thầy thể chữ Nhan.

“Chữ Khải trái ngược chữ Đường, lấy bút pháp chữ Triện, hóa gầy cứng rắn làm nở nang hùng hồn, chiều rộng nét vẽ uyển bác mà khí thế khoáng đạt, lực bút mạnh mẽ mà khí khái nghiêm nghị, đoan trang hung vĩ. Còn hành thư mạnh mẽ, loại phong cách này cũng thể hiện đế quốc Đại Đường phồn thịnh phong độ, là thư pháp đẹp cùng nhân cách đẹp hoàn mỹ kết hợp lại với nhau” Vương Kiến Đức vừa viết vừa giải thích đặc điểm bút pháp Nhan Chân Khanh cho Triệu Tiểu Chiêu

“Ông nội, ông thật lợi hại, luyện bút lông cũng đã nhiều năm đi.” Triệu Tiểu Chiêu không khỏi cảm thán.

Vương Kiến Đức cười cười: “Ông à, lúc hai mươi mấy tuổi làm qua giáo sư trung học, lúc đó, bởi vì bút lông viết vừa nhanh lại tốt, còn giành làm viết báo, về sau xã hội rất loạn, ông liền không làm thầy giáo, trở về quê gieo hạt, nhưng chữ bút lông ngược lại không có gác lại, lần tập luyện này đại khái cũng 50 năm đi.”

“Ông nội, người lúc ấy hẳn là khổ cực.” Triệu Tiểu Chiêu có chút đau lòng, lại có chút hiếu kỳ.

“Khi đó, mỗi người đều khổ, cũng không có cảm thấy gì, ngược lại hiện tại cuộc sống tốt lên, nhìn nhà khác trôi qua tốt, ngược lại cảm thấy nhà mình khổ.” Vương Kiến Đức cười cười, “Tiểu Chiêu, có muốn đi theo ông học viết chữ hay không, ông ngoại trừ thể chữ Nhan, thể chữ Vương, kiểu chữ Âu Dương Tuân đều có đọc lướt qua, ngay cả tranh thủy mặc, ông cũng có thể vẽ vài bức.”

Triệu Tiểu Chiêu mừng rỡ, lớn tiếng nói: “Ông nội, con cầu còn không được! Sư phụ, xin nhận đệ tử một lần!”

“Ha ha, đứa nhỏ này, nhanh đứng lên, xã hội hiện đại này cũng không giống xã hội trước đây.” Vương Kiến Đức đỡ Triệu Tiểu Chiêu đứng lên.

Triệu Tiểu Chiêu cười cười, lôi kéo tay Vương Kiến Đức, nói: “Ông nội, không đúng, là Vương lão sư, để con nhìn chữ người viết, còn có tranh, để cho con nhìn đã mắt thỏa mãn, có được không?”

Vương Kiến Đức đã già còn có thể có được một học sinh dõng hơi như thế, trong lòng lại coi Triệu Tiểu Chiêu là cháu gái, cho nên trong lòng không khỏi cưng chiều Triệu Tiểu Chiêu nhiều một chút, hẳn liên tục nói: “Tốt, tốt, ông dẫn cháu đi.”

Hai người vừa đi vừa âm ỉ, tại trong viện nho nhỏ này, đã lâu không có không khí ấm áp vui vẻ, bởi vì Triệu Tiểu Chiêu đến, hai tay bà Hoàng dính đầy dầu trơn chà chà lên trên tạp dề, ở dưới lầu hô: “Ông già, để Tiểu Chiêu ngủ sớm một chút, đừng làm rộn quá muộn.”

“Ừ, đã biết.” Vương Kiến Đức cất giọng đáp.

Kết cục buổi tối đầu tiên, Triệu Tiểu Chiêu thuận lợi bái Vương Kiến Đức làm thầy, ngày thứ hai đến trường, lại không thấy Ngô Du, không khỏi lo lắng, hỏi Diệp Mộng Thần mới biết được, buổi tối hôm qua Ngô Du phát sốt, hôm nay xin trường nghỉ học rồi.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn khí trời bên ngoài, ngoài phòng âm u, dự báo thời tiết nói, hôm nay không khí lạnh xuội nam, đoán chừng nhiệt độ giảm. Ngoài cửa sổ gió thổi vù vù, Triệu Tiểu Chiêu nghĩ đến hôm qua mặt Ngô Du tái nhợt, hẳn lại chiếu cổ cô khắp nơi, về tình về lý, cũng phải đi thăm hẳn một chút, mới có tình nghĩa.

Thế là cô mượn điện thoại Diệp Mộng Thần, gọi điện thoại cho ông nội Vương, nói muốn đi thăm bạn học cho nên sẽ trở về muộn một chút, để ông không cần lo lắng, lại gọi điện thoại cho chú Tà, hỏi nhà bọn họ ở đâu, còn nói rõ nguyên do, lúc này mới cúp điện thoại.

Tan học, Triệu Tiểu Chiêu không có tri hoãn, thẳng hướng chạy đến trạm xe buýt, còn mua hoa quả ướp lạnh trên đường.

Nhà dưỡng Ngô Du cách trường học khá xa, Triệu Tiểu Chiêu ngồi xe buýt, cong cong queo queo, ước chừng qua đúng một tiếng mới vừa tới nơi.

Xuống xe, lại đi bộ mười mấy phút, lúc này mới nhìn thấy số 18 đường Diên Cát, địa chỉ biệt thự của dưỡng Ngô Du.

Nơi này hiển nhiên là khu nhà giàu, đường phố sạch sẽ, lại chỉ có một tòa nhà duy nhất, Triệu Tiểu Chiêu đi tới cửa, ấn chuông cửa, rất nhanh một người phụ nữ 30 mấy tuổi đi ra.

Làn da nữ nhân ngăm đen, dáng dấp cũng không dễ nhìn, thân người rất cao, quần áo hết sức mộc mạc, hình dáng còn có chút hèn mọn. Trên mặt bà tươi cười có chút dè dặt, cách cửa sắt nói: “Cháu là ai?”

“Chào Di, cháu là Triệu Tiểu Chiêu, bạn học Ngô Du, nghe nói thân thể hẳn khó chịu, cho nên mua quả ướp lạnh tới thăm hẳn.” Triệu Tiểu Chiêu lễ phép trả lời.

“Tốt, tốt, A Du nói qua với di rồi, mau vào đi, thời tiết bên ngoài lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn này đều đông lạnh đến đỏ bừng.” người phụ nữ dẫn Triệu Tiểu Chiêu vào cửa, để Triệu Tiểu Chiêu ngồi ở ghế sofa phòng khách, nói với cô, “Buổi tối hôm qua thân thể A Du không thoải mái, hôm nay còn trên giường ngủ, đi đi xem nó tỉnh chưa,” nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu nhẹ gật đầu, bà cười cười, chạy chậm mấy bước lên lầu.

Triệu Tiểu Chiêu ngồi ở trên ghế sofa lon, đánh giá trang trí trong phòng một chút.

Trong phòng trang trí lấy hai màu trắng đen làm chủ, đồ dùng trong nhà lộ ra phong cách hiện đại hoá cùng giản lược hóa của thế kỷ 21, phong cách hiện đại hoá đồ dùng trong nhà như thế làm cho Triệu Tiểu Chiêu phảng phất đặt mình vào lúc trước khi trùng sinh, cô lắc đầu, gạt bỏ ảo giác này ra khỏi đầu.

“Cậu đã đến.”

Sau tai vang lên thanh âm quen thuộc, Triệu Tiểu Chiêu quay đầu, nhìn về phía đứa con trai đi trên thang.

Đứa con trai mặc áo lót màu xanh da trời phảng phất giống áo thời Đường, sắc mặt như cũ có chút tái nhợt, khoe mắt sưng vù, đáng vẻ cảm giác rất mệt mỏi.

“Sao lại xuống đây?” trong giọng nói Triệu Tiểu Chiêu mang theo chút giọng điệu trách cứ.

Lời này hiển nhiên làm người phụ nữ bên cạnh hoảng sợ, vẻ mặt bà sợ hãi mà nói: “Dì, dì thấy A Du tỉnh, mới gọi nó xuống. Thật xin lỗi, là dì sai rồi, thật xin lỗi, dì sai rồi, đừng đánh dì, đừng đánh!”

Người phụ nữ nói xong, núp ở trong góc cầu thang, hai tay ôm đầu, không ngừng thét lên.

Triệu Tiểu Chiêu có chút kinh ngạc, là cô hù dọa đến đi ấy sao, rõ ràng cô không có làm cái gì?

Ngô Du chạy nhanh đến ôm chặt lấy người phụ nữ đó, thanh âm dịu dàng mà hòa hoãn: “Mẹ, không có việc gì, người đừng sợ, không ai trách người, người làm rất đúng, không ai nói người sai, không ai nói người sai, người nhìn, hơn nữa cậu ấy không đánh người.”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn đến ánh mắt Ngô Du, vội vàng gạt đầu, vội vàng nói: “Dì, cháu không đánh dì.”

Hai mắt người phụ nữ đó đầm lệ nhìn lại, nhìn thấy động tác Triệu Tiểu Chiêu như thế, thật cẩn thận hỏi: “Thật không đánh dì?”

Triệu Tiểu Chiêu khẳng định gạt đầu.

Người phụ nữ yên tâm, thu nước mắt, run rẩy đứng lên, lấy lòng Ngô Du cùng Triệu Tiểu Chiêu nói: “Dì, dì đi làm đồ ăn ngon cho hai đứa, hai đứa không được tức giận.”

Ngô Du dịu dàng vỗ vỗ tay bà, nói: “Được.”

Đợi cho người phụ nữ đi xa, Ngô Du đi đến ghé sô pha, để Triệu Tiểu Chiêu ngồi xuống, vẻ mặt càng thêm mệt mỏi.

Triệu Tiểu Chiêu trầm mặc, cô không biết nên nói cái gì cho tốt.

“Mẹ tớ, nơi này có chút không rõ lắm.” Ngô Du đưa tay chỉ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 17. Đưa tiễn

Edit: ๔Du๔

Ngô Du đưa ngón tay ấn lên huyệt thái dương đang đau nhức của mình, tó qua tình cảm trong lòng anh dâng lên khó có thể bình tĩnh, vì thế luôn ở trong phòng luyện một bộ võ thuật cổ, một lần lại một lần, kết quả thì do một nhọc quá độ, bắp thịt bởi vì không chịu nổi mà toàn thân cứng ngắc, cho nên chỉ có thể gọi điện đến trường xin phép nghỉ.

Không nghĩ tới Triệu Tiểu Chiêu lại tới thăm anh, trong lòng anh dâng lên một cảm xúc mang tên “Ngọt ngào”, có lẽ ứng với câu nói trong họa có phúc đi.

“Sao mẹ cậu lại bị như vậy?” Sau khi Triệu Tiểu Chiêu kinh ngạc, liền nghĩ đến đáng vẻ vừa rồi của người phụ nữ kia, trong lòng có chút không đành lòng.

“Bạo lực gia đình.” Ngô Du lời ít mà ý nhiều, hiển nhiên không muốn nhiều lời, Triệu Tiểu Chiêu thức thời không có hỏi tiếp, chỉ có hai chữ này cũng có thể đoán được chuyện gì ở phía sau, có lẽ do tính tình ba của Ngô Du nóng nảy, luôn luôn đánh chửi mẹ của Ngô Du, cho nên khiến thần kinh của mẹ cậu bị suy nhược, có ảnh hưởng luôn bị đánh đập.

“Chuyện đó tớ có mua trái cây cho cậu, tuy quýt nhìn thì thấy chua, nhưng ăn vào cũng ngon lắm.” Triệu Tiểu Chiêu từ trong túi nhựa lấy ra một quả quýt, lột sạch vỏ, đặt ở trong lòng bàn tay Ngô Du.

Ngô Du trong ánh mắt chờ mong của Triệu Tiểu Chiêu, cầm một múi quýt bỏ vào trong miệng, cẩn thận ăn, quýt này thật chua!

“Ăn ngon sao?” Triệu Tiểu Chiêu hỏi.

Ngô Du híp mắt, ánh mắt nhìn Triệu Tiểu Chiêu so với trước kia thì ôn nhu rất nhiều, anh gật đầu nói: “Ăn rất ngon.”

Triệu Tiểu Chiêu cười đặc biệt sáng lạn: “Cậu cũng không nghĩ là ai mua, với ánh mắt này của tớ còn có thể chọn sai sao? Một túi quýt đó cậu cứ từ từ ăn, đừng khách khí, cậu là người bệnh nên ăn chua một chút để khai vị.”

Hàm răng của Ngô Du như bị lên men, anh yên lặng đưa mắt nhìn túi quýt kia, sau đó nghe Triệu Tiểu Chiêu hỏi: “Chú Tạ có ở đây không? Tớ mới gọi điện thoại cho chú ấy, hình như chú ấy đi xã giao.”

“Nơi này chỉ có mẹ và tớ ở, chú Tạ không có ở cùng với chúng tớ.” Ngô Du chậm rãi ăn trái quýt chua kia, chỉ cảm thấy khi nói chuyện liền cảm nhận được mùi vị chua xốt bay ra.

“Wow, nhà lớn như vậy mà chỉ có hai người ở, có phải quá quanh quẩn rồi hay không?” Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy nhà lớn như vậy mà chỉ có hai người ở, thật quá vắng vẻ trống không, cảm giác thật là khủng khiếp.

Ngô Du lắc đầu: “Như vậy rất tốt. Mẹ tớ rất sợ người lạ.”

Trừ bỏ những điều bên ngoài, Ngô Du có một bí mật kinh sợ, nhiều người ánh mắt khác nhau, để đảm bảo an toàn, vẫn là ít người biết đến thì hơn.

“Mẹ cậu vừa gắp tớ, cư xử vẫn rất được nha.” Triệu Tiểu Chiêu cầm lấy miếng bánh ngọt trên bàn bỏ vào miệng nhai nhai nuốt xuống, nói chuyện có chút hàm hồ.

“Có lẽ, hai người rất có duyên.” Ngô Du giống như thâm ý nói.

Hai người cứ như vậy nói chuyện được một hồi, mãi đến khi mẹ Ngô kêu hai người tới ăn cơm.

Lúc ăn tối, Triệu Tiểu Chiêu thấy được Ngô Du dịu dàng dỗ mẹ Ngô ăn cơm, dáng vẻ thủ thi kia để cho cô có một cảm giác, Ngô Du tuy bình thường đối xử với người ngoài lạnh lùng ngay cả lời nói còn ác độc, đối với cô cũng vui buồn thất thường, nhưng đối xử với mẹ cậu lại rất dịu dàng, ấm áp.

Có thể hiểu thuận với mẹ như vậy, thì sao có thể là người hư hỏng được chứ?

Sự phòng bị của Triệu Tiểu Chiêu với Ngô Du đã thả lỏng không ít.

Sau khi ăn cơm chiều, đột nhiên bên ngoài lại đổ cơn mưa bụi mù mịt, một lát là gió thổi ầm ầm, rồi lại mưa to, thời tiết lại lạnh hơn một chút so với trước.

Ngô Du từ trong phòng lấy ra một cái nón len với bao tay cùng màu để cho Triệu Tiểu Chiêu cẩn thận mang vào, rồi mới cầm một chiếc dù che mưa, lúc này mới đưa Triệu Tiểu Chiêu đi về phía nhà ga.

Bên ngoài sắc trời đã tối đen, Triệu Tiểu Chiêu cùng sóng vai với Ngô Du đi về phía nhà ga.

Nhưng giọt mưa tí tách rơi trên chiếc ô, ngẫu nhiên gió lạnh thổi tới khiến mặt người lạnh lẽo. Triệu Tiểu Chiêu bị Ngô Du cường chế mang đầy đủ các thứ, khiến cô cảm thấy nóng đến đổ mồ hôi.

“Đến nhà ga rồi, cậu đừng tiến nữa.” Triệu Tiểu Chiêu dừng bước lại, hơi quay đầu nhìn về phía Ngô Du nói.

Mấy người trước Ngô Du còn thấp hơn cô một chút, vậy mà chỉ vài ngày đã cao hơn cô, chuyện này thật khiến người ta buồn bực.

“Quá muộn, một mình cậu về tớ rất lo lắng, tớ sẽ đưa cậu về tới nhà.” Giọng nói của Ngô Du rất nhẹ nhàng, chi tiết thay đổi nhỏ bé này cũng không có dẫn tới chú ý của Triệu Tiểu Chiêu.

“Thân thể cậu không thoải mái, vẫn nên về nhà nghỉ ngơi đi.” Triệu Tiểu Chiêu kiên trì nói.

Cô tới thăm người bệnh, lúc này nếu để cho Ngô Du đưa cô về nhà, không phải là khiến bệnh của anh nặng thêm hay sao?

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu cười cười, cũng không nói thêm gì.

Triệu Tiểu Chiêu thấy Ngô Du không nói lời nào, cho rằng anh đồng ý, cô cũng không nói gì nữa, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, đơn giản dựa vào tấm bảng xe, nhìn mưa phùn mà ngẩn người. Ngô Du lén lút đến gần Triệu Tiểu Chiêu một chút, đưa chiếc dù che mưa về phía đỉnh đầu của Triệu Tiểu Chiêu.

Mưa bụi mù mịt làm tấm thấm ướt đầu vai của Ngô Du, ngay cả sợi tóc cũng bị dính nước mưa trong suốt.

“Xe đến - -!”

Đèn xe màu cam từ xa lại gần, Triệu Tiểu Chiêu vui mừng kéo cánh tay Ngô Du, nhưng là rất nhanh, lúc chờ xe ngừng lại, Triệu Tiểu Chiêu liền buông lỏng tay ra.

Ngô Du có chút tiếc nuối, tuy nhiên cảm xúc Triệu Tiểu Chiêu nắm cánh tay của anh, dù cách cái bao tay xù xì kia, nhưng lại khiến anh kích động không thôi.

Từ khi anh biết đời trước Triệu Tiểu Chiêu cũng không phải vô cảm với anh, một chút mờ ảo với Triệu Tiểu Chiêu cũng có thể khiến tâm tình anh nhộn nhạo.

Triệu Tiểu Chiêu nói với Ngô Du một tiếng “Hẹn gặp lại”, người liền từ dưới chiếc dù chui ra ngoài, nhanh chân bước lên xe. Mà Ngô Du mắt thấy Triệu Tiểu Chiêu đi ra khỏi ô cửa anh, trong lòng chỉ cảm thấy trống không, người không theo kịp đại não đã theo sát Triệu Tiểu Chiêu lên xe.

Triệu Tiểu Chiêu định quay đầu muốn vẫy tay tạm biệt Ngô Du, lại phát hiện Ngô Du đang đứng sau lưng cô, mắt thấy cửa xe chậm rãi đóng, với vẻ mặt tươi cười vô tội kia của Ngô Du, cô chỉ có thể hung hăng trợn mắt nhìn anh, tìm hai cái ghế gần nhau, hung dữ nói với anh: “Này, qua đây ngồi!”

Ngô Du ngây ngô theo sát sau lưng Triệu Tiểu Chiêu, ngoan ngoãn ngồi xuống, mấy giọt nước mưa từ trán rơi xuống đôi má Triệu Tiểu Chiêu.

Hơi mát lạnh khiến Triệu Tiểu Chiêu phát hiện trên người Ngô Du khác thường, nhìn mái tóc và bả vai anh đều bị ướt, ánh mắt cô không hiểu cảm thấy chua xót.

Người này, thật sự là làm cho người ta giận mà lại thương!

Cô từ trong túi áo lấy ra một cái khăn, thô lỗ lau nước mưa trên đầu Ngô Du: “Nếu đêm nay lại nóng lên, nhìn cậu sẽ làm sao bây giờ? Thân thể của tớ là làm bằng sắt, từ nhỏ đến lớn liền không phát sốt, cậu không thể vì thân thể mình mà kiềm chế chút sao? Còn có, bên ngoài gió lớn như vậy, đến nhà tớ còn rất lâu, cậu bị trúng gió lạnh thì sao, thân thể còn có thể tốt sao?”

Ngô Du ngây ngốc nở nụ cười.

Thì ra Triệu Tiểu Chiêu cũng rất quan tâm anh nha.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn vẻ mặt cười ngây ngô của Ngô Du, trong lòng không nói gì, người này sao đột nhiên biến thành như vậy rồi hả ? ! Không còn lạnh khốc nữa à?

Xe công cộng lại cong cong queo queo hơn một giờ mới đến nhà Triệu Tiểu Chiêu, vừa xuống xe, Triệu Tiểu Chiêu liền thấy Vương Kiến Đức mặc áo mưa, mang theo áo toại mũ, cười một chiếc xe ba bánh chờ ở nhà ga.

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu nóng lên, vội vàng chạy chậm tiến lên: “Ông nội, ông đợi lâu rồi hả ?”

Vương Kiến Đức bị mưa dội ẩm ướt, trên mặt hiện lên tươi cười: “Không bao lâu, nhanh lên xe, ông nội để ghế nhỏ sau xe, tới, ông nội ẵm con ngồi lên.”

Triệu Tiểu Chiêu bị Vương Kiến Đức ôm lên xe, quần áo ẩm, mặc áo mưa kỹ lưỡng, Triệu Tiểu Chiêu mới tìm được thời gian nói chuyện: “Ông nội, con có người bạn đi theo.”

Vương Kiến Đức cười cười nói: “Bạn của con không có xuống xe, ông thấy người bạn đó vẫy tay với con.”

Triệu Tiểu Chiêu sững sốt, không xuống xe?

Sau đó nghĩ, đoán rằng Ngô Du là ngồi tới trạm cuối, sau đó trực tiếp ngồi xe trở lại nhà, dù sao tới trạm cuối cũng còn 2, 3 trạm dừng rồi.

Dưới đáy lòng Triệu Tiểu Chiêu yên lặng cầu nguyện: Hi vọng Ngô Du không bị bệnh thêm, nhanh hết bệnh. Nếu không cô thật băn khoăn, lần sau thấy anh, mang chút gì đó cho anh, biểu đạt lòng biết ơn đi.

Thời gian vội vàng, Triệu Tiểu Chiêu chờ mong ngày chủ nhật rốt cục cũng đến.

Sáng sớm, Tiểu Lý liền lái xe đến đón.

“Triệu tiểu thư, tôi tới đón cô đi làm.”

Đi làm! Đi làm! Đi làm!

Chuyện quan trọng, lặp lại 3 lần.

Triệu Tiểu Chiêu trong lòng nghĩ, cô đã có thể đi làm, đời trước chờ mong làm công kiếm tiền, còn chưa kịp nghỉ hè làm việc ngoài giờ thì lại trùng sinh, đây là lần đầu tiên cô đi làm, mà là đi chụp hình quảng cáo nha, rất quan trọng a!

Triệu Tiểu Chiêu ôm một tâm tình chờ mong đến phòng làm việc giải trí tao nhã.

Bởi vì chỉ chụp hình quảng cáo, cho nên phân diễn Triệu Tiểu Chiêu đều hoàn thành ở phòng nhỏ trong phòng làm việc.

Ngô Du đã sớm chờ ở cửa, vừa thấy Triệu Tiểu Chiêu xuất hiện, liền nghênh đón: “Khẩn trương không?”

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu quả thật có chút khẩn trương, lần đầu tiên chụp quảng cáo, chỉ sợ chính mình làm không tốt.

Ngô Du cười cười: “Không có việc gì, đều đã là người mình, không cần sợ.”

“A?” Triệu Tiểu Chiêu không rõ.

“Đoàn đội này là chú Tà tìm tới, chính chúng ta làm quảng cáo, cho nên không cần khẩn trương.” Ngô Du giải thích nói.

Triệu Tiểu Chiêu thật sự muốn cúng bái chú Tà rồi, rốt cuộc chú có mấy sản nghiệp vậy!

Ngô Du dẫn Triệu Tiểu Chiêu đến phòng hóa trang, tự tay giao cho thợ trang điểm La Tất.

La Tất là một người phụ nữ 30 mấy tuổi, cách ăn mặc cực kỳ thời thượng, nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu liền khoa trương kêu to: “Oa, đứa nhỏ thật xinh, quá phù hợp với yêu cầu quảng cáo của chúng ta, đến đây, uh~m, bên này lấy màu này, bên này chọn màu kia, phối với chiếc váy này, oa, chân dài nha, khẳng định mặc gì cũng đẹp, ông chủ nhỏ Ngô, cậu tìm đâu ra hạt giống tốt như vậy, ánh mắt của ông chủ thật được nha.”

Triệu Tiểu Chiêu được khen ngợi khoa trương như vậy, bên tai đều đã đỏ bừng rồi.

Mà trên mặt Ngô Du thì tràn đầy hai chữ kiêu ngạo, cũng không nhìn xem là ai nhìn người, có thể sai sao?

Triệu Tiểu Chiêu bị ấn ở trên ghế trang điểm, Ngô Du nhưng lại đi đến phim trường giám sát chụp ảnh.

Ngô Du nhìn xuyên qua cameras vẫn nhìn chăm chú vào màn ảnh, đột nhiên, trong màn ảnh xuất hiện thêm một bóng dáng hồng nhạt.

Màn ảnh từ dưới lên trên.

Giày màu trắng công chúa, đôi chân thon dài trắng tấp lại trắng nõn, váy hồng nhạt bông bèo, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu trắng nõn, lại làm một động tác bán manh, phối hợp với ánh mắt hồn nhiên, thật giống như một loli đứng giữa mấy chú lớn tuổi!

Thật đẹp!

Ngô Du cảm nhận được không khí trong phim trường, trong lòng vô cùng đắc ý, mấy người đều đã chảy nước miếng đi! Loli mềm mại đáng yêu này là anh nuôi nhốt!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18: Quảng cáo thứ nhất trong cuộc sống

Edit: Cô Phong Băng Di

Làm cái quảng cáo đầu tiên trong cuộc sống của Triệu Tiểu Chiêu, người Ngô Du này biên kịch + đạo diễn + giám chế thể nhưng là dùng tất cả tinh lực để làm, đây là tác phẩm màn hình đầu tay của vợ anh, đây chính là một tác phẩm vô cùng trọng yếu, người nói nếu là 20 năm về sau, bị người lục ra, nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu sinh đẹp mạnh mẽ, để cho người ta cảm thán một câu: Triệu Tiểu Chiêu quả nhiên là thiên sinh lệ chất, tuyệt đối không phải là người đẹp nhờ phẫu thuật, không hề có dấu vết chỉnh dung!

Đây tuyệt đối là kịch lệ cao nhất đối với người làm diễn viên!

Ngô Du vì thực hiện cái mục tiêu này, vậy mà bỏ tất cả cả tiền vốn.

Đầu tiên, nội dung của quảng cáo là như vậy.

Màn thứ nhất: Cả người Triệu Tiểu Chiêu mặc áo bò sữa, miễn cưỡng lăn xuống giường của bò sữa, lạch cạch một cái, để lại một con rối bò sữa to lớn. Sau đó cô ghé vào phần thưởng bò sữa, xoa đôi mắt còn buồn ngủ, mấy cọng tóc nghịch ngợm vểnh lên trên đỉnh đầu khá ái. Giọng nói mềm mại, đáng yêu của cô phát ra: “Mẹ ~ ta muốn uống sữa bò ~”

Màn thứ hai: cả người Triệu Tiểu Chiêu mặc đồng phục Hàn tinh xảo, màu xanh đậm, tóc chải thành hai bím nhỏ, ngồi ở trước bàn ăn, uống một ngụm sữa bò, sau đó ánh mắt sáng lên, kêu lên: “Ừng ực ừng ực, buổi sáng tốt lành!”

Màn thứ ba: Triệu Tiểu Chiêu mặc váy màu hồng bông bèo đối ống kính hoạt bát mà một tay cầm hộp sữa bò giơ lên không trung, một tay chỉ hư không, nói chuyện rõ ràng: “Sữa bò, 6 loại a-xít lac-tic khuẩn kết hợp, để bụng dễ chịu, thân thể khỏe hơn!”

Màn cuối cùng: Triệu Tiểu Chiêu đi chuyển ra từ một chùm búp bê bò sữa, nhìn ông kính chớp mắt một cái, ngọt ngào nói: “Mỗi ngày một bình sữa bò, ừng ực ừng ực, buổi sáng tốt lành!”

Yêu cầu của Ngô Du đối Triệu Tiểu Chiêu rất nghiêm khắc, nhưng mà ngộ tính của Triệu Tiểu Chiêu cũng không tệ, mấy màn trên kia cơ bản đều là làm một lần rồi thông qua, liền ngay cả Tạ Trí của ban dò xét cũng vô cùng hài lòng với biểu hiện của Triệu Tiểu Chiêu.

Phòng làm việc tao nhã vì mới được xây dựng lại, cho nên nhân viên tập thể tương đối ít, cũng không có đạo diễn ưu tú, cho nên hành động tước chiếm cư tổ của Ngô Du, cũng không làm cho mọi người bất mãn.

Phản diện của Triệu Tiểu Chiêu hơi khô thê tre, Ngô Du lại để cho thợ quay phim quay chụp cho Triệu Tiểu Chiêu mấy tấm chân dung, lúc này mới tính buông tha cho Triệu Tiểu Chiêu.

“Hô ~” Triệu Tiểu Chiêu đi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi quần áo, mang dép, hất mái tóc ẩm ướt lên, ngã người nghỉ ngơi trên ghế, cảm thấy rốt cục cũng sống lại. Cả người như rũ rời gân cốt, thật là làm cô mệt muốn chết.

Mặt Tạ Trí đầy ý cười đưa túi ăn vặt tới hỏi thăm: “Lần thứ nhất diễn quảng cáo, cảm giác thế nào?”

“Thật không dễ dàng.” Triệu Tiểu Chiêu vốn đang nhắm mắt, lại nghe thấy giọng nói Tạ Trí Hòa, vội vàng đứng dậy ngồi xuống, trả lời hần.

Tạ Trí Hòa đưa cho cô một bình sữa tươi dâu tây ấm áp, còn thêm một bao khoai tây chiên, nói: “Trước tiên, ăn lót dạ chút đi, chờ Ngô Du làm gần xong, tôi dẫn các bạn đi ăn cơm chiều, đi ăn cua, có thể ăn không?”

Triệu Tiểu Chiêu giờ cánh tay lên, làm động tác rèn luyện bắp thịt, nói: “Tốt! Thân thể tôi rất gầy, cái gì đều có thể ăn.”

Tạ Trí Hòa phối hợp mà nhéo nhéo cánh tay nhỏ của Triệu Tiểu Chiêu, hướng cô nháy nháy mắt: “Cơ bắp này có chút nhỏ, Tiểu Chiêu của chúng ta đợi lát nữa cần phải ăn nhiều một chút, mới có thịt!”

Triệu Tiểu Chiêu cũng hướng Tạ Trí cùng mở trừng hai mắt nói: “Vậy chú Tạ cần phải nhét tiền bao thật phình lên, không phải cũng không đủ thịt.”

“Ha ha ha!” Tạ Trí Hòa chọt cái mũi nhỏ của cô, đối mặt với biểu hiện đáng yêu hài hước của cô, thoải mái cười to, “Nhóc con, chú Tạ thật muốn trộm nhóc về nhà, làm con gái nuôi.”

“Cái lão sắc lang nhà chú, tuổi đã cao còn lừa gạt bé gái, nếu là trông mà thêm nhà khác cô nương, liền mau đi trở về cưới một người vợ mới, sinh một đứa đi.” Ngô Du kĩ càng bàn giao công việc cho nhân viên biên chế, rồi đi tới bên cạnh hai người, liền nghe đến Tạ Trí muốn đào góc tường của anh, mặt anh lạnh đi, đẩy Tạ Trí Hòa ra, bảo vệ Triệu Tiểu Chiêu, cảnh giác mà cách ly hần cùng Triệu Tiểu Chiêu.

“Chắc chắc chắc, tên này ăn dấm, cái bình dấm chua này thật là cạn, nói trở mặt liền trở mặt!” Tạ Trí Hòa đùa giỡn Ngô Du.

Ngô Du không để ý tới ông chú trung niên Tạ Trí Hòa này, lấy ra một đôi vớ từ trong túi của Triệu Tiểu Chiêu, sau đó muốn mang cho nàng.

“Ai, để tôi tự làm.” Triệu Tiểu Chiêu bận bịu né tránh, cô lúng túng giật lấy đôi vớ trong tay Ngô Du rồi nhanh chóng mang vào, cô sợ động tác của mình chậm một chút, Ngô Du lại muốn làm ra cái chuyện khiến nàng không được tự nhiên.

Tạ Trí Hòa cười, xem ra, t hăng nhóc Ngô Du này là một cái đầu nóng nha, con gái người ta còn rất xa lạ với nó, có cọ xát.

Đối với động tác Triệu Tiểu Chiêu, Ngô Du cũng không có quá chú ý, dù sao người ta nguyện ý nói chuyện cùng anh, anh muốn cho cô làm việc, cô cùng đồng ý nhận ân tình của anh, điều đó đã là tiến triển không tệ rồi, nhớ lúc đầu, vậy mà người ta ngay cả một khối bánh gatô anh cho cũng không nguyện ý ăn, hiện tại cô ăn thức ăn của anh rất tự nhiên nha!

Cho nên đối với việc tiếp xúc thân thể không lạc quan lắm, anh cũng có lòng tin đánh vỡ cục diện này.

“Đến, để tôi sấy tóc cô.” Ngô Du nói xong, cường chế cầm tóc của Triệu Tiểu Chiêu.

“Đừng, tự tôi có thể sấy.”

“Lại cử động, tóc này bị tôi thu lấy, thế nhưng là cô tự tìm.” Ngô Du lạnh lùng cảnh cáo Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu cứng đờ.

“Cô coi như tôi là thợ cắt tóc, hãy hưởng thụ tốt đi.” Ngô Du vỗ bả vai cứng ngắc của Triệu Tiểu Chiêu nói.

Triệu Tiểu Chiêu bất đắc dĩ, được thôi, cô còn có thể có lựa chọn khác sao?

Thế là, cô chậm rãi buông lỏng mình, làm gì cùng mình phân cao thấp đầu, lúc nên hưởng thụ liền hưởng thụ, làm người mình dễ chịu mới là thật.

Ngô Du nhìn thấy bả vai Triệu Tiểu Chiêu dần thả lỏng xuống, cười.

Chất tóc của Triệu Tiểu Chiêu nhìn từ xa rất tốt, gần nhìn lại cũng không như ý của Ngô Du.

Có chút ó vàng, chất tóc cũng không đủ mềm dai, dùng sức một chút, sợi tóc liền gãy mất. Trong lòng Ngô Du đang tính toán, thường ngày nên cho Triệu Tiểu Chiêu bôi bổ thứ gì bên trong, mới có thể để cho sợi tóc của Triệu Tiểu Chiêu khỏe mạnh hơn.

Tay Ngô Du rất ôn nhu, Triệu Tiểu Chiêu thời gian dần qua đều có chút bối rối, nhích đầu nhỏ cô từng chút từng chút, để Ngô Du cùng Tạ Trí Hòa đều cảm thấy buồn cười, hồi nãy cô gái này còn cứng ngắc như thế, lúc này lại rơi vào giấc ngủ.

Đại khái hôm nay đã khiến cô mệt nhọc.

“Tốt, Tiểu Chiêu, giữ vững tinh thần đi, chúng ta đi ăn một bữa cơm, ăn xong cơm, liền đưa em về nhà nghỉ ngơi, ngày mai hãy ngủ một giấc thật no, không nên cùng bọn Vệ Giai huyên nào quá khùng.”

Trong lúc Ngô Du ôn nhu dẫn dò, Triệu Tiểu Chiêu đã tỉnh hồn lại.

Hai người đi cùng với Tạ Trí Hòa, đi nội thành ăn cơm.

Tạ Trí Hòa chọn một cái bồn lớn chứa mấy con cua lớn của Châu Úc, lại chọn mấy món ăn phối cùng, Triệu Tiểu Chiêu ăn đến khi thỏa thích.

Cơm tối kết thúc, Triệu Tiểu Chiêu được đưa về nhà về sau, Tạ Trí Hòa cùng Ngô Du nói chuyện với nhau ở trong xe.

“Nghĩ như thế nào mà để cô nhóc đi còn đường như thế này?” Tạ Trí cùng không biết rõ. Tên Ngô Du này đối Triệu Tiểu Chiêu rất để ý, lòng chiếm hữu rất mạnh, tại sao tên này lại để Triệu Tiểu Chiêu xuất hiện trước mắt của mọi người trên toàn thế giới, hắn vẫn cảm thấy tên Ngô Du này, ngay cả người khác nhìn Triệu Tiểu Chiêu lâu một chút đều cảm thấy nhãn nhện không được, ước gì có thể đi đào con mắt của người ta mới bỏ qua.

“Em ấy rất thích hợp với con đường này.” Ngô Du cười cười, Triệu Tiểu Chiêu giỏi ca múa, ưa thích âm nhạc, khát vọng biểu diễn. Em ấy muốn sân khấu, vậy anh sẽ đưa cho nàng cái lớn và tốt nhất.

“Cậu không ăn giấm?” Tạ Trí Hòa hỏi ra suy nghĩ trong lòng.

“Vì sao phải ăn dấm, em ấy có được sự chú ý của tất cả mọi người, là người tinh trong mộng của phái đàn ông, mà tôi lại có được chỗ mà các đàn ông đều mong ước, là đàn ông trên toàn thế giới đang ghen, mà tuyệt đối không phải là tôi!” Ngô Du cuồng vọng mà nói.

“Như thế có tự tin, cậu không sợ sau này khi cô nhóc thành danh, bị người khác ngoắt chạy?”

“Đến lúc đó tôi sẽ là đàn ông ưu tú nhất thế giới, ánh mắt của em ấy bị tôi □□, làm sao còn để ý được người khác. Trên thế gian này, cũng chỉ có tôi có thể lọt vào đôi mắt của em ấy.”

Trong mắt của Ngô Du lóe lên hòa quang mà trước đây chưa từng có, hắn nhất định phải làm được, cũng nhất định sẽ làm được! Triệu Tiểu Chiêu, tôi sẽ để cho em từng bước một sa vào cạm bẫy mà tôi thiết kế!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19: Hùng hài tử (trẻ trâu) xem đĩa CD

Edit: Nửa Vời

Beta: DươngPhiPhi

Bất luận trong lòng Ngô Du nghĩ như thế nào, Triệu Tiểu Chiêu đối với tương lai của mình cũng không có nhiều suy nghĩ. Cô giống như đại đa số học sinh vậy, đối với tương lai mình chỉ chung chung, chính là cố gắng đi học, điền một nguyện vọng tốt thi vào một đại học tốt, sau này tốt nghiệp có thể tìm được một công việc thu nhập tốt.

Còn muốn hay không bước vào giới giải trí, ý nghĩ của cô, trước mắt mà nói, có thể kiếm ít tiền lẻ, vào chơi một chút cũng không tệ. Chuyển đi làm ngôi sao nhỏ tuổi này, toàn diện mà nói, dường như không tệ, ít nhất không có nhiều quy tắc ngầm như nữ minh tinh trưởng thành.

Triệu Tiểu Chiêu luyện chữ bằng bút lông một hồi, tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Chủ nhật thời tiết rất tốt, mặc dù nhiệt độ thấp xuống rất nhiều, nhưng bởi vì ánh nắng tươi sáng, cho nên khiến tâm trạng người ta vô cùng vui vẻ. Triệu Tiểu Chiêu dậy thật sớm, giúp đỡ bà Hoàng trộn thức ăn cho heo, cho heo ăn xong, sau đó rửa mặt sạch sẽ, cầm một quả trứng gà, xách giỏ, lúc này mới vội bước đến cửa hàng của mình trên thị trấn.

Cô vừa đi, vừa ngắt chút cỏ xanh hai bên đường, ít ngày trước nhà thờ vừa mới sinh một ổ thỏ con, chừng sáu con, hai con thuần trắng, hai con lông vàng, còn hai con nhiều màu lông xen kẽ. Vì cảm ơn nhà họ Vương chăm sóc, Triệu Tiểu Chiêu đã chủ động nhận công việc cắt cỏ, dù sao để ông bà lão khom lưng cắt một bó cỏ, lưng hai người cũng không đứng thẳng lên được.

Lúc đến cửa tiệm, giỏ của Triệu Tiểu Chiêu đã xếp chồng cỏ lên thật cao. Triệu Tiểu Chiêu lấy chìa khóa ra, mở cửa cuốn ra, bên trong tiệm tích tụ ít nhiều bụi bặm, cô để giỏ xuống, quẹt quẹt cái mũi, đi vào phòng bếp cầm miếng vải bố, đem cửa tiệm trong ngoài quét dọn cho sạch.

Triệu Tiểu Chiêu tại lỗi vào cửa hàng, hướng ánh nắng mặt trời tươi sáng, duỗi lưng một cái thật mạnh, sau khi quét dọn vệ sinh xong, tâm tình cũng thật sáng khoái.

“Ha ha, Tiểu Chiêu -----!” Vệ Giai từ ngoài cửa đi vào, nhảy lên một cái, ôm lấy cổ Triệu Tiểu Chiêu, “Tiểu Chiêu, tớ nhớ cậu muốn chết, cậu không ở đây, chúng tớ như sống trong nước sôi lửa bỏng!”

Cùng đến với Vệ Giai còn có Lý Nghiên, Triệu Tiểu Chiêu nhìn về phía Lý Nghiên với ánh mắt không hiểu.

Lý Nghiên bắt đầu đi nói: “Cô Vương, luôn khen ngợi Phùng Tinh Tinh, mà luôn lấy Giai Giai làm gương cá biệt để dạy dỗ, Giai Giai rất không cao hứng.”

Triệu Tiểu Chiêu, Giai Giai của chúng ta đúng thật là buồn bực. Cô vỗ đầu Vệ Giai, an ủi, đồng chí, em chỉ có thể tự cầu mình nhiều phúc, mang theo một trái tim kiên cường đi học, chị thật sự không giúp được em.

Triệu Tiểu Chiêu dẫn hai người vào phòng, cho họ mấy quả táo, sau đó để họ tự tiện, cô thì đi cắm CD, cắm VCD. Lúc ba người đang bận rộn, Lý Minh gây gây, Trương Hạo Thiên nấp nấp, bé con đầu to Vương Chí Tường, còn có ma bệnh Diêu Tinh cũng liên tục ngo ngoe đến.

Lý Minh, Vương Chí Tường giống như Triệu Tiểu Chiêu, cũng là người vùng khác tới Thượng Hải làm ăn. Nhà Lý Minh ở phố cũ mở một tiệm bán quần áo, nhà còn có hai em trai và em gái. Nhà Vương Chí Tường ở trong chợ của một tiểu thương, thuê cái mặt tiền làm cửa hàng bán tất, mà đầu óc hẳn ngây dại, là vì bệnh não động nước, cũng bởi chữa bệnh này, nhà cũng tốn không ít tiền, bây giờ lắp một ống dẫn ở trong đầu, lúc này mới coi là không chế được.

Trương Hạo Thiên đặc biệt thích ăn, vóc người rất cao lớn uy vũ, nhưng mà tính cách hơi ngơ ngác ngây ngô, trước kia lúc ở lớp một, thích làm người hầu của Triệu Tiểu Chiêu, cô làm gì, Trương Hạo Thiên làm cái đó. Còn Diêu Tinh vốn là một bé gái nhỏ nhả yếu đuối, lúc mẹ cô mang thai cô thì ngã một cái, rồi sinh non, sinh ra đã kém cỏi, luôn bệnh nhẹ liên tục, trong trường học đều khó nhìn thấy cô, cho nên mọi người gọi cô là ma bệnh.

“Các cậu muốn xem gì?” Triệu Tiểu Chiêu cầm một chồng CD ra hỏi mọi người.

Lý Minh giờ tay kêu lên: “Lớp trưởng cậu có những gì?”

Triệu Tiểu Chiêu cười với cậu: “Bây giờ, tớ không phải lớp trưởng của các cậu nữa rồi, gọi tớ là Tiểu Chiêu đi.”

Lý Minh và Trương Hạo Thiên lắc đầu, hai miệng đồng thanh nói: “Không phải, cậu vĩnh viễn là lớp trưởng của tụi tớ, chúng tớ chỉ nhận một mình cậu.”

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu hết sức cảm động, cũng không miễn cưỡng hai người: “Được được, các cậu muốn gọi thế nào thì gọi thế ấy đi. Bên này tớ có《vua sư tử 1-2》,《Hoa Mộc Lan》,《Cuộc phiêu lưu của gấu Pooh》,《Balto》.”

Mấy người bàn bạc, cuối cùng quyết định xem《Hoa Mộc Lan》.

Triệu Vinh Quốc mua cho Triệu Tiểu Chiêu đều là phim Mỹ, bên trong là song ngữ Anh Trung, cho nên bản《Hoa Mộc Lan》này là bản Disney sản xuất năm 98.

Ti vi bắt đầu chiếu phim, mọi người đều im lặng, tất cả đều tập trung nhìn vào màn hình ti vi.

Đến đoạn giữa, Triệu Tiểu Chiêu đột nhiên đau bụng, vội vã đi WC, cho nên rời đi một hồi, ngoài ý muốn đúng lúc này phát sinh chuyện.

Một đám trẻ con ở chung một chỗ, cô không biết một khắc sau sẽ phát sinh chuyện gì?

Vì dụ như bây giờ.

Triệu Tiểu Chiêu ở bên trong WC, đột nhiên nghe được một trận “ba ba ba” cộng thêm âm thanh phái nữ rên rỉ thờ dài, trong chốc lát cô nhón nháo, đây là chuyện gì.

Trước đây 2 phút.

CD《Hoa Mộc Lan》có thể bị Triệu Tiểu Chiêu chăm chỉ học tiếng Anh mà sử dụng quá nhiều, đưa vào một nửa thì kẹt, vì vậy Lý Minh lão luyện chủ động đứng dậy đổi đĩa, cậu lật tới lật lui không tìm được đĩa đẹp mắt, mở ngăn kéo ti vi ra, tìm được một chiếc CD màu đen trong túi ni lông ở trong góc, mắt liền sáng lên.

Đồ chơi này có thể mang lại ý nghĩa!

Vì vậy cậu bỏ đĩa CD Triệu Vĩnh Quốc giấu riêng vào VCD....

Triệu Tiểu Chiêu lật đặt cầm giấy thu dọn xong, quần cũng không kịp kéo, liền chạy ra, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, càng ngổn ngang.

Một đám trẻ con ở trước màn hình ti vi, một khoảng cách gần đang nghiên cứu một đôi trai gái đang “Vận động giả”, vì sao lại là “Giả”, bởi vì người ta không ngừng lấy việc sinh con làm mục đích! (khụ khụ....)

Về mặt của mọi người là như vậy.

Lý Minh rất xúc động, mặt tràn đầy phấn khởi, Trương Hạo Thiên rất thêm thương, Vương Chí Tường thì mờ mịt, Vệ Giai rất ngạc nhiên, Lý Nghiên cùng Diêu Tinh hai tay che mặt lại, che mặt nhưng sao hai ngón tay lại tách ra. (ôi, tâm hồn trẻ thơ thật quá trong sáng ||-_-)

“Tại sao phía dưới cô gái lại đầy lông đen kịt, thật buồn nôn.” Vệ Giai ghét bỏ nói.

Triệu Tiểu Chiêu: Cô gái, nếu cậu buồn nôn, vậy hai đôi mắt lại nhìn chăm chăm màn ảnh là có ý gì?

“Không biết thôi, ba tớ nói con gái các cậu sau này cũng đều như vậy!” Lý Minh cắn một miếng táo, vừa say sưa ăn, còn đặc biệt cà lăm giải thích cho Vệ Giai.

“Ồ ~~~” Ba người Vệ Giai, Lý Nghiên, Diêu Tinh đồng loạt buồn nôn.

“Tớ cảm thấy **** nhỏ của người đàn ông này giống như một cây Lạp Xưởng, cảm giác ăn thật ngon.” Trương Hạo Thiên còn liếm môi, sờ bụng một cái, cảm giác giống như rất đói bụng, cuối cùng cậu nhìn quả táo trong tay Lý Minh, trên khuôn mặt mập mạp, cặp mắt ti hí điểm đậm đáng yêu lộ rõ vẻ “Đói khát”

“Ồi, tớ không ăn alps xưởng nữa!” Vệ Giai liên tục nôn mửa, cô cảm thấy cô về sau nhìn thấy Lạp Xưởng liền nhớ đến một màn này!

Lý Nghiên và Diêu Tinh cũng mang theo nước mắt gật đầu, các cô cũng không cần tiếp tục, hai chữ Lạp Xưởng cũng không cần nhắc lại!

Thật buồn nôn!

“Thôi đi, một đám con gái các cậu cùng nhau không có một tí sức lực nào cả!” Trương Minh duỗi hai cánh tay nhỏ, hai tay ngang nhau, còn nhún nhún vai.

Vương Chí Tường mặt đầy mê mẩn nhìn tới, hỏi: “Các cậu nói thần mã?”

Lý Minh liếc cậu một cái nói: “Cậu nghe thôi, chen miệng vào làm gì.”

“Ừ.” Vương Chí Tường ngoan ngoãn im miệng, nhìn tiếp.

Triệu Tiểu Chiêu bị đám trẻ con này làm cho chần chừ chưa tỉnh hồn lại, thật vất vả chậm rãi tiến lên, vội vàng bước dài, bước đến tắt VCD.

Hành động này khiến mọi người bất mãn.

“Lớp trưởng cậu làm gì vậy?” Lý Minh kháng nghị.

“Nội dung quá dơ bẩn, nhanh đi tẩy sạch con mắt!” Triệu Tiểu Chiêu đuổi mọi người như đuổi vịt.

“Tiểu Chiêu, tớ còn hăng hái theo dõi, tớ còn muốn cẩn thận nghiên cứu tại sao cô gái này kêu thống khổ như vậy?” Vệ Giai cũng tiến hành kháng nghị!

“Đi, đi đi, không phải cậu thấy buồn nôn sao?” Triệu Tiểu Chiêu nói.

Vệ Giai nhăn nhó: “Người ta đây là nói một đường làm một nẻo mà, Tiểu Chiêu cậu không biết tớ sao?”

Tớ thì biết cái gì, biết cái rắm nha!

“Tốt lắm, giải tán giải tán! Chúng ta đi ra ngoài chơi, chơi đèn xanh đèn đỏ, Trương Hạo Thiên cậu giúp tớ xách bọn họ đem ra ngoài.” Triệu Tiểu Chiêu ra lệnh cho Trương Hạo Thiên.

Thân hình Trương Hạo Thiên to lớn đứng lên, đúng là muốn xách Vệ Giai cùng Lý Minh ra ngoài.

Lý Minh giống như một con khỉ nhanh chóng trốn lui ra ngoài.

Vệ Giai thì vội đầu hàng: “Được được được, Tiểu Chiêu cậu thật nhỏ mọn, không nỡ cho chúng tớ xem CD nhà cậu, cũng không cần bảo chúng tớ tới mà, quý hẹp hòi, không người yêu! Mặt thẹn thùng, da mặt dày!”

Triệu Tiểu Chiêu không để ý tới cô, để Trương Hạo Thiên đuổi mấy người ra khỏi phòng, mình thì nhanh chóng đem CD sắp xếp gọn, bỏ vào túi ni lông màu đen, cầm lên trên lầu giấu kỹ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ôi, trông coi các CD này cũng mạo hiểm như vậy, tôi từ bỏ.

Triệu Tiểu Chiêu đi ra ngoài cùng mọi người chơi đèn xanh đèn đỏ một hồi, sắp đến trưa, lúc này mới ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình.

Thời gian cuối tuần còn lại, Triệu Tiểu Chiêu trở lại nhà họ Vương, cho chó ăn, giúp bà Hoàng cùng nhau làm việc nhà, nấu cơm tối, trực tiếp dụ được bà Hoàng thật vui vẻ, ôm vào trong ngực nói: Tâm can bảo bối, làm người hài lòng yêu thương.

Một tuần lễ mới bắt đầu, vì Triệu Tiểu Chiêu nhận được tiền lương Ngô Du phát, sau đó đóng tiền làm thẻ thư viện, nhớ kiếp trước, Triệu Tiểu Chiêu hiểu chuyện cũng không có xin nhà làm thẻ thư viện, khi người khác ở trước mặt mình cùng đi đến thư viện làm bài tập, cô chỉ có thể lặng lẽ đi ra, làm như không nghe thấy.

Lần này coi như đền bù một nỗi tiếc nuối nho nhỏ đi.

Gần đây Diệp Mộng Thần cũng phiền não, bởi vì cuộc thi thành phố mở rộng tuyển chọn, thứ hai vừa mới lấy được thông báo, mỗi lớp học chọn hai em, ngoại trừ Ngô Du ra, chỗ còn lại không biết chọn ai?

Lúc cô đang so sánh lý lịch của học sinh, nhận được điện thoại của Lục Trinh Hào: “Lớp các cô chọn hai em, một chọn Ngô Du, còn lại thì chọn Triệu Tiểu Chiêu đi.”

Được rồi, Diệp Mộng Thần không cần suy nghĩ nhiều, dù sao lớp bọn họ đảm bảo đã có một giải thưởng rồi, một cái khác thực sự là tùy ý. Nếu có người nhà tới hỏi, cô liền giao cho hiệu trưởng.

Thời gian bước vào tháng 12, chuyện quan trọng nhất trong trường học chính là bắt đầu thi đấu tài năng.

Sáng sớm, Lục Trinh Hào dẫn chủ nhiệm các lớp và một đám đầu củ cải, một đám ngồi lên xe buýt, hướng cung thiếu niên thành phố chạy đến.

Bởi vì chỗ ngồi vừa lúc là một hàng ba người cùng một hàng hai người, năm nhất lại bị xếp chung một chỗ, rất “may mắn”, ba người Triệu Tiểu Chiêu, Ngô Du, Phùng Tinh Tinh bị sắp xếp ngồi với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20 : ngoài ý muốn thi đấu trong sân

Edit: Gia Khiêm

Chưa beta.

Lần này Triệu Tiểu Chiêu tham gia cuộc thi Thiếu nhi tài nghệ, chọn ra hai hạng mục thi đấu, một cái là thi viết thư pháp, cái còn lại là thi sáng tác (cấp thấp tổ). So với Phùng Tinh Tinh lựa chọn múa ba-le, piano mà nói hai hạng mục của cô không nổi bật, nhưng với Triệu Tiểu Chiêu sau khi suy nghĩ kỹ mà nói lại là một lựa chọn tối ưu.

Thư pháp của cô cũng vừa mới nhập môn, sáo trúc ngay cả nhập môn cũng chưa có nhập, bây giờ có thể mạng ra được cũng là đòi trước có luyện viết thư pháp. Còn sáng tác, cô ý vào việc mình trùng sinh, viết ra thiên văn chương cũng chẳng vấn đề.

“Ngô Du, chocolate này là ba mình mang từ Mỹ về.” Phùng Tinh Tinh từ trong túi xách lấy ra một hộp chocolate được đóng gói tinh xảo, đưa cho Ngô Du ngồi ở giữa.

Ngô Du đeo tai nghe, trong tay cầm tạp chí viết về phần mềm lập trình, ngồi yên không để ý.

Phùng Tinh Tinh chìa bàn tay trắng nõn ra, lôi kéo tay áo Ngô Du: “Ngô Du, Ngô Du”.

Ngô Du nhú mày, không kiên nhẫn nghiêng đầu nhìn Phùng Tinh Tinh, không nói một lời.

Nụ cười trên mặt Phùng Tinh Tinh càng thêm nhu hòa, khuôn mặt nhỏ có chút phỉm hồng, e lệ xấu hổ mà nói “Tớ lột cho cậu nếm thử.” Nói xong, hai tay đã lột ra một viên, đưa tới bên miệng Ngô Du.

Ngô Du nghiêng đầu, long mày nhú càng chặt, môi mỏng khẽ nhếch: “Trên tay người cầm cái gì, mùi vị kia làm ta muốn ới.”

“Lạch cạch” Chocolate từ trên tay Phùng Tinh Tinh rơi xuống, do cô mặc váy trắng nên bên trên lưu lại một vết màu đen sau khi lăn xuống ghế, không thấy tăm hơi.

“Takhông có cảm cái gì.” Phùng Tinh Tinh cố gắng không chế đổi môi bởi vì khó xử mà run rẩy.

Ngô Du thờ ơ nói :” A , thì ra là mùi của người làm ta buồn nôn.”

Triệu Tiểu Chiêu nghe xong, mặc dù quan hệ của cô cùng Phùng Tinh Tinh không tốt, cũng cảm thấy Ngô Du nói quả thực có chút quá mức không khỏi trừng Ngô Du một cái.

Phùng Tinh Tinh thất vọng, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cô xoay người sang chỗ khác, hai tay để lên trên lan can toa xe , đầu chon thật sâu trong đó, gất gao cắn môi mình , trong mắt tràn đầy oán hận, không cam lòng cùng bị thương.

Thì ra là thế.

Đời trước cô làm nữ nhân của hắn, đứng sau lưng hắn trọn vẹn 10 năm, từ thanh xuân tươi đẹp đến khi hoa tàn ít bướm, từ một người mẫu ngây ngô thành minh tinh ngành giải trí, hắn hoa đại thủ bút bồi dưỡng cô, đối với tiền tài hắn chưa bao giờ để ý , từ trước tới nay đều cho nàng thể thuận tiện nang hoa. Đối với việc Cầu Tử bao nuôi nữ minh tinh, hắn cho tới bây giờ đều không phản bác không giải thích , cũng nguyện ý bên ngoài cùng nàng thân thiết.

Hắn sẽ cười ôn nhu với cô , cũng sẽ dắt tay cô, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Trong 10 năm này , bọn họ từ đầu đến cuối đều là hữu danh vô thực.

Bởi vì chỉ cần cô khê dựa gần , hay khê đụng chạm thân thể với hắn , hắn liền ghê tởm muốn nôn.

Có một ngày cô nhìn vật dơ bẩn trên đất kia, rốt cuộc không nhịn được nữa liền hỏi:”Vì cái gì?”

Hắn lau vết bẩn bên môi ,lạnh lùng nhìn cô nói:”Viêm dạ dày.”

“ Cô tin cũng tốt không tin cũng tốt, ta cũng chỉ cho cô lời giải thích này. Không nên quên , chúng ta cũng chỉ là theo nhu cầu thôi.”

Đúng quan hệ giữa cô và hắn chỉ là hiệp nghị.

Lần đầu tiên gặp mặt , cô mang hắn đến bệnh viện chữa bệnh, hắn cùng cô làm một giao dịch .

Hắn giúp đỡ cô đứng đầu ngành giải trí, mà cô thì làm “ vợ” hắn.

Triệu Tiểu Chiêu ghé vào trên lan can nhìn , bả vai đang run run của cô bé, trong lòng mặc dù không thoải mái, nhưng nghĩ đến quan hệ giữa mình với cô ta, hành động “an ủi” này vẫn là để lại cho người khác làm đi.

Cô quay mặt đi , nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngô Du đối với Triệu Tiểu Chiêu không tán thành hành vi của mình, khước môi trầm xuống lạnh nhạt tự giễu.

Nghĩ lại từ khi bắt đầu , thế giới của hắn đều không có màu sắc gì, trong nhà mãi mãi đều tối như mực, tràn đầy thanh âm đánh chửi, tiếng khóc , tiếng thét chói tai, hắn đi đến đâu cũng vĩnh viễn bị chỉ trích , người lời thấy hắn liền nhổ nước bọt , nay cả trẻ con thấy hắn đều có thể đánh, nhục mạ hắn, không ra mặt giúp hắn, tuổi thơ của hắn ở hoàn cảnh u ám nay mà dần lớn lên, hắn không bị điên tới chết đã là vô cùng may mắn, lại còn chờ mong hắn là người ấm áp,thật sự là trò cười.

Ý tốt của hắn chỉ lớn cỡ hạt gạo như vậy , cũng chỉ có thể chứa nổi một Triệu Tiểu Chiêu , cũng không dung được ai khác thì sao có thể hao tổn tâm trí cho họ.

Ngồi xe buýt hơn một giờ, rốt cục cũng tới cung thiếu nhi.

Mọi người nghỉ ngơi qua loa , liền lao tới hội trường của mình.

Đi vào hội trường , Triệu Tiểu Chiêu tìm được chỗ ngồi của mình, liền im lặng ngồi chờ.

Người đi ngoài cửa sổ làm cô chú ý, là Vương Tuệ Hoa đang lo lắng lôi kéo Phùng Tinh Tinh hai mắt đỏ hoe, cô mơ hồ nghe thấy Vương Tuệ Hoa mất hứng ,chất vấn:” Cậu lúc này làm sao lại khóc, nếu làm ảnh hưởng tới thi đấu , mình mới phải khóc đấy.”

“ Cô giáo, thương tâm còn có thể tiến hành cùng lúc đợi sao?”Giọng điệu không tốt Phùng Tinh Tinh nói.

Vương Tuệ Hoa càng thêm mất hứng nói :” Dù sao cậu cũng đừng khóc , chờ thi xong lại nói.”

Âm thanh dần dần xa, Triệu Tiểu Chiêu nghe không rõ ,cũng không cố gắng nghe tiếp. Gần đây cô cảm giác thị lực với thính lực tốt hơn so với trước đây, không lẽ là phúc lợi sau khi trùng sinh?

Buổi sáng Triệu Tiểu Chiêu là thi viết thư pháp.

Thầy giáo đã sớm chép nội dung thi lên bảng đen phía trên, mọi người chỉ cần đem đoạn nội dung này viết lại trên giấy theo phong cách của mình thì coi như hoàn thành xong trận đấu.

Triệu Tiểu Chiêu tập trung đọc lại mấy lần, trước mở bút máy ra, viết ra giấy nháp thử độ đậm nhạt của bút, lúc này mới đặt bút bắt đầu viết. Cô viết chính là thể chữ Khải, mỗi một nét đều vô cùng nghiêm túc. Một lần viết xong, không có sửa chữa bất kỳ cái gì. Triệu Tiểu Chiêu cẩn thận kiểm tra lại một lần thấy không có sai sót liền đứng dậy nộp bài.

Không ngờ lúc này, cô bé bên cạnh đột nhiên cũng đứng lên, hai người liền va chạm vào nhau, Triệu Tiểu Chiêu theo quán tính liền bị ngã trên bàn mình, làm lộ mực nước bị nghiêng đổ ra ngoài, Triệu Tiểu Chiêu liền cuống quýt ôm bài viết vào trước ngực tránh bài viết bị mực làm dơ.

Mực nước màu đen theo tóc Triệu Tiểu Chiêu chảy xuống chiếm gần hết đồng phục.

“Bạn học, ngại không sao chứ?” Giám thị trên bục giảng liền vội vàng chạy tới.

Mà nữ sinh đựng Triệu Tiểu Chiêu lại chạy chỗ cô trước một bước.

“Bạn học, thật xin lỗi, mình không phải cố ý, mình đỡ cậu.” Cô gái đưa lưng về phía thầy giáo hạ người xuống, một tay đỡ ở phía sau Triệu Tiểu Chiêu, một tay lại vô cùng có kỹ xảo nhanh chóng tiến vào trong ngực Triệu Tiểu Chiêu hung hăng vò nát bài thi cô đang bảo vệ.

Triệu Tiểu Chiêu kinh ngạc mở to hai mắt.

Cô ta đang làm gì?

Đợi đến khi hai người đứng lên, Triệu Tiểu Chiêu liền nhìn bài thi bị vò nát bút tích hoàn toàn thay đổi trong ngực, không nhìn ra bộ dạng ban đầu, trầm mặc.

“A, thực xin lỗi, bạn học, mình thực không phải cố ý.” Cô gái tóc ngắn khăn trương đến phát khóc.

Thầy giám khảo, đầy đầy gong kính trên sống mũi, nhìn một loạt bút tích trên bài thi, lơ mơ còn vài chữ nhìn rõ ràng, có thể thấy được học sinh này đem mấy chữ này viết rất tốt, rất có linh khí. Mấy chữ cũng đủ tỏ sáng, chỉ là cuộc thi là cuộc thi, cứ như vậy một bài, khẳng định là không còn tư cách đoạt giải rồi.

Thật là đáng tiếc.

Ai cũng không muốn xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy.

Thầy giám khảo nhìn thời gian, chỉ còn 15 phút nữa, để viết một đoạn văn như vậy cần 45 phút, cô học sinh này muốn viết lại lần nữa khẳng định là không còn kịp rồi.

Thầy giám khảo nhìn xem chữ này liền không khỏi cảm than “thật sự đáng tiếc a”

“Thầy, chúng ta lần này thi không có quy định viết thể chữ nào đúng không ạ?” Cô bé ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo nhìn thầy giám khảo.

“Àn... Là, không có quy định.” Tiếng thầy giáo còn chưa xong.

“Thầy, có thể cho em một tờ giấy thi không?” Triệu Tiểu Chiêu một bên nói, một bên lấy khăn lau lau tay, tìm một bàn trống ngồi xuống.

“Thầy giáo” Thanh âm Triệu Tiểu Chiêu thanh thúy đánh thức thầy giáo khỏi trạng thái ngẩn người.

“Ài, tốt.” Thầy giáo lấy một tờ giấy thi trắng đặt trên bàn Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu đem áo khoác tràn đầy mực nước cởi ra, lung tung lau mực đã khô bết lại trên tóc, cúi đầu múa bút thành văn.

Hiện tại cùng người ta xoắn xuýt là bị người hãm hại, có ý nghĩa gì.

Nhiều nhất không phải là cả hai bị mất tư cách thi đấu.

Mà chân chính đánh cái kia hãm hại nàng người mặt mũi biện pháp, liền là làm đến nàng không muốn để cho nàng làm được sự tình.

Người ta không muốn cô có được giải thưởng, hết lần này đến lần khác cô liền muốn đứng thứ nhất cho cô ta xem.

Thầy giáo ngạc nhiên phát hiện, học sinh này còn không có ngẩng đầu nhìn lên bảng, cô thế này là toàn bộ đều nhớ sao? Không thể nào, cô bé còn nhỏ như vậy, nhận biết còn chưa đầy đủ, vaayj mà có thể một chữ cũng không kém mà học thuộc. Cô bé này đoán chừng chính là muốn chiến đấu tới cùng, có thể viết được bao nhiêu liền viết đi. Coi như cô học thuộc toàn bộ cũng không kịp viết nhiều chữ như vậy a!

Hắn nhìn xem một học sinh nối tiếp một học sinh nộp bài thi rồi đi, cách thời gian hết giờ từ 10 phút rút còn 5 phút, trong phòng thi chỉ còn rầu rác vài người.

Lòng hiếu kỳ khó nhịn hấn liền đi qua xem, vừa thấy liền kinh sợ không thôi.

Thời gian dần dần trôi qua, hấn liền thấy ngòi bút Triệu Tiểu Chiêu viết liền mạch trên giấy, một câu nối tiếp một câu, hấn từ trong kính ngạc dần tỉnh táo lại, mắt nhìn thấy tên Triệu Tiểu Chiêu, yên lặng gật đầu, bên môi treo ý cười, chậm rãi quay lại bực giảng.

“Cách thời gian kết thúc thi còn 3 phút, mọi người kiểm tra xem đã viết tên trường, lớp, họ tên, chờ chuông reo kết thúc thi, mọi người đặt bút xuống, chủ động nộp bài thi, nếu ai làm trái quy tắc sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu.”

Cô gái tóc ngắn đứng Triệu Tiểu Chiêu sớm đã không thấy bóng dáng, ngoài cửa sổ Ngô Du sớm thi xong phần thi của mình, nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu một thân chật vật, hai tay dị đông lạnh đỏ bừng, thì mím chặt môi mòng.

Thời tiết này đã là tháng 12, trong phòng lại không có điều hòa, cô nhóc này lại cời áo khoác, chỉ còn áo len mỏng mặc bên trong, là đang nghĩ đem mình lạnh thành bệnh sao? Tóc kia là lại sấy ra chuyện gì?

“Thầy giáo, em làm xong.” Cách thời gian kết thúc còn nửa phút, Triệu Tiểu Chiêu đứng lên.

Trên mặt cô mang theo nụ cười nhạt, đem bài làm trong tay đưa cho giám khảo.

Thầy giám khảo nhìn lướt nhanh bài thi trong tay một lần.

Hấn trịnh trọng vỗ bả vai Triệu Tiểu Chiêu, nói khẽ: “Triệu Tiểu Chiêu em gặp nguy không loạn, tốt!”

Triệu Tiểu Chiêu liền cười tươi, sáng lạn.

Kết thúc tranh tài, Ngô Du liền cời áo khoác của mình xuống, phủ lên người Triệu Tiểu Chiêu. Biết Triệu Tiểu Chiêu sẽ không nói chuyện xảy ra cho mình nghe, nên cũng không hỏi.

Có một số việc, hấn có khả năng tự giải quyết tàn nhẫn kia bộ phận, để cho hấn đến đi, dù sao hấn cũng là loại người âm u, hèn hạ vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21: Việc vặt.

Edit: ๔D๔

Đối tượng Ngô Du hoài nghi chính là Phùng Tinh Tinh.

Đối với người này, hấn luôn có một cảm giác vi diệu.

Cảm giác, cảm thấy đáng người của cô ta không tệ, đặc biệt là đôi mắt kia, còn có lông mi cong vút, nhìn đặc biệt giống như Triệu Tiểu Chiêu. Nghĩ vậy, hấn nhớ tới “Tiểu tam” hôm nay, tên là Phùng Thiên, cũng có cặp lông mi cánh bướm như vậy, cái này mwsos khiến tinh thần của hấn luôn không yên, thần sai quỷ khiến mới buộc miệng nói ra câu làm “người phụ nữ của ta” như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, đây thật là một chuyện hoang đường.

Ngô Du nghĩ thầm Hai người tên khác nhau, tự nhiên không phải là một người, nhưng mà ánh mắt Phùng Tinh Tinh thình thoảng nhìn hấn, còn có một cảm giác dịch ý không rõ với Triệu Tiểu Chiêu, cũng làm cho hấn rất cảnh giác.

Này người có vấn đề, hơn nữa rất có tâm cơ.

Chuyện này, vô cùng có khả năng lại là kiệt tác của cô ta.

Ngô Du điện thoại cho Đầu Bò: “Đầu Bò, giúp tôi điều tra một người, Phùng Tinh Tinh, gia đình địa chỉ. . ông cũng điều tra giúp tôi xem gần đây cô ta tiếp xúc với những ai, đã làm những điều gì, nếu có có chuyện gì trực tiếp gọi cho tôi.”

“Này đơn giản, tiểu tổ tông để lại một vụn cũng thả lỏng đi, ngày mai tôi điện thoại cho cậu.” Đầu ỏ cúp điện thoại, tiện tay vứt tàn thuốc ở dưới chân, để giày dè nát đầu thuốc lá đang cháy sáng, trong sương khói mờ mờ đi vài vòng, lúc này mới lấy tay đen gầy rút một quyển sách trên bàn.

“Này tiểu tổ tông tiêu tiền cũng không nương tay, giúp hấn làm một chuyện nhỏ, lại có thể kiếm lớn một khoản.” Trên mặt Đầu Bò đầy vẻ hèn mọn bí ối lộ ra một cái răng vàng, ý nghĩ cần nhẫn không ngừng.

Mặc dù hình dung Đầu Bò hèn mọn bỉ ổi, nhưng mà năng lực làm việc cũng không sai. Ông ta hắc bạch hai nhà đều có quan hệ, miệng lại kín, rất nhiều khách hàng lớn đều thích tìm ông. Ví dụ như lần trước, Ngô Du muốn để cho ba mẹ hân ly hôn, tuy rằng tiền mất một chút, nhưng mà làm việc gọn gàng, làm cho Ngô Du vô cùng hài lòng.

Ngô Du cúp điện thoại, trong sự cung kính của cô gái xinh đẹp bên cạnh chọn một cái áo khoác màu đỏ, lại mua cái nón màu vàng nhạt cùng quần áo thể thao thoải mái, quần trượt tuyết màu tím. Ngô Du suy nghĩ một chút lại sợ mực nước không cẩn thận chảy vào quần áo mùa thu của Triệu Tiểu Chiêu, vì vậy lại mua một bộ quần áo mùa thu bằng vải bông màu trắng nhãn hiệu Nhật Bản, cộng thêm một cái áo lông cừu rộng thùng thình, muốn bước ra cửa, lại chịu đựng xấu hổ, lộn ngược trở lại đi mua đồ lót bên trong cho Triệu Tiểu Chiêu, lúc này mới tính tiền đi ra ngoài.

Hắn nhanh chóng chạy về cung thiếu niên, cùng tập hợp với Diệp Mộng Thần.

“Triệu Tiểu Chiêu đâu?” Trên trán Ngô Du đổ mồ hôi không ít, hắn tùy ý mà lấy tay lau qua.

“Còn ở bên trong tắm, có lẽ cũng sắp ra rồi.” Diệp Mộng Thần từ trong bọc lấy ra khăn tay, đưa cho Ngô Du.

Ngô Du tiếp nhận, để một đồng hồ vật cầm trong tay cẩn thận đặt ở trên ghế ngồi, cùng Diệp Mộng Thần nói: “Đây là quần áo em mua cho cô ấy, lão sư giúp em cầm vào đi.”

Nhìn Diệp Mộng Thần cầm bao lướn bao nhỏ đi vào bên trong, lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa mới trên đường hắn chạy rất nhanh, chỉ sợ Triệu Tiểu Chiêu tắm xong hắn còn chưa tới, khiến cho thân thể cô ấy trần truồng trong phòng tắm lúng túng chờ mình.

Triệu Tiểu Chiêu là cùng Diệp Mộng Thần đi ra, đổi một thân áo mới cô cũng không có chật vật như vừa rồi, ngày càng làm da trắng nõn cũng nổi bật vì chiếc áo hồng nhạt kia, đặc biệt đáng yêu.

Nháo một lúc như vậy, mọi người cũng đã đến lúc ăn cơm, Diệp Mộng Thần dẫn hai người đến quán cơm nhỏ gần đó ăn cơm.

Triệu Tiểu Chiêu kêu một chén lớn, cô thật sự đói lắm rồi.

Diệp Mộng Thần kêu một tô mì trứng gà cà chua, mà Ngô Du thì chọn một phần thịt vịt kho.

Ba người vội vàng ăn một bữa, lúc này mới thả lỏng tâm tình được uớt chút.

“Lão sư, em ăn không hết rồi.” Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy chủ quán thật sự thành thật, một phần ăn nhiều như vậy, cô ăn tới cái bụng tròn vo, còn thừa lại hơn nửa tô.

Diệp Mộng Thần nhìn tô mì mình thật vất vả mới ăn xong nói: “Ăn không hết còn thừa bỏ đi.”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn phần ăn còn dư lại, trong lòng tiếc nuối: “Nếu không chúng ta đóng gói đi.”

Diệp Mộng Thần đổ mồ hôi.

“Trực tiếp đóng gói đi, chờ tới đói bụng cũng không có thể ăn tiếp.” Diệp Mộng Thần im lặng.

Ngô Du yên lặng kéo phần ăn của Triệu Tiểu Chiêu đến trước mặt, không ngại cô đã ăn hai ba đĩa liền ăn hết: “Về sau ăn không hết thì kêu ít một chút, đừng có tham như vậy.”

Triệu Tiểu Chiêu bị Ngô Du giảng đạo, trong lòng một chút không thoải mái cũng không có, cô vô cùng cao hứng mà nói: “Được rồi, sau này đi ăn cứ dẫn theo Ngô Du, tớ đi đến chỗ nào ăn cũng không sợ thừa cơm.”

Ngô Du cười cười, bản thân không tự giác mang theo chút cung chiêu.

Diệp Mộng Thần nhìn hai người hồ động lẫn nhau, động tác qua lại tự nhiên, lập tức cảm thấy kia “Lang kị trúc mã lai, nhiễu sàng lộ thanh mai”(*) đều yếu phát nổ, để xem đôi này một chút, sau này lướn lên có thể cùng một chỗ, vậy thì hoàn mỹ.

(*) Thanh mai trúc mã từ nhỏ ở bên nhau, sau này được gả cho nhau

Diệp Mộng Thần tâm niệm vừa động, lấy máy ảnh ra, nhìn về phía hai người liền “Rắc rắc” vài cái.

Ngô Du cùng Triệu Tiểu Chiêu nghe được thanh âm, liền quay đầu.

“Lão sư? !”

Diệp Mộng Thần ha ha cười: “Đừng nóng, lão sư thấy hai người rất đẹp mắt, muốn chụp một tấm làm kỷ niệm đưa cho 2 người.”

“Lão sư, em cũng không phải ý này.” Triệu Tiểu Chiêu nói thầm.

“Kìa là có ý gì?” Diệp Mộng Thần cố tình trêu chọc Triệu Tiểu Chiêu.

“Ý của chúng ta là, lão sư, một tấm không đủ, lại chụp thêm nữa đi.” Ngô Du liền ôm chầm bả vai của Triệu Tiểu Chiêu, đầu nhanh chóng nghiêng về đụng đầu Triệu Tiểu Chiêu, cười đến sáng lạn nói.

Giữa lòng mày của Triệu Tiểu Chiêu hiện lên giây gợn: “Ngô Du!”

Ngô Du nói nhỏ bên cạnh lỗ tai cô: “Phối hợp tốt với tớ, tớ có thể miễn phí tiền quần áo cho cậu.”

(◕◕). . .

Chim là thức ăn chết, người vì tiền tài chết.

Triệu Tiểu Chiêu vì này một bộ quần áo, không có tôn nghiêm thỏa hiệp.

Thời điểm này, còn nghĩ gì tới người mẹ thân ái đâu? !

Vì vậy, hai người dưới bóng rừng cây giữa mùa thu, để cho Diệp Mộng Thần lão sư quái dị này, loay hoay chỉnh sửa bọn họ kiểu này kiểu kia hơn mười mấy lần, lúc này mới dừng lại.

Buổi chiều, Ngô Du có 2 cuộc thi đấu, mà buổi chiều Triệu Tiểu Chiêu thì có cuộc thi sáng tác.

Đề mục rất đơn giản.

Thân ái của tôi ____

Triệu Tiểu Chiêu hơi hơi suy nghĩ, liền viết xuống hai chữ ba mẹ.

Sau khi trùng sinh, cô cảm thấy thực có lỗi với ba mẹ mình. Ba mẹ vì cô bỏ ra rất nhiều, nhưng mà những gì cô cho họ ít càng thêm ít. Có lẽ là sau khi trùng sinh tâm tính thay đổi, có thể lấy ánh mắt hiểu rõ đi đối đãi với ba mẹ, giữa những hàng chữ không khỏi tràn đầy ảm áp ôn nhu.

Cuộc thi của Triệu Tiểu Chiêu kết thúc sớm, cô có thời gian liền đi qua các sân bãi du lịch một lần.

Phùng Tinh Tinh quả thực có tư cách kiêu ngạo, cô mặc chiếc váy bale màu trắng, động tác vũ đạo uyển nhả mà động người, xa xa nhìn lại thực sự giống như đầu thiên nga trắng vũ động uyển mỹ trong giữa hồ, cô ta thật sự là làm việc cực nhọc rồi.

Chờ Triệu Tiểu Chiêu tìm được Ngô Du, Ngô Du thân cao đứng giữa một đám đũa nhỏ đặc biệt bắt mắt. Bởi vì trận đấu Taekwondo là dựa theo đoạn đếm so tài. Giống như hán năm nhất cùng mấy bạn nhỏ vốn nên là không sai biệt lắm là trắng, đang hoảng hốt lên. Có điều bên hông hán buộc dây màu xanh, liền tạm thời sắp xếp hán tham gia tổ người lớn trong trận đấu.

Bởi vì rõ ràng kém thân cao, làm cho Triệu Tiểu Chiêu vì Ngô Du mà mồ hôi lạnh.

“Ngô Du, cố gắng lên!” Tiếng nói trong vạt của cô quanh quẩn ở trong sân.

Theo âm thanh cố gắng của cô, chiêu thức của Ngô Du bén nhọn bức về phía đối thủ, hai tay như gió lốc kỹ thuật từng chiêu phát ra, liền trúng hồng tâm.

Nhìn đối thủ của Ngô Du như cây lúa bị cắt mà từng người ngã xuống, Triệu Tiểu Chiêu im lặng.

Cô đang suy nghĩ, có phải cho đối thủ Ngô Du chút sức lực hay không, cục diện chỉ nghiêng về đúng một bên này, thật sự quá đả kích tâm hồn nhỏ bé của đối thủ rồi!

Bọn nhỏ, mấy em ngàn vạn không nên nhụt chí, buông tha hy vọng tương lai, không phải là các em quá yếu, chỉ là đối thủ của các em vừa lúc là một lần nữa sống lại! Người! trùng sinh!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 22 được thưởng.

edit: ๓Du๓

Sau cuộc thi tài nghệ thiếu nhi kết thúc, quảng cáo mà Triệu Tiểu Chiêu biểu diễn cũng truyền ra trong Thwiongi Hải, trong lúc nhất thời câu nói

“Ừc..ừc..ừc, buổi sáng tốt lành của Triệu Tiểu Chiêu.” Đã thành câu nói lưu hành của giữa cuối năm 98 của mấy đứa nhỏ.

Các siêu thị quảng cáo sản phẩm của em bé ở Thượng Hải nhất thời danh tiếng có một không hai, cùng lượng tiêu thụ luôn luôn vượt lên đầu, cùng sánh vai với quảng cáo, thậm chí có mơ hồ có dấu hiệu vượt qua.

Bởi vì sủa em bé tiêu thụ nhanh, với tư cách và hình tượng người phát ngôn Triệu Tiểu Chiêu quan trọng nhất phúc lợi chính là trong nhà chất đầy từng thùng sữa, mỗi ngày đến trường đều mang theo mấy bình uống, rốt cuộc Triệu Tiểu Chiêu không cần hâm mộ mấy đứa nhỏ khác có sữa bò uống.

“Triệu Tiểu Chiêu, Diệp lão sư tìm cậu, kêu cậu đến văn phòng một chút.”

Triệu Tiểu Chiêu đang nghiên cứu một quyển nhạc phổ, sáo trúc cô luyện tập gần nhất rốt cuộc đã có đột phá, có thể phát âm tiêu chuẩn rồi. Hơn nữa cô còn phát xuất hiện thân thể của mình trở nên có chút kỳ quái, chẳng những tai thính mắt tinh, chính là trí nhớ đều có thể nói là đã gặp qua là không quên được.

Cô nghĩ không ra cuối cùng liên cũng thôi, dù sao này cũng là một chuyện tốt.

“Được.” Triệu Tiểu Chiêu đáp lời bạn học, liền khép lại nhạc phổ đi về phía văn phòng.

“Triệu Tiểu Chiêu ——!”

Trong đầu Triệu Tiểu Chiêu đang tại nhớ lại nhạc phổ khi nãy mới xem qua, lúc này nghe được tiếng gọi âm ỉ liền có chút phản ứng chậm chạp.

“Triệu Tiểu Chiêu, cậu được lên TV rồi, có phải siêu cấp đặc ý hay không, không muốn kết bạn với chúng tôi nữa rồi hả?!” Nữ sinh nhìn thấy bản thân gọi mà bị bỏ qua, trực tiếp đi tới bên cạnh Triệu Tiểu Chiêu, giọng nói bất thiện.

“A?” Triệu Tiểu Chiêu có chút nghi ngờ xoay đầu lại, trên mặt vẻ mặt mê mang, cô chăm chú nhìn nữ sinh gọi cô đang đi về phía này, choáng váng vài giây, rồi mới từ chỗ sâu trong trí nhớ đào ra tên người này.

Nữ sinh này thoát nhìn 12, 13 tuổi, cọt tóc cao đôi ngựa, trên trán tóc xoắn vừa vặn vặn che khuất một vết sẹo rất nhỏ trên lông mi. Con gái có chút béo ục ục, làn da cũng không tính trắng nõn, dung mạo ngang bằng, nhưng mà khí thế rất mạnh, không thể bỏ qua.

“Chị Tình Tình?” Cô có chút không xác định mà hồ.

“Ồi!!!, quý nhân hay quên chuyện, đa tài đa nghệ Triệu Tiểu Chiêu cuối cùng vẫn nhận ra tôi à, bất quá nhìn cậu do do dự dự áp a áp ứng như vậy, xem ra cũng không nhớ rõ. Cậu thật là thần tượng của tôi, hừ, đừng cho là tôi nói cậu là thần tượng của tôi, tôi nói cậu là đối tượng tôi nói tới muốn ói! Triệu Tiểu Chiêu, bây giờ không phải là cậu cảm giác mình đặc biệt rất giỏi, chúng tôi những người phạm tục này có phải đều không xứng làm bạn với cậu rồi hay rồi!”

Phạm Tình Tình nhướn lông mày cô ta có một đôi mắt một mí hẹp dài mắt phượng, nóng giận càng lộ vẻ khí thế mười phần, đặc biệt khủng bố.

Triệu Tiểu Chiêu bị một trận pháo oanh, cảm thấy loại ngu ngơ, thật không biết chị gái này đi ra ngoài là làm gì vậy.

“Chị Tình Tình, tìm em có chuyện gì?”

Phạm Tình Tình cúi đầu nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu chỉ cao tới ngực cô ta, nhìn dáng vẻ đáng yêu tinh xảo của Triệu Tiểu Chiêu, còn dùng ánh mắt long lanh nhìn bản thân đang hung hăng như vậy, trong lòng tuôn ra từng đợt chua xót.

Chính là khuôn mặt này, mới có thể khiến thiên thần như anh Minh Lam mê mẩn đến váng đầu, mà Triệu Tiểu Chiêu nàng lại vẫn không quý trọng, anh Minh Lam mấy lần tới gọi cô đi nhà anh ta, cô còn lấy rất nhiều cớ từ chối, người này thật không biết tốt xấu, anh Minh Lam có thể vừa ý cô, đứng phúc khí cô tu luyện mấy trăm năm, cô lại xem phúc khí này cho rằng lòng lang dạ thú, còn để cho một tên tiểu quý làm nhục anh. Làm hại tinh thần anh Minh Lam gần đây luôn luôn có chút không tập trung, ngay cả tháng khảo thi đều khảo thi đến vô cùng thể thảm mà bị cô dư lượng mắng to một trận.

Nếu không phải lúc này cô ta cảm thấy anh Minh Lam tinh thần không được tốt, ép hỏi anh, cô ta cũng không biết đã xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn khuôn mặt mờ mịt ngây thơ của Triệu Tiểu Chiêu, cô ta hận không thể đánh nát khuôn mặt mê hoặc anh Minh Lam.

“Hôm nay tôi tới nhà cô ăn cơm chiều, Triệu Tiểu Chiêu tôi chỉ nói cho cậu nghe một điều cậu có thích tới hay không. Đừng cho là tôi sẽ giống anh Minh Lam mà đi cầu xin cậu.” Phạm Tình Tình hất đầu lên, tóc đuôi ngựa phía sau phất lên một vòng cung, sau đó vênh vác tự đắc mà biến mất ở hành lang gấp khúc.

Triệu Tiểu Chiêu không hiểu nổi rốt cuộc cô có chỗ nào đắc tội cô ta, sao lại nói những lời này với cô?

Có điều, lại nói tiếp, đã có thời gian rồi cô không có đi Bạch gia, di Phạm đã hai ba lần kêu cô tới ăn cơm, nhưng cô cũng không đi, có lẽ sẽ tổn hại tình nghĩa hai nhà mất.

Trong khi Triệu Tiểu Chiêu quyết định buổi tối đi Bạch gia dự tiệc, thì không sai biệt lắm cô cũng đi tới cửa phòng làm việc.

Cô ừa định đẩy cửa đi vào, chợt nghe giọng nói của Vương Tuệ Hoa ở bên trong, cô dừng bước lại, nghe họ đang nói cái gì.

Thì ra trong văn phòng, Vương Tuệ Hoa đang đen mặt oán trách Diệp Mộng Thần.

“Phùng Tinh Tinh thật sự là quá phụ lòng kỳ vọng của tôi với em ấy rồi, hai hạng mục trong cuộc thi vốn vững vàng cảm phần thắng, thế nhưng một người đệ nhất như em ấy cũng không dành được một giải, người khác có điều kiện tốt như em ấy sao? Ba của em ấy tìm danh sư, không phải chỉ là những kẻ đàn đi? Kêu em ấy vẽ hoa màu nước, vậy mà em ấy vẽ người đàn ông? Cô xem một chút, vẽ đến ngược lại là anh tuấn tiêu sái, cũng không biết trong đầu em ấy nghĩ cái gì, bây giờ cứ nhớ thương đàn ông, lớn lên còn không biết lệch đi nơi nào, nếu như sau này không được đàn ông, về sau không được chính là trở thành, người như vậy cơ thể trở thành tiểu tam rồi. Rồi nói tới buổi chiều, rõ ràng ngay từ đầu nhảy rất không tồi, nhưng mà cuối cùng vậy mà ở phần nhảy cuối khi lấy đà để ngã sắp xuống rồi, cô nói một chút, tôi sao lại không có ánh mắt như vậy, chọn người như vậy đi thi đấu. Lúc đầu nếu chọn Triệu Tiểu Chiêu thì tốt rồi, lần này em ấy cũng là người dành giải nhất về.”

Diệp Mộng Thần nghe Vương Tuệ Hoa quở trách, cảm thấy cô ta nói đến thật khó nghe: “Học sinh cũng tận lực, cô ít nói những lời này, nếu cho học sinh nghe thấy, cũng không biết sẽ nghĩ như thế nào.”

Vương Tuệ Hoa hừ lạnh một tiếng: “Tôi nói thế nhưng là lời nói thật, người thất bại vẫn không thể làm cho người ta phê bình vài câu. Diệp lão sư, cô thực là vận khí tốt, Triệu Tiểu Chiêu vừa mới chuyển đến lớp cô, lại giành ba giải nhất cho lớp về. Tôi còn nghe nói, Triệu Tiểu Chiêu còn được một người đặc biệt trao tặng giải thưởng xuất sắc, cũng bởi vì trong cuộc thi thư pháp ngoài ý muốn viết một quyển sách diễm tình. Nghe nói lúc ấy em ấy chính là toàn bộ viết chính tả xuống đấy.”

Diệp Mộng Thần nói thầm: Cô ta ở trước mặt cũng không dám nói, liền sau lưng nói như vậy.

“Triệu Tiểu Chiêu đứa nhỏ này, có tài hoa lại chịu dưới công phu, nghe ông nội em ấy nói, mỗi ngày em ấy đều luyện chữ đến khuya, lần thi thư pháp này, bởi vì viết tốt, Cung thiếu niên đặc biệt yêu cầu muốn phước đứng lên, treo ở khu triển lãm nữa”

“Triệu Tiểu Chiêu thật là không chịu thua kém, gần nhất trên TV vẫn còn diễn quảng cáo, đúng người ‘ức,...ức...ức’, buổi sáng tốt lành’ đó, cô có xem không cô bé trên đó chính là Triệu Tiểu Chiêu a! Đứa nhỏ này sau này xác định có thể thành châu báu. Đáng tiếc, đứa nhỏ này cứ như vậy đi sang lớp cô, bằng không thì... Diệp lão sư, cô thật là đụng phải đại vận.” Vương Tuệ Hoa nói đến đây, trong lòng hối hận muốn đứt ruột.

Diệp Mộng Thần khô cười khan vài cái: Lúc trước không biết là ai xem trọng Phùng Tinh Tinh, còn nói Triệu Tiểu Chiêu không có tiền đồ, khó chịu nổi. Cô chỉ có thể ha ha rồi.

Triệu Tiểu Chiêu nghe họ nói đến không sai biệt lắm, lúc này mới đưa tay gõ cửa.

“Vào đi”

Triệu Tiểu Chiêu đẩy cửa đi vào, giòn giã mà hô: “Vương lão sư, Diệp lão sư.”

Vương Tuệ Hoa đầy tươi cười mà ứng, đột nhiên một bước trước Diệp Mộng Thần nói: “A, tiểu Chiêu a! Chúc mừng em, lần này thành tích trong cuộc thi của em đặc biệt tốt, hai hạng trận đấu đều được đệ nhất danh, hơn nữa trong cuộc thi thư pháp còn ‘Đặc biệt thưởng xuất sắc’! Cũng không uổng phí cô tí mĩ bồi dưỡng em!”

Triệu Tiểu Chiêu cười cười nói: “Vương lão sư cô nói đùa, viết thư pháp đúng là trưởng bối trong nhà dạy em, về phần sáng tác, toàn bộ nhờ em bình thường nhìn nhiều sách lại có Diệp lão sư cho em một cơ hội, em mới có thể đạt được thành tích tốt như vậy.”

Triệu Tiểu Chiêu ý ở ngoài lời chính là, Vương lão sư cô đừng buồn cười như vậy, chuyện này với cô nửa xu quan hệ đều không có!

Diệp Mộng Thần buồn cười, mà mặt Vương Tuệ Hoa càng thêm đen, trong lòng cô mắng Triệu Tiểu Chiêu không biết phân biệt, càng mắng Phùng Tinh Tinh không hăng hái tranh giành làm mất mặt của cô.

“Diệp lão sư, cô tìm em có chuyện gì?” Triệu Tiểu Chiêu đi đến trước mặt Diệp Mộng Thần hỏi.

Diệp Mộng Thần rất hài lòng với Triệu Tiểu Chiêu, cô tán thưởng mà vỗ đầu Triệu Tiểu Chiêu, sau đó dịu dàng nói: “Chuyện thứ nhất chỉ là để cho em biết trong hai hạng mục thi trong Cung thiếu niên đều được đệ nhất danh, buổi sáng ngày mai là nghi thức kéo cờ, em và Ngô Du phải tới trên đài hội nghị, hiệu trưởng Lục sẽ trao giải thưởng cho hai đứa. Chuyện thứ hai chính là, bởi vì lần này em và Ngô Du hai người đều đạt được giải thưởng, vì vậy hiệu trưởng Lục muốn buổi biểu diễn tiết mục văn nghệ do hai người chủ trì, hai đứa tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mà Lục hiệu trưởng đặc biệt thưởng thức hai đứa, em cảm thấy em cùng Ngô Du có thể làm được không?”

Triệu Tiểu Chiêu nghĩ đến tài năng của Ngô Du, vậy khẳng định không có vấn đề, chính là cô đối mặt với một đám người xem còn có chút khiếp đảm, nhưng mà cô cảm giác mình sống lại, nên có chỗ thay đổi, làm một ít việc khiêu chiến, vì vậy cô gật đầu nói: “Diệp lão sư, chúng em làm được.”

Diệp Mộng Thần lại vỗ đầu Triệu Tiểu Chiêu, để cô đi kêu Ngô Du tới, liền kêu cô đi ra.

Triệu Tiểu Chiêu đã đến phòng học, nói với Ngô Du việc này, hơn nữa hỏi anh mượn điện thoại di động.

Ngô Du rất cảnh giác: “Gọi điện thoại cho ai?”

“Cho ông nội Vương, gọi ông tới nay không cần tới đón tớ, tớ đi tới Bạch gia ăn cơm.” Triệu Tiểu Chiêu giải thích.

“Có chuyện gì?” Ngô Du rất không vui.

“Chuyện thường ngày thôi, trước kia ba mẹ tớ lúc còn ở nhà, cũng thường xuyên đi nhà di ấy cùng nhau ăn cơm đấy.” Triệu Tiểu Chiêu dùng ngón tay tro gãi gãi khuôn mặt, này mấy đêm rồi trời nóng quá, trên mặt bị bệnh sởi nổi lên mấy mụn đỏ rực.

Ngô Du nhìn ở trong mắt, tiến lên cầm chặt tay Triệu Tiểu Chiêu: “Đi theo tớ.”

Mắt thấy bộ dáng không tình nguyện của Triệu Tiểu Chiêu.

Ngô Du lấy điện thoại di động ra, quơ quơ ở trước mặt Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu cắn răng: Người này thật hư nha!

Ngô Du nhìn vẻ mặt tức giận của Triệu Tiểu Chiêu v, vui sướng mà cười: Anh giống như tìm được cách khống chế cô gái nhỏ này rồi.

Anh dẫn Triệu Tiểu Chiêu đi đến cây bàng, chỗ đó có cái ghế dài, sau đó lôi kéo Triệu Tiểu Chiêu, đem đầu của cô cố định ở trên đùi của anh.

Lại từ trong túi lấy ra một tí thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi ở trên mặt Triệu Tiểu Chiêu.

Ánh mặt trời vào đông ôn nhu chiếu vào trên mặt Triệu Tiểu Chiêu, cô hơi hơi nheo mắt lại, đột nhiên một hơi thở ấm áp phun tới trên mặt cô, đột nhiên cô mở to mắt, chỉ thấy khuôn mặt phóng đại của Ngô Du, còn có cặp mắt như cười như không của anh.

Cô đẩy Ngô Du ra, cá giận nói: “Cậu đang làm gì đó?”

Ngô Du nháy nháy mắt, lộ ra vẻ mặt vô tội: “Tớ thôi cho cậu một chút, khi còn bé mẹ tớ cũng thôi cho tớ như vậy, thôi như vậy thì đau nhức sẽ đã mọc cánh bay mất.”

Anh đừng có mà giả bộ vô tội!

Vẫn đau đó!

Anh cho rằng anh thật sự là 7 tuổi a!

Triệu Tiểu Chiêu từ trong kẽ răng phun ra hai chữ: “Cảm ơn!”

“Không cần cảm ơn, để tớ thôi cho cậu chút nữa.” Ngô Du nói xong đôi môi đỏ mọng giả bộ nghiêng về phía mặt của Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu giống như con thỏ nhảy lên, chạy như một làn khói.

“Mẹ tớ cũng có nói, nữ sinh cùng nam sinh không thể dựa vào nhau gần quá quá, sẽ có em bé đó!”

Giả bộ ngây thơ, bộ cô không biết sao!

Triệu Tiểu Chiêu đứng đó đối diện ánh nắng ấm áp nói, Ngô Du sững sờ, sau đó cười rộ lên.

Tiếng cười từ nhỏ đến lớn, khó hơn nữa tự ức, khóe mắt của anh cười xuất ra nước mắt, thoát nhìn thật khoan khoái dễ chịu.

Triệu Tiểu Chiêu, chúng ta luôn luôn như vậy, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23: Lưng ấm áp

Edit: ๖๖๖

Buổi chiều mặt trời như trốn vào đám mây dày đặc, theo gió bắc thổi vù vù, nhiệt độ mãnh liệt chậm lại, đợi đến lúc chạng vạng tối, còn nổi lên cơn mưa nhỏ tí tách.

Mưa mùa đông lạnh thấu xương, Triệu Tiểu Chiêu không có mang theo dù, lấy lưng bàn tay thử độ nóng, làm cho cô run một cái, A..., thật là lạnh.

Triệu Tiểu Chiêu có một tật xấu, chính là máu trong thân thể tuần hoàn không được tốt, nói cách khác khi đến mùa đông tay chân của cô thường xuyên lạnh như băng không dễ dàng gì mà ấm, nhớ kỹ bắt đầu từ năm cô mười tuổi, vừa đến mùa đông sẽ bị nứt da, có khi lạnh quá sẽ rạn nứt da chảy mủ,

đau đớn khó nhin, thời điểm nhiệt độ nóng lại chập choạng ngửa ngáy khó nhin, hận không thể bầm bàn tay mới tốt.

Mất thấy trường học dần dần trở nên quanh quẽ, Triệu Tiểu Chiêu cố chịu đựng, đội nón lên đầu chạy chậm trong mưa lạnh như băng.

Ngô Du vừa nộp bài tập Diệp Mộng Thần bắt làm vào văn phòng, từ cửa sổ vừa vận thấy Triệu Tiểu Chiêu chạy vào trong mưa phùn, hận không khỏi chửi bới một câu, nhanh chóng từ trên lầu vội chạy xuống dưới.

“Triệu Tiểu Chiêu!” Ngô Du rất nhanh đuổi theo Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu nghe được thanh âm quay đầu lại, thân thể lại bởi vì quán tính vẫn còn đi phía trước, không nghĩ qua là đập trúng tảng đá, thân thể ngã về phía trước.

“Bịch ——!”

Đi theo âm thanh té ngã, Triệu Tiểu Chiêu đã làm tốt chuẩn bị phải đối mặt với mặt đất ướt sũng, không nghĩ tới lại rơi vào trong lòng ngực mềm của một người.

Cô mở ra bởi vì sợ hãi mà nhắm hai mắt lại.

Thấy được trên mặt đông cứng của Ngô Du vậy mà dính đầy nước bùn lạnh như băng, nước bùn màu nâu dính tùm lum ở trên quần áo trên tóc của hắn, hai tay nhìn như gãy yếu của hắn, một tay chăm chú vòng chặt eo của cô, một tay bảo vệ ở sau đầu cô.

Cô thấy trong mắt hắn có nguy hiểm nhân nhậ, bởi vì thật có lỗi mà sợ hãi.

“Cậu, cậu không sao chứ.”

Vừa rồi nghe vậy âm thanh ngã như vậy, khẳng định rất đau đi, Triệu Tiểu Chiêu chợt dạ hỏi.

Giọng nói của Ngô Du lộ ra chút lạnh lùng, trên mặt đông cứng đang cố nén tức giận: “Cậu có thể chăm sóc bản thân tốt một chút hay không?”

Triệu Tiểu Chiêu từ trên người Ngô Du bò lên, duỗi ra cánh tay bởi vì đông lạnh đến đỏ bưng, giữ chặt tay Ngô Du, nâng hắn dậy, Triệu Tiểu Chiêu không có bởi vì Ngô Du chất vấn mà tức giận, bởi vì vừa rồi chính cô không cẩn thận mà làm phiền tới Ngô Du, nhìn bộ dáng này của Ngô Du, cô cũng khó có thể bởi vì Ngô Du nói chuyện mà nổi giận.

Cô áp úng nói: “Thật xin lỗi.”

Ngô Du tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Triệu Tiểu Chiêu vậy mà lạnh như băng, nhíu mày hỏi: “Sao cậu không mang bao tay, làm gì để lạnh tới như vậy?”

“Tay của tớ vừa đến mùa đông thì sẽ như vậy, ảm không nổi, đeo cái bao tay cũng vô dụng.” Triệu Tiểu Chiêu cuống quýt muốn rút tay của mình từ trong lòng bàn tay Ngô Du ra, nhưng bị Ngô Du gắt gao cầm chặt.

Tay của cô luôn luôn là như vậy?

Trong lòng Ngô Du co rút đau đớn.

Khi đó, cô hay dùng một đôi tay như vậy, mỗi ngày giặt quần áo nấu cơm vì bọn họ, nhiều lần cô vụng trộm ở thư phòng xúc thuốc mờ, hắn cũng chưa bao giờ tiến lên hỏi một câu.

Khi đó hắn đã không bỏ được cô, rồi lại muốn cho cô tự do.

Hắn không đi hỏi đến chuyện của cô, trong cuộc sống luôn giữ một khoảng cách với cô, bởi vì bọn họ không phải kết hôn vì tình yêu, mà chỉ là bởi vì một người bắt buộc dĩ ngoại ý muốn.

Thế nhưng là, hắn thật sự là tên hỗn đản, cũng bởi vì hắn để trong lòng, hận không bỏ xuống được chút tự tôn đáng thương này của bản thân, lại không để ý đến cô kiên nhẫn đối xử với hắn như vậy, hằng ngày từng chút một “rất tốt” sao?

Hắn nói hắn thích cô?

Ồ chung hơn nửa đời người nhưng lại không biết cô thích cái gì, những đau đớn kia của cô, tính là thích cô cái gì đây?

Ngô Du rất tức giận, hận tức giận cuộc đời mình vì cái gì chỉ một đầu chui vào ngõ cụt, chỉ biết là lảng tránh, cho rằng cho cô một “gia đình”, cho con của cô có một người cha trên danh nghĩa thì tốt rồi?

Triệu Tiểu Chiêu nhìn mặt Ngô Du càng ngày càng lộ ra lạnh lùng, trong lòng không yên, vội nói: “Ngô Du, tớ không sao, trên người của cậu đều bẩn, nếu không đi về nhà của cậu tắm nước nóng đi.”

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu có chút không yên lòng, trong lòng thở dài: Chính là bởi vì ngay lúc đó bọn họ đều là người trưởng thành, vì vậy khó có

thể vượt qua bức tường vây chắc chắn kia, mà bây giờ bọn chúng qua là đứa trẻ, có thể tùy hứng, có thể cố tình gây sự, có thể nhẹ nhõm dùng một câu “Thật xin lỗi” là có thể hòa giải tất cả ân oán tình cừu.

“Triệu Tiểu Chiêu, thật xin lỗi, tớ dọa cậu rồi.” Ngô Du điều chỉnh vẻ mặt của mình, trì hoãn cùng nét mặt của mình, hần cời áo khoác đã ướt đầm, quần ở ngang hông của mình, sau đó xoay người sang chỗ khác, nửa ngồi xồm xuống nói: “Tớ công cậu về, nhanh lên.”

“Ách, không có việc gì đâu, tự mình có thể đi được.” Triệu Tiểu Chiêu nhìn động tác cẩn thận này của Ngô Du rất cảm động, hần cời quần áo ra, là sợ quần áo của anh làm dính người cô đi.

“Mau lên đây, không phải cậu còn muốn đi Bạch gia ăn cơm sao? Lúc này, lại không gọi được taxi, tớ công cậu đi vẫn mau một chút. Nhanh, đừng để cho tớ nói lần thứ ba.” Ngô Du đem cái dù rơi trên mặt đất, đưa tới trong tay Triệu Tiểu Chiêu.

Quả thực, cô đang do dự, ngược lại để cho hai người ở trong mưa lưu lại càng lâu.

Vì vậy cô nhận cái dù, nằm ở trên áo lông sạch sẽ của Ngô Du.

Ngô Du chạy rất nhanh, cổng Triệu Tiểu Chiêu, chỉ giống như cổng một sợi lông chim, không tốn sức chút nào.

Triệu Tiểu Chiêu dán trên lưng Ngô Du, trên lưng hần lộ ra nhiệt độ ấm áp truyền từ tay lạnh như băng đến tâm của Triệu Tiểu Chiêu, cô không khỏi đem mặt mình dán trên lưng của hần.

A..., thật ấm áp.

Triệu Tiểu Chiêu mở bung cái dù, ngăn trở mưa bụi rơi vào trên đầu Ngô Du.

Trong mưa phùn, cái dù giống như cách ly ra một cái thế giới. Mà trong thế giới này, cách xa rét lạnh vào đông cùng tiếng động lớn rầm rĩ của thành thị, chỉ để lại suy nghĩ của hai người với đối phương đầy ấm áp.

Cửa hàng nhà Triệu Tiểu Chiêu cách trường học không xa, bước chân Ngô Du lại rất nhanh, vì vậy rất nhanh đã đến nhà.

Ngô Du lại để cho Triệu Tiểu Chiêu đi đổi bộ quần áo sạch trước, hần liền đốt lửa nấu nước ấm, nấu nước canh gừng, lúc này mới dùng khăn mặt Triệu Tiểu Chiêu đưa tới tùy ý mà lau một chút.

Nước nóng nấu tốt rồi, Ngô Du liền để cho Triệu Tiểu Chiêu tắm rửa, chính hần đi đến cửa hàng bên cạnh mua quần áo tắm rửa. Chờ Triệu Tiểu Chiêu tắm rửa xong, hần nấu nước canh gừng cho Triệu Tiểu Chiêu uống, lúc này mới hải lòng đi vào rửa mặt.

“Ngô Du, cậu lấy quần áo bẩn bỏ lại đi, tớ giặt xong hong khô sẽ mang qua cho cậu.” Triệu Tiểu Chiêu bởi vì Ngô Du chăm sóc cô, cũng muốn là làm chút gì đó cho Ngô Du, mới an tâm.

Ngô Du rất nhanh tắm xong, thay đổi quần áo sạch sẽ, đi ra khỏi cửa, quan tâm nói: “Nhớ kỹ dùng nước nóng.”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn Ngô Du không có cự tuyệt, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, cô cười cười nói: “Hôm nay cảm ơn cậu, lần sau mời cậu ăn cơm.”

Ngô Du gật đầu nói: “Tớ đưa cậu đi Bạch gia.”

Triệu Tiểu Chiêu đã không muốn cùng Ngô Du nói “Không”, cô nhẹ gật đầu, nói: “Được, nghe lời cậu.”

Một câu “Nghe lời cậu”, lại để cho trong lòng Ngô Du khoan khoái dễ chịu vô cùng, tâm tình của hần sung sướng mà giờ tay lên vỗ vỗ ở trên đầu Triệu Tiểu Chiêu, nói: “Thật nghe lời.”

Triệu Tiểu Chiêu cũng không cùng Ngô Du so đo, đóng cửa thật kỹ, vừa định căng dù ra che mưa, lại bị Ngô Du đoạt trước.

“Ai, đưa cái dù cho tớ.” Triệu Tiểu Chiêu quay đầu lại, thấy Ngô Du xếp nhỏ cái dù, giúp cô bỏ vào trong cặp ở trên lưng.

“Sao con gái ngay cả cái dù cũng gây?” Ngô Du cố ý chuyển hướng chủ đề, nhìn mặt Triệu Tiểu Chiêu chậm rãi biến thành màu đỏ, trong mắt của hần lộ ra vui vẻ, hần kéo qua Triệu Tiểu Chiêu một chút, cùng che một cái dù với cô.

“Vi để cho cậu đi Bạch gia không mất mặt, tớ chỉ bắt đất dĩ cùng cậu xài chung một chút, tránh khỏi cậu đến Bạch gia nhìn cái dù gãy đến bữa bãi lộn xộn của cậu, mất mặt xấu hổ.”

Triệu Tiểu Chiêu có chút thẹn quá hoá giận: “Cậu quan tâm mấy chuyện đó làm gì, Ngô Du, sao cậu cứ đáng ghét như vậy!”

Ngô Du liếc liếc nhìn đầu Triệu Tiểu Chiêu, nói: “Hết cách, ai bảo cậu là diễn viên mà tớ ký kết, tớ muốn đảm bảo hình tượng cá nhân của cậu.”

Triệu Tiểu Chiêu im lặng.

Vì tiền tiêu vật, cô nhận.

Hai người tới Bạch gia, đúng là Bạch Minh Lam mở cửa cho họ.

Theo cửa mở ra, trong phòng một dòng nước ấm nhào vào trên mặt hai người, Triệu Tiểu Chiêu chớp chớp mắt bởi vì ấm áp mà có chút mơ hồ, thời điểm ánh mắt trở nên rõ ràng, chỉ thấy Bạch Minh Lam mặc quần áo vàng nhạt thoải mái, chân trần trụi đứng ở trước mặt cô.

Thiếu niên giống như lại cao lớn không ít, tươi cười của anh ta lại để cho Triệu Tiểu Chiêu cảm giác giống như nắng ấm vào đông thấm vào ruột gan.

“Tiểu Chiêu, em tới...” Tươi cười của Bạch Minh Lam bởi vì thấy Ngô Du Triệu sau lưng Tiểu Chiêu mà đông lại ở trên mặt, anh ta không vui nói, “Sao cậu lại tới đây?”

Ngô Du nhếch khóe miệng, khóe môi giống như cười mà không phải cười bị ánh đèn trước nhà Bạch Minh Lam chiếu vào lộ ra có chút âm trầm, hần từng chữ một nói: “A? Tôi là tới đòi nợ đây.”

“Cậu nói cái gì đó?” Bạch Minh Lam không rõ ràng cho lắm, có chút bất mãn.

Triệu Tiểu Chiêu biết rõ tính tình Ngô Du người này cổ quái, có đôi khi sẽ phạm bệnh xà tinh, vì vậy cô lười kéo tay áo Ngô Du, nhắc nhở hần chú ý tìm từ, dù sao người ta có ý tốt mời, cô không phải là đến kết thù kết oán đấy.

Ngô Du nhớ kỹ Triệu Tiểu Chiêu, liền không hề nhiều lời với Bạch Minh Lam, hần quay đầu nói với Triệu Tiểu Chiêu: “Cậu vào đi thôi, tớ đi quán cơm gần đây ăn một bữa, đợi lát nữa tớ đưa cậu về.”

Triệu Tiểu Chiêu vừa định nói không cần, nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của Ngô Du nhìn qua, trong lòng bất đắc dĩ, vì vậy gật đầu nói: “Đi đi, tớ ăn cơm sẽ không nhanh, cậu cứ từ từ đến.”

Bạch Minh Lam nhìn hình ảnh quan tâm giữa hai người, trong lòng dâng lên một tia không vui.

“Tiểu Chiêu, em vào đi.” Bạch Minh Lam nhìn Triệu Tiểu Chiêu đi vào bên trong nhà, liền dùng sức đóng cửa lại, thẳng đến nhìn không thấy mặt Ngô Du làm cho người chán ghét, tâm tình mới tốt hơn.

“Tiểu Chiêu, con đến rồi.” Phạm Văn Thanh nghe được động tĩnh, buông cái giá đồ ăn, hai tay lau ở trên tạp dề, vội vàng đi ra nghênh tiếp, “Ào ôi!!!, mấy ngày không gặp, tiểu Chiêu chúng ta lớn lên càng ngày càng đẹp, đến, vài ngày trước đơn vị đi có cuộc thi, toàn bộ nhờ tiểu Chiêu chúng ta hát thật hay, được đệ nhất danh đâu. Tiểu Chiêu chúng ta chính là tăng thể diện cho di không ít nha.”

Phạm Văn Thanh vừa nói, vừa ôm lấy Triệu Tiểu Chiêu, đôi môi đỏ mọng chỉ “Bep” một chút trên mặt Triệu Tiểu Chiêu: “Tiểu Chiêu, sao con lại nhẹ như vậy, Vương Vĩ Bình này cũng không có chăm sóc con thật tốt, anh ta qua đây đi nhất định phải mắng anh ta một trận mới được, nhìn xem tiểu Chiêu chúng ta lại gầy như vậy. Đi đi nấu chân heo đường phèn, còn gói sủi cảo, đợi lát nữa tiểu Chiêu cần phải ăn đến tròn bụng mới được.”

Triệu Tiểu Chiêu bị sự nhiệt tình của Phạm Văn Thanh nói đến có chút chóng mặt, cô mơ mơ màng màng mà bị Bạch Minh Lam dắt trước bàn ăn.

“Tiểu Chiêu, em ngồi chỗ này, đợi lát nữa anh ngồi bên cạnh em, được không?” Bạch Minh Lam mang theo nét cười nhẹ nhàng, ôn nhu trung cầu ý kiến của Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn Bạch Minh Lam, thiếu niên còn nhỏ cẩn thận có làn da trắng nõn, cười ôn hòa, khuôn mặt tinh xảo, cùng Ngô Du rất khác nhau, làn da Ngô Du lộ ra một chút đen, dung mạo cũng chỉ là ngang bằng, chỉ tính cách của hần càng làm cho người nắm lấy bất, buồn vui khó đoán.

Tâm tư Triệu Tiểu Chiêu bắt ngờ thay đổi, ngay cả chính cô cũng không biết, bây giờ cô gặp lại Bạch Minh Lam ngoại trừ đơn thuần thường thức về mặt bên ngoài của anh, vậy mà cô không có tăng độ thân cận, mà còn có lòng dạ thanh thần phân tích anh và Ngô Du khác nhau như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24: Nghiên mực

Edit: o0Bôi Lạc0o

Triệu Tiểu Chiêu nhu thuận cười cười với Bạch Minh Lam, lộ ra một cái ghê nói: “Được ạ, anh Minh Lam ngồi chỗ này đi.”

“Cảm ơn, Tiểu Chiêu thật ngoan, anh muốn chúc mừng em lần này tham gia giải thi đấu tài năng thiếu nhi đạt được thành tích tốt, cho nên Tiểu Chiêu muốn quà gì?” Bạch Minh Lam cẩn thận ôm Triệu Tiểu Chiêu đang ngồi phía trên, nhìn cô ngoan ngoãn ngồi xuống mới yên tâm.

Bên cạnh, Phạm Tình Tình vừa buông xuống cái điều khiển ti vi vừa vận thấy cảnh này, trong lòng rất không thoải mái, khẩu khí chua chua nói: “Không phải là hạng nhất thôi sao, mỗi năm thi cuối kỳ em đều đứng nhất lớp, còn lạ sao.”

“Không giống nhau, đây chính là giải thi đấu tài năng, tất cả mọi người trong lớp thậm chí là hạng nhất hạng nhì trong trường đều tham gia, có thể đạt được hạng nhất từ trong một đám người như thế, nên so với năm ấy em đạt hạng nhất đáng giá hơn nhiều. Hơn nữa, không phải em cũng đi tham gia giải thi đấu tài năng lần này sao, nhưng em cũng chỉ đạt được hạng ba thôi. Cho nên em không thể giậm chân tại chỗ, cảm thấy mình đứng nhất lớp là đủ rồi, sang năm em sẽ lên trung học cơ sở, Tình Tình cần phải học tập Tiểu Chiêu.” Bạch Minh Lam chuẩn bị chén dưa thỏa đáng, vừa hướng Phạm Tình Tình biểu đạt ý kiến không đồng ý.

“Anh họ, anh cũng đừng lái nhái với em nữa, anh và em cũng chỉ chênh lệch 2 tuổi, anh đừng giống cô dạy khóa giáo dục tư tưởng cho em nữa.” Phạm Tình Tình ngồi vào chỗ, kê cằm lên trên bàn, quay đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn Bạch Minh Lam bất công.

Triệu Tiểu Chiêu không tham dự cuộc nói chuyện giữa hai người, cô cảm thấy Bạch Minh Lam nói rất đúng, nhưng nếu cô tỏ vẻ đồng ý, liền ra vẻ mình quá tự đắc, cho nên có lẽ ít nói chuyện giữ sức ăn cơm thì hay hơn.

Phạm Văn Thanh bày từng món ăn lên trên bàn dài, cánh gà kho, giò heo nấu đường, sắp xếp một ít dấm đường, cá chua Tây Hồ, thịt băm, khoai lang thái sợi, rau xào nấm hương, giao bạch thịt băm, rau hẹ trứng gà, cua đồng hấp, ba món sủi cảo đồ ăn cho bé con.

Từng món đồ ăn được mang lên, chủ gia đình không Bạch Gia Tuyên oán trách.

“Vợ à, bình thường bà thật là ngược đãi chúng ta! Nấu ăn ngon khéo tay như vậy lại đợi Tiểu Chiêu tới mới làm một bàn thức ăn ngon cho tôi! Hơi quá đáng!” Bạch Gia Tuyên sờ sờ bụng bia của mình, đôi mắt nhỏ đằng sau mắt kính tròn trịa hướng phía Triệu Tiểu Chiêu làm vẻ mặt tội nghiệp, “Tiểu Chiêu, chú thương lượng với cháu chuyện này, mỗi ngày cháu đến nhà chú dùng cơm, được không nào?”

“Chú, nếu mỗi ngày cháu đều tới dùng cơm, nhà chú sẽ bị cháu ăn sạch, khẩu vị cháu như gấu Bắc Cực ăn để qua mùa Đông, có thể ăn nguyên một đầu cá mập!” Triệu Tiểu Chiêu khoa tay múa chân ra vẻ hình dạng đầu cá mập, lại bắt chước dáng vẻ Gấu Bắc Cực ngậy ngốc ngây thơ chọc cho Bạch Gia Tuyên cười ha ha.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn một bàn thức ăn ngon này, rất cảm kích ý tốt của nhà họ Bạch, cô không có đồ vật gì để đưa, liền dùng trò đùa để báo đáp một chút. Thế là cô lại khoa tay múa chân làm trò cười, chọc cho Bạch Gia Tuyên cùng Phạm Văn Thanh, vừa bung lên món ăn cuối cùng, vẻ mặt tươi cười. Trong chốc lát trong phòng tràn đầy tiếng nói cười vui vẻ, lộ ra không khí hòa thuận vui vẻ, vô cùng ấm áp.

Bạch Minh Lam nhìn dáng vẻ Triệu Tiểu Chiêu ngây thơ đáng yêu, lấy một miếng cá lớn, tỉ mỉ bỏ đi xương rồi mới gấp đến trong chén Triệu Tiểu Chiêu, sau đó lại lấy một con cua, cho chút muối lên trên lưng cua, đặt trong tay Triệu Tiểu Chiêu. Sau đó lựa ra thịt bên trong từng chân cua, đặt vào một chén nhỏ, cho đến khi đầy một chén nhỏ, lúc này mới đồng thời đưa cho Triệu Tiểu Chiêu.

Phạm Tình Tình ngồi đối diện thấy bộ dáng Bạch Minh Lam cực kỳ ân cần, cảm thấy bình thường anh họ như thiên thần của cô sao có thể làm loại chuyện này, anh họ của cô nên tạo nhả bụng bát cơm ăn từng ngụm nhỏ ngụm nhỏ mới đúng, vì thế cô rất không vui mà nói: “Này, cô không có tay sao, muốn để anh Minh Lam của tôi hầu hạ cô.”

Phạm Tình Tình nói làm cho bầu không khí náo nhiệt lập tức cứng đờ, ánh mắt của mọi người dừng ở trên người Phạm Tình Tình.

“Tình Tình, cháu sao có thể nói chuyện không lễ phép như vậy? Tiểu Chiêu không có tên sao, sao có thể xưng hô này kia.” Phạm Văn Thanh, cô Phạm Tình Tình, nghiêm nghị quát lớn cô một câu, vừa rồi bà chỉ nghe thấy cô (Tình Tình) nói chuyện tiếng được tiếng mất.

Phạm Tình Tình trừng mắt lạnh, cô nghe Phạm Văn Thanh khiển trách, trong lòng rất không vui, cho nên cô có chút cao giọng, phản bác: “Vốn chính là lỗi của cô ta, cô ta có tay có chân, tại sao phải để anh Minh Lam lột cua cho cô ta.”

Bạch Minh Lam bắt đầu đỡ: “Tình Tình, đây là tự anh lột cho em ấy, không phải em ấy yêu cầu. Nếu như em muốn, anh cũng lột cho em.”

Phạm Tình Tình nghe Bạch Minh Lam nói vậy, trong lòng càng thêm không thoải mái: “Anh họ, trước kia anh cũng không làm những chuyện này, không phải anh có bệnh thích sạch sẽ sao? Anh sao lại biến thành dạng này?”

Phạm Văn Thanh nghe Phạm Tình Tình càng nói càng vô lý, xanh cả mặt, bà cắt ngang lời Phạm Tình Tình, nói: “Anh trai trân trọng em gái như vậy, có cái gì không tốt, cháu ăn cơm cho cô, đừng lại nghĩ đồng nghĩ tây.”

“Cô, người bắt công, tất cả các người đều bắt công một người ngoài.” Phạm Tình Tình càng nghĩ càng giận, lớn tiếng nói, “Mọi người thấy dung mạo của cô ta xinh đẹp đẹp mắt, giống nhà các người, đáng đáp cháu khó coi như vậy, không giống cha cũng không giống mẹ, người khác đều nói là bệnh viện nhầm lẫn cháu, trong lòng các người khẳng định cũng tin tưởng cháu là đứa nhỏ ôm nhảm, cho nên mọi người vẫn không thích cháu, đúng không?”

Phạm Tình Tình không cầm được nước mắt chảy xuống, rơi cộp cộp trên bàn, thoát nhìn vừa ủy khuất vừa đáng thương.

“Triệu Tiểu Chiêu đều là lỗi của cô! Đều là lỗi của cô! Đều là lỗi của cô! Đều là bởi vì cô, cho nên bọn họ mới so sánh tôi và cô khắp nơi! Hiện tại ngay cả anh Minh Lam, người luôn luôn hiểu rõ tôi nhất, cũng càng ngày càng hướng về cô, dựa vào cái gì mọi chuyện tốt đều để cô chiếm toàn bộ, dựa vào cái gì?!” Bỗng Phạm Tình Tình đứng lên, “Vù”, chạy đến trước mặt Triệu Tiểu Chiêu, tát lên mặt Triệu Tiểu Chiêu “Ba cái” nạnh liệt, hung hăng dùng chân đá, lại cảm thấy chưa hết giận, tựa như nảy sinh ý nghĩ ác độc, tung hai chưởng, dùng sức đẩy ngã Triệu Tiểu Chiêu.

“Tình Tình ——!” Phạm Văn Thanh cùng Bạch Gia Tuyên lớn tiếng hô!

“Tiểu Chiêu ——!” Bạch Minh Lam ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn Triệu Tiểu Chiêu bị ngã trên mặt đất.

“Phanh ——!”

Theo một tiếng vang thật lớn, một người ngoài cửa hùng hổ xông vào, thân rét run.

Thời điểm mọi người còn chưa thấy rõ người tới, một chậu nước đen như mực trút xuống người Phạm Tĩnh Tĩnh.

Ba giây im lặng...

Bạch Gia Tuyên là chủ nhà phát ra tiếng đầu tiên: “Cậu... Cậu muốn làm gì? !”

Sau đó mọi người đều tỉnh táo, nhìn phía người tới.

Con người Bạch Minh Lam co rụt lại, trong lòng bốc lên một con lửa giận: “Cậu tiểu quỷ này, đến cùng muốn làm gì? !”

Hóa ra người tới chính là Ngô Du, hắn vừa mặc sức ăn vặt để lấp đầy bụng tại quán Sa Huyền cách đó không xa, bởi vì trong lòng mơ hồ có chút bất an, liền trở lại sớm một chút dự định chờ Triệu Tiểu Chiêu ở cửa, không ngờ bên trong truyền đến tiếng kinh hô khác thường, hắn không nghĩ ngợi, liền đá văng cửa ra, nhìn thấy Triệu Tiểu Chiêu ngã xuống đất, còn có thủ phạm không kịp thu hồi tay.

Lại tập trung nhìn vào thủ phạm kia, hắn nở nụ cười hung ác.

Có lẽ là lúc nhỏ hắn bị ảnh hưởng từ người cha xấu xa, hoặc là trong cơ thể hắn mang theo gen hung bạo của cha mình, mỗi khi hắn tức giận, trực tiếp lộ ra vẻ thô bạo.

“Đến đòi nợ!” Ngô Du kiêu ngạo tiện tay ném chậu rửa mặt lên trên nền đá cẩm thạch, chậu rửa mặt sau khi rơi xuống đất, còn giống như ché giũ mọi người bật lên vui sướng mấy lần, lần đến vách tường mới dừng lại.

Hắn đỡ Triệu Tiểu Chiêu dậy, che Triệu Tiểu Chiêu sau lưng mình, tư thế kia thật giống như nhà họ Bạch là một tổ từ hổ báo, là quái thú ăn thịt người, là cầm thú hiểm ác, sẽ hại Triệu Tiểu Chiêu.

Bởi vì thịnh nộ mặt của hắn ngược lại mang theo ý cười châm biếm, giọng điệu nhu hòa hơn một chút so với lạnh lẽo cứng rắn của trước đây, nhưng mà không ai cho là hắn thật sự đang cười, cả người hắn phát ra một cỗ phần nộ cực hạn, như một ngọn núi lửa sắp phun trào, khiến người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm, rợn cả tóc gáy.

“Những ân oán, nợ nần từ trước đến nay của cô tôi không tính, nhưng còn chuyện hôm nay...” Ngô Du từng bước một, chậm rãi đi tới gần Phạm Tĩnh Tĩnh, mỗi một bước đi đều giống như đang suy tư thủ đoạn làm sao trả thù Phạm Tĩnh Tĩnh càng ác liệt càng hung ác hơn mới hả cơn giận.

Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy Ngô Du rất không thích hợp.

Loại khí tức phát ra kia, làm cho người ta khiếp sợ, loại hung hăng kia khiến cô không nhận ra thiếu niên ngọt ngào trước kia, loại tàn nhẫn cùng táo bạo kia, làm cho cô hết sức lo lắng. Triệu Tiểu Chiêu sợ hắn làm ra chuyện không hay, chịu đựng cơn đau ở ngực, ôm lấy hắn từ phía sau lưng.

“Ngô Du, dừng lại! Dừng lại! Cậu dừng lại cho tớ!”

Triệu Tiểu Chiêu hô to, khiến Ngô Du phục hồi tinh thần lại, hắn quay đầu, nhìn lại Triệu Tiểu Chiêu gắt gao ôm lấy eo hắn, con người hung ác tàn nhẫn chậm rãi lộ ra chút trấn tĩnh, giọng hắn khàn khàn nói: “Ừm?”

Một chữ “Ừ”, làm tâm Triệu Tiểu Chiêu đang căng cứng trầm tĩnh lại, còn tốt, còn tốt, anh coi như có chút lý trí.

“Ngô Du, ngực tớ đau, chúng ta đi về trước đi.”

Nghe giọng Triệu Tiểu Chiêu mềm mại cầu khẩn, khiến Ngô Du đang trấn tĩnh lại nổi lên cơn thịnh nộ lớn hơn, sắc mặt hắn lạnh lùng ánh mắt như mực xẹt qua tia sáng lạnh, không phân rõ dung mạo Phạm Tĩnh Tĩnh, cẩn thận ôm lấy Triệu Tiểu Chiêu, bước nhanh ra khỏi nhà họ Bạch.

Một hồi nháo xong, làm cho Phạm Văn Thanh cùng Bạch Gia Tuyên ngửi ra mùi không tầm thường.

Mặc dù hành vi tiểu tử kia cổ quái, nhưng hắn nói mấy câu làm bọn họ phát hiện Phạm Tĩnh Tĩnh nhất định làm ra chuyện có lỗi với bọn họ, mới khiến cho tiểu tử này tới cửa trả thù.

Nề nếp nhà họ Bạch từ trước đến nay công minh liêm khiết, không chấp nhận được kẻ ác.

Phạm Văn Thanh chẳng những không có nửa điểm thương yêu liến tiếc mà mặt đen lại, Phạm Tĩnh Tĩnh hoảng hốt lung túng, ngược lại nghiêm nghị quát lớn cô đi tắm sạch sẽ, sau đó đến thư phòng, nói rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Bạch Minh Lam mơ hồ hiểu rõ chuyện gì xảy ra, dù sao từ sau giấc mộng mơ hồ kỳ lạ kia, anh liền không tự chủ được chú ý Triệu Tiểu Chiêu, cho nên cậu biết chuyện đã xảy ra tại cuộc thi thư pháp của Triệu Tiểu Chiêu.

Cái kia mực cùng cái này mực, chẳng lẽ liền là cái kia “Một chút”, cùng “một loại” sao?

Đến lúc Phạm Tinh Tinh tắm rửa sạch sẽ, Phạm Văn Thanh cuối cùng cũng quét dọn xong phòng ăn.

Bầu không khí cả nhà ngưng trọng đứng trong thư phòng.

Phạm Tinh Tinh cúi đầu, cổ chấp đứng ở đằng kia không nói một tiếng.

Tìm Phạm Văn Thanh thấy đau, cô xoa xoa ngực nói: “Cháu từ nhỏ đến lớn, chúng ta đối với cháu như vậy, cháu còn không biết sao? Cha mẹ cháu ở nông thôn, muốn cho cháu một tương lai tốt hơn, 7 tuổi đem cháu đưa đến nhà dì, từ đó về sau, học phí tiền sinh hoạt còn có chi phí lớp huấn luyện của cháu cái nào không phải ta lo cho cháu. Lần nào ta mua đồ cho anh họ cháu cũng không thiếu đồ cho cháu, lần nào chúng ta đi chơi không mang theo cháu, chúng ta tận tâm tận lực nuôi dưỡng cháu, chẳng lẽ để cháu suy nghĩ trù tính đùa giỡn, bắt nạt một đứa bé gái sao?”

Vừa nãy Bạch Minh Lam đã đem hoài nghi của mình nói cho Phạm Văn Thanh cùng Bạch Gia Tuyên nghe, mới khiến cho Phạm Văn Thanh một hơi vọt lên không được, tức giận đến ngực thấy đau từng đợt.

Hiện tại Phạm Văn Thanh nhìn Phạm Tinh Tinh im thin thít không phản bác, càng khẳng định việc này chính là cô làm, tức giận đến ngón tay phát run chỉ thẳng vào Phạm Tinh Tinh.

Bạch Gia Tuyên cũng cực kỳ thất vọng, ông trầm giọng hỏi: “Cháu rút cuộc vì sao làm như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25.1

Edit: ԁԁԁԁԁ

Nghe mọi người chất vấn, Phạm Tinh Tinh cắn chặt bờ môi quật cường chịu đựng không rơi nước mắt, lớn tiếng nói: “Không sai chính là con làm, thế nhưng con làm như vậy có cái gì sai? Các người không phải hỏi Minh Lam ca lần này thi đấu khảo thí vì cái gì kém? Không phải mọi người luôn hỏi anh Minh Lam lần này thi lại kém như vậy sao? Đó là bởi vì Triệu Tiểu Chiêu cho rằng ý tốt của anh Minh Lam thành lòng lang dạ thú, làm cho anh bị mất mặt trước một đám người, cho nên anh vẫn rầu rĩ không vui, con vì bảo thù cho anh Minh Lam, làm cho Triệu Tiểu Chiêu cũng xấu mặt ở trước mặt mọi người, không thể để cho anh Lam bị thua thiệt! Chẳng lẽ sai lầm rồi sao? ! Chẳng lẽ không được đòi lại công bằng cho anh ấy sao?”

Bạch Minh Lam lắc đầu liên tục: “Không phải như thế, Tinh Tinh em sai rồi, anh cũng không có trách Tiểu Chiêu! Là tự mình không làm tốt, cho nên mới thua bởi tên tiểu quỷ này, chỉ có thể nói tài nghệ anh không bằng người, mấy ngày nay cũng là anh tự chui vào ngõ cụt mà thôi, em xem, lần này tiểu quỷ kia anh có mắng hăm một câu, hiển nhiên anh đã buông xuống, khảo thí cuối kỳ lần sau nhất định có thể triển khai tất cả trình độ, thậm chí bởi vì gần đây tâm tình được khai thông sáng sủa, còn có thể nâng cao một bước đây!”

Phạm Tinh Tinh nghe xong, ừy khuất càng lớn, nước mắt lần nữa lớp lớp rơi ra: “Anh cứ bắt công như vậy, vì bảo vệ Triệu Tiểu Chiêu, muốn bức em tới đường cùng. Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu, mọi người ai cũng cảm thấy Triệu Tiểu Chiêu tốt so với tôi, cô nói năng lực của em so ra kém Triệu Tiểu Chiêu, năm nhất cậu ấy đứng đầu trong ba hạng, em đến tốt nghiệp tiểu học đều vẫn là mãi mãi thứ hai. Dượng cũng hiểu được con so ra kém Triệu Tiểu Chiêu, nói cậu ấy là người khiến mọi người vui vẻ. Con chỉ là kẻ ăn bám nhà mọi người, ăn các người, dùng các người, nghĩ muốn làm chút chuyện cho mọi người cũng là sai sao!”

Phạm Văn Thanh nghe xong nổi lòng của Phạm Tinh Tinh, trong lòng mềm nhũn, buông ngón tay vào Phạm Tinh Tinh xuống nói: “Dì xem con là con gái của mình mà Tiểu Chiêu là khách nhân, bởi vì xem con trở thành người một nhà, bởi vì sợ con đi sai đường, bởi vì muốn con thành tài, cho nên mới yêu cầu nghiêm khắc với con như vậy, không ngừng đánh con. Chúng ta vì tốt cho con, không sợ tiêu tiền, không tiếc cùng con đến đêm khuya, chỉ muốn con ưu tú hơn. Bây giờ con bởi vì chính mình ghen ghét Triệu Tiểu Chiêu, lấy anh mình làm lấy cớ, Tinh Tinh, con thật sự là quá làm đi thất vọng rồi.”

“Không phải, không phải, không phải, con vô dụng dùng anh làm cớ, con không muốn anh bị tổn thương bất công, anh Minh Lam là người ưu tú nhất khắp thiên hạ, sao có thể bị người khác khi nhục! Cô mọi người vì cái gì không hiểu lòng tốt của con?” Phạm Tinh Tinh khóc đến nước mũi nước mắt, “Cô, con không phải vì mọi người không tốt với con, kỳ thật... Con chỉ nhớ mọi người xem con làm khách nhân, đối đãi Triệu Tiểu Chiêu giống như đối đãi với con, sẽ cười với con, sẽ khen con, còn có thể cố ý làm cho con thật nhiều đồ ăn vặt con thích, yêu cầu như vậy quá phận sao?”

Mọi người nghe Phạm Tinh Tinh nói, đã trầm mặc.

Trầm mặc sau đó là một vòng giằng dụa mới.

Bên này kịch tình luân lý gia đình đoán chừng diễn tầm vài ngày cũng sẽ không chấm dứt, bên kia thì có ai hai đứa nhỏ kỳ quái, rất im lặng nghe bác sĩ căn nhắc, liên tục xác định Triệu Tiểu Chiêu không có việc gì, có lẽ sớm chút về nhà tìm mẹ chăm sóc liền đi ra bệnh viện.

Mặt Ngô Du muốn thối rồi.

Hắn cẩn thận công Triệu Tiểu Chiêu, đập nước đọng, đi về phía nhà họ Vương.

Đường đi tới Vương gia rất xa, Ngô Du cứ cõng Triệu Tiểu Chiêu như vậy, từng bước một chậm rãi đi tới, bước chân hần vững vàng hữu lực, Triệu Tiểu Chiêu nằm ở trên lưng hần, trong lòng nhớ lại về mặt Ngô Du ở Bạch gia.

Nghe nói, bệnh tâm thần sẽ di truyền đấy.

Mẹ Ngô Du có bệnh tâm thần, cha Ngô Du lại thường xuyên hành hạ hần và mẹ hần, đoán chừng tinh thần cũng không được bình thường, cho nên Ngô Du mới đã có bệnh xà tinh bệnh này!

Nghe nói, người có bệnh xà tinh, nghiêm trọng sẽ giết người a! Nhìn về mặt vừa rồi kia Ngô Du, cô cảm thấy hần muốn một đám đánh bẻ đầu Phạm Tinh Tinh rồi.

Ách—— hình ảnh thật đẹp, Cục cưng không dám nghĩ a!

Cô sẽ không bị Ngô Du này thỉnh thoảng phát bệnh xà tinh mà ăn sống nuốt tươi đi! Quá kinh khủng!

“Ngô Du, vừa mới có phải cậu. . . Tâm tình quá kích động?” Triệu Tiểu Chiêu nghĩ đến nguy hiểm “Bị giết”, nuốt xuống lời bên miệng “Có phải vừa rồi cậu phát tác bệnh xà tinh hay không”, lựa chọn tìm từ dịu dàng hơn mà hỏi.

bước chân Ngô Du tạm ngừng, điều này làm cho bàn tay Triệu Tiểu Chiêu đang nắm áo khoác Ngô Du bởi vì trong lòng khẩn trương mà ướt sũng một mảnh.

May mắn bước chân Ngô Du dừng lại một chút, liền chậm rãi tiến về phía trước, Triệu Tiểu Chiêu đợi lâu, thẳng đến cô đều cho là hần không có trả lời câu hỏi của cô, thì giọng nói hơi có vẻ đông cứng của Ngô Du truyền đến: “Phạm Tinh Tinh chính là chủ mưu sai khiến người phá hư tác phẩm thư pháp của cậu, Triệu Tiểu Chiêu, làm chuyện xấu sẽ có quả báo, nếu như cậu ta làm, phải có dũng khí gánh chịu sai lầm. Tổ gọi cậu ta một chậu mực, thì thể nào, chỉ cần cậu ta tắm rửa một cái mà thôi. Nhưng ngày đó nếu không phải là cậu nhanh trí, tổn thất đó làm sao có thể cùng một lần tắm đánh đồng. Triệu Tiểu Chiêu, cậu còn cảm thấy tớ quá phận sao?”

Nghe Ngô Du ngụy biện, Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy quả thực còn có chút đạo lý: “Chẳng qua đáng về khí thế hung hăng sau đó của cậu, là muốn làm gì?”

“Tớ? A! Tớ vốn là muốn dùng sức bóp cổ của cậu ta, nhìn về mặt của cậu ta từ màu đỏ biến tím lại biến màu xanh, nhìn mắt của cậu ta như hạt châu trở ra, đầu lưỡi màu đỏ thẫm duỗi ra miệng, kéo dài tới trên mặt đất, sau đó cậu ta khó thở càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu. . . Đột nhiên!”

“A ——!”

Đêm hôm khuya khoắt, đêm dài vắng người, còn hết lần này tới lần khác đi trong ngõ hẻm tối như mực, Triệu Tiểu Chiêu nghe giọt nước mưa tí tách, sợ tới mức vùi đầu vào trong cổ Ngô Du, lớn tiếng hô: “Ngô Du, đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

“A? Không phải là cậu hỏi tớ muốn làm gì đó sao?” Ngô Du híp mắt, nhếch môi toát ra vẻ trêu chọc.

“Rõ ràng cậu chính là muốn làm cho tớ sợ!” khoe mắt Triệu Tiểu Chiêu chứa đựng nước mắt, Móa! Câu cuối cùng “Đột nhiên” Ngô Du hơi hơi đề cao âm thanh, khiến cô sợ tới mức run lên.

“Triệu Tiểu Chiêu.” Ngô Du chuyển đổi về gió, ôn hòa mà kêu một tiếng tên Triệu Tiểu Chiêu.

“Hả?” Triệu Tiểu Chiêu còn chưa tỉnh hồn, giọng nói còn mang theo chút giọng mũi.

“Vừa mới tớ cũng bị sợ hãi.” Giọng nói Ngô Du thật thấp, lộ ra áp lực bất an còn có một tia bất lực.

“Cho nên, đừng giận tớ được không?”

Ngô Du biết hành vi vừa rồi của mình đã kích thích Triệu Tiểu Chiêu, cũng làm cho quan hệ của cô cùng Bạch gia sinh ra vết rách nhất định, nhưng mà hoàn cảnh đó, nhìn sắc mặt Triệu Tiểu Chiêu tái nhợt té trên mặt đất, hành vi của hần nhanh hơn lý trí của hần, hần chỉ muốn hung hăng giáo huấn người có gan dám dẫm thương bảo bối trong lòng hần, mặc kệ người đó là đứa nhỏ hay phụ nữ, hần thậm chí nghĩ tàn nhẫn mà làm nhục người đó mới có thể phát tiết thô bạo trong lòng.

Có lẽ hần có bệnh, hơn nữa còn bệnh cũng không nhẹ.

Tên bệnh kêu là: Bởi vì Triệu Tiểu Chiêu cả người hần đều là bệnh.

Triệu Tiểu Chiêu không nói gì, cô cảm giác cảm thấy quá dễ dàng đáp ứng hần, đó là dung túng hần lần sau sẽ càng nghiêm trọng thêm.

Ngô Du là một người trùng sinh, hiển nhiên còn là một người được ông trời chiếu cố, có được rất nhiều bàn tay vàng, giống như trong mắt hần có lẽ đã bỏ qua người sống chết, hần thay đổi như chong chóng, lại thêm tính khí thô bạo cổ quái của hần, thỉnh thoảng đầu óc lại rút gân, rất khó cam đoan, lần khó thở công tâm tiếp theo của hần, sẽ làm ra chuyện hoang đường gì nữa.

Đối với Ngô Du mà nói, coi như là giết người, hần cũng có thể nhón nhon ngoài vòng pháp luật, nhưng mà cô không muốn Ngô Du biến thành loại người

này hư vậy.

Chẳng lẽ, cô phải hi sinh bản thân, hoàn thành tập thể, dùng cảm làm một người vĩ đại cứu vớt thế giới!

Mẹ, sao người vẫn chưa trở lại, con rất nhớ a!

Triệu Tiểu Chiêu trầm mặc, làm cho trong lòng Ngô Du càng thêm bất an, hần đứng lại, tay nâng bờ hông Triệu Tiểu Chiêu, linh hoạt mà chuyển động.

Từng phút, Triệu Tiểu Chiêu liền từ sau lưng Ngô Du, chuyển dời đến trực tiếp đối diện Ngô Du. Sau đó hai tay của hần buông ra, một chút bắt được đầu Triệu Tiểu Chiêu, làm cho trán của cô chống đỡ lấy trán của hần.

“A! A! Ngô Du, cậu lại làm gì vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 25.2

Edit: Du

Triệu Tiểu Chiêu vì phòng ngừa bản thân té xuống, hai chân kẹp chặt phần eo của Ngô Du, động tác mạo hiểm này của Ngô Du làm cho trán cô đều toát ra mồ hôi lạnh.

“Triệu Tiểu Chiêu, nếu như cậu không tha thứ tớ, tớ sẽ hôn cậu.” Ngô Du uy hiếp Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu không biết lấy dũng khí ở đâu ra, cô cũng hung dữ mà uy hiếp Ngô Du: “Ngô Du, nếu như cậu dám hôn tớ, tớ cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu!”

ánh mắt hai người giằng co, tia lửa bắn ra bốn phía, đặc biệt kịch liệt.

Cuối cùng, Ngô Du thất bại thua trận.

Triệu Tiểu Chiêu thắng lợi, làm cho sự nghiệp cứu vớt thế giới của cô càng sinh ra chút tự tin.

Mẹ, chẳng lẽ con thật sự có trở thành nữ siêu nhân tiềm lực sao?

Ngô Du này bị bệnh xà tinh, có lẽ cô nên thu thập hần, dùng cái này đến cứu vớt toàn bộ thế giới?

Triệu Tiểu Chiêu, trong lòng bừa bãi lộn xộn suy nghĩ, đến cùng vẫn cảm thấy bản thân nửa điểm động tâm đối với Ngô Du cũng không có, ngược lại bản thân, khó có thể xuống miệng!

Ngô Du cũng âm thầm ảo não, tại sao mình không thể chờ đợi được rồi, Triệu Tiểu Chiêu còn như vậy, sao hần có thể sớm nói ra miệng như vậy đây?

Hai người đều có tâm tư đi đến Vương gia, thời gian này cũng không còn nhiều lắm, đã hơn chính giờ, Vương Kiến Đức cùng bà nội Hoàng vẫn bật đèn sáng chờ Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu sắp đi vào bên trong cửa, Ngô Du gọi cô lại.

Mặt của hần ở trong bóng đêm không có nguội lạnh, không có thô bạo, chỉ để lại một mảnh nhu hòa.

“Tiểu Chiêu, đừng lo lắng, tớ là người rất nắm chắc mọi thứ.”

Ngô Du nhìn về phía cô nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, Triệu Tiểu Chiêu nhìn qua hần, nhìn ý tứ trên mặt hần, rốt cuộc buông lỏng khúc mắc ra, mới có thể vui sướng cùng nhau chơi đùa đùa nghịch ngợm như vậy a!

“Ngô Du, tớ tha thứ cho cậu rồi.”

Trước khi Triệu Tiểu Chiêu đóng cửa, để lại cho Ngô Du khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

Sáng hôm sau, mưa đã tạnh, đám mây trắng nõn thưa thớt trải rộng khắp trên bầu trời, mặt trời chiếu ra ánh sáng dịu dàng. Khi trường tiểu học trong trấn kéo cờ nghỉ thức lên, mười bạn học nhỏ chính tề mà đứng diễn ở trên giảng đài.

Triệu Tiểu Chiêu cùng Ngô Du đứng ở phía trước.

So sánh với bộ đáng cực cung lấu lỉnh của Triệu Tiểu Chiêu, Ngô Du liền lộ ra cả lo phát phơ hơn nhiều.

Lục Trinh Hào đem giấy khen trao cho hai người, trong lòng còn rất đắc ý, năm nay ông kiểm đủ thể diện ở cuộc thi tài nghệ thiếu nhi, lúc này nhận được 10 hạng mục với đệ nhất danh, chiến tích này đều ghi vào lịch sử trường học, kia thật đúng là tiền tài vô lượng mà.

Tạ Trí cùng tiểu tử kia, coi như đủ nghĩa khí, đưa đến cho ôn hai hạt giống tốt như ấy, đợi lát nữa gọi điện thoại cho hần một lần nữa, cùng đi uống một chén rồi.

Qua lễ trao giải buổi sáng, cuối cùng giải thi đấu tài nghệ thiếu nhi cũng hạ màn, tiết mục kế tiếp chính là hội diễn văn nghệ Nguyên Đán rồi. Mọi người trông mong những ngôi sao nhỏ, rốt cuộc nghênh đón cuộc tổ chức tranh tài văn nghệ Nguyên Đán.

Mà trước khi hội diễn bắt đầu, Tạ Trí cũng mang đến cho Ngô Du một tin tức không mấy tốt đẹp.

xí nghiệp của bọn họ ở Mĩ bởi vì khủng hoảng tài chính năm 98, gặp phải tình trạng khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng. Mà những xí nghiệp này vấn đề còn liên lụy đến tình huống doanh tiêu bên Đại Lục này, hiển nhiên vấn đề, lần này không phải là Ngô Du hoặc là Tạ Trí có thể viễn trình điều khiển liền có thể giải quyết.

Mà đối với Ngô Du mà nói, không quá tốt đẹp chính là phải ở đêm nay hần phải bay sang Mĩ, chuyến đi lần này, có lẽ không tới vài năm là không về được.

tâm tình Ngô Du rất ác liệt.

Hần đặc biệt lo lắng một mình Triệu Tiểu Chiêu đặt ở trong hoàn cảnh tràn ngập sỏi đá, không được, thừa dịp đêm nay, hần phải công khai quyền chủ đạo của bản thân.

Dù sao cũng là tiệc tối văn nghệ đã diễn luyện hồi lâu, vô luận là Triệu Tiểu Chiêu cùng Ngô Du chủ trì thì từng lớp diễn xuất đều rất thành công, Vương Kiến Đức bà nội Hoàng còn có Vương Vi Bình đều đến chúc mừng Triệu Tiểu Chiêu, Bạch gia tuy rằng lúng túng, nhưng vẫn không quên vì Triệu Tiểu Chiêu vỗ tay cổ vũ cố gắng lên.

Cuối cùng còn có một phần thưởng.

Từ khi Phùng Tinh Tinh người đầu tiên kí tên trong văn kiện diễn viên chính một năm nhất ban biểu diễn đã lấy được đệ nhất danh. Mà Triệu Tiểu Chiêu cùng Ngô Du thì cùng chung đã lấy được “thưởng công hiến tốt nhất”.

Theo tiệc tối văn nghệ chấm dứt, Triệu Tiểu Chiêu vốn là muốn dọn dẹp một chút rồi theo Vương Kiến Đức bọn họ cùng nhau về nhà. Nhưng không ngờ cô rất được hoan nghênh, Phùng Tinh Tinh, Phạm Tinh Tinh còn có Ngô Du đều tìm đến cô tâm sự.

Được a, chúng ta theo thứ tự đến trước và sau.

Triệu Tiểu Chiêu cùng Phùng Tinh Tinh đi vào vũ đài phía sau màn, nhìn nhân viên công tác lui tới, hành động mang mang lục lục, Phùng Tinh Tinh tùy ý mà tìm cái ghế ngồi xuống.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn sắc mặt bình tĩnh của Phùng Tinh Tinh, không giống như là có chuyện tìm đến, cô cũng tùy ý mà tìm cái ghế, ngồi đối diện với cô ta.

Hai người cứ như vậy trầm mặc thật lâu, thẳng đến Phùng Tinh Tinh mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

“Triệu Tiểu Chiêu, cậu đừng giả bộ, tôi đều đã nhìn ra.”

Hoặc là không mở miệng, mới mở miệng chính là nội dung có tính bạo phát như vậy, bị tạc được bên ngoài cũng cháy khét Triệu Tiểu Chiêu nghĩ.

Phùng Tinh Tinh nhìn vẻ mặt mộng bức của Triệu Tiểu Chiêu, đột nhiên rất muốn cười, mà quả thật cô ta cũng bật cười: “Này, cậu cũng đã nhìn ra đi, chúng ta thật ra là cũng một loại người.”

trong lòng Triệu Tiểu Chiêu xoắn xuyết, rốt cuộc là thừa nhận hay không thừa nhận đây?

Ở thời điểm Triệu Tiểu Chiêu xoắn xuyết, Phùng Tinh Tinh lại nói: “Đừng giả bộ, diễn xuất của cậu thật sự quá kém, diễn đứ nhỏ mà quá lão luyện, diễn người lớn thì lại quá ngây thơ, tôi thật hoài nghi cuộc sống trước kia của cậu có phải được Ngô Du bảo vệ quá tốt hay không, chỉ dài tay chân mà đầu óc không dài a!”

Nếu như lời đã nói như vậy, Triệu Tiểu Chiêu cũng không có gì để che giấu, dù sao hai người bọn họ có thể coi là là yêu nghiệt cũng là một đôi, hai người chính là cùng nơi xuất phát chạy trên.

“Cậu cùng Ngô Du trước kia quen biết nhau?” Triệu Tiểu Chiêu tò mò hỏi.

“Ừ.” Phùng Tinh Tinh từ trên bàn cơm cầm lấy một cây quýt, lột vỏ, đưa cho Triệu Tiểu Chiêu một nửa, sau đó nói, “Đây là một chuyện xưa cực kỳ dài dòng buồn chán, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

Móa! Đại tỷ, chúng ta lúc nào thân như vậy hả? !

Mấy ngày hôm trước chúng ta không phải là không chết không thôi sao? Đầu óc cô ta bị đụng hư mất, hay là bị quỷ hôn nào nhập vào thân nữa a!

Muốn nói Phùng Tinh Tinh, từ khi cô ta biết rõ Ngô Du đối với cô ta căn bản không có nửa điểm hảo cảm, chán ghét đến ngay cả cô cũng hiểu rõ cũng không thể tiếp nhận, sau đó tâm ý của cô liền nguội lạnh.

Trước kia cô ta có thể lừa gạt mình, chỉ là dạ dày hần không tốt. Nhưng mà bây giờ nếu như biết rõ người đàn ông này ngay cả mùi của cô cũng chán ghét, vậy khả năng cùng cô một chỗ căn bản chính là 0, cô ta cũng không phải tự làm khổ mình đến điên cuồng, nhớ lại kiếp trước 10 năm, chẳng lẽ còn phải chịu đựng thêm cả đời này nữa sao? Cô ta mới có lại dung mạo xinh đẹp là vì trùng sinh đó, chẳng lẽ còn không có một trung khuyến đẹp trai tới yêu thương cô ta hay sao?

Giống như có sắc đẹp lại có chỉ số thông minh, là quan trọng nhất có được trí nhớ ở kiếp trước, còn không phải có thể muốn gió được gió muốn mưa được mưa sao. So với Ngô Du cận bã thì tốt hơn mấy trăm lần, người còn nhiều, rất nhiều, chị đây thật sự là may mắn, may mắn, người cận bã này vừa ý không phải là cô ta!

Sau khi đầu óc Phùng Tinh Tinh rõ ràng, lại nhìn Triệu Tiểu Chiêu vốn đáng giận, thì cảm thấy cô ấy hết sức đáng thương.

Tại sao lại bị tên cận bã như vậy coi trọng?

Triệu Tiểu Chiêu bị ánh mắt Phùng Tinh Tinh nhìn sợ nổi da gà, cô miễn cưỡng lên tiếng cười cười nói: “Nếu là chuyện xưa dài dòng buồn chán, cậu cứ nói ngắn gọn đi.”

Phùng Tinh Tinh thoải mái mà tựa vào trên ghế, không cần diễn kịch, có thể xem người này là một người bạn tâm sự, tâm tình thật đúng là tốt.

“Kiếp trước, đầu óc tôi không rõ ràng lắm, thích Ngô Du, mà Ngô Du vì kích thích người, cho nên khi đó hần muốn tôi làm tiểu tam, nhưng mà tên khốn kiếp này, còn chưa có đụng tới tôi, cho nên đời này vừa mới bắt đầu, tôi hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu, đều là vì một người ngu ngốc như cậu, làm hại tôi vì một lời yêu say đắm phó cho dòng nước cuốn trôi.”

Triệu Tiểu Chiêu tổng kết: “Cho nên cậu hận tôi, là bởi vì cậu không trèo được lên người Ngô Du?”

Phùng Tinh Tinh ném miếng quýt cuối cùng ném vào trong miệng, sau đó lại lấy tiếp một trái, tiếp tục ăn: “Bingo!”

“Rốt cuộc cậu có bao nhiêu khát khao với cậu ấy vậy!” Triệu Tiểu Chiêu chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen.

Phùng Tinh Tinh chảy nước miếng: “Cậu đừng ăn ngọt tào còn ra vẻ thông minh, đừng nhìn Ngô Du bây giờ không có gì đáng xem, sau này hần lớn lên, cơ bắp kia, đáng người kia, bờ mông nhỏ kia, phụ nữ mà cảm tập chí đều là ánh của hần đó! Chắc chắn chắc, thật đáng tiếc rồi! Ai, nghe giọng nói này của cậu, chẳng lẽ cậu không biết bộ dáng lớn lên của hần sao? kiếp trước là lúc nào cậu mới cắt đứt quan hệ?”

Dựa vào, còn cắt đứt quan hệ! Thật tưởng rằng họ đang chơi võng du a!

Triệu Tiểu Chiêu rất phối hợp mà đáp: “19 tuổi vừa mới tốt nghiệp trung học cắt đứt quan hệ, 7 tuổi vừa lên tiểu học lại login rồi.”

Phùng Tinh Tinh bị sặc: “Khụ khụ, thật. . . Thật đáng thương!”

Nhân sinh đều là đi học!

Phùng Tinh Tinh rất đồng tình.

“kiếp trước tôi cùng Ngô Du đến cùng là quan hệ như thế nào?” đáy lòng Triệu Tiểu Chiêu vẫn có nghi vấn này, lần này rốt cuộc có thể hỏi người rồi,

“Ách, cậu cùng hần là vợ chồng, còn có một con trai, nhưng mà đứa con trai này lại không phải của hần.” Phùng Tinh Tinh trút tức giận được như ý rồi, lúc này mới mở miệng nói.

Triệu Tiểu Chiêu chỉ cảm thấy trong lòng có một đàn ngựa chạy qua.

Vợ chồng? Còn có con trai do hồng hạnh xuất tương mà có?

“Này. . . ?” Triệu Tiểu Chiêu không biết nên nói cái gì cho phải.

Phùng Tinh Tinh nhớ kỹ trong lòng mình cũng còn một chút tình nghĩa cuối cùng với Ngô Du, cô ta vỗ vỗ bả vai Triệu Tiểu Chiêu nói: “kiếp trước Ngô Du cũng xem như vì cậu chịu không ít khổ, hần đối với tôi mà nói là người cận bã, đối với cậu mà nói coi như là một tình thánh rồi. Chị hai, không nên treo cổ trên gốc cây không cách nào nở hoa, cũng chúc cậu và tên cận bã sớm chút tu thành chính quả, không nên để cho tên cận bã đó lại đi gây tai họa cho con gái tốt nhà người ta.”

Phùng Tinh Tinh lau nước mắt nơi khóe mắt, rỗng giận trong lòng, Ngô Du, từ nay về sau, chị đây không tiếp tục dây dưa với anh nữa, sau này chị sẽ tiến tới tương lai tươi đẹp!

Thật sự là trời cao biển rộng mặc chim bay a!

Phùng Tinh Tinh lưu lại một chồng vỏ quýt liền rời đi.

Triệu Tiểu Chiêu chưa tiếp thu xong tin tức Phùng Tinh Tinh lưu lại cho cô, lại nghênh đón người thứ hai tìm cô tâm sự

Nhìn Phạm Tinh Tinh nhăn nhó nhí nhí mà đứng ở đằng kia, người này dù sao cũng không phải người xấu, với cũng không như cô, cô là người trùng sinh a. Mắt thấy Phạm Tinh Tinh không đến, Triệu Tiểu Chiêu chỉ có thể đi phía trước vài bước, đứng ở trước mặt Phạm Tinh Tinh.

“Chị Tinh Tinh, em thật xin lỗi, bởi vì em mà khiến chị lại bị nhiều phiền phức như vậy.”

cảm tình Triệu Tiểu Chiêu đối với Phạm Tinh Tinh cũng không nhiều, ấn tượng kiếp trước của cô với chị ta cũng chính là một người cao ngạo trầm mặc, không nghĩ tới bởi vì hành động vô tâm của mình, đã tạo thành bóng ma trong lòng chị ấy.

“Không, cậu không cần nói xin lỗi tôi.” Phạm Tinh Tinh cúi đầu, nhưng là Triệu Tiểu Chiêu so với Phạm Tinh Tinh thấp hơn một đầu, cô khẽ ngẩng đầu, liền thấy gương mặt đỏ bừng của Phạm Tinh Tinh.

Phạm Tinh Tinh nhăn nhó cả buổi, đến cùng không nói gì, chỉ kín đáo đưa cho Triệu Tiểu Chiêu một lá thư, liền chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 25.3

Edit: ๔D๔๔

Triệu Tiểu Chiêu cầm lá thư bị chị ấy nắm chặt tới nóng hổi, lại tràn đầy nếp uốn, một lần nữa ngồi trở lại trong đồng vỏ quýt, mở lá thư ra, rút giấy viết thư ra.

Giấy viết thư rất đẹp đẽ, còn lộ ra một luồng hương hoa lài.

chữ Phạm Tinh Tinh rất thanh tú, rất đẹp mắt đẹp lòng.

Nội dung bức thư như sau:

Thật xin lỗi.

Triệu Tiểu Chiêu, tôi không biết mở miệng làm sao, cũng không có dũng khí đối mặt nói chuyện với cậu. Bởi vì tôi làm chuyện quá phận với cậu bởi vì tôi... tôi chỉ là quá ghen ghét.

Triệu Tiểu Chiêu, tôi nói cho cậu nghe một bí mật, cậu không được nói với người khác.

Tôi không phải là con ruột của cha mẹ, ta là đứa nhỏ mà ba mẹ nhận nuôi, bởi vì bọn họ khi đó không sinh con được, cho nên đi bệnh viện từ một người chưa lập gia đình mà có con bỏ ra 1 nghìn đồng tiền mua tôi.

Vốn bọn họ đối với tôi rất tốt, thẳng đến tôi lên tiểu học, mẹ tôi mang thai, hơn nữa còn sinh ra một em trai. Từ nay về sau, bọn họ liền càng ngày càng lạnh nhạt với tôi, cũng là lúc đó tôi biết bí mật này.

Bọn họ không có dư tiền cùng tinh lực tới chăm sóc tôi, cho nên đưa tôi đến nhà cô.

Bởi vì năm đó là cô liên hệ với bệnh viện làm chủ cho bọn họ nhận nuôi tôi.

Triệu Tiểu Chiêu, tôi rất ghen ghét cậu, ghen ghét cậu có ba mẹ ruột yêu thương, lại được cô dượng yêu thích, mà ngay cả anh Minh Lam vốn tốt nhất với tôi cũng xem cậu như bảo bối trong lòng bàn tay.

Tôi nghĩ, nếu như cậu lớn lên không xinh đẹp, có phải là hẳn sẽ không thích cậu hay không, mà sẽ như lúc trước yêu thích tôi nữa nha?

Cho nên tôi làm một chuyện ngu xuẩn như vậy.

Bây giờ tôi cũng hiểu rõ rồi, làm chuyện này, chẳng những không có khiến cậu trở nên xấu xí, ngược lại tự làm cho chính mình trở nên càng thêm đáng ghê tởm.

Có lẽ từ đó về sau, càng thêm không có người yêu thích tôi rồi.

Triệu Tiểu Chiêu, kỳ thật . . Kỳ thật . . Tôi rất thích cậu, tôi thích mùi vị ấm áp nư ánh mặt trời trên người của cậu, cũng thích nụ cười ngọt ngào của cậu, cậu diễn quảng cáo kia, tôi xem rất nhiều lần, còn mỗi ngày uống sữa bò.

Triệu Tiểu Chiêu, cậu nguyện ý làm bạn với tôi không?

Triệu Tiểu Chiêu xem thư xong, lại sờ đến viên hạt châu , thì ra là vòng tay được bên bằng sợi tuyến màu, vòng tay được bên rất xinh đẹp, chính giữa còn có một cái nút mã não rất đẹp, mấy sợi râu trên còn roi xuống được gắn thêm chuông lục lạc bạc.

Phạm Tinh Tinh rất biết bên những vật nhỏ này, đây nhất định là cô ấy tự bên.

Triệu Tiểu Chiêu hiểu ý cười cười.

Sao cô không làm bạn với cô ấy chứ? Trong đời ai không có làm sai, giữa bạn bè lại có ai không có cãi nhau, đều nói không có cãi nhau không phải là bạn tốt, chỉ có thể bạn bè yên tâm cãi nhau mới là bạn thân cả đời.

Triệu Tiểu Chiêu bỏ thư vào ba lô nhỏ bên người, sau đó đeo vòng tay vào tay mình. Triệu Tiểu Chiêu đưa tay lên ngọn đèn nhìn vòng tay năm màu sắc rực rỡ, mã não ở trong ánh sáng chiếu xạ ra ánh sáng khác nhau, thật đẹp.

Triệu Tiểu Chiêu sửa sang thu xếp lại đồ đạc, chuẩn bị cho tốt, liền từ cửa sau vũ đài đi ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước, liền gặp được Bạch Minh Lam đang vẫy tay với cô.

Triệu Tiểu Chiêu chạy chậm vài bước, đi đến trước mặt hắn.

“Anh Minh Lam, chuyện gì?”

Khí trời bên ngoài rất lạnh, dự báo thời tiết nói đêm nay sẽ có tuyết rơi, cho nên Triệu Tiểu Chiêu vừa nói, ngay trong đêm đen phun ra một làn sương trắng.

Bạch Minh Lam từ trong túi đeo lưng của mình lấy ra khăn quàng cổ, một vòng một vòng mang chăm chú vào cổ Triệu Tiểu Chiêu, thẳng lưu lại một đôi mắt đen nhánh của Triệu Tiểu Chiêu, hắn mới dịu dàng dừng tay lại.

“Anh đến tặng quà cho em, em có hài lòng không?” Bạch Minh Lam hơi hơi xoay người, để sát vào lỗ tai Triệu Tiểu Chiêu nhẹ nhàng hỏi.

Hơi thở ấm áp quét ở bên tai Triệu Tiểu Chiêu, làm cho lỗ tai Triệu Tiểu Chiêu ngứa.

Cô khó hiểu, nghi hoặc nhìn về phía Bạch Minh Lam.

Bạch Minh Lam sửa sang lại sợi tóc lộn xộn bên tai Triệu Tiểu Chiêu, nhẹ nhàng cười rộ lên: “Một người bạn.”

trong lòng Triệu Tiểu Chiêu khẽ động, thì ra Phạm Tinh Tinh có thể nghĩ thông suốt nhanh như vậy, nhất định là nguyên nhân Bạch Minh Lam dụng tâm răn dạy cô ấy rồi.

phần lễ vật này Bạch Minh Lam tặng thật là nặng.

Đây là một phần lễ vật cả đời !

“Cảm ơn.” Triệu Tiểu Chiêu chân thành mà nói cảm ơn.

Bạch Minh Lam vỗ vỗ đầu Triệu Tiểu Chiêu nói: “Mau trở về đi thôi, đợi lát nữa tuyết sẽ rơi.”

Triệu Tiểu Chiêu gật gật đầu, phát phát tay với Bạch Minh Lam, bước nhanh về phía ngoài sân khấu, ông nội Vương khẳng định sốt ruột chờ rồi.

Bạch Minh Lam nhìn qua bóng lưng Triệu Tiểu Chiêu, chà chà đôi chân đông cứng, lúc này mới chậm rãi đạp xe về phía Bạch gia.

Không đợi Triệu Tiểu Chiêu đi ra khỏi cửa, cô bị người ngăn lại một lần nữa, lần này thì là người hợp tác đêm nay với cô, Ngô Du.

“Triệu Tiểu Chiêu, theo tớ đến đây một chút.”

“Được.”

Tối nay Ngô Du lộ ra rất bình thản, hai người dọc theo rào chắn sân khấu chậm rãi đi tới.

Không trung nhẹ nhàng rơi xuống hạt tuyết nhỏ nhỏ.

“Không biết ông nội Vương có chờ đến sốt ruột hay không?” Triệu Tiểu Chiêu nhìn bông tuyết trên bầu trời bay xuống, lo lắng ông đứng trong gió rét

chờ lâu như vậy sẽ chịu không nổi.

“Đừng lo lắng, tớ đã nói với ông tớ nay tớ sẽ đưa cậu về, để cho ông đi về trước.” Ngô Du đi đến một chỗ dưới đèn đường, ngừng lại.

“À” Triệu Tiểu Chiêu nghe Ngô Du nói như vậy, cũng không lo lắng nữa.

Vừa rồi mới biết quan hệ kiếp trước của cô và Ngô Du, giờ lại đối mặt với Ngô Du, liền lộ ra có chút lúng túng. Bây giờ cô có chút hiểu thái độ của Ngô Du đối với cô rồi.

Ngô Du đối với cô hẳn là vô cùng thích.

Nhưng cô lại mang thai đứa nhỏ của người khác, hiển nhiên là làm thương tổn hắn.

Cho nên có khi hắn nhiệt tình như lửa với cô, khi thì ôn nhu nhò ý với cô, khi thì lại lãnh khốc thô bạo đối với cô.

Đây có lẽ là hắn cũng không biết nên xử lý như thế nào về tình cảm của hắn dành cho cô đi, lại đi đối xử với cô thế nào.

Triệu Tiểu Chiêu không biết kiếp trước mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà có một việc cô xem như cũng hiểu rõ.

Ngô Du thích cô, điểm này không thể nghi ngờ. Hơn nữa, hắn sống cả đời, vẫn đang cố gắng đối xử tốt với cô. Mặc dù có thời điểm, cách làm của hắn là sai lầm.

Người đàn ông này, trong tình cảm thật sự si tình! Đoán chừng là ngôn tình tiểu thuyết thấy được quá ít..

trong lòng Triệu Tiểu Chiêu vụng trộm phân tích.

“Triệu Tiểu Chiêu, tớ nay tớ muốn đi Mỹ, trong thời gian ngắn là không về được.” hai tay Ngô Du chọc ở trong túi quần, lấy mũi chân đá gạch, tâm tình thoát nhìn rất buồn bực.

“À, thuận buồm xuôi gió.” Triệu Tiểu Chiêu cảm giác mình ngoại trừ câu này thật không có cái gì nói cho tốt.

“Triệu Tiểu Chiêu, chờ tớ trở lại, làm bạn gái của tớ được không?” Ngô Du thu liễm đầy đủ mọi mặt, trong mắt của hắn lộ ra bất an, khóe miệng của hắn cười có chút ngây ngô, cả người của hắn đều lộ ra được cẩn thận từng li từng tí.

Thì ra thời điểm Ngô Du tỏ tình, cũng là một bộ dáng nhỏ như vậy a!

bệnh xà tinh của thế giới cũng có lúc bình thường.

Triệu Tiểu Chiêu nhe răng cười cười: “Ngô Du, nếu như cậu sửa được tính tình của cậu, tớ đáp ứng chờ cậu trở về.”

Nhân tình Ngô Du sáng lên, nguyện vọng cả đời hắn đợi rốt cuộc đã thực hiện!

“Ngô Du, chờ lúc cậu trở lại, tớ muốn thấy được một vẻ mặt tươi cười dịu dàng, tâm tính bình thản của cậu, không nên động một tí liền nổi giận, không nên chỉ để ý tư tâm của mình, được không?”

“Tớ làm được những điều này, cậu sẽ là bạn gái của tớ, tương lai sẽ làm vợ của tớ, cậu nói. . . Cậu yêu tớ sao?”

Đôi mắt Ngô Du nhàn nhạt lộ ra lo lắng không yên cùng chờ mong.

Triệu Tiểu Chiêu kiên định mà nhìn về phía hắn gật gật đầu: “Ngô Du, tớ cam đoan với cậu, tớ sẽ làm được.”

Ngô Du chậm rãi cúi đầu, Triệu Tiểu Chiêu hơi hơi lui về phía sau.

ánh mắt Ngô Du sáng rọi bao phủ Triệu Tiểu Chiêu, trong đó có nồng đậm tình cảm làm cho Triệu Tiểu Chiêu run sợ.

Mà thôi, mà thôi, tóm lại muốn nói là bạn trai rồi, trong lòng Triệu Tiểu Chiêu tự nhủ, liền cho hắn một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội, để xem một chút người này đến cùng có thích hợp hay không thích hợp với bản thân.

môi Ngô Du nhẹ nhàng hôn lên bờ môi lạnh lạnh của Triệu Tiểu Chiêu.

Tuy rằng lạnh buốt nhưng ngọt ngào giống như mật.

Tuyết đầu trắng nõn mùa đông bay phấp phới ở bên cạnh hai người, Ngô Du nghĩ thầm: Chỉ mong giờ phút này được vĩnh hằng!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 26: Khởi đầu mới

Edit: o0Bối Lạc0o

Thời gian trôi qua, chớp mắt một cái, đã hơn 7 năm.

Ngày hôm đó, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời vô cùng tươi đẹp, sáng sớm mùa hạ tiếng ve sầu kêu vang, đút hai tai nghe mp3 vào tai, Triệu Tiểu Chiêu đang đi đường nhân nhả hút một bình sữa đậu.

Cô một hơi uống xong bình sữa đậu, tiện tay quăng hộp rỗng vào thùng rác, sữa sang lại đồng phục màu xanh trắng, xác định mình mang theo bài vở, không có bỏ quên, lúc này mới đi vào cửa trường trung học cơ sở thành phố Nhất Trung.

“Chị Triệu, chào buổi sáng!”

“Triệu nữ thần, chào buổi sáng!”

“Triệu ca, chào buổi sáng!”

“Triệu bá, chào buổi sáng! Triệu bá, hẹn gặp lại!”

Từ lúc Triệu Tiểu Chiêu bắt đầu đi vào trường học, liên đêm không hết người lấy xưng hô đủ kiểu chào hỏi cô, Triệu Tiểu Chiêu luyện thành thói quen chào hỏi từng người một, sau đó đi vào phòng học lớp 10 (3).

Không nghĩ tới mới vừa đi tới vị trí của mình, thì Vệ Giai gọi lại.

Còi báo động trong lòng Triệu Tiểu Chiêu nổi dậy, cô rất cảnh giác nói: “Vệ Giai, tớ đang gấp đọc bài, đợi lát nữa môn tiếng Anh muốn nghe viết, tớ còn có vài chỗ chưa nhớ kỹ.”

“Triệu Tiểu Chiêu, hai chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cậu có mấy chỗ béo tớ đều biết, cậu cũng đừng tìm loại lý do lừa gạt người ngoài này. Được rồi, cậu chính là sách gì cũng không nhìn, đều có thể đạt hạng nhất các cuộc thi, cũng không thiếu mấy phút đồng hồ này. Tiểu Chiêu tốt, tớ đều đã đồng ý với cậu ta, cậu chỉ cần gặp cậu ta, để cậu ta hết hi vọng là được rồi mà!”

Vệ Giai chấp hai tay trước ngực, đưa lên chỗ mi tâm của mình: “Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu tốt của ta, làm ơn đi!”

Triệu Tiểu Chiêu khẳng định Vệ Giai nhận được chỗ tốt gì từ người ta rồi, chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: “Đây là lần cuối cùng, lần sau coi chừng miệng của mình, đừng đồng ý đáp ứng người khác như vậy.”

Vệ Giai thấy Triệu Tiểu Chiêu nói vậy, lập tức vui sướng nhảy dựng lên.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn hai cái cup C trước ngực Vệ Giai lắc lắc nhảy lên theo cô ấy, cô lại ngó ngó vùng đất bằng phẳng của mình, rất ức chế phẩy đầu, giọng điệu không tốt: “Đi nhanh đi, đỡ phải ở đây chường mắt tớ, người kia chờ ở đâu?”

“Rừng cây nhỏ.” Vệ Giai nhào tới, hôn “Bep” một cái trên khuôn mặt không chút tỳ vết, trắng nõn như bóp ra nước của Triệu Tiểu Chiêu, cảm giác này thật là thoải mái.

“Được được được, tớ biết Tiểu Chiêu cậu đối với tớ tốt nhất mà, đợi lát nữa giữa trưa tớ mời cậu ăn Pizza Hut.” Vệ Giai đi đến nửa đường, chớp mắt một cái với Triệu Tiểu Chiêu, làm cái khẩu hình.

Triệu Tiểu Chiêu chỉ liếc mắt lên trời, bắt đắc dĩ dựng lên tư thế tay “ok”.

Nhìn Vệ Giai vui vẻ đi, Triệu Tiểu Chiêu thở dài, cam chịu số phận đi tới rừng cây nhỏ.

Lúc này, đúng thời điểm mọi người đi học, Triệu Tiểu Chiêu là nhân vật công chúng, tự nhiên hấp dẫn không ít lực chú ý của người khác.

“Lại có người thô lỗ với Triệu Nữ Thần! Chỉ có điều, tớ xem ra khẳng định không đùa, tớ cùng khóa với nữ thần, nam sinh theo đuổi nữ thần đều tính toán nhu cầu lợi ích, thế nhưng sắp tới nữ thần đã lớp 10, lập tức sẽ tốt nghiệp, còn chưa có nam sinh theo đuổi thành công.” Một nam sinh họ Lưu đầu đưa hấu, mang kính mắt vuốt cằm, tiến đến giữa một đám học sinh nói.

“Đúng thế, bằng không Triệu nữ thần làm sao được vinh dự là nữ thần khó chinh phục nhất của trường Nhất Trung chúng ta?”

“Mọi người biết lý do cự tuyệt của nữ thần là gì không?” Bộ dáng nam sinh đeo kính ra vẻ sâu hiểm khó dò.

“Cậu biết không?” Mọi người hiểu kỳ.

“Đương nhiên biết. Nghe nói từng có nam sinh vô cùng xuất sắc vô cùng anh tuấn thổ lộ với Nữ Thần, hai má Nữ Thần phỉm hồng, hai mắt ngăm có tình ý, vô cùng thương tiếc nói với nam sinh kia, cậu rất tốt, có điều tớ đang chờ một người, cho nên chỉ có thể nói xin lỗi cậu. Lúc ấy nam sinh kia kích động tiến lên nắm chặt tay Nữ Thần, nói cậu ta sẽ lặn lội bảo vệ cô ...”

“Chờ một chút, Triệu Nữ Thần để cho cậu ta nắm tay sao?” Nghe nói thời điểm Nữ Thần ngay lần đầu đã thành công thắng cấp đai đen Taekwondo, sao có thể để người ta tiến lại gần? !

“Ha ha ha, là xúc động nghĩ muốn tiến lên cầm tay Nữ Thần, nhưng là, không có cầm, lý do, tất cả mọi người đều biết. Thế là, nam sinh này vẫn chờ từ lớp 6 tới khi lớp 10, nhìn Nữ Thần cự tuyệt lại cự tuyệt nhóm nam thần từ người này đến người khác, lý do đều là rập theo một khuôn. Đến tận bây giờ cậu ta mới hiểu ra.”

“Cái gì?”

“Nữ Thần kia căn bản chính là đang gạt người, chờ đợi người là giả, cô ấy chính là không muốn yêu đương!”

“Dừng! Đây chẳng phải là lời thừa sao!” Một đám người khinh bỉ nhìn cậu ta, cái này ai cũng biết có được hay không?

Bên này xì xào bàn tán đương nhiên không ảnh hưởng được Triệu Tiểu Chiêu cùng một cái nam sinh cao ráo anh tuấn nói chuyện trước rừng cây nhỏ.

“Triệu Nữ Thần, tớ nhìn cậu từ nhỏ đến lớn, từ khi còn bé đã cảm thấy cậu đặc biệt đáng yêu, về sau cậu đại diện các hãng thực phẩm: Hí Nhạc Đa, mì sợi Nhật Hòa, Diêu Thụy Thụy, khoai tây Nha, thịt bò khô; các hãng điện tử: Điện khí Chiêu Hòa, mp3 Chiêu Hòa, máy tính Chiêu Hòa; các hãng thời trang và trang sức : thời trang trẻ em WZ. Triệu Nữ Thần, tớ đều thu lại tất cả quảng cáo cậu biểu diễn. Mỗi tối đều phải xem một lần, mới ngủ được.”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn nam sinh này nước miếng bay tứ tung, cảm xúc kích động, nghiễm nhiên chính là một người điên cuồng! Nàng yên lặng lui về sau một bước, trong lòng mắng một câu, đồ Vệ Giai chết tiệt!

“Nữ Thần, nhà của tớ có 4 căn biệt thự, 6 chiếc xe sang trọng, 8 tiệm vàng, 10 chuỗi cửa hàng ăn uống, quan trọng nhất nhà tớ cha chỉ có một người con trai là tớ, chỉ cần cậu đáp ứng làm bạn gái của tớ, cậu tùy tiện quét thẻ vàng VIP họ Trương này! Nếu cậu đáp ứng lên giường cùng tớ, tớ liền để cha tớ cho cậu 10% cổ phần công ty! Nếu cậu...”

“Con ghé người cút ngay!” Triệu Tiểu Chiêu không thể nhìn được nữa, trực tiếp nhấc chân đá bay nam sinh này ra mười con phố.

Mà sau khi nam sinh này lăn vài vòng, trên mặt đầy bụi đất quang mang điên cuồng càng sâu: “Nữ Thần, tớ rốt cục tiếp xúc thân thể cùng cậu, tớ thật là vui, xin cậu thoải mái đá tớ một cái nữa đi! Yêu người, thật yêu!”

Sau đó khỏe miệng Triệu Tiểu Chiêu co giật xuống, che mắt rời đi.

Thực sự nhìn không được.

Sau khi Triệu Tiểu Chiêu ra khỏi hội trường, nhóm học sinh trung học yên lặng chú ý tình hình chiến đấu cao hứng!

“Oa ——! Đã nói Triệu Nữ Thần chúng ta là uy vũ không khuất phục, không bị tiền bạc cám dỗ!”

“Nữ Thần, Nữ Thần, tớ yêu cậu, tựa như Chuột yêu gạo!” Chúng nam sinh ở lầu trên lầu dưới vây bên trên hành lang hô to với Triệu Tiểu Chiêu.

Năm 2005 một thần khúc《 Chuột Yêu Gạo 》 được hoan nghênh đứng đầu trên mạng, học sinh tiểu học, học sinh trung học luôn luôn sẽ nói vài câu. Triệu Tiểu Chiêu nghe tiếng hét kinh động trời đất, che mặt trốn chạy.

Chương trình học mùa hè thất làm người ta buồn ngủ, Triệu Tiểu Chiêu thật vất vả chống đến giữa trưa, bởi vì đã hẹn cùng Vệ Giai, cho nên không có đi nhà ăn, trực tiếp chờ cô ấy tại phía sau vách tường chỗ rừng cây nhỏ.

“Tích tích tích.” Triệu Tiểu Chiêu lấy điện thoại cầm tay ra, mở tin tức.

Phùng Tinh Tinh: Đêm nay ghé 207 quán Hương Hiên, mời cậu ăn cơm, không gấp không về.

Triệu Tiểu Chiêu đơn giản trả lời một câu: Được.

“Tiểu Chiêu, bên này.” Vệ Giai len lén chui ra ngoài từ trong bụi cây rừng cây nhỏ, chuyển một đồng cây Thụ Nha che khuất ghé ra, giẫm lên trên, sau đó nháy mắt với Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu tiến lên, nâng mông Vệ Giai, vừa dùng lực để lật cô ấy đến trên vách tường. Sau đó nàng lại giấu kỹ cái ghế, mình thì một cước giẫm ở trên vách tường, dùng sức đạp một cái, liền vượt qua tường đi.

Sau khi cô qua tường, tiếp được Vệ Giai nhảy xuống, động tác hai người ăn ý mà nhanh chóng, hiển nhiên không phải lần một lần hai có thể luyện thành.

Triệu Tiểu Chiêu cùng Vệ Giai đến Pizza Hut.

Hai người gọi một phần pizza còn có mấy phần ăn nhẹ, lại gọi hai phần đồ uống.

“Oa, rốt cục sống lại. Trường học thật là keo kiệt, ngay cả điều hoà không khí cũng không lắp đặt.” Vệ Giai lấy tay làm quạt, dùng sức quạt mặt mình mấy lần, “Tiểu Chiêu, ngày 1 tháng 10 tới này cậu quay phim truyền hình, thời gian chỉ có 7 ngày còn kịp sao?”

“Còn kịp, tớ diễn là thời kỳ thiếu niên của nữ chính, tình tiết vở kịch chỉ vài màn.” Triệu Tiểu Chiêu bỏ một cọng khoai tây vào miệng, những năm này, sức khỏe của nàng trở nên càng ngày càng đặc biệt, mấy năm gần đây đều có cảm giác không nóng không lạnh. Cho nên khi thời điểm người khác mồ hôi đầm đìa, nàng lại mát rượi không mồ hôi, khiến Vệ Giai Phùng Tinh Tinh rất là hâm mộ.

“Phim truyền hình gì? Trên mạng đều không có tin tức. Nam nữ chính là ai? Diễn viên chính hợp tác cùng cậu là ai?” Vệ Giai cắn một khối pizza thật to.

“Tiểu thuyết cải biên đang hot. Nội dung chính là nam nữ chính thích nhau trong lúc học đại học, bởi vì hiểu lầm chia tay, nữ chính đi nước Mỹ, 7 năm sau về nước, phát hiện nam chính si tâm không thay đổi vẫn chờ nàng, hai người quanh đi quẩn lại rốt cục ở bên nhau. Nam chính si tình, lời thoại rất ngọt, cho nên quyển tiểu thuyết này cực kỳ hot.”

“Rất hot sao? Nghe người ta nói vậy.” Vệ Giai gần đây xao nhãng bài vở, đi học cực kì nhàm chán.

“Cậu có thể tìm trên mạng, tên gọi 《 Hà Dĩ Dĩ 》. Còn người hợp tác cùng tớ, tớ cũng còn không rõ ràng lắm, bắt quá nghe Tạ thúc lộ ra, thiếu niên này cũng là rùa biển, rất giống nam chính trong nội dung. Nam nữ chính thành niên Tạ thúc chọn rồi oa thiếu rất hot Hồng Kông gần đây diễn 《 Tiên Kiếm 》 nữ phụ An Hiên.”

“Đội hình rất mạnh! Cảm giác sẽ hot!” Hai mắt Vệ Giai tỏa ánh sáng, rất chờ mong.

Hai người cứ hàn huyên một hồi như vậy, ăn uống no đủ, lúc này mới lại trèo tường về trường học đi học.

Giờ học buổi chiều, nóng như thiêu đốt cuối cùng kết thúc, vừa tan học, Tiểu Lý sẽ tới đón Triệu Tiểu Chiêu đi quán Hương Hiên.

Vừa ngồi lên xe, liền nhận được điện thoại của Phùng Tinh Tinh.

“Cậu đến chưa? Mọi người đang chờ một mình cậu!” Phùng Tinh Tinh thúc giục ở trong điện thoại.

“Chị gái à, tớ vừa tan học, hiện tại ngồi trên xe Tiểu Lý, lập tức tới ngay. Không chỉ một mình cậu, còn có ai?” Triệu Tiểu Chiêu không hiểu hỏi.

“Toàn bộ đoàn làm phim《 Hà Dĩ Dĩ 》đều ở đây, Tạ thúc nói cùng nhau ăn bữa cơm, chỉ chờ cậu, nhanh lên!”

“Biết rồi, người hợp tác chính cùng tớ là ai? Tớ rất tò mò!”

“Ha ha... Người này rất giống nam chính 《 Hà Dĩ Dĩ 》, cậu tự đoán đi, dù sao câu đó lập tức liền sẽ được giải, tốt, không nói nữa, đồ ăn lên, tớ ăn trước.”

“Tút tut tut—— “

Tiếng tut trong điện thoại nói cho Triệu Tiểu Chiêu, nữ nhân ác độc Phùng Tinh Tinh đã vô tình cúp điện thoại.

Triệu Tiểu Chiêu thả di động vào trong ba lô, nghĩ: Người này sẽ là ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 27: Ngô Du đã trở về.

Edit: ๔D๔๓

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng mà chiếu vào trong xe, Triệu Tiểu Chiêu lấy tay ngăn trở ánh mặt trời, giật tóc đuôi ngựa vương bên phía sau ót, tùy ý mà khuấy động vài cái, híp mắt thiêm thiếp ngủ.

Tiểu Lý từ kính chiếu hậu nhìn về phía cô gái mặc áo màu xanh nhạt đang ngồi ngủ ở phía sau.

Cô gái mặc áo T-shirt ngắn tay màu xanh trắng, là một đồng phục được thống nhất. Mái tóc đen bóng có chút lộn xộn mà tán lác tại trên trán, đầu vai, cánh tay trắng nõn tinh tế lộ ra ở bên ngoài, khuôn mặt trong ánh sáng giống như sữa bò tinh khiết không dính bả. Khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút nét trẻ con mập mạp, lộ ra chút ngây thơ, nhưng mà dung nhan tinh xảo kia so với những người con lai đều dễ nhìn hơn.

Cô gái này lớn lên thật sự là duyên dáng, trách không được ông chủ nhỏ suốt ngày điện thoại hơn mười lần, chính là để đốc thúc ông chủ Tạ giám sát chặt chẽ cô ấy. Chắc chắn hẳn nhìn bụng mình gần như muốn phát tướng, thờ dài, nếu là hẳn trẻ khoảng 20 tuổi, vậy khẳng định cũng thử theo đuổi xem.

“Triệu tiểu thư, đã đến.” Tiểu Lý dừng xe trước cửa quán Hương Hiên, giúp đỡ Triệu Tiểu Chiêu mở cửa xe.

“A.” Triệu Tiểu Chiêu vừa mới tỉnh ngủ, còn có chút mơ hồ.

Triệu Tiểu Chiêu dụi mắt, cầm túi sách lên, vội đầu liền đi vào trong.

“Triệu tiểu thư, cẩn thận ——!”

Tiểu Lý vừa ngồi trở lại xe, liền thấy Triệu Tiểu Chiêu cúi đầu đi tới, mắt thấy sẽ đụng vào cửa thủy tinh, hấn sợ tới mức hô to.

Ở thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, một bóng người xuất hiện ở trước cửa thủy tinh

Sau đó liền thấy đầu Triệu Tiểu Chiêu đụng vào trong ngực người này.

Một bàn tay to nhẹ nhàng vuốt đầu tóc rối bời của Triệu Tiểu Chiêu, giọng nói ôn nhu nhẹ nhàng khoan khoái lại lộ ra bất đắc dĩ từ đỉnh đầu Triệu Tiểu Chiêu truyền đến.

“Sau không chăm sóc tốt cho bản thân vậy.”

Tìm giọng nói, Triệu Tiểu Chiêu chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi mắt xanh nhạt tràn đầy ánh sáng nhu hòa, hấn nhẹ cười khẽ, ản chứa cung chiêu khôn cùng: “Triệu Tiểu Chiêu, đã lâu không gặp.”

Người tới thân cao như một bóng ma trùm xuống, thấy không rõ mặt.

Triệu Tiểu Chiêu lui ra phía sau một bước, lui nữa sau một bước.

Rốt cuộc thấy rõ người tới.

Thân người rất cao, Triệu Tiểu Chiêu từ khi tới thời kỳ trưởng thành, đã có 162cm, so với nam sinh cùng lớp cũng không sai biệt lắm, nhưng mà so sánh với người này lại kém một cái đầu.

Hấn có màu da lúa mạch, hai mắt trong veo, lông mày đen như mực, trên môi mỏng mang theo một chút vui vẻ, khi nhìn vào làm cho người ta không khỏi sinh ra ý thân cận. dáng người hấn cân xứng, chỉ mặc một bộ quần áo màu trắng đen thoải mái, rồi lại làm cho người ta có một cảm giác đặc biệt như ánh mặt trời.

“Thình thịch thình thịch.”

Triệu Tiểu Chiêu cảm giác trái tim mình khó được kích động lại thình thịch nhẩy kịch liệt.

Thật sự là người con trai này —— Thật đẹp!

Triệu Tiểu Chiêu lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng, cô háng giọng nói: “Không biết anh đẹp trai đây họ gì? Là người nơi nào? Đã gặp qua tiểu nữ khi nào và chia tay lúc nào?”

Người con trai đối diện cười rộ lên.

khóe mắt hơi hơi nheo lại mang ra một đám nếp nhăn trên mặt thật đẹp mắt khi cười, tâm tình hấn khoan khoái dễ chịu mà vang rộng hai tay ôm Triệu Tiểu Chiêu. Hấn xoay người, lấy má trái của mình dán sát vào má phải Triệu Tiểu Chiêu, nhẹ nhàng cọ sát.

“Anh rất nhờ em, Triệu Tiểu Chiêu.”

Giọng nói của hấn rất nhẹ nhàng, như gió xuân quét vào mặt, như sao đêm hề, làm rối loạn lòng người.

Triệu Tiểu Chiêu nhất thời bị mê hoặc, lại quên giấy giũa.

Mùi vị trên người người thiếu niên này thật dễ người.

Ngọt ngào, giống như mùi vị mật đường.

Đường phố xa xa xe tới xe đi, cửa ra vào người ra ra vào vào, tiếng người, tiếng xe, tiếng gió, giống như tất cả đều không còn âm thanh gì rồi, Triệu Tiểu Chiêu nghĩ thầm, đã xong, đã xong, thiếu niên này chính là loại hình mẫu mà cô yêu thích tận sâu trong đáy lòng đây mà!

Thời gian hình như chỉ qua một giây, lại giống như qua một thế kỷ. rốt cuộc Triệu Tiểu Chiêu nhớ tới, bọn họ đây là đang ở cửa lớn a! Khi cô nhớ tới thời điểm phải phản kháng, lại phát hiện hai cánh tay thiếu niên này ôm lấy cô đặc biệt có kỹ xảo mà hạn chế hành động của cô. Cô bất đắc dĩ, chỉ có thể động chân dùng sức mạnh.

Cô nhắm trúng đùi quần của hấn, muốn tặng hấn một kích trí mạng.

Đáng tiếc, thiếu niên giống như nhìn thấu tâm tư của cô, chân trái đưa lên ngăn trở hành động của cô.

“Triệu Tiểu Chiêu, nhiều năm không gặp như vậy, mà em vẫn còn nghịch ngợm!”

Thiếu niên chậm chạp kề sát mặt Triệu Tiểu Chiêu, trong lúc Triệu Tiểu Chiêu bất ngờ không đề phòng một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lướt qua môi cô.

“Ba ~ “

Hơi thở triền miên quấn lấy...

Hai tai Triệu Tiểu Chiêu chậm rãi biến thành màu đỏ.

“Anh!” vũ lực của Triệu Tiểu Chiêu không sánh bằng hắn, chỉ có thể dùng ánh mắt hung hăng trừng hắn.

Nhưng mà thiếu niên cũng không để ý, cười khê với Triệu Tiểu Chiêu, sau đó ôm bờ vai của cô, mang theo Triệu Tiểu Chiêu không tình nguyện đi vào trong quán Hương Hiên.

“Này, anh buông tay ra, bị người khác trông thấy, thật xấu hổ a!”

“Không cần lo lắng, em nhìn xung quanh xem.”

Thiếu niên hơi hơi xoay người, hai tay đặt ở trên vai Triệu Tiểu Chiêu, trực tiếp xoay người Triệu Tiểu Chiêu vòng một cái.

Ồ? Về mặt người xung quanh vẫn bình thường, tất cả vội vàng thì vội vàng, ai làm gì thì lo làm đó, đối với hành vi của bọn họ một chút cũng không quan tâm

Thật sự là kỳ quái.

trong lòng Triệu Tiểu Chiêu nghi hoặc, lại quay đầu nhìn về phía thiếu niên này, về mặt hắn vẫn thông dong bình tĩnh, hiển nhiên đây là đương nhiên.

“Đi thôi! Đồ ăn bọn họ đã dọn lên ăn gần xong, nếu không đi vào, hai ta cũng chỉ có thể húp nước canh quá.” Thiếu niên cầm chặt cổ tay Triệu Tiểu Chiêu, lôi kéo cô đi đến ghế lô.

Vừa mở ghế lô ra

Một luồng hỗn tạp mùi vị nguyên liệu đồ ăn hơi lạnh liền nhào vào trên mặt Triệu Tiểu Chiêu.

“Phùng Tinh Tinh, rốt cuộc cậu có khẩu vị như thế nào hả, gọi nhiều như vậy, mùi vị nồng còn mãnh liệt như vậy.” Triệu Tiểu Chiêu thấy cảnh bên trong phòng, cau mày cau thả hồ.

Phùng Tinh Tinh liếc mắt Triệu Tiểu Chiêu, ánh mắt lướt qua tay kia đang giữ cổ tay Triệu Tiểu Chiêu, nhún nhún vai: “Không nhiều không ít, liền mười món.”

“Menu đâu?” Triệu Tiểu Chiêu chọn lấy vị trí bên cạnh Phùng Tinh Tinh ngồi xuống, rất quen hỏi.

Phùng Tinh Tinh tiện tay cầm qua một quyển menu liền ném cho Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu vừa nhìn menu vừa lặng lẽ cùng Phùng Tinh Tinh nói chuyện: “Người cùng vào với tớ, bây giờ ngồi ở bên cạnh chú Tà, người con trai đang nói chuyện vui vẻ là ai vậy?”

“Phốc ——!”

Phùng Tinh Tinh phun gan heo trong miệng vào trong một chén canh chua cá.

Triệu Tiểu Chiêu không chịu nổi mà đem chén canh chua cá này đổ lên trước mặt Phùng Tinh Tinh: “Ác như vậy, cậu mau ăn hết chén này đi!”

“Cậu không nhận ra hắn?” Phùng Tinh Tinh rất im lặng hỏi.

“Trước kia có quen biết hắn sao? Sao một chút ấn tượng cũng không có vậy.” Triệu Tiểu Chiêu cũng rất im lặng.

Phùng Tinh Tinh dùng giấy khăn lau khóe miệng, trong đầu hiểu rõ, 7 năm không gặp, Ngô Du thay đổi lớn như vậy, nếu không phải kiếp trước cô đã gặp hắn, thì theo độ thay đổi này cho dù cô cảm kính lúp cô cũng không nhận ra được.

“Nhận không ra coi như xong.” Phùng Tinh Tinh tiếp tục ăn ăn ăn.

Triệu Tiểu Chiêu cũng nhét đồ ăn vào miệng mình hỏi: “Hắn tên gì?”

trông mắt Phùng Tinh Tinh dạo qua một vòng, trong đầu muốn trừu cô: “peter.”

Triệu Tiểu Chiêu lặng lẽ niệm mấy lần, có lẽ nhớ không nổi gặp qua người này ở đâu, cô hơi cúi đầu, nhìn qua Ngô Du đang cùng Tạ Trí nói chuyện phiếm, ngơ ngác nghĩ: Giống như có chút quen mặt, gặp qua ở đâu đây?

Bên kia, Tạ Trí Hòa cùng Ngô Du hai người gặp mặt liền ôm một cái, Tạ Trí vỗ vỗ bả vai Ngô Du, rất là vui mừng: “Năm trước dựng gắp con, con cao bằng dựng không sai biệt cho lắm, bây giờ lại so với dựng cao hơn nữa cái đầu, hơn nữa năm không gặp lại dài không ít!”

Ngô Du ôn hòa cười cười: “Đúng là thời điểm đáng người cao không ít, con còn muốn chúc mừng dựng, đã gặp được mùa xuân thứ hai rồi.”

Tạ Trí Hòa nhắc tới chuyện này cũng gio lên nụ cười hạnh phúc: “Cô ấy ở ngành giải trí đập dềnh nhiều năm như vậy, lại xảy ra nhiều chuyện nhe vậy, cũng nên cho cô ấy một mái nhà yên ổn.”

Ngô Du cười cười, gật đầu nói: “Cô ấy đúng là một cô gái tốt.”

Sau đó liền trầm mặc.

Tạ Trí Hòa nhìn Ngô Du đã trầm mặc, cũng hiểu được đề tài này không thích hợp trò chuyện nhiều, dù sao năm đó vợ của hắn cùng mẹ Ngô Du từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình rất sâu, Ngô Du cùng vợ hắn trước đó cũng rất hòa hợp. Hiện tại hắn muốn kết hôn với người phụ nữ khác, đối với Ngô Du mà nói, trong lòng luôn chút ít xa cách.

Tạ Trí Hoan nghĩ tới đây, cũng không nói thêm lời, ngược lại mời Phùng Tinh Tinh cùng Triệu Tiểu Chiêu: “Đến đến đến, ăn nhiều một chút, không đủ lại gọi, đừng khách khí với chú Tạ.”

“Chúng con mới không khách khí.” Hai người đồng thanh nói.

“Ha ha, hai cô gái nhỏ, thật là ăn ý, lần này cần diễn vai đối thủ, còn là tiết mục đồng thời yêu một người đàn ông, có tiêu hóa được không?” Tạ Trí cùng gắp một miếng măng, đặt ở trong miệng nhai nhai, trên mặt đáng tuổi cười hỏi.

Triệu Tiểu Chiêu cùng Phùng Tinh Tinh liếc nhau một cái, nhìn nhau mà cười.

Vai diễn này thật sự là hai người bọn họ diễn theo số lượng yêu cầu, hôm nay hai người bọn họ cũng không phải là quan hệ như vậy.

Tạ Trí Hòa nhìn về mặt hai người, nhíu lông mày: “Hai cô gái nhỏ đây là có vẻ mặt gì đây?”

Triệu Tiểu Chiêu nuốt xuống miệng đầy đồ ăn, đắc ý nói: “Chuyện nhỏ, dễ như trở bàn tay!”

“Con bé này thật tự tin, ngược lại Tinh Tinh chú không lo lắng, tuy rằng cín và con bé cùng tuổi, nhưng cũng diễn qua rất nhiều kịch bản truyền hình điện ảnh rồi, cũng coi như một kinh nghiệm lão luyện, chỉ là Tiểu Chiêu con chưa có trải qua việc yêu đương? tính cách Triệu Mặc ngược lại là rất giống con, vui vẻ như ánh mặt trời, đáng yêu, cũng có một chút khó, người ta là theo đuổi nhân vật nam chính, từ nhỏ đến lớn chú Tạ chỉ thấy người khác theo đuổi con, cho nên con có được không?” Tạ Trí Hòa trừu chọc Triệu Tiểu Chiêu.

“Chưa từng ăn thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao? Chú Tạ chú hãy chờ xem, vai diễn của con khẳng định sẽ tạo thành một dấu ấn đó.” Triệu Tiểu Chiêu cầm chặt móng vuốt trắng nõn của bản thân, bởi vì miệng đầy đồ ăn hàm hồ nói.

Ngồi ở một bên Ngô Du không có lên tiếng nhìn Triệu Tiểu Chiêu giống như con chuột khoét kho thóc ăn đầy đồ ăn tới trông ra quái hằm, cười híp mắt nghe cô nói, hắn vắng mặt 7 năm, bây giờ đã trở về, chỉ cảm thấy cây cái đồ ngây ngô năm nào hôm nay đã biến thành thiếu nữ uyển chuyển, nhìn thế nào cũng không đủ.

Bây giờ nghe Tạ Trí Hòa nói, hắn nở nụ cười.

Kịch bản này vốn là vì tư tâm của hắn cho nên mới làm cho đến diễn Triệu Tiểu Chiêu vai này.

Phải hành động rồi làm gì, hắn chỉ là muốn hưởng thụ sự theo đuổi của Triệu Tiểu Chiêu đối với hắn.

Đều nói, bởi vì trừu chọc mà sinh tình, hắn đi 7 năm, thay đổi thành bộ dáng hôm nay, trong lúc đó có rất nhiều cơ hội có thể ở chung với Triệu Tiểu Chiêu, nhưng mà hắn chỉ là lựa chọn xa xa nhìn cô vài lần, mà không xuất hiện ở trước mắt của cô, vì có thể cố gắng tạo cho Triệu Tiểu Chiêu sự rung động lớn nhất, có thể một lần hành động hạ gục trái tim của cô.

Cơm ăn đến một nửa, Tạ Trí Hòa cùng Phùng Tinh Tinh rất có ăn ý chọn đủ loại lý do vụng trộm rời tiệc.

Triệu Tiểu Chiêu đợi trái đợi phải cũng chờ không đến chú Tạ cùng Phùng Tinh Tinh, trong lòng sinh ra dự cảm không ổn.

Reng, reng.

Phùng Tinh Tinh: Chú Tạ dẫn tớ đi về trước, cậu cùng peter làm quen với nhau thật vui vẻ nhé, vì tác phẩm đầu tay của cậu mà đặt nền móng, 88~ xoát tình cảm đi nhé~~~~

Triệu Tiểu Chiêu dùng sức nhấn tất tin tức.

Phùng Tinh Tinh dễ tính như vậy, thậm chí ngay cả chú Tạ cũng lừa người như vậy!

Nhìn bộ dạng Triệu Tiểu Chiêu thờ phỉ phỉ, tâm Ngô Du ngửa ngáy.

thân thể thiếu nữ tuy rằng còn rất non nớt, thể nhưng là so với cây cải đỏ trước kia, bây giờ lại hấp dẫn Ngô Du, dù sao hormone bài tiết, làm cho thiếu niên Ngô Du rất có xúc động a!

“Tiểu thư xinh đẹp, có muốn cùng đi bên ngoài nhìn cảnh đêm hay không?”

“Muốn xem cảnh đêm, vậy đi đỉnh núi thái bình Hồng Kông, ngồi tàu điện chỗ đó đi lên, vượt qua mới có cảm giác.” Triệu Tiểu Chiêu nhớ tới trước khi bản thân trùng sinh, vừa vận thấy số đặc biệt《runningman》 Hồng Kông, cảnh đêm bên trong Hồng Kông khiến cho cô muốn hướng tới.

“Hồng Kông hả? Triệu Tiểu Chiêu, ngày mai là Chủ nhật rồi.”

Ngô Du mở trừng hai mắt nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu, bầu không khí vì điều này làm cho cả người Triệu Tiểu Chiêu tóc gáy đều cảnh giác mà dựng lên.

“Anh muốn làm gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 28

“Reng, reng, reng.”

Sau khi Phùng Tinh Tinh được Tạ Trí Hòa đưa về nhà, liền đi phòng tắm rửa, lúc này vừa cảm máy sấy định làm khô tóc, thì nghe được điện thoại của mình giống như uống thuốc hưng phấn nào đó không ngừng run.

Cô lấy khăn mặt choàng qua đầu, ngồi xếp bằng ở trên giường mềm, mở tin nhắn.

Vừa mở ra liền thấy tin nhắn của Triệu Tiểu Chiêu.

“Thân, tớ bị bắt cóc rồi, người bắt cóc: Ngô Du, địa điểm bắt cóc: Hồng Kông. Nếu có chuyện tìm tớ, thì thứ hai gọi điện thoại lại, Chủ nhật vui về!”

Phùng Tinh Tinh im lặng quảng điện thoại sang một bên.

Thật ân ái!

Vừa về đến liền đi tuần trăng mật!

Thật sự hâm mộ chết!

Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du ở trên máy bay vượt qua một đêm tuyệt vời, sáng hôm sau đã tới Hồng Kông.

“Chúng ta đi đến chỗ nào?” Triệu Tiểu Chiêu hỏi.

“Đi tìm khách sạn trước, sau đó ngủ một giấc cho khỏe đợi buổi tối nhìn cảnh đêm.” Ngô Du cười híp mắt nói.

Triệu Tiểu Chiêu cảm giác tay mình ngửa ngáy, hận không thể giống như Vệ Giai cũng cho Ngô Du một cái tát: “Đề nghị này ngược lại cũng không tệ. Nhưng mà quan trọng chúng ta đã nói phải có hai phòng.”

“Được!” Ngô Du mua một bản đồ và cuốn sổ tay du lịch, rất sáng khoái nói.

Triệu Tiểu Chiêu nghi ngờ nhìn Ngô Du, người này dễ nói chuyện vậy sao.

Ngô Du tiến lên ôm bả vai Triệu Tiểu Chiêu: “Đi thôi, vợ yêu của anh.”

Ngoài sân bay, ánh nắng sáng sớm mát lạnh, Triệu Tiểu Chiêu hít một hơi thật sâu, tâm tình lập tức sáng tỏ thông suốt.

Như đi du lịch, vậy thì hưởng thụ đi.

“Nhà hàng Hồng Kông rất nổi danh, đi trước nhét đầy bao tử rồi hãy nói.” Ngô Du nhìn sổ tay du lịch, ra sân bay, trực tiếp đi đến Ruộng Cát. (*沙田. Chưa hiểu từ này nghĩa là gì, nên ai biết thì giúp mình với, mình đang tra, khi biết thì sẽ sửa lại, cảm ơn)

Ruộng cát bên này có một cửa hàng vô cùng lớn, ăn, mặc, ở, đi lại cái gì cần có đều có.

Mắt Triệu Tiểu Chiêu nhìn khu chợ náo nhiệt, cảm giác này có chút giống phiên chợ xung quanh trường học, có rất nhiều quầy hàng, trước quầy hàng rất nhiều người vô cùng náo nhiệt.

Ngô Du mua một cái nón lớn màu hồng cho Triệu Tiểu Chiêu che ánh nắng mặt trời, lại chọn lựa kính mát cho cô.

“Đợi lát nữa tới khách sạn, chúng ta nghỉ ngơi một chút, xế chiều đi cảng Victoria nhìn biển.” Ngô Du thấy một nhà hàng, liền lôi kéo tay Triệu Tiểu Chiêu chen lẫn trong đoàn người, tiến vào nhà hàng.

Lúc này thời gian tuy rằng không tính quá muộn, nhưng vì thị dân(

*dân thành thị) Hồng Kông đa số có thói quen ăn điểm tâm sáng, cho nên trong nhà hàng đã ngồi đầy người. Thật vất vả và phát hiện một chỗ trống gần cửa sổ, lúc này Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du mới nghỉ tạm một lát.

Người phục vụ cầm lấy một menu tiếng phổ thông đưa cho anh chọn món, hỏi bọn họ cần gì.

Triệu Tiểu Chiêu mở menu ra, bởi vì lần đầu tiên tới Hồng Kông, cũng không biết rõ lắm món nào ngon, vừa định kêu phục vụ giới thiệu một chút, Ngô Du đã dùng lưu loát nói tiếng Quảng Đông(còn gọi là Việt ngữ) trao đổi với người phục vụ.

Hiển nhiên, Ngô Du lưu loát nói Việt ngữ làm cho người phục vụ thu hồi thái độ vốn hơi xem thường, vẻ mặt anh ta tươi cười nói: “Chờ một chút, lập tức sẽ có.”

“Anh còn có thể nói Việt ngữ?” Triệu Tiểu Chiêu tò mò hỏi.

“Tùy tiện nói một chút.” Ngô Du nhàn nhạt cười, giúp Triệu Tiểu Chiêu dọn trà cụ (*mấy dụng cụ để uống trà) xong, lúc này mới làm cho mình.

Phục vụ bưng lên một bình trà.

Đầu tiên Ngô Du lấy một bình nước trà súc ly trà hai người, bát, chiếc đĩa, duy chỉ không có súc đĩa của hai người, đổ nước trà đã súc vào trong đĩa, sau đó mở nắp ấm trà ra, để ở một bên.

Rất nhanh, thì có phục vụ đổ đầy ấm trà, lại lấy đĩa đi.

Lúc này Ngô Du mới rót nước trà vào trong ly trà của hai người, để cho Triệu Tiểu Chiêu uống thử.

Triệu Tiểu Chiêu uống thử một miếng, lá trà đắng mang theo chút ngọt, mùi vị coi như không tệ.

“Anh hiểu rất rõ văn hóa ở đây.” Triệu Tiểu Chiêu đặt ly trà xuống hỏi.

“Ừ, đi theo chú Tà tới đây vài lần.” Ngô Du buông ly trà xuống, lại rót đầy cho mình và Triệu Tiểu Chiêu.

Khi hai người đang nói chuyện, mấy món ăn đã được dọn lên.

Ngô Du lấy chút bơ dừa thơm ngon cho Triệu Tiểu Chiêu, còn có một ly trà sữa thơm mát. Chính anh thì lấy một phần thịt bò nạm.

Anh lấy ra chén nhỏ, đựng chút thịt bò nạm trong phần của mình, nói với Triệu Tiểu Chiêu: “Em ăn thêm đồ ngọt, để đỡ ngấy.”

Sau khi hai người ăn cơm xong, thì đi dạo ở ruộng cát.

Lúc này thấy ven đường có máy chụp hình lớn, Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu hứng thú, hai người đi vào chụp mấy tấm, quan hệ càng thấy hòa hợp, ngay từ đầu còn cảm giác lạ lẫm lúng túng cũng dần dần biến mất ở trong tiếng cười vui.

“Tiểu Chiêu, Bikini này rất thích hợp với em đó!” Ngô Du đứng ở trước quầy hàng bán áo tắm, gọi lại Triệu Tiểu Chiêu đang xem trang sức, định mua một ít trỏ về tặng người.

Triệu Tiểu Chiêu đang trả tiền, ngẩng đầu nhìn về phía ngón tay Ngô Du chỉ vào bikini.

“Anh xác định, đây là bikini không phải là đồng phục? !” Triệu Tiểu Chiêu nhìn kiểu áo tắm màu lam kia, rất im lặng mà hỏi lại.”Món đó, món đó, còn có món đó nhìn rất đẹp.”

Ngô Du liếc mắt vài bộ áo tắm kia, tưởng tượng Triệu Tiểu Chiêu mặc những bộ áo tắm này, một mảng da trắng như tuyết lộ ở bên ngoài để người khác nhìn thấy, trong lòng tuôn ra cảm giác vô cùng không vui. Anh dùng ngón giữa sờ lên chóp mũi của mình, ánh mắt thâm ý nhìn qua bộ ngực Triệu Tiểu

Chiều nói: “Đổi thành những thứ này thành yếm đi, có lẽ em không chống đỡ được mấy thứ này.”

Một câu đâm vào trong chân đau của Triệu Tiểu Chiều.

Thật đúng là rất kỳ quái, Triệu Tiểu Chiều tính ra cũng có 13 tuổi, nhưng là bạn tốt của cô lại không có tới, thế cho nên hai điểm trước ngực cô ngay cả bánh bao hấp nhỏ cũng không giống.

Cô cũng không trông chờ có thể có bộ ngực bá đạo như Vệ Giai kia, cô chỉ cần cúp A, yêu cầu của cô thật không cao a!

“Ông chủ Ngô, tôi còn trẻ, được không? Chưa trở mã chỉ là trạng thái bây giờ của tôi, chẳng lẽ anh còn khinh bỉ thiếu nữ chưa trở mã hay sao?” Triệu Tiểu Chiều đen mặt rất không vui.

“Anh nhớ đã chờ tới cho em không ít cây đu đủ, sao lại vô dụng nhỉ?” Ngô Du nhìn chăm chăm vào ngực Triệu Tiểu Chiều, trên mặt sáng loáng viết hai chữ “Đáng tiếc”.

“Còn nhìn nữa, em sẽ móc mắt anh làm đạn chơi đó.” Triệu Tiểu Chiều duỗi ra hai móng vuốt, ở trước mắt Ngô Du hung dữ nói.

Lại không nghĩ rằng, Ngô Du một phát bắt được tay Triệu Tiểu Chiều, sau đó cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay của cô.

“Triệu Tiểu Chiều, bây giờ em dám uy hiếp anh sao? Đừng quên, trước kia bộ dáng của anh là gì, cẩn thận anh quen thói, ăn em luôn!” giọng nói Ngô Du trầm thấp, đôi mắt đen tối nhìn Triệu Tiểu Chiều không rõ.

A a a, đây là khúc nhạc đạo phát tác xà tính bệnh? !

Quả nhiên loại xà tính bệnh này là không thể trị tận gốc.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Triệu Tiểu Chiều không náo loạn nữa, cô cứng ngắt rút ngón tay của mình từ trong tay Ngô Du ra, ha ha vài cái, sau đó nó với áo tắm chủ tiệm nói: “Ông chủ, mấy áo tắm này, gói lại hết cho con đi.”

Ông chủ cười đến thật vui vẻ: “Cô bé và cậu bạn trai nhỏ tình cảm không tệ, này là lần đầu tiên đến chơi, định đi bờ biển, nhất định phải đi cảng Victoria, chỗ đó thật nhiều người ngoại quốc đều tại đây.” Bà chủ nói xong còn nháy mắt mấy cái với Ngô Du, ý nói, bờ biển kia còn có thật nhiều mỹ nữ ngoại quốc, ngực thật to nha! Tiểu quý, đỡ cho cậu không cần xem tạp chí mỹ nữ rồi!

Triệu Tiểu Chiều nghe ông chủ lấy lòng, ha ha vài cái, không có lên tiếng.

Ông chủ này chính là mắt mù, tình cảm bọn họ ở đâu mà tốt rồi, rõ ràng chính là lão sói xám và bé thỏ trắng được không? Mối quan hệ săn bắn và bị săn bắn, cảm tình có thể tốt không?

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiều không vui, vẻ mặt buồn bực, đáy mắt lộ ra nụ cười yếu ớt, chỉ hù dọa cô, cô còn tưởng thật! Mấy năm này anh rèn luyện tâm tính của mình cũng có được đột phá nhất định, chút chuyện nhỏ như vậy sao có thể làm cho anh không vui đây?

“Chọc em thôi, đừng nóng giận, mời em ăn đậu đỏ ướp lạnh.” Ngô Du xoay người nín nọt.

Triệu Tiểu Chiều chẳng muốn so đo với anh, gật đầu nói: “Nhớ kỹ lấy đậu đỏ nhiều chút.”

Hai người chọn hai phòng ở khách sạn gần cảng Victoria, sau khi nghỉ ngơi, thì đi đến đến bờ biển.

Ngày mùa hè mặt trời thật sự là mãnh liệt, cũng không có thiếu người tắm nắng.

Triệu Tiểu Chiều mặc áo tắm màu lam, mang theo phao cứu rỗi đi về phía biển.

Tuy rằng kiếp trước cô được Bạch Minh Lam dạy, thành công học bơi lội, nhưng mà chỉ giới hạn nhỏ, đối với biển rộng mênh mông như vậy, thật sự cô không khống chế được.

“Triệu Tiểu Chiều, tới đây, anh dạy cho em bơi lội.” Ngô Du trong biển vui sướng mà bơi một vòng trở về, lại nhìn Triệu Tiểu Chiều ở một bên ôm phao cứu hộ chậm rãi lay động, đột nhiên nghĩ đến một ý nghĩ quang minh chính đại trêu chọc cô.

“So sánh với bơi lội, em cảm thấy cứ nhàn nhả mà bay(*bả trên phao gió thổi tới đâu dạt tới đó -_-) như vậy rất tốt, cho nên, cảm ơn, ông chủ Ngô, mời anh nhường một chút, anh ngăn cản tôi phơi nắng rồi.” Triệu Tiểu Chiều cũng không muốn ôn lại ác mộng trước kia học bơi lội, uống một bụng nước đánh ợ một cái cảm giác cũng không quá tốt đẹp.

“Không muốn đi đáy biển nhìn cá?” Ngô Du ném một mồi nhử ra ngoài.

“Lặn xuống nước sao?” Triệu Tiểu Chiều nghi hoặc hỏi.

“Đứng, dẫn em đi nhìn cá.” Ngô Du mang theo Triệu Tiểu Chiều đi vào một chỗ yên tĩnh trong biển, sau đó giúp Triệu Tiểu Chiều mang tốt lặn kính, “Triệu Tiểu Chiều, hít sâu một hơi, không cần khăn trương, cùng theo tiết tấu của anh, tin tưởng anh.”

Triệu Tiểu Chiêu học theo Ngô Du luyện mấy lần hô hấp.

Ngô Du nhẹ cười khẽ xuống: “Tin tưởng anh, không phải sợ.”

“Tốt, một, hai, ba, phù phù ——!”

Ngô Du để tay đặt ở dưới nách Triệu Tiểu Chiêu, chân của anh rất có lực lượng, nhảy động mấy cái, cũng đã mang theo Triệu Tiểu Chiêu lặn cách mặt biển gần vài mét.

Bởi vì nơi này là biển cạn, cho nên rất nhanh liền tới đáy biển.

Cá con năm màu rực rỡ ở bên người Triệu Tiểu Chiêu bơi qua bơi lại, san hô màu đỏ sinh trưởng thành từng mảnh mảnh trong cát, còn có các loại cá con màu sắc khác nhau ở trong cát, san hô tự do chơi đùa.

Đây thật là một thế giới kỳ dị.

Hô hấp của Triệu Tiểu Chiêu đã đến cực hạn.

Ngô Du luôn chú ý tình huống của Triệu Tiểu Chiêu, hai chân đạp một cái, như một hải ngư trong biển cả mang theo Triệu Tiểu Chiêu nhảy ra mặt biển.

“Hô hô hô “ Triệu Tiểu Chiêu thở từng ngậm từng ngậm, mặc dù có chút vất vả, nhưng thế giới xinh đẹp dướiđáy biển làm cho cô cảm thấy rất kỳ diệu.

“Có muốn xuống một lần nữa hay không?” Vẻ mặt dính đầy giọt nước của Ngô Du lộ ra một hàm răng trắng noãn, hai mắt sáng lóng lánh hỏi.

“Muốn!” tâm tình Triệu Tiểu Chiêu giống như ánh nắng tươi đẹp , giọng nói cũng vui sướng.

“Hít sâu, một, hai, ba.”

Hai người lại một lần nữa lặn xuống đáy biển, lúc này Ngô Du nhảy ra mặt biển trước khi Triệu Tiểu Chiêu đạt tới cực hạn.

“Như vậy có phải tốt hơn một chút hay không?”

“Ừ! Lại tới một lần, được không?”

“Đương nhiên có thể! Có thể phục vụ cho vợ yêu, là sự vinh hạnh của anh!”

“Đi đi đi, em còn không có đáp ứng làm bạn gái của anh đâu, gì mà vợ yêu!”

“Triệu Tiểu Chiêu, em nói không giữ lời.”

“Nhanh lên, xuống biển ——!”

“Đến đây, một, hai, ba, đi!”

Hai người cứ như vậy làm không biết mệt mà chơi cái trò này, thật giống như thiếu niên mười ba tuổi chân chính, ở trong bọt nước óng ánh thoải mái cười to.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 29,.Xác nhận quan hệ

Edit: ๖๖๖

Ở bờ biển dạo chơi hết một ngày, Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu trở về khách sạn tắm rửa thay đồ xong, dọc theo đường, thấy có quán ăn ven đường thì ngồi xuống ăn một ít.

“Con nhộng này ăn rất ngon, đến, em ăn thử một miếng.” Ngô Du dùng chiếc đũa gấp một con nhộng vàng óng ánh đưa tới bên miệng Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu nhìn bộ dạng kinh khủng của con nhộng khó có thể xuống miệng.

“Không cần, em không ăn cái này.” Cuối cùng Triệu Tiểu Chiêu vẫn khó có thể vượt qua cửa ải trong lòng của mình, từ chối nói.

“Không ăn là tổn thất của em đó.” Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu thật sự không dám thử, cũng không miễn cưỡng, “Em lấy đi động lấy ra. Anh đọc số

của anh cho em.”

“Được.” Triệu Tiểu Chiêu gật gật đầu, đưa di động cho anh, “Anh đổi số rồi hả?”

“Chưa, vẫn còn dùng số cũ, nhưng mà anh vừa mua một số mới, chỉ muốn một mình em biết.” Ngô Du rất tự nhiên nói.

Triệu Tiểu Chiêu “A” một tiếng, không nói gì nữa.

Ngô Du cho Triệu Tiểu Chiêu số điện thoại của mình, lại móc ra tấm ảnh dán buổi chiều, lấy ra hai tấm ảnh chụp chung, dán phía sau điện thoại, cảnh cáo Triệu Tiểu Chiêu: “Nếu như để anh biết em gỡ tấm hình này xuống, anh sẽ trừng phạt em đó.

Triệu Tiểu Chiêu cũng không so đo với anh, mắt nhìn phía sau lưng điện thoại, mặc dù cảm thấy ngại một chút, nhưng mà những chuyện nhỏ nhặt này cũng không muốn so đo với Ngô Du, cô tùy ý gật đầu biểu hiện đã đáp ứng.

Hai người ngồi tàu điện ngầm tới chân núi Thái Bình, lại ngồi xe cáp lên đỉnh núi. Đây là lần đầu Triệu Tiểu Chiêu ngồi xe cáp, kiếp trước vốn định chờ trúng tuyển đại học thì đến nhà xưởng gần thôn của cô làm công hai tháng, chờ tháng 9 sẽ cầm số tiền kia đi du lịch Bắc Kinh một chuyến, nghe nói Vạn Lý Trường Thành ở Bắc Kinh có một đoạn đường còn có thể ngồi xe cáp, phong cảnh vô cùng đẹp.

Lúc này trời còn có chút ánh sáng, Triệu Tiểu Chiêu mượn chút ánh sáng này, độ cao theo khoảng cách đường chân trời càng ngày càng xa, cô thường thức đô thị phồn hoa ở Hồng Kông đang từ từ tiến vào màn đêm, một ngọn đèn nhỏ kia sáng lên trong nháy mắt.

“Thật đẹp.” Triệu Tiểu Chiêu một tay nhẹ nhàng vịn vách tường xe cáp, nghiêng đầu khen cảnh đêm Hồng Kông một câu.

Ngô Du cười cười, từ trong túi cầm tay lấy ra một cái áo khoác: “Ngồi tới đây một chút, anh khoác thêm áo cho em, buổi tối trên đỉnh núi gió lớn, cảm thật cảm lạnh.”

Triệu Tiểu Chiêu chuyển người sang bên cạnh Ngô Du một chút, hưởng thụ bạn trai chiều cổ là chuyện đương nhiên, cô thoải mái mỉm cười nhìn Ngô Du.

Ngô Du cúi người xuống, để sát vào Triệu Tiểu Chiêu, một tay cầm một góc áo khoác, một tay hơi đè lại bả vai Triệu Tiểu Chiêu, từ phía sau lưng của cô vòng qua.

Theo Ngô Du sát gần, Triệu Tiểu Chiêu rõ ràng cảm nhận hơi thở Ngô Du.

Hơi thở của anh quét ở vành tai của cô, đầu ngón tay của anh trong lúc lơ đãng lướt qua cổ của cô, trong lòng cô không nhịn được mà nhảy lên, đột nhiên cô cảm thấy, để cho Ngô Du tới gần thật sự không phải là một chuyện khó chịu, thay đổi này, là bắt đầu từ lúc nào?

Từ ngày hôm qua lần đầu tiên nhìn thấy anh, dường như cô có cảm giác, cảm thấy người này để cô có cảm giác an tâm. Cho đến xác định anh là Ngô Du, cô đối xử tự nhiên với anh thì đã thay đổi, cô cam tâm tình nguyện nghe anh nói, cam tâm tình nguyện cãi nhau, ra vẻ thông minh với anh, cam tâm tình nguyện nhìn anh trả tiền mua này mua kia cho cô.

Ngô Du cẩn thận khoác áo trên vai Triệu Tiểu Chiêu, nhẹ nói: “Đừng ngăn người, chúng ta đã tới rồi.”

“A.” Triệu Tiểu Chiêu hoàn hồn.

“Hành khách chú ý, đoàn tàu phải đi qua dốc đứng, mời ngồi ở trên ghế ngồi không nên tùy ý đi lại.” giọng nói của lái xe tốt bụng nhắc nhở hành khách quanh quẩn ở bên trong xe cáp.

Lúc xe cáp sắp đến đỉnh núi Thái Bình, phải đi qua một đoạn đường dốc, độ nghiêng khoảng 27 độ, Triệu Tiểu Chiêu và đoàn khách trong xe hiển nhiên có người lần đầu ngồi xe cáp, có chút nhất gan phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Triệu Tiểu Chiêu nắm chặt lan can, mặc dù có chút kích thích, nhưng còn không có đạt tới tình trạng làm cho cô biến sắc, Ngô Du đối mặt với bộ dáng bình tĩnh của Triệu Tiểu Chiêu, có chút thất vọng.

“Triệu Tiểu Chiêu, em thật sự chỉ có 13 tuổi sao? Trước kia khi còn bé đã lão luyện như vậy, có đôi khi anh thật hoài nghi em là yêu quái đầu thai đó?” Ngô Du duỗi ra một ngón tay ôm lấy cánh tay đang vịn lan can của Triệu Tiểu Chiêu, nhẹ nhàng đùa bỡn.

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu nhảy dựng, lại quay đầu nhìn Ngô Du, nhìn nét mặt nhẹ nhõm tùy ý của anh, có lẽ chỉ là lời nói đùa, lúc này mới nói giỡn mà: “Cũng chỉ có yêu quái đầu thai là em mới có thể chịu được tính tình quái dị của anh, nếu đổi lại người khác sớm bị anh dọa chạy, đâu còn có thể dạy dỗ được anh.”

Ngô Du nghe xong cũng cười: “Không phải người khác không thể dạy dỗ anh, mà là anh tình nguyện bị em dạy dỗ.”

Trong lúc hai người nói giỡn, xe cáp đã lên tới đỉnh núi Thái Bình.

Lúc này màn đêm đã đến gần, trên đỉnh núi Thái Bình có không ít du khách đang thưởng thức cảnh đêm xinh đẹp gọn sóng.

Triệu Tiểu Chiêu đi nhanh vài bước, đi vào chỗ rào chắn, liếc nhìn lại, vẫn có thể thấy cảng Victoria, trên biển màu đen có mở đèn nên ông chậm chậm chạy ca-nô, còn có nhà cao tầng, như hàng dài đèn đường, Triệu Tiểu Chiêu đứng ở đỉnh núi, trong lòng thật đúng là sinh ra vài phần hăng hái “Nhất lâm

chúng tiểu son”.

“Triệu Tiểu Chiêu, tới đây một chút.” Ngô Du cũng không quá cảm thấy hứng thú với cảnh đêm, anh đứng dựa vào mặt tường treo khóa nhìn chăm chăm người yêu đang vui vẻ.

Triệu Tiểu Chiêu đi qua Ngô Du nhìn những tình nhân khác treo khóa, hình thù kỳ lạ, đủ mọi màu sắc đều có, trước đó Ngô Du chưa từng có nhiệt tình với mấy cái khóa này.

“Chúng ta cũng đi mua một cái.” Hai mắt Ngô Du sáng lóng lánh, “Triệu Tiểu Chiêu, anh phải khóa tâm của em lại mới được.”

Triệu Tiểu Chiêu liếc Ngô Du nói: “Ngô Du, anh thật ngây thơ, điều này cũng tin.”

Ngô Du kéo Triệu Tiểu Chiêu đang khinh bỉ anh đi vào quầy bán hàng khóa mua một khóa mật mã, khắc 8 chữ “Bạc đầu giai lão, yêu nhau đến cùng” ở trên ổ khóa sau đó lấy số sinh nhật hai người thiết lập mật mã, lúc này mới hài lòng dẫn Triệu Tiểu Chiêu đi nhà hàng A Cam Hà ăn bữa tối.

Nhà hàng A Cam Hà được xếp đặt thiết kế rất đặc sắc, bên trong lấy màu đỏ tôm làm chủ phối, ghế màu cà phê, màu xanh biếc làm màu phụ, người bắt đầu khởi động, rất có nhân khí.

“Chú Tạ giới thiệu chỗ này, nói có chút đặc sắc, mùi vị đồ ăn cũng không tệ.” Ngô Du đã sớm đặt xong vị trí, chọn phải một góc nhìn vô cùng tốt, ngồi có thể nhìn được cảnh đêm gọn sóng Hồng Kông.

Mặc dù không phải là ghế lô, nhưng so sánh vị trí một chút, lại có cây cảnh che chắn cũng vô cùng bí mật.

Triệu Tiểu Chiêu vô cùng hài lòng với chỗ ngồi này, lấy menu, kêu phở mai tiên tôm, pizza, bơ nấm tôm mì Ý, kem, còn có nước trái cây ướp lạnh.

Ngô Du cũng tùy ý gọi thêm một phần rau quả salad, canh hoa quả tươi, sau đó trả menu cho phục vụ.

Kêu món ăn xong, Triệu Tiểu Chiêu muốn đi toilet, nói một tiếng với Ngô Du, đi tới khu vực WC.

Đi toilet xong, đang đứng trước bồn rửa tay, nghe hai người dáng vẻ chỉ là học sinh cấp 3 đang nói chuyện.

“Người nam sinh ngồi một mình bên kia nhìn thật đẹp.” Nữ sinh có đầu tóc quả tóc, khuôn mặt xinh đẹp chút, mang kính gọng màu hồng, thoát nhìn rất nhã nhặn.

“Cậu nói người ngồi ở căn phòng đó hả, quả thực nhìn không tệ, so với nam sinh trường học chúng ta thoát nhìn cũng có khí chất, tớ thấy anh ấy luôn nhìn ngoài cửa sổ, có chút lạnh, bộ dạng lại có chút u buồn, làm sao bây giờ, lòng tớ nhảy thật mạnh.” Nữ sinh tóc dài, mái cắt ngang trán, mắt to, trên môi giống như thoa có chút son môi, nhìn rất có màu sắc.

“Chúng ta qua đó, nói chuyện với anh ấy đi.” Nữ sinh đầu quả táo đề nghị.

“Được, chúng ta cùng đi, tăng thêm lòng dũng cảm.” Nữ sinh tóc dài xiết chặt cánh tay đầu quả táo.

Hai người nói xong liền đi ra phòng rửa mặt.

Triệu Tiểu Chiêu nghe hai người nói chuyện, trong lòng cười một tiếng, trong lòng một giọng nói cố gắng lên tặng cho hai người, có thể dũng cảm theo đuổi yêu thích của bản thân, thật lợi hại! Chúc hai bạn thành công!

Chờ Triệu Tiểu Chiêu trở lại, rồi thấy có hai người, đúng là hai nữ sinh cô gặp vừa rồi, thanh tú động lòng người đứng trước bàn của họ, nói chuyện với Ngô Du.

Triệu Tiểu Chiêu lại đi gần vài bước, thì nghe rõ cuộc nói chuyện của họ.

“Anh đi một người sao?” Nữ sinh đầu quả táo, khẽ cúi đầu, một tay che miệng của mình, hai gò má ửng hồng, thẹn thùng hỏi, Triệu Tiểu Chiêu từ vị trí của cô, nhìn động tác và vẻ mặt của cô ta, trong lòng còn có chút chua.

Ngô Du cũng không để ý đến họ, đầu hơi nâng lên, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hai nữ sinh nhìn Ngô Du không nói chuyện, cho là anh chấp nhận, liền nói tiếp: “Tụi em có thể ngồi bên này sao? Bên ngoài quá nhiều người nên tụi em tìm không thấy chỗ.”

Hai nữ sinh đi kèm đáng yêu nói chuyện, dù có người ngồi, cũng sẽ mềm lòng, chính là không đáp ứng cũng sẽ nói chuyện đỡ đánh mấy câu, nhưng mà hiển nhiên Ngô Du cũng không phải người bình thường, khỏe mỗi anh cười, nhưng ánh mắt đảo qua hai người rất lạnh lùng, anh nhân nhậ nói: “Bên này có người ngồi.”

May mắn hiện tại tính khí của Ngô Du tốt lên rất nhiều, nếu lúc trước, sẽ trực tiếp nói lời ác độc, đâu có thể dễ nói chuyện như vậy.

Nhưng mà chính giọng điệu của Ngô Du như vậy, đã làm cho hai nữ sinh có chút không chịu được, hai mắt các cô có chút phẫn hồng, nhu nhược nhìn chăm chăm vào Ngô Du.

Nhưng Ngô Du vẫn không nhúc nhích.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn thái độ của Ngô Du, trong lòng vô cùng thoải mái.

Cô cất bước đi đến trước mặt hai nữ sinh, ôm cổ Ngô Du, mặt mỉm cười nói: “Hai chị đáng yêu, thật xin lỗi, người này là bạn trai của tôi, mà vị trí đối diện anh ấy là của tôi, cho nên, thật xin lỗi, mời hai người rời đi.”

Hai nữ sinh rút cuộc gắng gượng không được, bùm mặt, chạy ra.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn hai nữ sinh rời đi, sờ sờ mũi, ha ha hai tiếng, cảm giác mình còn rất ngây thơ, vừa định buông cánh tay ôm Ngô Du ra, lại bị Ngô Du ôm ngược lại.

Triệu Tiểu Chiêu rơi vào trong ngực Ngô Du, thấy đôi mắt sáng trong của Ngô Du tràn đầy kinh hi.

“Triệu Tiểu Chiêu, em cũng ghen, có phải hay không?” Ngô Du ôm lấy Triệu Tiểu Chiêu, khoe miệng cười ngọt ngào quả thực có thể ngấy chết người, “Triệu Tiểu Chiêu, em thừa nhận, anh là bạn trai của em, có phải hay không?”

“Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu của anh.” Ngô Du cúi đầu xuống, ghé vào bên tai Triệu Tiểu Chiêu, một lần lại một lần tràn ngập vui sướng mà hô tên Triệu Tiểu Chiêu.

Mặc dù hôm nay ở chung, hai người vẫn luôn rất thân mật, nhưng Triệu Tiểu Chiêu chưa bao giờ nhận là bạn gái của anh, cho nên bây giờ anh nghe cô chủ động thừa nhận, trong lòng dường như có vạn đóa pháo hoa ngay ngắn nở rộ, vô cùng sáng lạn.

Triệu Tiểu Chiêu nghe được trong lòng mềm nhũn, cô nhắm lại mắt, sau đó hai tay bưng mặt Ngô Du, hôn lên đôi mắt của anh, nói: “Ngô Du, từ nay về sau, anh chính là người dành riêng cho em.”

Ngô Du hơi nhắm mắt, hôn lên trán Triệu Tiểu Chiêu, cười: “Hai bên đóng dấu hoàn tất, hợp đồng có hiệu lực.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 30, về nhà

Edit: ๖๓D๓๓

Sau khi chấm dứt hành trình ở Hồng Kông, Ngô Du đưa Triệu Tiểu Chiêu về nhà trọ.

“Cạch.” Theo ngọn đèn mở ra, thiết bị lắp đặt trong phòng hiện ra ở trước mắt Ngô Du.

Phòng ở rất sạch sẽ, lấy màu lam tươi mát làm chủ, còn phong cách thì theo kiểu địa trung hải, lúc nhìn vào khiến lòng người vui vẻ.

Triệu Tiểu Chiêu đặt hành lý ở cửa trước, bóp cánh tay bủn rủn của mình, mệt mỏi ngã lưng xuống ghế sa lon.

Du lịch thật sự là một chuyện cực khổ, quan trọng nhất là ngày chủ nhật đó, gần giống như luôn cảm đồ cho Vệ Giai, Phạm Tinh Tinh, Phùng Tinh Tinh, Lý Nghiên, quả của bốn nữ sinh này đã đẩy hai rương hành lý, may mắn có Ngô Du, người toàn năng ở đây, bằng không thì cô phải chịu tội rồi.

Ngô Du mang dép lê con thỏ màu hồng nhạt của Triệu Tiểu Chiêu, ở trong căn hộ của Triệu Tiểu Chiêu lác lư qua lại.

Nhà trọ này tổng cộng 120 mét vuông, 3 phòng 2 sảnh, bởi vì lắp đặt thiết bị rất tinh xảo, thoát nhìn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái còn đặc biệt ám áp lịch sự tao nhã. Những năm này, Triệu Vinh Quốc cũng rất cố gắng, bây giờ quy mô trà Điền đã nâng cao, công ty cũng lên chính quy, lãi hàng năm cũng nằm trong mức trăm vạn vẫn có.

Suy tính đến vấn đề đi học của Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Vinh Quốc cùng Tạ Trí cùng thương lượng thiết lập tổng bộ ở Thượng Hải, lại xây xong một nhà xưởng chế luyện lá trà. Năm trước để cho Triệu Tiểu Chiêu tiện đến trường, đã mua phòng ở ngay khu học, gần đây mới sửa sang xong, liền chuyển vào ở, bởi vì gần đây vợ chồng Triệu Vinh Quốc đang thay đổi cách sản xuất cho công ty, cho nên Triệu Vinh Quốc La Kiến Anh đều bẻ bộn nhiều việc, nhiều khi nghỉ ngơi ngay tại ký túc xá của công nhân xưởng trà.

Ngô Du đi vào phòng bếp, đáng giá phòng bếp nhỏ nhỏ, lại dùng ngón tay lau một cái, quét dọn ngược lại là rất sạch sẽ. Anh lại mở ra tủ lạnh, ách, sạch sẽ vẫn rất sạch sẽ, cũng không có mùi vị khác thường, cũng nói cho anh biết, vì ngoại trừ mì tôm cùng mấy bịch trà thì không có thứ gì khác!

Anh biết rõ tài nấu nướng của Triệu Tiểu Chiêu không tốt, nhưng cũng không có thể mỗi ngày đều ăn mì tôm chứ!

Mặt anh đen lại, đi đến bên cạnh Triệu Tiểu Chiêu, ôm lấy cô, liền đánh vài cái xuống mông cô.

“Triệu Tiểu Chiêu, em được lắm, lấy mì tôm thay cơm à? ! Mau đứng lên, đi chợ với anh để mua ít thức ăn.” Ngô Du cầm lỗ tai Triệu Tiểu Chiêu nói.

Có điều Triệu Tiểu Chiêu đi du lịch quá mệt mỏi, lại hai ngày không được ngủ ngon, bây giờ trở về đến nhà mình, mơ màng đã sắp chìm vào giấc ngủ, mà ngay cả Ngô Du đánh mông của cô, cô cũng không có phản ứng.

Ngô Du nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Triệu Tiểu Chiêu, cũng không đành lòng gọi cô dậy, liền ôm cô đi vào phòng ngủ, bản thân thì lấy chìa khóa trong túi xách Triệu Tiểu Chiêu ra ngoài mua sắm.

Triệu Tiểu Chiêu ngủ một giấc tự nhiên tỉnh, mở to mắt như chuông đồng, thì ngửi được một mùi hương thơm ngát. Triệu Tiểu Chiêu xoa xoa bụng, đói bụng.

Cô mở cửa đi ra ngoài, liền thấy Ngô Du trong phòng bếp mang tạp dề, động tác lưu loát mà cắt miếng cá. Còn có hai cái nồi đang sôi ục ục, mùi thơm chính là từ hai cái nồi này bay ra.

Triệu Tiểu Chiêu đi đến trước bàn ăn, kéo ra cái ghế ngồi lên, tự rót cho mình một ly nước, thắm giọng nói, sau đó liền nhìn động tác nấu ăn thành thạo của Ngô Du.

Ngô Du lấy dưa chua đã ướp nguyên liệu sẵn, lại bỏ thêm nguyên liệu mà mình tự điều chế để ướp cá, xong rồi rắc vào trong nồi, nhẹ nhàng khuấy, nhìn xem miếng cá biến sắc, liền nhắc nồi xuống, cuối cùng bỏ lên vài cọng ngò rí, vừng trắng, lúc này mới bung lên bàn ăn.

“Đi rửa mặt, anh nấu không ít đồ ăn.” Ngô Du buông canh chua cá, lại quay người đi vào phòng bếp, mang một tô khoai tây hầm thịt.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn dáng vẻ bận rộn của Ngô Du, trong lòng ngọt như mật.

Lúc trước cô cảm thấy sau này phải tìm một người giống như Triệu Vinh Quốc, một người đàn ông biết nấu ăn làm chồng, bây giờ còn thật sự để cô gặp được người này. Ông trời thật không tệ với cô, đặc biệt là dạ dày, thật là có phúc nha.

Triệu Tiểu Chiêu đi rửa mặt rửa tay, đợi cô đến trước bàn ăn một lần nữa, hương thơm kia nhẹ nhàng tản ra bốn phía làm cho nước miếng của cô cũng muốn chảy ra luôn rồi.

“Anh cực khổ rồi, em đi xới cơm.” Triệu Tiểu Chiêu ấn Ngô Du lên trên ghế ngồi, bản thân thì chạy vào phòng bếp. “Ngô Du, anh muốn ăn chén lớn hay chén nhỏ.”

Ngô Du bị Triệu Tiểu Chiêu đè xuống ghế, nhìn Triệu Tiểu Chiêu một tay cầm chén, một tay cầm giá xới cơm, trong lòng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Kiếp trước, trên bàn ăn luôn vắng ngắt, cho dù anh xuống bếp nấu cơm, mọi người cũng là khách khí lấy lễ đối đãi, có khi nào Triệu Tiểu Chiêu có nụ cười sáng lạn như vậy, hỏi anh ăn chén lớn hay chén nhỏ?

“Chén lớn.” Ngô Du cười trả lời, sau đó chỉ nghe dduwojcgiongj nói trong trẻo của Triệu Tiểu Chiêu: “Được!”

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu cầm lấy hai chén cơm, một chén để ở trước mặt của anh, còn sẵn socola lấy dưa sạch cho anh, một chén để ở trước mặt mình, lại gấp không ít đồ ăn bỏ vào trong chén anh, lúc này mới bắt đầu ngọt ngào mà ăn cơm.

Anh rõ ràng cảm giác được quan hệ của mình và Triệu Tiểu Chiêu tốt hơn ngày hôm nay, đó là ngày đêm khác nhau, chỉ hy vọng từ nay về sau vẫn như vậy mới tốt.

Bởi vì Ngô Du làm được đồ ăn rất ngon, Triệu Tiểu Chiêu ăn vô cùng tận hứng, vì nể tình bữa tối của Ngô lão đại, Triệu Tiểu Chiêu chủ động nhận nhiệm vụ rửa chén.

Chờ dọn xong, Ngô Du đề nghị đi bên ngoài đi dạo một vòng để xuống cơn.

Nhưng Triệu Tiểu Chiêu nghĩ thầm, nhà trọ cách trường học không xa, nếu gặp được bạn học đang chơi bóng rổ thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, tuy rằng bọn họ là hộ mới tới, nhưng mà cũng có mấy người trí nhớ đặc biệt tốt, nhận ra cô thì sao? Nói cho cùng cô chỉ là người chưa thành niên mới học sơ tam, chính là học đại học nói yêu thương còn phải bị ba mẹ giảng đạo, chớ nói chi bản thân còn là một người chưa thành niên.

Triệu Tiểu Chiêu lắc đầu, vẫn nên ở trong phòng xem TV thì hơn.

Ngô Du cũng dựa vào Triệu Tiểu Chiêu, cùng xem TV với cô, nhìn thời gian đã trễ, mới lưu luyến không rời mà đi về.

Triệu Tiểu Chiêu trở lại phòng, nhìn sách một lát, cũng ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, cũng lâu ngày không gặp lại là thứ hai, Triệu Tiểu Chiêu cầm ít quà tặng cho bạn học cùng lớp, mà quà của Vệ Giai, thì để tối cô ấy đến nhà cô lấy.

Rất nhanh, chương trình học của một ngày cũng chấm dứt, Triệu Tiểu Chiêu liền cùng Vệ Giai đi về nhà trọ, ngày hôm qua cô đã nói cho Phạm Tinh Tinh, Phùng Tinh Tinh, Lý Nghiên đến nhà cô lấy chiến lợi phẩm từ Hồng Kông, cô và Vệ Giai vừa đi đến trước cửa, cũng đã thấy Phạm Tinh Tinh và Phùng Tinh Tinh hai người dựa vào vách tường một người cầm lấy một quyển sách giáo khoa như cục gạch nhứu mảy nghiên cứu, một người thì cầm lấy một quyển kịch nghiêm túc nhìn.

Phạm Tinh Tinh là người lớn tuổi nhất trong mấy người, năm nay đã học đại nhất. Cô đang học đại học khoa phụ sản ở Phục Sáng, chuyên ngành này rất bận rộn, nhưng mà thời gian sắp xếp được, cô ấy có thể tìm kiếm một ít thời gian trống để làm chút chuyện mình muốn.

Phùng Tinh Tinh thì đã sớm trúng tuyển trường cấp 3, cho nên so với mấy bạn học sơ tam thì nhẹ nhõm rất nhiều, ai cũng có năng khiếu của người đó.

Vệ Giai và Triệu Tiểu Chiêu ở thành phố học trung học, mà Lý Nghiên thì học trung học sơ đẳng ở nước ngoài. Mặc dù tuổi mấy người khác nhau, ngay cả trường học cũng khác nhau, nhưng vì có quan hệ với Triệu Tiểu Chiêu, mấy người cùng đi, quan hệ cũng vô cùng thân mật.

Triệu Tiểu Chiêu dẫn mấy người vào nhà, lấy dưa hấu ướp lạnh được Ngô Du nhét vào trong tủ lạnh, cắt thành mấy miếng lấy ra chiêu đãi mọi người.

Vệ Giai cầm lấy một miếng, không khách khí cắn một cái, nói: “Tiểu Chiêu, dưa hấu nhà cậu là món ngon nhất mà tớ ăn đó, năm đó mẹ của tớ không cho tớ ăn, cậu không biết đâu, buổi tối tớ nằm mơ còn ảo não đó!”

Phùng Tinh Tinh và Phạm Tinh Tinh cầm một miếng, thoải mái ngồi trên sofa chiếm một phần riêng của mình, rất có phong cách ngự tỷ mà gác hai chân trên bàn trà của Triệu Tiểu Chiêu, vừa thoải mái được hưởng thụ điều hoa trong phòng khách, vừa cắn dưa hấu ngọt ngào nhiều nước.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn thấy chỉ có thể lác đác, hai người chị này từ trước đến nay vẫn không câu nệ tiểu tiết, cô đã thành thói quen.

“Mấy chị, ăn xong dưa hấu, cứ lấy đồ của mình, nếu không phải đồ của mình thì đừng cầm nhé, tớ cũng không chịu trách nhiệm.” Triệu Tiểu Chiêu vừa dứt lời, ba người lập tức lấy tốc độ ánh sáng chạy đi, cùng cướp đoạt đồ trong rương.

“Đây là của tớ, Vệ Giai, buông ma trao của cậu ra. . .”

“Đại minh tinh, đồ trang điểm của cậu nhiều như vậy, không thiếu một bộ này đi, xin nhờ, để lại cho tớ một chút.”

“Bác sĩ, tương lai cậu chỉ khám bệnh cho bệnh nhân, làm bác sĩ mặc áo khoác trắng, mấy bộ quần áo tươi đẹp này không hợp với cậu đi, cho nên cậu đừng đoạt a. . .”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn ba người bạn khuê mật ở bên ngoài là nữ thần, ở nhà thì là nữ thần kinh, cười cười, bản thân mờ ti vi, cắn một miếng dưa hấu, thư giãn tất cả mệt mỏi trong ngày học hôm nay. ,

“Reng-----reng —— “

Chuông cửa vang lên, Triệu Tiểu Chiêu nghĩ thầm, có lẽ là Lý Nghiên ở xa nhất đã đến, cô đứng dậy mở cửa, không nghĩ là Ngô Du đang mặc đồ ở nhà, trên tay còn cầm bịch rau xanh.

“Sao anh lại tới đây?” Triệu Tiểu Chiêu có chút ngoài ý muốn.

Ngô Du nâng tay, cười nói: “Nấu cơm tối cho em.”

Trong phòng ba người điên nghe được giọng nói của con trai, giống như con chuột ngửi được mùi kẹo, một ỏ mà chen lẫn tới cửa nói: “Ồi!!!, ai đến vậy?”

Triệu Tiểu Chiêu bị mọi người chen lấn hỏi tới tấp, dù da mặt có dày như trát tường thì cũng đỏ lên: “Một người bạn mà thôi, vào thôi!”

“Một người bạn? Là bạn nam à? Có lẽ là bạn trai?” Vệ Giai rất bất quáị mà ồ ồ ào.

Không chờ Triệu Tiểu Chiêu nói chuyện, Ngô Du đã mở miệng trước: “Tự giới thiệu một chút, tớ họ Ngô, tên một chữ Du, là bạn trai của cô bé xinh đẹp này.”

“A ~” mọi người lộ ra ánh mắt ngoài ý muốn, một tin tức kinh người nha!

Ngô Du trong ánh mắt khó tin của mỗi người, bình tĩnh giờ nguyên liệu nấu ăn trong tay lên: “Vừa vặn, hôm nay tớ mua rất nhiều nguyên liệu, chỉ có một mình Tiểu Chiêu nhà tớ cũng ăn không hết.” Đang nói chuyện, Ngô Du tự nhiên thay giày bước vào, quen thuộc mà đi vào phòng bếp.

Một đám người nhìn động tác quen thuộc tự nhiên của Ngô Du, lại nghe giọng nói của anh như chủ nhà, ánh mắt nhìn Triệu Tiểu Chiêu như cười như không, mọi người kéo Triệu Tiểu Chiêu vào phòng cô, ép hỏi: “Khai mau, vụng trộm kết giao bạn trai, dĩ nhiên không nói cho chị em biết, lá gan lớn ha.”

Một đám người gây ngửa Triệu Tiểu Chiêu, làm cho Triệu Tiểu Chiêu cười đến không còn khí lực: “Tốt rồi, tốt rồi, tớ biết sai rồi, tớ nói rõ đầu đuôi cho mấy cậu nghe, sẽ thành thật mà!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 31: Sao vậy?

Edit: Duy

Triệu Tiểu Chiêu bị buộc bắt buộc dĩ chi có thể nói tóm tắt chuyện của Ngô Du với đám bạn nhỏ, mọi người nghe Triệu Tiểu Chiêu nói, bọn họ ở năm nhất tiểu học thì đỉnh ước, không khỏi xôn xao (ngoại trừ Phùng Tinh Tinh), có quá sớm hay không, bọn họ khi đó còn cảm thấy hứng thú với phim hoạt hình đây.

Nghe nói trong 7 năm nay, mặc dù Ngô Du đang ở Mỹ, nhưng mỗi ngày gọi điện thoại, quà luôn gửi bưu kiện, trách không được Triệu Tiểu Chiêu lớn lên như con lai vậy, mỗi ngày ăn đồ vật người nước ngoài, vẫn không thể lớn sao.

“Nói như vậy, Ngô Du khi còn bé chúng ta cũng đã gặp, khi đó, khi đó anh ta như thế nào nhỉ, tớ không nhớ gì cả, nhưng bây giờ nhìn, thật phong nhã đấy.” Vệ Giai sờ cằm cẩn thận nhớ lại, nhưng rất hiển nhiên người tên Ngô Du này cũng không có bao nhiêu ấn tượng ở trong đầu Vệ Giai, cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Phạm Tinh Tinh như có điều suy nghĩ: “Người đó không phải là người lúc trước tạt nghiêm mực vào người tớ sao?”

Triệu Tiểu Chiêu gật đầu: “Đúng, chính là người xuýt nữa bóp chết cậu.”

Phạm Tinh Tinh nhớ lại một màn khi còn bé, trong nháy mắt sau lưng kính hải tuôn ra một tầng mồ hôi lạnh, cô đi tới trước mặt Triệu Tiểu Chiêu, một tay chỉ vào đầu,, thật cẩn thận hỏi: “Tớ cảm thấy được nơi đây của anh ta có chút vấn đề, tiểu Chiêu, cậu có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không?”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn bộ dáng Phạm Tinh Tinh còn sợ hãi, nhìn thoáng qua Phùng Tinh Tinh, hai người bèn nhìn nhau cười.

Có một số việc, cũng không thể để cho càng nhiều người biết, đây là sự ăn ý của Triệu Tiểu Chiêu và Phùng Tinh Tinh.

“Hiện tại chuyện xưa cũng nghe xong, mọi người cùng nhau rửa tay đi ăn đại tiệc nào.” Triệu Tiểu Chiêu lôi kéo mấy người, đi ra phòng ngủ, tới bàn cơm trong phòng khách.

Bàn ăn có thể ngồi xuống 10 người, phía trên còn để thủy tinh xoay tròn, Triệu Tiểu Chiêu để mọi người ngồi trước, bản thân thì đi phòng bếp cầm chén đĩa.

Lúc này Lý Nghiên cũng đã đến, mọi người cùng nhau ngồi, thì ngồi ở đó nói nhỏ: “Mấy cậu nhìn, bộ dạng hai người bọn họ ở phòng bếp vội vàng, thật có chút giống đáng về vợ chồng già, đặc biệt hài hòa.”

Phùng Tinh Tinh nghe Vệ Giai lên tiếng, trong lòng dựng thẳng một ngón tay cái cho cô: “Thân, cậu nói đúng rồi.”

Lý Nghiên ôn nhu cười: “Rốt cuộc tiểu Chiêu của chúng ta có người đau. Có đôi khi, tớ cảm thấy tiểu Chiêu chính là một nữ siêu nhân, lúc đó khi chỉ có 7 tuổi đi, cùng với ba mẹ tách ra, ăn nhờ ở đậu cũng mỗi ngày cười đến thật vui vẻ. Nhiều năm như vậy, cậu ấy và ba mẹ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, thời gian lớn lên đều là tự chăm sóc cho bản thân, mùa đông áo bông bị ngâm nước, khi đó cậu ấy còn muốn một lần nữa, cậu ấy đều một người đối phó.”

“Tự mình nghĩ mua chút đồ ăn, còn là mình xuất tiền túi mua, nhớ kỹ chúng ta học cấp 2, ba mẹ tiểu Chiêu bởi vì vừa mới làm ăn, thua lỗ không ít tiền, khi đó áp lực như thế nào nghĩ là biết. Chẳng qua bây giờ cuối cùng là tốt rồi, ba mẹ cậu ấy mua phòng ở, đã có nhà, còn có bạn trai thương cậu ấy, cuối cùng cũng đẩy ra mây mù gặp mặt trời.”

Mọi người trầm mặc một hồi, nghe Lý Nghiên nói như vậy, mới phát hiện, Triệu Tiểu Chiêu lớn lên thật đúng là rất không dễ dàng. Phạm Tinh Tinh đặc biệt đồng tình, bởi vì chính cô cũng vượt qua như vậy, nhưng mà cô tốt hơn Triệu Tiểu Chiêu, dù sao Phạm Văn Thanh rất tốt với cô, cũng không cần cô quan tâm tiền và việc nhà.

“Sao bầu không khí lại nặng nề như vậy? Tới nhà của tớ ăn cơm mất hứng hả?” Triệu Tiểu Chiêu bụng bát đĩa sạch sẽ đi ra, nhìn thấy bộ dạng mọi người đều khó chịu không lên tiếng, rất nghi hoặc.

“Khụ khụ, không có việc gì, này, Giai Giai, cậu mở điều hòa thấp chút, nóng chết chị.” Phạm Tinh Tinh dùng chân vụng trộm đá Vệ Giai một cái, lại nhảy mất với mấy người khác, phản ứng cực nhanh mà chuyển hướng chủ đề.

“À!” Vệ Giai vội vàng đứng dậy, tùy ý bấm xuống điều hòa tẩm để che dấu tâm tình có chút lúng túng của bản thân.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn vẻ mặt của mọi người, nghĩ đến cũng không phải chuyện lớn gì, cũng không để ý tới đám con gái thần kinh này nữa, dọn xong bát đĩa cho mọi người, giúp Ngô Du bung đồ ăn ra.

“Oa, nhìn không ra Ngô Du vẫn còn có tay nghề này, mùi vị kia cũng cảm giác đặc biệt ngon.” Vệ Giai hít một hơi thật sâu, lồng ngực phập phồng, để

mấy người kia nhìn thấy thật chói mắt.

“Ngô Du mau tới đây, giúp chúng ta giới thiệu một chút về mấy món ăn này.” Triệu Tiểu Chiêu gọi đầu bếp chuyện dụng - Ngô lão đại đến.

Ngô Du rửa sạch tay, sau khi đi ra chậm rãi nói với mọi người: “Suy nghĩ đến mọi người khẩu vị, hôm nay không có làm lạt, chỉ lấy gang chiết món ăn là chính. Chè gạo nếp ngó sen, cá giấm Tây Hồ, thịt kho củ cải khô, đầu sư tử hấp, sườn xào chua ngọt, canh cải ngọt nấu đậu phụ, tôm bóc vỏ xào lá trà Long Tỉnh, đậu phụ nhồi rau củ, canh cải nấu tôm, quan trọng là thịt Đông Pha (thịt kho tàu này), là một món ăn nổi tiếng Hàng Châu, vì sao gọi là thịt Đông Pha (thịt kho tàu), tất cả mọi người biết, tôi cũng không giải thích. Cô gái không thích ăn thịt béo, nhưng mấy món này tôi đã chế biến lại, cho nên không có nhiều mỡ, hơn nữa ngon mềm, mọi người có thể thử xem, đảm bảo mọi người sẽ thích.”

Nghe Ngô Du nói được dễ nghe như vậy, mấy người đều vội vàng cử động, ngay cả Lý Nghiên bình thường lấy thức ăn chay làm chủ cũng không nhịn được gấp một miếng bỏ vào trong miệng.

Lý Nghiên nhai xuống, thịt mỡ vào miệng không ngấy, thịt nạc mềm, mang theo mùi thơm thịt mỡ, lại có hương vị đậm đà, quả nhiên vô cùng mỹ vị.

Mọi người nếm thử, hai mắt đều tỏa sáng, nhao nhao cho Ngô Du điểm khen, mùi vị kia cũng có thể so với đầu bếp năm sao. Dường như đã xác nhận tay nghề của Ngô lão đại, mọi người còn chờ gì, đều là người một nhà, không cần khách khí, vì vậy rất nhanh cả bàn đồ ăn đều bị mọi người càn quét sạch.

Một bữa cơm, khách và chủ đều vui mừng, mà mấy người Phùng Tinh Tinh ăn cơm no nhìn lại bàn ăn bữa bọn, rất khôn khéo mà kéo nhau cầm lấy chiến lợi phẩm Triệu Tiểu Chiêu mua từ Hồng Kông, còn lại hai người Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du, chỉ có thể chậm rãi quét dọn.

Sau khi Ngô Du giúp Triệu Tiểu Chiêu thu dọn sạch sẽ, bởi vì có việc nên đi trước, Triệu Tiểu Chiêu tắm rửa xong, vừa nằm ở trên giường, cầm lấy sách, thì nhận được tin nhắn cảm ơn của đám tiểu yêu tinh.

Triệu Tiểu Chiêu trả lời từng tinh, thấy tin nhắn Phùng Tinh Tinh, cô cười một tiếng.

Phùng Tinh Tinh: Hâm mộ ghen ghét hận, tớ chưa bao giờ biết rõ Ngô Du thậm chí có tay nghề tốt như vậy, Triệu Tiểu Chiêu kiếp trước mắt cậu bị mù rồi, dễ dàng buông tha cho người đàn ông chất lượng như vậy! A a a! Phát điên ing~...

Triệu Tiểu Chiêu: Tớ cũng muốn biết vì sao, ông trời ơi, người đến đánh tôi tinh đi.

Phùng Tinh Tinh: Bóp~Bóp~Bóp đời này quý trọng cho tốt đi, ngủ ngon.

Triệu Tiểu Chiêu cũng nhấn một tin một ngủ ngon, ánh mắt nhìn chăm chăm vào sách, đầu óc thì nghĩ tới chuyện kiếp trước của cô.

Dựa theo tính cách của cô, sao cô nghĩ mãi cũng không thông, sao cô có thể ôm đứa nhỏ không phải con của Ngô Du đến buộc anh hốt vỏ óc được nhỉ, mình là người không biết xấu hổ như vậy sao?

Có thể có hiểu lầm gì hay không đây?

Triệu Tiểu Chiêu vắt hết óc, vẫn không thể giải thích, chỉ có thể buông tha không nhắc tới.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, rất nhanh đã đến ngày nghỉ quốc khánh.

Công ty Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan cũng nghỉ, bọn họ thừa dịp kỳ nghỉ vài ngày này, về với ông bà thăm họ, Triệu Tiểu Chiêu thì ở studio chụp 《Sao vậy?》 thời còn học sinh.

Bởi vì 《Sao vậy?》 đã khởi động máy một thời gian, cho nên Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du đến studio thì phát hiện người đến người đi, rất náo nhiệt. Bởi vì chỉ cần chụp chuyện xưa thời còn học sinh, diễn viên đã trưởng thành không cần tham dự, cho nên studio cũng không có nhìn thấy anh Oa và chị An. Dù sao đã phối hợp với Triệu Tiểu Chiêu một thời gian, nhân viên tổ kịch tập trung tinh thần chụp Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du đang đùa giỡn với đám diễn viên thiếu niên này, dứt khoát để lại hai người lớn.

Triệu Tiểu Chiêu thất vọng rồi, cô rất thích Oa thiếu, nhớ lúc còn chưa tròn sinh cô đã thích nghe ca khúc của anh, nhìn anh đóng phim truyền hình, vẫn vô song toàn là để hình dung con người của anh.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tổ kịch《Sao vậy?》lúc đầu làm việc trong Phong Hoa, hiện giờ giải trí Phong Hoa hợp lại thành, làm cho rất nhiều người trong vòng đều cùng Ngô Du, Triệu Tiểu Chiêu hiểu rõ, lần này đạo diễn tổ kịch là có danh hiệu “Thần Thủ ngôn tình màn ảnh nhỏ” danh hiệu chỉ ánh sáng lãnh đạo, phong cách Đan Đạo rất nhấn mìn, coi trọng biểu đạt tình cảm, hình ảnh lại vô cùng duy mỹ, cho nên rất được phái nữ hoan nghênh, ti lệ thu xem vẫn không tệ, cơ bản đều phát đoạn ngắn trong phim.

Lần đầu tiên Đan Đạo hợp tác với Phong Hoa, bởi vì hạng mục trước kia của Phong Hoa chủ yếu là chụp quảng cáo, lúc này cũng là lần đầu tiên chuyển hình chụp sang phim truyền hình, Tạ Trí Hòa cũng cẩn thận suy tính, mới lựa chọn Đan Đạo.

“Tốt rồi, tốt rồi, mọi người chuẩn bị nhanh lên một chút, sẽ bắt đầu quay, thời gian khẩn trương, nắm chặt thời gian.” Đan Đạo cuốn kịch bản thành loa, đặt ở bên miệng lớn tiếng hô.

Rosa vội vàng mang theo Triệu Tiểu Chiêu đi trang điểm.

“Tiểu công chúa của tôi đây là lần đầu tiên đóng phim, khản trương không?” Rosa coi như là nhìn Triệu hiểu lớn lên, từ nhỏ đã là tiểu la ly uống bò sữa, khi trưởng thành là cô gái duyên dáng yêu kiều, cũng có thể đóng phim tình yêu rồi, cô vô cùng vui mừng và thỏn thức.

“Không khản trương, rất kích động.” Triệu Tiểu Chiêu nhìn Rosa vẽ lông mi cho mình, khẽ cười.

“Vây diễn thật tốt, phải để danh tiếng Phong Hoa của chúng ta càng lớn.” Rosa khích lệ Triệu Tiểu Chiêu.

“Tuần mệnh!” Triệu Tiểu Chiêu nhìn vào trong gương nắm chặt tay của mình.

Rốt cuộc, dưới sự thúc giục của Đan Đạo, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong.

Màn diễn đầu tiên là hai người.

“Bắt đầu!” Theo tiếng nói Đan Đạo hạ xuống, Triệu Tiểu Chiêu chậm rãi xuất hiện ở trong màn ảnh.

Trên đường lớn bóng cây Trường đại học sư phạm Hoa Nam, trên cổ Triệu Tiểu Chiêu treo một máy ảnh, mặc áo phông rộng ngắn tay, quần màu trắng, đang chụp lại cảnh đẹp ven đường. Ánh mắt của cô sáng trong, khóe miệng mỉm cười, cánh tay cầm máy ảnh có vẻ vô cùng nhỏ và trắng nõn, vẻ mặt tự nhiên, quả thật giống như người trong tranh bước ra.

Đột nhiên, trong màn ảnh của cô xuất hiện một thiếu niên đang yên tĩnh ngồi dưới bóng cây bàn chăm chú đọc sách, cô cảm thấy hình ảnh thật đẹp, không nhìn được giờ máy ảnh lên, “Rắc Rắc” một tiếng đã chụp được hình ảnh này.

Ngô Du đang đọc sách ngẩng đầu lên, thoáng mang theo chút mê mang, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, hơi nhăn lông mày lại, quả thực diễn xuất khuôn mặt vốn có!

“Cut!” Đan Đạo hô ngừng, “Rất tốt, thật sự quá tốt, diễn xuất hoàn toàn là cảm giác tôi muốn có, Triệu Tiểu Chiêu hồn nhiên tự nhiên, Ngô Du lạnh lùng kiêu ngạo mang theo chút cô đơn lạnh lẽo, cách ăn mặc của hai người cũng rất gần nhau, một tự nhiên trong sáng mang theo chút ngây ngô, một nhẹ nhàng khoan khoái có vẻ sạch sẽ. Tốt, rất tốt! Nhanh lên, chuẩn bị ngọn đèn lửa mạch cao lên, đừng cho cảm giác này biến mất, cảnh thứ hai lập tức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 32

Edit: Du

Theo quốc khánh sắp chấm dứt, phần diễn của Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du cũng sẽ phải chấm dứt, hôm nay ngày cuối cùng của quốc khánh, còn có 3 cảnh chưa diễn xong.

Mấy ngày liên tiếp, hành động của Triệu Tiểu Chiêu mọi người rõ như ban ngày, mọi người bí mật gọi cô là “Triệu sanh”, thật sự hình tượng của cô hay động tác, hoàn toàn chính là đáng về nhân vật nữ chính trong sách ở trong lòng mọi người, vẫn có mấy người vụng trộm so sánh Triệu Tiểu Chiêu và An Hiên, mọi người nói gần nói xa, đều lộ ra một ý tứ, chính là An Hiên diễn có tốt hơn Triệu Tiểu Chiêu không.

An Hiên diễn đến quá nhiều nhu nhược đáng thương, không còn tính cách tinh quái nghịch ngợm, lại mất đi khí chất rộng rãi trên người Triệu Sanh. Ngược lại Triệu Tiểu Chiêu tuổi còn nhỏ là nữ diễn viên mới ra nghề, bên trong tính nghịch lộ ra một khí chất rộng rãi cứng cỏi, bên trong linh động không mất trầm tĩnh, muốn nói khuyết điểm của Triệu Tiểu Chiêu, cũng chỉ có thể là khuôn mặt thực sự quá non nớt, trong lúc diễn đại học khuôn mặt không có thể đủ khí chất, dù sao học sinh không ngay thơ một chút ngược lại càng làm cho người tiếp nhận, nhưng diễn một người trưởng thành 20 mấy tuổi, khuôn mặt này lại không chống đỡ được.

Mọi người so sánh Triệu Tiểu Chiêu và An Hiên, luôn luôn như vậy mấy người có ý chí một truyền mười, mười truyền một trăm, truyền đến trong tai An Hiên. An Hiên là nữ nghệ nhân Đài Loan, dưới đáy lòng vốn có thái độ khinh miệt với Đại Lục, mặc dù ở studio thể hiện rất bình dị gần gũi, nhưng trong lòng lại rất kiêu ngạo, có lẽ không có để ý người.

Chợt nghe nói mình diễn không tốt bằng một đứa 14 tuổi, đương nhiên trong lòng rất khinh thường. Vì vậy hôm nay, cô dẫn theo người đại diện Tiểu Trần, còn có một thùng kem, đến quan sát.

Mới vừa đi tới studio, thì thấy Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du bởi vì hoàn thành một màn đối thủ đùa giỡn hoàn mỹ được đạo diễn Đan Đạo trắng trợn khen ngợi. Trong lòng An Hiên rất khó chịu, bởi vì gần nhất cô diễn 《Tiên Kiếm》, mọi người xem cô diễn vai Lâm Nguyệt này có thành tựu, cũng vô cùng yêu thích, cho nên cô cũng đi từ từ phát triển, đi vào đi ra này, cũng được người tôn kính xưng hô một tiếng “An tỷ”, nhưng mà Đan Đạo cự tuyệt không

nói tới cô, một lần qua một cái, đâu có kích động khen ngợi cô như vậy.

Trong lòng cô không thoải mái, đi tới xem đạo diễn quay phim vừa định quay một màn, đi lên bắt đầu đàm chọc Triệu Tiểu Chiêu.

“Hôn môi rất thành thực , thoát nhìn rất có kinh nghiệm, cô bé rất có tiền đồ, sau này có thể thử nghiệm những màn diễn như vậy, em diễn tốt như vậy, rất có tiền đồ.” An Hiên vừa ra trận, chỉ lai giả bất thiện(không có ý tốt), lời nói quái gở này, người ngoài nghe khen thưởng, nhưng chỉ cần không ngốc, ai cũng có thể nghe ra bất mãn trong lời nói.

Nhân viên Phong Hoa đều nhủ mày, biểu lộ thật không tốt, có mấy người dứt khoát trừng mắt lên.

Nhân viên mới vào làm cảm thấy hai đầu cũng không thể đắc tội, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau, rất lúng túng.

Đan Đạo rống cuống hống lên, sau đó cuộn kịch bản lại, chỉ vào An Hiên mắng: “Làm làm một nữ diễn viên xuất đạo nhiều năm, bản thân diễn không tốt cũng không biết học tập, chút nhân lực cũng không có. Vừa rồi cảnh hôn kia, rõ ràng là hai người học sinh non nớt mới nếm thử tư vị yêu say đắm, ngây ngô lại cẩn thận đụng vào, ở đâu nhìn ra thuần thực, ở đâu nhìn ra có kinh nghiệm? Không hiểu không cần nói lung tung, nửa đường thay đổi hướng đi là không hiểu biết gì!”

Nửa đường thay đổi hướng đi !

Người không biết chuyện còn tưởng rằng Đan Đạo nói An Hiên không phải xuất thân từ lớp diễn chính quy, mà số ít người lại biết rõ An Hiên này bên ngoài hoa lệ nhưng bên trong dơ bẩn thiêu sa chân vào những chuyện kia, nghe Đan Đạo không nề mặt nể mũi cô như vậy, trong lòng rất hả giận.

An Hiên nghe ông nặng, rõ ràng vạch trần ác độc, cô tức giận tới mức phát run, cũng bởi vì tổng đạo diễn, cô chỉ có thể nuốt xuống khẩu khí này, sau đó thái độ tốt chịu nhận lỗi: “Khí trời nóng, tôi lại vừa tới, không thấy rõ, đạo diễn nói đúng, tôi vừa nói sai rồi, tôi thu hồi lời nói vừa rồi của tôi.”

Triệu Tiểu Chiêu bị An Hiên nói như vậy, bởi vì chính mình làm tốt, chẳng những một chút cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy rất khôi hài, vì vậy cô mượn lời Đan Đạo nói, khiêm tốn nói một câu: “Cảm ơn chị An chỉ giáo.”

Vốn đây là một câu yếu thế, nhưng vì thời cơ khác nhau, ngược lại có ý trào phúng ở bên trong. An Hiên nghe vào tai trong, tâm càng khó chịu giống như ruột quặn rồi chung một chỗ.

Toàn bộ tình cảnh, Ngô Du đều an tĩnh đứng ở một bên, nhàn nhạt nhìn thế cục từ vừa mới bắt đầu đảo hướng về một phía An Hiên, sau đó bởi vì lời nói của Đan Đạo thế cục đột nhiên chuyển biến, hơn nữa Triệu Tiểu Chiêu rõ rệt yếu thế kì thực châm chọc nói, chính là đè chết một cột rom rã cuối cùng của An Hiên, An Hiên này một phương bại hoàn toàn.

Anh sờ lên mũi, đây chính là sân nhà của Triệu Tiểu Chiêu, căn bản không cần anh xuất hiện!

Trong lúc mọi người không hiểu cuộc Triệu Tiểu Chiêu thắng lợi, An Hiên đã bình tĩnh lại, cô ta trở về hình tượng “Tỷ tỷ tốt”, phân phát kem cho mọi người, mời mọi người nghỉ ngơi một chút, săn sóc quạt cho mấy nhân viên mồ hôi đầm đìa, giảm bớt nóng.

Phùng Tinh Tinh cắn một cây lem, đập vào cây quạt một chút, một bên oán trách thời tiết tháng 10 vẫn nóng như vậy, một bên lại âm thầm mắng An Hiên biết gây vò, xương cốt thật yếu, nhìn đàn ông chỉ biết uốn éo bước lên.

Lần này cô cũng đến diễn, mặc dù đang trong thời thành niên diễn đến đáng giận đáng ghét rất nhiều, nhưng may mắn, ở thời kỳ thiếu niên, lại cũng không làm cho người chán ghét, ngược lại một người nhân vật làm cho người đồng tình.

Riêng cô vẫn thật thích, bởi vì ở bên trong nguyên tác, nhân vật này của cô rất đại khí, chưa bao giờ chính thức cản trở giữa nam chủ nữ chủ, chỉ bởi vì cơ duyên xảo hợp, đã thành ngòi nổ hiểu lầm giữa hai người, kỳ thật cô cũng rất oan uổng, chỉ là muốn đi công bằng cạnh tranh với nữ chủ, cuối cùng để cho nữ chủ hiểu lầm chia tay với nam chủ.

Auzzz, đây cũng không phải là nữ phụ, chỉ có thể thán một câu: Tác giả muốn hành hạ nam nữ chủ, nữ phụ cũng chỉ có thể ngâm bò hòn(*), ai kêu cô là nữ phụ đây?

(*)đau mà không dám kêu, âm thầm chịu đựng

Sau khi mọi người nghỉ ngơi, tiếp tục cố gắng, cuối cùng đều quay cảnh diễn hoàn tất, chỉ còn lại biên tập cắt nối là xong.

Đan Đạo bước lên ôm bả vai Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du, cười híp mắt nói: “Hai đứa không tệ, hai người diễn cảm giác siêu cấp tốt, chỗ tôi vừa vặn có một kịch bản, nói chuyện xưa một người nữ sinh theo đuổi một nam sinh, tiêu đề là 《mối tình đầu》, là câu chuyện ngôn tình thanh xuân vườn trường, tôi cảm thấy hai người phù hợp, thế nào, chờ một lát tôi đưa kịch bản cho hai người, nhìn một chút, nếu phù hợp, chúng ta lập tức ký kết, vẫn là giải trí Phong Hoa đến chế tác.”

“Được! Nếu chú không gấp, chờ đến nghỉ đông lại quay.” Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy hứng thú.

“Bộ này kể về chuyện xưa mùa hè, nếu như muốn quay thời điểm nghỉ đông, vậy đi sân trường Thailand quay đi.” Đan Đạo suy nghĩ một lát, đánh nhịp quyết định, “Được, nếu như hai người quyết định muốn quay, chúng ta sẽ đi Thailand quay mùa hè, trong một tuần trả lời cho tôi.”

“Được, chờ chúng tôi quyết định rồi, chúng tôi nhắn lại với chú, hợp tác với chú rất vui.” Ngô Du vurun tay, dùng sức nắm tay Đan Đạo.

Đan Đạo đưa tay dùng sức vỗ vài cái ở phía sau lưng Ngô Du: “Nhóc con! Hợp tác vui về!”

Buổi tối ăn tiệc mừng bộ phim quay xong, An Hiên phát tính khí chưa có tới, ngược lại Oa Thiều ý từ Malaysia chạy tới, để cho Triệu Tiểu Chiêu kích động, đương nhiên có Ngô Du ở đó, trong lòng cô kích động, biểu hiện vẫn rất bình tĩnh.

Bởi vì không có An Hiên gây chuyện, mọi người ở chung vui vẻ, kết thúc tiệc tối, Oa Thiều và mấy người diễn viên thiếu niên tạm biệt, đợi thời điểm tuyên truyền bộ phim truyền hình này gặp lại, thì ngồi trên xe bảo mẫu mỗi người đi một ngả, đương nhiên Triệu Tiểu Chiêu được Ngô Du bảo vệ đưa về nhà, mấy người Phùng Tinh Tinh thì Đan Đạo đưa về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: chương 33.

Edit: Du

An Hiên từ studio đi ra, ngồi ở trên xe bảo mẫu, tâm tình vô cùng buồn bực. Muốn nói có tiếng tăm, Triệu Tiểu Chiêu cũng chỉ có chút danh tiếng trong trường học, dù sao quảng cáo trên TV chỉ là một tiểu minh tinh, người biết cũng không nhiều. Muốn nói kinh nghiệm, An Hiên xuất đạo trong nhóm nhạc nữ Đài Loan, đã từng có mấy cuốn album bán chạy nhất, sau này nhóm nhạc giải tán, 3 người tự phát triển cho riêng mình, An Hiên đóng phim truyền hình, lại đóng bộ phim 《Tiên Kiếm》 mới trở nên nổi tiếng trong đại lục. Mà chút kinh nghiệm nhỏ nhoi đó của Triệu Tiểu Chiêu, không đáng nhắc tới. Cô thật sự không nghĩ ra, Đan Đạo luôn không có ý tốt trách cứ cô, nhưng lại bảo vệ Triệu Tiểu Chiêu như vậy, rốt cuộc có muốn hợp tác để cô ta diễn hay không.

“Tiểu Trần, gần đây có kịch bản nào để cho tôi diễn hay không?” An Hiên dựa vào lưng ghế dựa, cởi giày trên hai chân toát ra một mùi hôi khó chịu.

Tiểu Trần vội vàng nín thở, cố gắng làm cho vẻ mặt không chút thay đổi.

“Chị An, bởi vì chị phải chụp 《dùng cái gì》, cho nên gần đây trừ bỏ hoạt động chụp hình và đại diện phát ngôn cho một vài quảng cáo, thì không có gì nữa. . .”

Nhưng biến hóa rất nhỏ trên vẻ mặt cô, vẫn chọc giận An Hiên, cô ta giơ tay hung hăng tát “Bốp” một tiếng vào mặt Tiểu Trần: “Cô không súc miệng à? Miệng thối như vậy!”

Kính mắt của Tiểu Trần cũng bị An Hiên tát rớt ở một góc trên xe, cô cúi đầu, nhịn xuống khó chịu trong lòng, nói: “Chị An, buổi sáng tôi có đánh răng.”

An Hiên là người của công ty giải trí Long Đăng, Tiểu Trần được phân đến làm trợ lý cho An Hiên cũng được một tuần, lúc đầu nghe trợ lý từ chức kia mờ mịt nhắc nhở, có lúc phải cẩn thận An Hiên, cô lại vẫn nghĩ việc không đáng lo, dù sao trước mặt hay sau lưng khuôn mặt của An Hiên vẫn tươi cười vui vẻ, dù ngẫu nhiên nói vài câu không xuôi tai, cũng giống như đang nói đùa, không nghĩ tới hôm nay cô đã thấy được một mặt khác của chị ta.

“Sao, không phải miệng của cô thối, chẳng lẽ do chân của tôi hả! Cô muốn thử hay sao?” An Hiên đưa chân của mình đến bên miệng Tiểu Trần.

Điều kiện trong nhà Tiểu Trần không được tốt, còn có người em trai đang học đại học, cuối năm anh hai còn phải kết hôn thành gia, trong nhà cần một số tiền lớn, cũng không phải lúc cô có thể tùy hứng nói không làm thì không làm, cô chịu đựng mùi tanh tươi bên miệng, cắn răng nói: “Không phải chị An, là miệng em. . . Thối!”

“Ừ, đợi lát nữa đến công ty, cô đi bung một chậu nước đến, bỏ thêm tinh dầu hoa hồng nhiều một chút, dùng rửa miệng, nếu để cho tôi biết cô lăm miệng một câu, thì cô cút ngay!” An Hiên uy hiếp.

“Dạ.” Tiểu Trần chỉ có thể ần nhần đáp ứng.

Sau khi Quốc Khánh chấm dứt, gần đây trong trường học không biết như thế nào, có một số bàn luận không tốt lên truyền lại.

“Cậu có biết không, lớp trưởng ban 3, Triệu Tiểu Chiêu đó kỳ thật đã không còn “cái kia” rồi?” Bên trong căn tin, một bàn ăn bốn người, đang tụ tập một chỗ để thấp âm thanh nói chuyện.

“Cái nào?” Bạn học nữ số 2 hỏi hỏi.

“Thì cái đó. . . Chỗ của nữ đó.” Bạn học nữ số 1 đề thấp giọng nói, vô cùng xấu hổ nói từ đó ra.

“Không có khả năng, Triệu Tiểu Chiêu không phải vẫn không có bạn trai sao?” Bạn học nữ số 2 không dám tin hỏi.

“Tôi cũng nghe nói vậy? Cậu ta vẫn không có bạn trai, kỳ thật là được một thương nhân giàu có bao dưỡng, hình như là ông chủ để cho cậu ta chụp

quảng cáo.” Bạn học nữ số 3 cũng ghé đầu sang thần bí nói.

“Nhưng cậu ấy vẫn nhỏ như vậy, tôi thấy thân hình của cậu ấy còn chưa trở mã hết, ông chủ kia hẳn sẽ không có khẩu vị nặng như vậy đâu.” Bạn học nữ số 2 có chút thích Triệu Tiểu Chiêu, không tin đây là sự thật.

“Thì cũng có người như vậy đó, , cậu không thấy tin tức sao? Còn có đàn ông thích mấy bé gái nhỏ, có lẽ người bao dưỡng Triệu Tiểu Chiêu có sở thích như vậy? Hơn nữa tôi còn có một chứng cứ, bọn họ nói xừ nữ hai đùi khi đi sẽ khép lại, nhưng lần trước tôi nhìn Triệu Tiểu Chiêu từ phía xa, giữa hai chân cậu ta rõ ràng có một đường khe nhỏ, hiển nhiên cậu ta đã không còn cái kia.” Bạn học nữ số 1 còn nói.

“Đây là lý luận gì, vậy theo cậu nói như vậy, tôi cũng không còn cái kia sao, hai đùi của tôi cũng không khép, đó không phải liên quan tới cái kia còn hay không, mà vì mỗi người có khung xương khác nhau.” Yên lặng nghe 3 người lên tiếng bạn học nữ số 4 phản bác.

“Cậu thì biết cái gì, dù sao tôi thấy Triệu Tiểu Chiêu như vậy, cũng không phải người đứng đắn gì, luôn quyến rũ nam sinh, trang như Thánh nữ, nhưng bên trong thì ai biết được?” Bạn học số 1 tiếp tục nói.

“Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta nhanh ăn cơm đi.” Bạn học số 4 lý trí nhất ngăn lại mọi người còn muốn tiếp tục lên tiếng.

Nhưng bàn luận như vậy không chỉ ở một chỗ, trong toilet nữ, lớp thể dục, rừng cây nhỏ, đám người tụ tập một chỗ thảo luận về tin đồn liên quan đến Triệu Tiểu Chiêu.

Đại sảnh lễ động viên lớp học ban Sơ Tam, lần này Triệu Tiểu Chiêu làm đại diện diễn thuyết, được xếp ngồi ở hàng thứ nhất.

Rốt cuộc Hiệu trưởng kết thúc bài phát biểu dài dằng dặc của mình, Triệu Tiểu Chiêu đang sửa sang quần áo trên người, nghe hiệu trưởng lên tiếng mời hội trường Triệu lên bục diễn thuyết, thì đứng dậy cúi chào nhìn về phía mọi người, trong tay cô đang cầm bản thảo, ung dung đứng dậy, chậm rãi đi về phía bậc thang.

Đúng lúc này, một nam sinh đang ở gần bậc thang, đột nhiên đứng lên, trong tay cầm trứng vịt ung ném về phía cô, hơn nữa còn lớn tiếng kêu: Ghê tởm, cô có cái tư cách làm người phát biểu cho lớp chúng tôi? Cút! Lăn ra khỏi trường Nhất Trung của chúng tôi, chúng tôi không thể bởi vì một mình cô mà bị học sinh trường khác tùy ý nhục mạ, cô quả thật là sỉ nhục của trường chúng tôi!”

Mặc dù Triệu Tiểu Chiêu phản ứng nhanh nhẹn, nhưng cũng không tránh khỏi bị ném trứng.

“A.” Tất cả học sinh trong phòng họp kêu lên.

Mà Triệu Tiểu Chiêu đang đứng trước bậc thang, đồng phục sạch sẽ của cô đã biến thành màu đen, có mùi trứng thối, nhưng cô không có dừng lại, vẫn vững bước đi lên bục.

“Hèn hạ không biết xấu hổ, vậy mà còn dám tiếp tục đi lên, cô đi xuống cho tôi, lăn ra khỏi Nhất Trung của chúng tôi!” Nam sinh ném trứng vào người Triệu Tiểu Chiêu, nhìn Triệu Tiểu Chiêu vẫn còn đi về phía trước, vẻ mặt vô cùng kích động, mắt thấy muốn lên bục đẩy ngã Triệu Tiểu Chiêu, may mắn bị giáo viên đứng gần ngăn lại.

Triệu Tiểu Chiêu đứng ở trên bục giảng, ánh sáng ngọn đèn chiếu trên người cô, vẻ mặt cô vẫn tự nhiên, không có nửa điểm băn khoăn bất an. Cô nhàn nhạt nhìn lướt qua nam sinh mắng mình, nói: “Cậu đang nói chuyện với tôi sao? Thật xin lỗi, tôi nghĩ cậu đã lầm, tôi nghĩ tôi hẳn không phải người ghê tởm hèn hạ trong miệng cậu. Nếu không phải nói tôi, tôi cần gì phải đứng lại!”

Mắt thấy nam sinh nghe xong Triệu Tiểu Chiêu nói, còn muốn nói gì nữa, giáo viên ngăn cản cậu ta lại, vội vàng bịt miệng nam sinh này, muốn kéo cậu ta đi xuống.

“Ư.. ư!” Nam sinh ra sức vùng vẫy.

“A!” Tay của người thầy giáo bị cậu ta cắn, thầy giáo bất ngờ không đề phòng bị đau, buông nam sinh ra.

Nam sinh này đạt được tự do, nhanh chóng chạy lên bục giảng, đưa tay muốn đẩy ngã Triệu Tiểu Chiêu xuống bục giảng.

“Đi chết đi, hèn hạ!”

“Cẩn thận!”

Một màn mạo hiểm này để cho tất cả học sinh dưới đài đều thất thanh kêu to.

Nhưng hiển nhiên cậu ta đã đánh giá thấp giá trị vũ lực của Triệu Tiểu Chiêu, cô không trốn không né, ngược lại kéo tay nam sinh này, vạt một cái quăng cậu ta ngã trên mặt đất.

“A!” Lưng của cậu ta chạm đất, đau đớn để cho cậu ta một trận hoảng hốt, cậu ta trợn mắt nhìn đến đèn huỳnh quang chiếu vào người Triệu Tiểu Chiêu nên không thấy rõ vẻ mặt của cô, chỉ nghe được tiếng cười trào phúng tươi cười rõ ràng của cô, sợ hãi nói, “Cô, cô muốn làm gì?”

“Hả, sao lại hỏi tôi, đáng lẽ người nên hỏi cậu muốn thế nào là tôi mới đúng?” Triệu Tiểu Chiêu nhàn nhạt hỏi lại, “Vừa rồi cậu có ý muốn giết người, tất cả học sinh ở đây đều có thể làm chứng, tôi đã báo cảnh sát, đợi lát nữa cậu đi theo cảnh sát để nói cậu muốn thế nào đi!”

“Cô không sợ chuyện xấu xa của cô bị lộ ra sao, nếu vậy tôi cũng không giữ thể diện cho cô làm gì.” Nam sinh bị lời của Triệu Tiểu Chiêu kích thích, hô to, “Người này không xứng làm hội trưởng Nhất Trung, bởi vì phẩm hạnh của cô ta không tốt, tôi tận mắt thấy đêm khuya cô ta đi vào khách sạn với đàn ông, mà còn thừa dịp cha mẹ cô ta không ở nhà, dẫn đàn ông khác về nhà, người con gái có phẩm hạnh như vậy, có thể làm gương cho chúng ta sao? Để cho chúng ta học cái gì, học dẫn trai về nhà như cô ta sao!”

Nam sinh này rõ ràng thô tục, còn chưa lớn đã nói những lời ô uế khiếm nhã như vậy, để cho mấy giáo viên và học sinh ở đây đều thay đổi sắc mặt.

“Cậu là học sinh ban nào, còn không ngậm miệng, nhanh đi xuống, nếu không đi xuống, tôi sẽ xử phạt cậu!” Hiệu trưởng đen mặt, đối mặt với người nam sinh làm ảnh hưởng đến danh dự người khác kể cả trường học, ông trực tiếp giơ lên thẻ đồ cảnh cáo.

“Thầy đây là có tâm tư bao che, hoa mắt ù tai không rõ, rốt cuộc ai mới đáng bị phạt mà cũng không biết, tôi cho rằng trường chúng ta nên đuổi học loại học sinh hư hỏng như vậy, đây là công hiến cho trường học, nhưng thầy không xử phạt cô ta, mà đi xử phạt tôi? Tôi biết rồi, có phải thầy và cô ta cũng lén phét, cho nên. . . Ha ha, Nhất Trung, đệ nhất trung học, thật sự là nơi dơ bẩn không chịu nổi! Dĩ nhiên là một nơi lợi dụng tiền bạc quyền lợi, nơi giao dịch tình dục!”

Nam sinh càng nói càng thái quá, để cho tất cả học sinh đều kinh ngạc.

“Mau kéo cậu ta xuống, còn thất thần làm gì?” Hiệu trưởng kêu lên gõ tỉnh mọi người.

Điện thoại mobile phone 005 đã không còn là một đồ vật xa xỉ, trường học Nhất Trung là trường số một số hai của Thượng Hải, bên trong không thiếu người giàu có lại có quyền thế, Phú Nhị Đại, Quan Nhị Đại, hiện tại bọn họ đã chỉ sợ thiên hạ không loạn, vụng trộm cầm lấy điện thoại quay lại chuyện đang xảy ra.

“Cậu có chứng cứ gì?” Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu cũng có chút rối loạn, chuyện người này nói, hiển nhiên là chuyện thảng trước cô và Ngô Du đi du lịch Hongkong. Nhưng bây giờ không có đối mặt phản bác cậu ta, thì sau đó dù giải thích như thế nào, chỉ sợ càng tỏ càng đen.

“Chứng cứ, chứng cứ là cái này!” Nam sinh từ trong ngực lấy ra một xấp hình, quăng lên không trung rơi đầy trên đất.

Những tấm ảnh bay là tả, có tấm rơi vào trong tay học sinh đứng phía dưới.

Mọi người vừa thấy, đây là ảnh chụp trắng đen, trong tấm ảnh, một nam một nữ, cù chi thân mật, song song ra vào khách sạn. Sau đó còn có một tấm hai người quần áo thoải mái, ảnh này được chụp trong nhà.

Mặc dù ảnh chụp mờ mờ, nhưng nhìn quần áo và cách ăn mặc của người con gái trong đó, quả thật giống như Triệu Tiểu Chiêu.

“Sao, tin lời tôi nói chưa, người làm gương, người mà mấy người muốn noi theo, là loại người hư hỏng ghê tởm ai cũng có thể làm chồng đó, vẫn còn không rút khỏi Nhất Trung, lăn ra Thượng Hải, chạy trốn về quê nhà của cô đi!”

Trên mặt nam sinh đầy vẻ đắc ý.

Mọi người đều im lặng, trong lòng bọn họ bắt đầu lung lay, dần dần khuynh hướng nghiêng về phía nam sinh, thật sự chứng cứ này quá thuyết phục. Vốn bọn họ còn sùng bái Triệu Tiểu Chiêu, việc cô phụ kỳ vọng của bọn họ càng thêm phần nặng. Mọi người xì xào bàn tán, trước đó không lâu bàn luận về Triệu Tiểu Chiêu ở trong sân trường cũng một lần nữa xuất hiện trong tai mọi người.

“Chuyện là thật sao?”

“Hội trưởng Triệu, đây là thật sao?”

Nam sinh thanh tú từng ở trong rừng cây nhỏ xin số điện thoại của Triệu Tiểu Chiêu, đứng lên hỏi, vẻ mặt vô cùng bi thương.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn nghi ngờ trong mắt nam sinh này, lại nghe mọi người xì xào bàn tán, trong lòng cũng vô cùng sốt ruột, nên làm gì để vấn hồi cục diện đây?

Triệu Tiểu Chiêu giống như con thú nhỏ bị ép đến đường cùng, thế cục giằng co không thôi.

“Xôn xao!”

Miếng vải lớn che nắng bên ngoài lễ đường bị kéo ra, ánh nắng chói mắt bên ngoài chiếu vào, một bóng dáng xuất hiện ngược với ánh nắng, giọng nói trào phúng khàn khàn vang lên: “Đương nhiên không phải sự thật.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chương 34

Edit: Du

Người tới khom người nhất tấm hình lên, trong hình mơ hồ có thể nhìn thấy hai người, nụ cười bên khóe môi càng cong lên: “Tùy tiện bịa chuyện, đoán bừa nói bạn học trên bục giảng có quan hệ với thương nhân, không khỏi quá tùy ý đi.”

Trong lúc nói chuyện, người đến đã đi vào hội trường, chậm rãi đi về phía bục giảng.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn bóng người trong vầng sáng đi tới, bóng người mỏng lung dần dần trở nên rõ ràng, khuôn mặt quen thuộc, còn có nụ cười trào phúng.

Đĩ nhiên là Ngô Du!

Sao anh lại đến đây!

Không chỉ Triệu Tiểu Chiêu vô cùng kinh ngạc, Vệ Giai ở phía dưới đang vô cùng lo lắng cũng cực kỳ ngoài ý muốn.

Mấy người Vệ Giai thậm chí là Triệu Tiểu Chiêu, cũng không biết rốt cuộc Ngô Du đang làm gì, chỉ biết lúc 7 tuổi anh đã đến trường học bên Mĩ, còn mẹ anh tinh thần có chút không rõ, cũng được anh đưa đến an dưỡng ở Mĩ. Còn có một thân thích vô cùng có tiền, tên là Tạ Trí Hòa.

Ngoại trừ Vệ Giai biết Ngô Du, những bạn học khác ngay cả người tới là ai cũng không biết, càng thêm mê mang.

“Cậu là ai? Dựa vào cái gì cậu nói tôi bịa chuyện?” Nam sinh bị Triệu Tiểu Chiêu kiềm chế, nhìn chằm chằm Ngô Du.

Ngô Du đi đến bục giảng, từ trên cao nhìn xuống: “Tôi đã đối chiếu qua các hồ sơ học sinh trong trường Nhất Trung, cũng không có tên cậu trong đó. Vì vậy tôi hỏi cậu, cậu là ai? Trào trộn vào trong trường có ý đồ gì?”

“Tôi, tôi học sinh cấp 2.” Nam sinh hoảng sợ nói bừa.

“Vậy đồng phục của cậu là sao?”

Đồng phục của mỗi trường trong thành phố không giống nhau, trên gấu tay áo có màu “Xanh, vàng, đỏ” để phân biệt cấp hai và cấp 3. Nam sinh kia rõ ràng mặc đồng phục gấu tay áo màu đỏ, vậy mà nói mình học cấp hai, trắng trợn đánh vào mặt của mình.

(๐๐๐). . .

Một câu bùng tỉnh người trong mộng, mọi người châu đầu ghé tai, lúc này mới phát hiện, người này không phải là học sinh trường của họ. Chắc vậy rồi, mọi người nhìn nam sinh này vô cùng lạ mắt, thậm chí những giáo viên đứng lớp, hay giáo viên dạy môn học cũng không có biết người này.

Bây giờ bị Ngô Du vạch trần, mới phát hiện, trong trường học thật sự không có ai quen biết nam sinh này.

Nam sinh rõ ràng không có đoán được, sẽ có người vạch trần hắn nhanh như vậy. Vốn có người tìm tới hắn, để hắn xử lý Triệu Tiểu Chiêu một chút, hắn cũng chuyên môn làm chuyện như vậy, hơn nữa lấy tiền làm việc cho người ta, nghĩ đến chẳng qua là đưa con gái nhỏ, chỉ cần làm hồng thanh danh của cô ta để công chúng tự bản luận, lời này vừa truyền ra, mặc kệ thiệt giả, thanh danh cô gái này cũng ảnh hưởng rất lớn.

Hắn nghe ngóng được xé chiều hôm nay trường cấp 3 có hội nghị, lại thăm dò lai lịch của cô Triệu Tiểu Chiêu, làm đủ tất cả, lúc này mới trộm thê học của một học sinh, mặc vào đồng phục, mang cặp trên lưng trà trộn vào trường học. Vốn nghĩ chỉ hất nước bẩn vào cô rồi thì rút lui, không nghĩ tới hắn đã đánh giá sai vũ lực của Triệu Tiểu Chiêu, hơn nữa còn gặp người con trai này, làm hỏng chuyện tốt của hắn.

“Mặc kệ tôi là ai, nhưng ảnh chụp này là thật.” Nam nhân này còn chưa từ bỏ ý định.

Ngô Du hừ lạnh một tiếng: “Chưa tới phút cuối chưa thôi.”

Anh lạnh lùng liếc qua nam sinh này, thay thế Triệu Tiểu Chiêu kiềm chế hắn, trong nháy mắt cúi đầu, để cho Triệu Tiểu Chiêu một ánh mắt trấn an, anh thấp giọng nói: “Yên tâm, có anh ở đây.”

Ngô Du thân sĩ khoác áo trên vai Triệu Tiểu Chiêu, che ở trước mặt Triệu Tiểu Chiêu, nghiêng người nói: “Người bạn học này bước xuống trước đi, chuyện kể tiếp để tôi giải quyết.”

Trong nháy mắt này, cả người Triệu Tiểu Chiêu bao phủ trong hơi thở quen thuộc của Ngô Du, nghe Ngô Du ầm ập dịu dàng nói, cô cảm giác ánh mắt ề ầm chưa xốt, trong lúc đứng lên cô vụng trộm lau giọt nước mắt. Trong lúc này cô mới phát giác cô không phải tứ cổ vô thân, cảm giác có người để dựa vào, mới làm cho trong lòng cô chính thức cảm giác, cô không cô đơn.

Ngô Du khoác thêm áo cho Triệu Tiểu Chiêu, cử chỉ lễ phép thân sĩ, lấy được hảo cảm của giáo viên và cả học sinh phía dưới. Biết quan hệ hai người Vệ Giai nhìn thấy hai người quang minh chính đại bản trái tim phần hồng, trong lòng càng thêm kích động!

“Rốt cuộc cậu là ai? Rảnh rồi đi quản chuyện của người khác!” Nam sinh bị Ngô Du kiềm chế, áp giải đến cho người bảo vệ vừa chạy đến dưới đài, lớn tiếng kêu la.

Khóe môi Ngô Du cong lên: “Tôi là người hiệu trưởng mời đến diễn thuyết, hiệu trưởng có thể giới thiệu tôi với mọi người không, còn có cho phép tôi mượn màn hình chiếu sử dụng một chút hay không.”

“Ách, được, được!” Hiệu trưởng là một người đàn ông 50 tuổi, dáng người được bảo dương rất tốt, khí chất rất nho nhã. Ông đỡ kính mắt, lên đài khách khí bắt tay Ngô Du, sau đó đi đến bên cạnh bục giảng, trình trọng giới thiệu với thầy cô học sinh toàn trường.

“Mọi người khỏe, vị này là Ngô Du thành viên hiệp hội Emmar. Ngô Du từ 7 tuổi đã đến Mi du học, bởi vì biểu hiện vật lý học có thiên phú kinh người, bây giờ đã trúng tuyển, chưa đầy 15 tuổi, trở thành học sinh nhập học sớm nhất của trường Harvard. Lần này cậu ấy về nước một thời gian, ta cũng phí hết công phu mới có thể mời cậu ấy đến, hy vọng cậu ấy có thể chia sẻ một chút kinh nghiệm học tập cho mọi người, làm cho mọi người ít đi đường quanh co, trong thi cấp ba có thể nâng cao một bước. Mọi người vỗ tay hoan nghênh bạn học Ngô Du.”

Hiệu trưởng này cũng quen biết với Lục Trinh Hào, vì vậy nghe Lục Trinh Hào nói hôm nay có học sinh thiên tài trở về nước, nên tới cửa mời Ngô Du đến trường diễn thuyết. Ngô Du không có vì là thiên tài mà kiêu căng, ngược lại rất bình thản, nghe xong thỉnh cầu của ông, cũng không có tự cao tự đại, rất sáng khoái đáp ứng đến.

Chỉ là không nghĩ tới, mời được anh còn để anh thấy chuyện chế cười như vậy.

Theo tiếng vỗ tay hiệu trưởng dẫn đầu, mọi người cũng đều nhao nhao dùng sức vỗ tay. Biểu hiện vừa rồi của Ngô Du, mọi người rõ như ban ngày, lại nghe gì mà Emmar, đại học Harvard gì đó, mọi người cũng không biết đó là gì, nhưng đại học Harvard không ai không biết, có thể trở thành người nhập học nhỏ tuổi nhất, thật là ngu!

Ngô Du cười cười: “Được, tôi nghĩ tôi có tư cách đứng đây nói chuyện với mọi người, sẽ không ai bởi vì tôi không phải học sinh của trường nên kêu tôi cút ra trường học đi.”

Ngô Du hài hước nhẹ nhõm mở đầu, dẫn tới mọi người cười rộ lên.

“Nếu tất cả mọi người không phản đối, như vậy chúng ta cũng một lần nữa nói đến đề tài vừa rồi. Ảnh chụp này, vô cùng mơ hồ, hoàn toàn thấy không rõ khuôn mặt người trong hình, nhưng bây giờ kỹ thuật đang không ngừng tân tiến, tôi mới làm một cái Tool Software, vừa vặn có thể khôi phục bức hình ảnh này.” Ngô Du nói xong lấy Laptop kết nối vào với màn hình chiếu, sau đó mở ra phần mềm của mình, quét hình ảnh kia vào.

Mọi người nhìn động tác của Ngô Du, hôm nay vở kịch này càng ngày càng lớn, từ mới bắt đầu phim văn nghệ thần chuyển hướng thành thám tử mảnh, bây giờ lại trở thành phim khoa học viễn tưởng, thật sự làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Mất thấy hình ảnh trải qua phần mềm quét hình, sau đó tấm hình càng trở nên rõ ràng.

Vốn phóng đại hình ảnh có chút mơ hồ, nhưng được phần mềm xử lý khôi phục trở lại như cũ, người trong ảnh càng ngày càng rõ.

“Wow ——!”

Lúc tấm ảnh hiện rõ trước mặt mọi người, không khỏi cảm thán lên tiếng, bây giờ kỹ thuật khoa học thật cao siêu!

Đang cảm thán xong kỹ thuật cao siêu, tầm mắt của mọi người đã dán vào tấm hình.

Dáng người của cô gái trong hình quả thực rất giống Triệu Tiểu Chiêu, nhưng chiều cao và khuôn mặt của người trong hình rõ ràng không phải là Triệu Tiểu Chiêu! ! ! Còn người đàn ông kia, không nhìn cũng được!

Sự thật thẳng hùng biện(*có sức thuyết phục)!

Nam sinh kia á khẩu không trả lời được, hết đường chối cãi!

Trong lòng của hắn đang mắng to: Mẹ nó, ảnh đã mờ còn có thể phục hồi rõ ràng như vậy, cho rằng đang chụp cảnh phim cường đạo ở Hồng Kông sao! Hắn chỉ có thể nhận thua.

Cảnh sát khoan thai đến chậm, bắt nam sinh gây chuyện đi, rốt cuộc hội trường cũng được thanh tĩnh rồi.

Bản sao của đoạn video này được các học sinh vụng trộm truyền tải cho nhau trên QQ, rất nhiều người đăng tải đoạn video này, thậm chí truyền đến trên mạng.

Tiêu đề: Học sinh đại học Havard có công nghệ cao phá án và bắt giam nam sinh vu oan người khác!

Thậm chí còn lên độ hot trên Baidu, trong lúc nhất thời, Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu nhanh chóng được mọi người biết đến, may mà Ngô Du và Triệu Tiểu Chiêu xuất hiện ở trước mặt mọi người với hình tượng tích cực, vì vậy đằng sau bình luận cũng đánh giá tích cực về hai người, một khi có bình luận không tốt xuất hiện, sẽ có đại quân bình luận phản bác đè lại bình luận đó.

Đương nhiên đây là nói sau, lúc này Ngô Du giải quyết xong chuyện này, đang trên bục giảng giúp đỡ mọi người phân tích phần thi sơ trung, Ngô Du

phân tích vô cùng rõ ràng, đánh thẳng vào trọng điểm, mọi người nghe như si như mê, thoáng cái đã qua buổi trưa, mọi người lại vẫn không biết mệt mỏi.

Thật đúng là tà môn.

Mấy học sinh bình thường ngồi không yên hay học kém lần này cũng ngoan ngoãn nghe xong đến trưa, đợi đến lúc chấm dứt, mới sờ sờ đầu, cảm thấy hôm nay mình ảm đầu mới làm chuyện như vậy.

Sau khi buổi diễn thuyết chấm dứt, Ngô Du và hiệu trưởng đi ở phía sau cùng, hai người còn muốn đi phòng hiệu trưởng uống trà trò chuyện.

Mấy người cùng đi đến phòng hiệu trưởng, thì thấy Triệu Tiểu Chiêu đã rửa mặt, nhẹ nhàng khoan khoái ngồi ở trên ghế sa lon, uống một ly sữa bò nóng. Ngô Du đi qua, cao thấp đánh giá một chút, Triệu Tiểu Chiêu cho anh một ánh mắt “Không có gì”, cô cười với anh, lần đầu tiên có thái độ mang theo ý lại và mềm mại.

Sau khi Triệu Tiểu Chiêu sống lại, trong lòng luôn có một sợi dây kéo căng, muốn cả đời này sống thật tốt. Cô là một người không thông minh, trước kia khi còn sống, chuyện nhớ được cũng không nhiều lắm, vì vậy đời này dựa vào trí nhớ ở kiếp trước còn có sự cố gắng đầy nghị lực hơn người thường ở kiếp này mới có thể luôn đứng nhất trong lớp.

Dù hai người đã trở thành người yêu, Triệu Tiểu Chiêu đối xử với Ngô Du vẫn trước sau như một, cũng chỉ có thái độ “Dù sao cũng phải quen bạn trai, người này tốt với mình như vậy, nếu không thì chọn anh ta đi”, cho nên cô vẫn luôn có một chút khách khí xa cách với Ngô Du, lúc này đột nhiên Ngô Du xuất hiện, cứu vớt cô ra khỏi lúc tuyệt vọng nhất, trong lúc cô tuyệt vọng để cho cô thấy một con đường đầy ánh sáng, còn có phần quan tâm và có thể dựa vào, rốt cuộc mở ra tâm hồn luôn khép kín của cô.

“Ngồi đi.” Hiệu trưởng để cho Ngô Du ngồi xuống, “Hai em quen biết nhau phải không?”

Hiệu trưởng cũng là người từng trải, ánh mắt giữa hai người, nhìn qua đã biết rõ hai đứa nhỏ này khẳng định có chuyện xưa, vì vậy ông trực tiếp hỏi.

Ngô Du cũng không cảm kỵ, anh gật đầu nói: “Tụi em là người yêu.”

“Cạch!” Ly cà phê trong tay hiệu trưởng rơi trên mặt thảm, may mắn trên sàn nhà có lót thảm, trên thảm dính đầy cà phê. Ông già bộ ho khan, che giấu bản thân luống cuống, cúi đầu xuống nhặt ly cà phê lên, lại hỏi: “Người đã già, tay không còn sức, đừng trách, em vừa nói cái gì?”

Triệu Tiểu Chiêu mãnh liệt nháy mắt với Ngô Du, bên này Ngô Du không tiếp nhận tín hiệu, vẫn như cũ nói: “Em nói, em và Triệu Tiểu Chiêu là người yêu, sau này còn muốn kết hôn!”

“Ách!” Hiệu trưởng vững vàng bắt được ly trà trong tay, ha ha, đầu óc của thiên tài thật sự không phải người bình thường có thể lý giải.

Thần, cậu còn là vị thành niên! Có thể đứng lý hợp tình nói những lời này như vậy sao?

Triệu Tiểu Chiêu đỡ trán: Ngô Du chính là một người hiếm thấy!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 35

Edit: Du

Về chuyện tình cảm này, hai đứa tuổi còn nhỏ, tốt nhất không nên thử, chờ sau này lớn hơn, có rất nhiều cơ hội. Bây giờ chuyện quan trọng nhất là học tập, thành tích học tập tốt, thi vào trường đại học tốt, sau này con đường cũng nhiều hơn.” Hiệu trưởng nhìn về phía hai người bắt đầu lái nhai một hồi lâu.

Triệu Tiểu Chiêu cảm thấy hiệu trưởng nói rất đúng, nhưng bọn họ vẫn biết kiềm chế, ngược lại cũng không sao cả, vẫn có thể kết giao bạn trai, nếu thật là thiếu niên 13 tuổi, vậy thật sự không nên yêu đương thì tốt hơn.

Triệu Tiểu Chiêu nhẹ gật đầu, tỏ vẻ hiệu trưởng nói rất có đạo lý.

“Ngô Du, em thì sao?” Hiệu trưởng lại nhìn về phía Ngô Du.

“Hiệu trưởng nói rất có đạo lý, nhưng em không thể gạt bừa quan điểm của thầy. Quốc gia của mình thực hành chế độ kế hoạch hoá gia đình, vì vậy kết hôn tuổi ở tuổi 22. Khách quan mà nói với các nước khác, bình quân muộn hơn 6 năm. Pháp luật Hà Lan quy định số tuổi là 12 tuổi, nước Pháp 15 tuổi, Anh quốc, Philippines và Hàn Quốc thì 16 tuổi. Em nghĩ em cũng đã đến tuổi lập gia đình, quen một người bạn gái, cũng là hiện tượng bình thường của xã hội, hiệu trưởng không cần ngạc nhiên.”

Ha ha..

Triệu Tiểu Chiêu và hiệu trưởng im lặng.

Anh nói hay còn có đạo lý, bọn họ không cách nào phản bác, sao nói lạ đây!

“Khụ, chuyện vừa rồi, em có ý kiến gì không?” Hiệu trưởng đẩy kính mắt, cứng ngắc dòi đi chủ đề.

Nói không lại cậu, tôi không nói nữa không được sao?

“Hắn là ân oán cá nhân, hiển nhiên là nhằm vào Triệu Tiểu Chiêu.” Ngô Du uống một ngụm trà, sắc mặt rất nghiêm túc.

“Anh biết gì sao?” Triệu Tiểu Chiêu nghe liên quan tới cô, trong lời nói không khỏi mang theo vội vàng.

“Ừ, anh tra xét một chút, hẳn là có người mượn người nọ, ác ý đến đây tung ra lời đồn, chửi bới làm hỏng danh dự của em.” Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu, cho cô một ánh mắt trấn an, nói tiếp, “Đã có manh mối này, sẽ không khó nghĩ đến, nhất định có người muốn đối phó Tiểu Chiêu, em suy nghĩ một chút có đắc tội ai không?”

Triệu Tiểu Chiêu nghĩ, bình thường nhìn cô không vừa mắt cũng có nhiều người, dù sao người trong nghề trôi nổi, luôn có người nhìn người không mắt. Nhưng muốn biết chắc chắn là ai, cô thật sự nghĩ không ra.

Triệu Tiểu Chiêu lắc đầu.

Ngô Du nhìn Triệu Tiểu Chiêu lắc đầu, cũng không ngoài ý muốn, Triệu Tiểu Chiêu chính là người thiếu tâm nhãn, anh cũng không trông chờ cô nói.

Mấy người thảo luận một hồi, còn không có kết quả, hiệu trưởng cũng không giữ lại bọn họ, bởi vì đã đến lúc tan học, Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du cùng nhau về nhà.

Mà chuyện đã xảy ra ở hội trường cũng giống như mọc cánh, nhanh chóng ở trong miệng học sinh truyền đến truyền đi, hôm nay, khi Triệu Tiểu Chiêu về nhà, thì thấy Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan đen mặt ngồi ở phòng khách chờ cô.

Người muốn mặt, cây muốn da, cho dù cuối cùng Triệu Tiểu Chiêu xác định bị người vu oan, nhưng vẫn có người nói vài lời không dễ nghe, La Kiến Lan lại là người rất sĩ diện, bà nghe người gần tiểu khu bàn tán, suýt nữa lao vào đánh nhau với họ, có thể chịu đựng chờ Triệu Tiểu Chiêu trở về đã rất hiếm thấy.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn bầu không khí này, chỉ biết chắc không có chuyện tốt, cô chỉ biết ra về vô tội, cười hỏi: “Ba mẹ, hôm nay công ty không vội sao trở về sớm như vậy? Con có mua mấy quả cam, con đi lấy cho mọi người ném thử.”

“Còn có tâm tình ăn há, gần đây con ở trường học xảy ra chuyện gì vậy? Sao còn bị người ta nói xấu như vậy!” La Kiến Lan nhũn mảy, tâm tình rất không thoải mái.

“Mẹ, danh nhân thị phi nhiều(*người nổi tiếng thì nhiều thị phi, rắc rối), con gái của mẹ ưu tú như vậy, luôn có người ghen ghét, có người tới kiếm chuyện với con gái của mẹ đây thôi.” Triệu Tiểu Chiêu nhún vai, bắt đầu dĩ nhiên.

“Con còn có thái độ không sao hả, thanh danh của con gái rất quan trọng đó con biết không, vấn đề này bị người nói tới nói lui, không biết sẽ bị nói thành dạng gì đây? Sao con một chút cũng không thêm đề ý, năm đó con nằm trong bụng mẹ, nhất định bị cục gạch đập phải bụng, khi sinh ra con, đầu óc có vấn đề nên con mới ngốc như vậy.”

La Kiến Lan chỉ tiếc rèn sắt không thành!

“Tốt rồi, bà nói ít một chút, con gái cũng khó chịu, nghe người ngoài nói, còn bị ném trứng thối, việc này đã rất bức bối rồi! Con gái sợ chúng ta lo lắng, nên không nói với chúng ta, đã như vậy, em không thông cảm cho con gái cũng thôi đi, còn muốn nói con bé này kia, tôi nói rồi, việc này cứ bỏ qua.” Triệu Vinh Quốc đã làm ông chủ, trên người dần dần đã có nhuệ khí, trong lời nói cũng rất quyết đoán, những lời này vừa nói ra, thành công để cho La Kiến Lan đánh đá ngậm miệng lại.

“Tốt rồi, Tiểu Chiêu đi rửa tay, ăn cơm đi, chúng ta ăn cơm xong, lại trò chuyện một chút.” Triệu Vinh Quốc giải quyết dứt khoát.

Người một nhà ăn cơm, Triệu Tiểu Chiêu nghe La Kiến Lan nói, bà ngoại muốn qua đây ở vài ngày.

“Sao bà ngoại muốn tới ở đây với chúng ta, không phải bà luôn không thích ở trong thành thị sao?” Triệu Tiểu Chiêu không khỏi hỏi.

La Kiến Lan nói tới việc này, tâm tình thật không tốt, có chút khó khăn nói: “Thân thể bà ngoại không thoải mái, đến Thượng Hải chữa trị tốt hơn, trước kia chúng ta bận rộn, không có biện pháp, bây giờ chúng ta có năng lực, cũng nên chiều cổ nhiều hơn một chút.”

Lúc này Triệu Tiểu Chiêu mới lên tiếng, kiếp trước bà ngoại bệnh nặng qua đời, khi đó cô còn nhỏ, nghe người lớn mơ hồ nói, cô chỉ biết bà ngoại bị bệnh ung thư, nhưng cô nhớ kỹ, thời gian bà ngoại qua đời còn có 2, 3 năm, cũng không phải lúc này mới đúng, vậy nói cách khác, có phải bây giờ bệnh tình của bà ngoại còn có thể không chế hay không, thậm chí có thể trị tốt.

“Dạ, mẹ, mẹ phải nói tốt với bà ngoại một chút, để cho bà yên tâm ở lại đây, dù ở cả đời cũng không sao.” Triệu Tiểu Chiêu biết rõ hai người mẹ trong

nhà cũng không hợp với bà ngoại, dù sao vẫn hay gây gổ với bà ngoại, tâm tình những người này không tốt, thân thể cũng không khỏe được, nếu ở nơi này thì tốt hơn.

“Đúng vậy, Kiến Lan, em cứ yên tâm đi, chúng ta ở đây rất rộng rãi, có thêm một người ở cũng không có gì.” Triệu Vinh Quốc cũng hiểu tâm tình của La Kiến Lan.

“Mẹ anh có nói gì hay không?” La Kiến Lan có chút do dự.

“Chúng ta ở bên ngoài, có cái gì không được, thứ nhất anh đã có gia đình riêng, người khác không xen vào được. Thứ hai, em gả cho anh, mẹ em chính là mẹ anh, chẳng lẽ anh chăm sóc mẹ, còn bị người nói anh không đúng!” Triệu Vinh Quốc nói.

La gia có 2 người con trai và một đứa con gái. La Kiến Lan là con gái nhỏ nhất, tuy nói là con gái, nhưng vì con út, được hai người La gia yêu thương. Cậu cả La gia ở Hà Nam Trịnh Châu có cửa hàng nội y bí mật, có một người vợ, sau đó lại sinh ra một đứa con trai, vợ của cậu hai cho rằng sinh được cháu trai duy nhất cho La gia, điều kiện nhà mẹ đẻ lại tốt hơn La gia tốt, cho nên rất không khách khí với bà ngoại, vẫn hay bày sắc mặt cho bà nhìn, chẳng qua may mắn bọn họ một năm cũng sẽ quay về một chuyến. Năm trước nói sinh ý của họ rất tốt, bận không qua nổi, vì vậy sẽ đưa ông ngoại La qua được.

Cậu hai La gia ở trong nhà làm thợ sửa máy, thu nhập một tháng cũng ổn định, tan tầm về đi ruộng trồng này kia, nhỏ cỏ xanh, thời gian trôi qua cũng không nhận ra. Gần nhất vợ cậu hai lại sinh đôi, còn ở trong tháng, không có người quản lý nội trợ trong nhà, bà ngoại giặt quần áo nấu cơm, buổi tối giúp đỡ giữ em bé, vốn thân thể không tốt, này vợ cậu hai vừa ra tháng, thì bà ngã bệnh.

Bà ngoại ngã bệnh, cậu hai La gia cũng không nỡ bỏ tiền lương trong xưởng, vợ lại phải giữ đứa nhỏ, không có biện pháp chỉ gọi điện thoại nhắn cho La Kiến Lan, La Kiến Lan tự nhiên nhận lời. Nhưng nhận lời cũng có chút do dự, đều nói con gái gả đi ra ngoài như tát nước ra ngoài, La Kiến Lan lớn lên ở nông thôn, mặc dù sau này đến thành thị, tư tưởng cũng được cởi mở rất nhiều, nhưng vẫn còn có chút lo lắng đưa mẹ ruột về đây, nếu Triệu gia đã biết sẽ mất hứng.

Bây giờ Triệu Vinh Quốc đồng ý dứt khoát như vậy, trong lòng bà rất cao hứng, cũng nói sẽ đi đón bà ngoại sớm chút, đỡ cho bà phải chịu khổ thêm.

Tính cách của Triệu Vinh Quốc rất tốt, cũng rất chiều cố nhà mẹ đẻ La gia, bà ngoại bị bệnh, tự nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, vì vậy ăn cơm tối xong, thì lái xe về đón ông bà.

Người một nhà ăn được xong, thì mọi người ai cũng bận rộn, Triệu Tiểu Chiêu đang trong phòng ôn bài, La Kiến Lan gõ cửa vào.

“Tiểu Chiêu, mẹ có việc nói với con, con trước nghe một chút, được không?” La Kiến Lan rất xem trọng việc học của Triệu Tiểu Chiêu, cho nên khi Triệu Tiểu Chiêu học bài, giọng nói cũng rất cẩn thận.

“Dạ.” Triệu Tiểu Chiêu dừng lại chuyện trong tay, ngồi ở bên giường nói chuyện với La Kiến Lan.

La Kiến Lan muốn nói lại thôi, rốt cuộc quyết định nói: “Tiểu Chiêu, mẹ biết con từ nhỏ đã có chủ kiến của mình, khi con còn bé, ba mẹ lại bận rộn với sự nghiệp của mình, không để ý đến con, khi đó con đi chụp hình quảng cáo, đi vào giới giải trí, lúc đó mẹ rất bận, không có ở bên cạnh con, không có cách nào khác ngăn cản con, nếu chuyện đã như vậy, mẹ cũng không nói nữa.”

La Kiến Lan đứng dậy, kéo tay Triệu Tiểu Chiêu, khẽ vuốt: “Nhưng bây giờ điều kiện nhà chúng ta tốt hơn rồi, không cần con phải khổ cực đi làm như vậy, mẹ, mẹ cảm thấy con là một đứa con gái, bị người khác nói như vậy... Sau này cũng không biết sẽ xuất hiện những lời đáng sợ hơn, Tiểu Chiêu, mẹ cũng không muốn con phải giới giang gị hết, thậm chí con bình an vui vẻ thì tốt rồi.”

Đôi mắt của Triệu Tiểu Chiêu có chút ướt át.

Mẹ luôn yêu thương cô!

Gần đây cô cũng suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc có muốn làm tiếp hay không, năm đó đi chụp hình quảng cáo vì kiếm ít tiền lẻ, bây giờ riêng cô cũng đã dành được một khoản tiền, cô muốn mở quán nhỏ, sau đó tham khảo qua Internet chờ đúng lúc lấn sang thị trường, trước một bước chiếm lĩnh thị trường Internet.

Kỳ thật cô cũng không có hứng thú với giới giải trí, cũng không phải có ý nghĩ muốn nổi tiếng.

“Mẹ, có chút vai diễn con đã đáp ứng phải diễn rồi, nếu như đã đồng ý diễn, không thể nói không giữ lời, chờ con diễn xong bộ phim sau, con sẽ nói với mẹ quyết định của con, được không?”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn La Kiến Lan thấp giọng nói.

“Mẹ cũng không phải bắt buộc con, chẳng qua mẹ đề nghị với con thôi, muốn con suy nghĩ thật kỹ, con còn nhỏ, hơn nữa rất xuất sắc, sau này có rất nhiều con đường để đi, nếu có một con đường khác, không cần cực khổ như vậy, con lại thích, sao không chọn con đường khác đó?” La Kiến Lan yêu thương sờ lên đầu Triệu Tiểu Chiêu, lại nói, “Mẹ chỉ có một người con gái bảo bối này, mẹ chỉ muốn con sống thật tốt!”

Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu rất cảm động, nước mắt chảy dài xuống, cô ôm eo La Kiến Lan, vùi đầu trong ngực La Kiến Lan, nói: “Mẹ, mẹ thật tốt.”

La Kiến Lan bị Triệu Tiểu Chiêu ôm, cũng có chút không biết làm sao, dù sao hai mẹ con thân mật như vậy cũng rất ít.

Nhưng tình cảm mẹ con luôn như thế, mặc dù La Kiến Lan có chút luống cuống, nhưng trong lòng rất vui mừng, bà cũng ôm Triệu Tiểu Chiêu, vỗ nhẹ lưng của cô nói: “Thật là một cô con gái ngoan! Mẹ không tốt với con, thì tốt với ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 36

Edit: ๔D๔๔

La Kiến Lan và Triệu Tiểu Chiêu khó có thời gian tâm sự, sau đó cùng ngủ trên giường.

Sáng hôm sau, Triệu Vinh Quốc đón bà ngoại đến rồi.

“Bà ngoại!” Triệu Tiểu Chiêu nhìn bà ngoại xanh xao vàng vọt, thân hình gầy gộc, trên người mặc một cái áo vải xanh cũ kỹ, trong mắt lập tức đầy nước mắt.

Tóc bà đầy hoa râm, lưng hơi vì quanh năm làm việc nặng, lại khuyết thiếu chất vôi, còng xuống như một cái nồi đất. Triệu Tiểu Chiêu nhìn thấy vẻ mặt bà ngoại bất an đứng ở ngoài cửa, bước lên phía trước đỡ bà.

“Ây, Niếp Niếp(*) không cần đỡ, quần áo của bà bẩn, đừng làm dơ quần áo xinh đẹp của cháu.” Bà ngoại mắt thấy tay của mình lưu lại một vệt màu đen nhạt trên quần áo của Triệu Tiểu Chiêu, trong lòng vô cùng sợ.

(*)(cách gọi thân mật)

“Bà ngoại, không có chuyện gì đâu, quần áo dơ có thể giặt lại mà.” Triệu Tiểu Chiêu nghe bà ngoại hèn mọn nói, trong lòng co rút đau nhói.

“Đề bà bỏ dép đã, Niếp Niếp, chờ một chút.” Bà ngoại nhìn về phía Triệu Tiểu Chiêu cười cười, run rẩy ngồi xổm người xuống muốn bỏ dép lê. Triệu Tiểu Chiêu vội vàng đỡ bà ngoại ngồi trên ghế, tháo dép ra cho bà, sau đó tìm một đôi dép lê bông vải.

Nhưng bà ngoại lại kiên trì không chịu mang, bà sợ chân của bà làm dơ dép, cứ đi chân trần như vậy là tốt rồi.

Triệu Tiểu Chiêu không lay chuyển được bà ngoại, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn La Kiến Lan.

Hai mắt La Kiến Lan đỏ ửng, hiển nhiên cũng không nghĩ tới, bà ngoại thoáng cái gầy thành như vậy.

“Mẹ, chân của mẹ bẩn như vậy, chẳng lẽ muốn làm dơ sàn nhà của nhà con, kêu mẹ mang dép thì mẹ mang đi!” La Kiến Lan đè nén nước mắt, hung dữ nói với bà ngoại.

“Mẹ, mẹ sẽ mang vào, Tiểu Niếp không nên tức giận, mẹ sai rồi.” Bà ngoại từ nhỏ đã hiểu rõ La Kiến Lan nhất, chỉ cần La Kiến Lan mắt húng, cái gì cũng nghe bà(LKL).

La Kiến Lan nghe bà ngoại nói, nước mắt không ngăn được rơi xuống, bà cuống quýt xoay người sang chỗ khác, đi về phía phòng bếp: “Tiểu Chiêu, dẫn bà ngoại đi tắm rửa một chút, lấy bộ quần áo mới trong tủ của mẹ cho ngoại mặc đi.”

“Không cần, không cần, mẹ có quần áo sạch rồi.” Bà ngoại vội vàng ngăn cản Triệu Tiểu Chiêu.

“Mẹ, mẹ có quần áo gì, quần áo rách nát như vậy còn có thể mặc sao? Mẹ muốn mặc như vậy đi một vòng, con còn muốn mặt mũi với hàng xóm!” La Kiến Lan đè nén tức giận từ trong phòng bếp bước ra.

Bà ngoại bị La Kiến Lan đing ngay tại chỗ.

Triệu Tiểu Chiêu biết rõ ý tốt trong lòng của La Kiến Lan, nhưng nói như vậy, lại làm cho bà ngoại rất khó qua, cô chỉ có thể đỡ bà ngoại, đi nhanh vài bước, đến trong phòng tắm.

“Bà ngoại, bà ngồi trước một lát, con pha nước cho ngoại tắm.” Triệu Tiểu Chiêu nói rất ôn hòa, chỉ sợ làm cho bà ngoại câu nệ càng thêm không được tự nhiên, “Bà ngoại, bà đừng khổ sở, tính của mẹ là vậy hay nóng nảy, kỳ thật mẹ cũng chỉ muốn tốt cho ngoại.”

“Niếp Niếp, sao bà không biết tâm tư của Tiểu Niếp, tính tình của nó rất giống cha nó, thẳng thắn, nhưng trong lòng rất tốt, bà à, khổ sở không phải vì lời nói của nó, mà khổ sở cả đời này của bà chưa cho nó được cái gì, còn luôn làm phiền nó, trong lòng bà cảm thấy thật xin lỗi nó, lại cảm thấy may mắn

bà có đứa con gái như vậy, nếu bà không có mẹ con, 7 năm trước, mẹ đã ngã chết ở bờ ruộng rồi.”

Bà ngoại nói xong, nước mắt từ trong đôi mắt đục ngầu theo nếp nhăn trên mặt chảy xuống.

“Bà của Tiểu Niếp, sống là một người vô dụng, mạng khổ!” Bà ngoại cúi đầu xuống, thấp giọng nghẹn ngào.

“Mẹ của cháu có ngoại mới là phúc khí của mẹ, năm đó nếu không phải bà biết nhìn người, chọn cho mẹ một người chồng đẹp trai lại có năng lực, sao có thể có cuộc sống tốt như vậy! Theo cháu thấy, số mạng của bà ngoại cũng không kém, có một con gái hiếu thuận, một con rể đẹp trai nhiều tiền, còn có cháu gái nhu thuận động lòng người như cháu, sau này ngoại ở chung với nhà cháu, nếu ba mẹ cháu ghét bỏ bà, thì cháu sẽ dưỡng lão tổng chung (*chăm sóc người thân trước lúc lâm chung) cho bà.”

Triệu Tiểu Chiêu pha nước đủ ấm, đỡ bà ngoại ngồi vào bồn tắm lớn, sau đó cầm ghế nhỏ, kéo ống quần của mình lên, ngồi ở sau lưng bà ngoại, giúp đỡ bà ngoại gội đầu, đắp bóp lưng.

“Niếp Niếp, bà ngoại tự làm được rồi, đừng để cháu mệt nhọc.” Bà ngoại được Triệu Tiểu Chiêu hầu hạ, trong lòng cảm thấy khó chịu(*đây là trong lòng bà buồn bã về mình, nghĩ là không nên để TTC tắm cho bà, chứ không phải khó chịu theo kiểu chán ghét này kia nhé.)

“Bà ngoại, bà cứ thoải mái hưởng thụ là được, đừng nghĩ nhiều, cháu là cháu gái ruột của bà mà!” Triệu Tiểu Chiêu gội đầu thật kỹ cho bà, tóc bà ngoại phần lớn đều trắng, chỉ có trộn lẫn mấy sợi màu xám.

Kiếp trước, Triệu Tiểu Chiêu chưa bao giờ chăm sóc cho bà ngoại như vậy, chính là ở mấy ngày cuối cùng của bà ngoại, cô cũng chỉ nhìn xa xa, không dám tới gần. Có lẽ là người trưởng thành, trong lòng nghĩ được nhiều hơn, cho nên thấy đáng về của bà ngoại như vậy, muốn làm gì đó cho bà ngoại, có thể làm cho bà ngoại vui vẻ, cũng có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng mình.

Trong phòng tắm, hơi nước chậm rãi tràn ngập toàn bộ không gian, trong thế giới sương trắng hazy, hai bà cháu ngẫu nhiên nói mấy câu, chậm rãi buông lỏng lỏng tung tung trong lòng, lặng lẽ gần thêm một bước.

“Triệu Tiểu Chiêu, con xong chưa!” La Kiến Lan cách cửa phòng vệ sinh lớn giọng kêu, vẫn để cho Triệu Tiểu Chiêu nghe được, nhìn thấy tận mắt.

Triệu Tiểu Chiêu liếc mắt, chỉ cảm thấy tối hôm qua người mẹ hòa ái dễ gần tuyệt đối là ảo cảm giác.

“Xong rồi! Con để bà ngoại mặc quần áo tử tế sẽ đi ra.”

Triệu Tiểu Chiêu cẩn thận thay quần áo cho bà ngoại.

Bà ngoại mặc không được tự nhiên, vẫn nói quần áo lúc trước thoải mái hơn.

Triệu Tiểu Chiêu nói câu để cho mẹ vui vẻ, bà ngoại mới miễn cưỡng đáp ứng.

Hai người đi ra phòng tắm, một đầu tóc bạc của bà ngoại được Triệu Tiểu Chiêu chải thẳng, khuôn mặt nhẹ nhàng thoải mái, một thân áo sơ mi màu lam nhạt ông tay in hoa, quần dài tơ tằm màu đen thêu hoa văn, cả người có tinh thần hơn rất nhiều.

La Kiến Lan nhìn qua bà ngoại. Lúc này mới cảm thấy hài lòng một chút.

“Mau tới đây ăn điểm tâm.” La Kiến Lan lại để cho Triệu Tiểu Chiêu đỡ bà ngoại ngồi vào chủ vị.

Một nhà bốn miệng, ngồi xuống ăn điểm tâm thật ngon.

Điểm tâm rất đơn giản, súp đậu nành bánh quẩy, còn có cố ý chuẩn bị chén cháo cho bà ngoại, dưa muối, trứng vịt muối, củ cải trắng.

Bà ngoại vẫn còn có chút câu nệ, ăn chỉ nửa chén thì không ăn nữa, La Kiến Lan muốn nói chuyện, có điều bị Triệu Vinh Quốc ngăn cản, ông cho bà một ánh mắt, lắc đầu với bà.

La Kiến Lan thật vất vả nhịn xuống, cũng biết mình nóng nảy như vậy chỉ để cho bà ngoại càng thêm câu nệ.

Ngày hôm đó là chủ nhật, Triệu Tiểu Chiêu không cần đi trường học, nhưng dù sao cũng là học sinh lớp 10, La Kiến Lan vẫn kêu cô đi học bài, còn bà ngoại cũng không dẫn bà đi ra ngoài, chỉ để cho bà nghỉ ngơi thật tốt, làm quen với ngôi nhà mới này.

Triệu Tiểu Chiêu mang theo sách giáo khoa, đi tới phòng tự học gần tiểu khu đọc sách, bầu không khí bên trong phòng tự học thông thoáng hơn một chút, hơn nữa tài liệu càng đầy đủ.

Vừa đi ra cửa tiểu khu, Ngô Du gọi điện thoại tới, nói với cô có việc cần, Triệu Tiểu Chiêu nghe giọng nói của anh, biết chuyện này vô cùng quan trọng, thì hỏi địa chỉ gấp mặt, nắm quai đeo túi sách thật chặt, đi về phía hẹn gặp.

Triệu Tiểu Chiêu đi ra mấy con phố nhỏ, đi đến đường lớn, thì thấy xe của Tiểu Lý, cô bước lên gõ cửa sổ xe, Tiểu Lý mở cửa xe ra cho cô.

Triệu Tiểu Chiêu vừa ngồi vào xe, thì thấy Ngô Du đang cầm lấy Laptop, đang viết cái gì.

“Có chuyện gì?” Triệu Tiểu Chiêu đóng cửa xe hỏi.

Ngô Du nghe Triệu Tiểu Chiêu đặt câu hỏi, tháo mắt kính trên sống mũi xuống, xoa xoa mi tâm nói: “Chuyện lần trước có manh mối.”

“Hà?” Triệu Tiểu Chiêu để túi sách xuống, đặt ở trên đầu gối, bởi vì nghe Ngô Du nói, thân thể có chút nghiêng về phía trước.

“Là ai?”

“An Hiên.” Ngô Hiên nói ra hai chữ.

“An Hiên? Em và cô ta chỉ gặp mặt một lần, vậy mà cô ta lại kiếm người đến để đối phó em? Đầu óc của cô ta bị vô nước à.” Triệu Tiểu Chiêu khó có thể tin.

Muốn nói cô và An Hiên có cừ hận gì, chính là diễn chung một nhân vật, bởi vì cũng ở trong một bộ phim truyền hình, cho nên càng dễ lấy ra so sánh này kia. Chẳng lẽ An Hiên này bởi vì người khác nói mấy câu Triệu Tiểu Chiêu cô diễn tốt hơn cô ta, thì muốn tìm người tới đây làm nhục cô.

“Em không tin?” Ngô Du hỏi.

Triệu Tiểu Chiêu lắc đầu nói: “Không phải không tin, chẳng qua là cảm thấy không hiểu nổi.”

“Em không hiểu được mấy vòng tròn lẩn quẩn này đâu. Trong đó có ít người bởi vì đã có danh tiếng có tiền tài, cho là có bộ phim truyền hình không có cô ta sẽ không có cách nào quay được. Bởi vậy nhìn ai không vừa mắt thì không kiêng nể gì cả nhục nhã người đó. Nhưng loại người phẩm hạnh có vấn đề này, lại luôn hoa nở đến cùng, chờ đến cánh hoa điều tàn héo.” Ngô Du nói.

“Có lẽ chính là như vậy.” Trong lòng Triệu Tiểu Chiêu cảm thán một câu.

“Đan Đạo đã quyết định sửa lại phần diễn của cô ta, còn phần 《Sao vậy》, anh có một ý tưởng.” Ngô Du xoay đầu lại nhìn Triệu Tiểu Chiêu nói, “Tiểu Chiêu nam nữ chính trong《Sao vậy》vẫn do hai người chúng ta diễn. Anh định đợi chúng ta lớn hơn chút nữa, chờ bề ngoại lại thành thực một ít, trở lại diễn cảnh nam nữ chủ trương thành. Còn phần cuối cùng có đứa nhỏ xuất hiện, thì để cho con của chúng ta đến diễn, lấy bộ phim này quay lại cuộc sống của chúng ta, em nghĩ như thế nào?”

Sử dụng một bộ phim truyền hình ghi chép lại cuộc sống của chúng ta.

Chủ ý này thật sự rất to gan.

Chế tác phim truyền hình luôn lấy lợi nhuận làm mục đích, bây giờ chu kỳ bộ phim này muốn kéo dài đến 20 năm, thật sự chỉ có người tiền nhiều như nước mới có thể có quyết tâm này!

Còn có một vấn đề rất quan trọng.

“Anh xác định chúng ta sẽ đi cả đời sao!.”

Triệu Tiểu Chiêu hỏi.

Bọn họ chỉ có 13 tuổi, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cứ quyết định như vậy, có tùy tiện quá hay không!

“Anh xác định!” Ngô Du rất kiên định.

Nhưng cô không xác định!

“Còn có một màn cuối của《Sao vậy》, đứa bé diễn là con trai đó! Anh khẳng định chúng ta sẽ có con trai như vậy sao?” Triệu Tiểu Chiêu lại hỏi.

Nói đến con trai, Ngô Du lại nghĩ tới thằng nhóc thú vị Ngô Ái kia, trong lòng của anh dâng lên một trận không thoải mái, vẫn là sinh con gái tốt hơn.

“Anh là người chế tác, sợ cái gì? Cuối cùng đổi thành con gái thì thế nào!” Ngô Du rất vô lại trả lời.

Triệu Tiểu Chiêu im lặng, đến lúc đó, anh đợi bị phun nước miếng đi!

Thanks cho D nhé, bỏ 1 giây nhấn thanks để ủng hộ D có động lực edit nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 37

Edit:

Lịch chiếu của phim《 Sao vậy 》để cho một đám fan mê mẩn phim vô cùng thất vọng. Mặc dù bọn họ kêu la không nên thay đổi tác phẩm của họ, nhưng trong lòng vẫn đang mong đợi nhân vật ở bên trong phim 《 Sao vậy 》 bước từ trong giấy ra cuộc sống ngoài đời, bây giờ làm thành như vậy, muốn 《 Sao vậy 》 kéo dài đến 8 năm, 10 năm, đám fans hâm mộ thờ dài nói: Chẳng lẽ muốn như 《 Hóa Ảnh 》, chờ họ đã có cháu mới chiếu kết cục cho bọn họ xem

Mọi người đang thờ dài bộ phim《 Sao vậy 》 muốn thay đổi lịch quay tiếp, thì đã quan tâm rất cuộc nguyên nhân gì phải kéo dài tập cuối phim《 Sao vậy 》.

Oa Thiều rất ít xuất hiện, chẳng qua cười cười nói, chuyện đã có nguyên nhân, anh ấy tôn trọng hành vi củ người làm phim

Khác với Oa Thiều ra mặt lên tiếng, nhân vật nữ chính An Hiên vẫn không có lộ diện, có người biết chuyện vạch trần bí mật bên trong, vì An Hiên mất thấy diễn viên nhỏ tuổi đã đoạt danh tiếng của cô ta, cố ý tìm người khiến người ta ghét bỏ diễn viên nhỏ, nhưng cô bé diễn viên nhỏ tuổi này và người làm phim có giao tình sâu đậm, nói gần nói xa còn có chút quan hệ thân thích, đương nhiên người ta sẽ giúp đỡ diễn viên nhỏ tuổi đó.

Còn chưa quay phần cuối phim《 sao vậy 》 thì đã đổi diễn viên đi rồi, vì bổ sung lịch trình cho diễn viên nhỏ, còn lập tức tuyên bố muốn đi Thailand quay phim《 câu chuyện mới tính đầu 》.

Những người biết chuyện đều bình luận xom xả, phía dưới có rất nhiều bài viết.

Cà Chua Gia Gia: Cố ý tìm người khiến người ta ghét bỏ diễn viên nhỏ, cầu chân tướng, cầu yêu sách, chuyện cụ thể thế nào a!

Lần này phía dưới bài viết lập tức có theo rất nhiều bình luận, tỏ vẻ muốn lâu chủ giải thích rõ ràng.

Người biết chuyện cũng lập tức phản hồi: Diễn viên nhỏ tên là Triệu Tiểu Chiêu, là học sinh mới của trường Nhất trung của thành phố, An Hiên cố ý mua người tới trường học chọi trứng gà vào người Triệu Tiểu Chiêu, còn rải lời đồn vu hãm Triệu Tiểu Chiêu được doanh nhân bao nuôi, bây giờ Triệu Tiểu Chiêu đã thừa An Hiên với toà án nhân dân về tội “Cố ý vu hãm tội và tổn thương người khác”, toà án nhân dân thành phố đã lập án điều tra!

Bình luận này vừa xuất hiện, lúc này số lượng bình luận tăng vọt.

An Hiên cũng có rất nhiều người hâm mộ, dù sao người ta thành danh rất sớm!

Thấy được bình luận này, phản hồi lại lời lẽ bên trong rất sắc bén nhục mạ người phía trên, đương nhiên cũng có một đám fans nhỏ hâm mộ Triệu Tiểu Chiêu, mặc dù thừa thốt, nhưng mà cũng rất bảo vệ. Hai phe chống lại, khó phân cao thấp.

Thăng đến một bạn trên mạng gọi “Bị thương Sayuri “ trên mạng xuất hiện, mới khiến ván này hoàn toàn thay đổi.

“Bị thương Sayuri”: Tôi cũng bất ngờ về An Hiên. Nhưng người người trước sau hai mặt, giả nhân giả nghĩa làm ra vẻ thân thiện vui vẻ, quan trọng nhất là cô ta có chứng chân thối.

Bên dưới bình luận còn kèm theo bệnh án, bên trên cuốn vở được viết theo thể chữ rồng bay phượng múa.

Tinh Linh cổ quái: Phía trên này ghi gì, xem không hiểu, cầu phiên dịch.

Bác sĩ nhân từ: Tôi có 30 năm kinh nghiệm trong y học đảm bảo bệnh án phía trên viết người bệnh quả thật có chứng đồ nhiều mồ hôi lòng bàn chân, dễ dàng sinh sôi bệnh khuẩn, sẽ phát mùi khác thường.

Lúc này “Bị thương Sayuri” lại gửi thêm một bài viết: An Hiên có hành vi bạo lực, nếu không hài lòng, sẽ đánh người trợ lý hả giận, ‘hình minh hoạ’ bằng chứng.

Ay ôi!!! Này, sự bất ngờ này thật đủ kinh sợ đấy.

Theo độ hot của bình luận này bạo tăng, một loạt bài viết “Nữ minh tinh Đài Loan, An Hiên có chân thối” “Tiên Kiếm - Kiều Nguyệt Như có chứng bạo lực “ “An Hiên bởi vì ghen ghét diễn viên diễn tốt hơn cô ta, muốn người chọi trứng thối”. . . , tin tức đã lan tràn ở trên mạng, lần lượt tăng lên top mười tìm kiếm baidu.

Mấy ngày nay, hoạt động của đoàn ekip《 sao vậy 》 đã thay đổi.

Đoàn ekip《 Sao vậy 》 quả thật sáng suốt, nếu để cho người này diễn vai nữ chủ đáng yêu xinh đẹp của chúng ta, quả thực hủy tác phẩm của người ta mà, lòng đau như cắt!

Oa Thiều của chúng ta chịu khổ, muốn đóng cặp với người phụ nữ ác độc này, may mắn chuyện không thành, bằng không thì tôi sợ Oa Thiều của chúng ta buổi tối sẽ ngủ không yên rồi!

Nếu như vậy, kỳ thật lại để cho diễn viên nhỏ diễn đến lớn lên, rất tốt, tránh khỏi đến lúc đó khuôn mặt đổi để đổi lại, tôi sẽ mất cảm giác mất.

Mặc dù thời gian quay phim dài, nhưng vì thành ý nhà làm phim, tôi cũng có thể chờ đợi!

Theo hướng gió trên mạng thay đổi, cuộc sống của Triệu Tiểu Chiêu vẫn theo khuôn phép cũ mà tiến hành. Chuyện bên này Ngô Du đã xử lý không sai biệt lắm, lại trở về Mĩ Quốc, tiếp tục việc học của mình. La Kiến Lan đưa bà ngoại đi bệnh viện kiểm tra, kết quả kiểm tra và dự đoán của Triệu Tiểu Chiêu không khác nhau mấy, ung thư dạ dày giai đoạn đầu đầu, bác sĩ nói, may mắn kịp thời phát hiện, sau khi phẫu thuật, chỉ cần kiểm tra định kỳ, sẽ không còn phát tác nữa.

Điều này làm cho một nhà La Kiến Lan nhẹ nhàng thở ra, sau đó chính là khâu chiêng gỗ trống chuẩn bị, lại để cho bà ngoại nằm viện trị liệu.

Bà ngoại giải phẫu rất thành công, ở nửa tháng sau, thì về nhà nghỉ ngơi.

Theo thời tiết ngày càng lạnh, rất nhanh đã vượt qua thi cuối kỳ, Triệu Tiểu Chiêu vẫn dùng thành tích đệ nhất toàn trường trên nửa học kỳ, ở nhà với bà ngoại vài ngày, cô cùng với đoàn ekip đến Thailand để quay phim《 Câu chuyện mới tình đầu》.

Lúc này Thailand vẫn rất oi bức, Triệu Tiểu Chiêu từ trên máy bay xuống, bên ngoài kéo tới từng sóng nhiệt, làm cho cô cảm thấy có chút không khỏe. Tay kia cầm quạt, quạt vài cái, theo dòng người đi ra sân bay.

Ngô Du ở bên ngoài sân bay đợi cô, thấy bóng người của cô, thì bước lên nghênh đón, một tay giúp cô cầm hành lý, một tay kia tự nhiên dắt tay của cô.

“Bà ngoại em thế nào?” Ngô Du hỏi.

“Đã khôi phục rất tốt, còn phải cảm ơn anh giúp đỡ liên lạc với tiến sĩ Kim.” Triệu Tiểu Chiêu có chút nghiêng đầu, nhìn về phía Ngô Du bị kính râm to như vậy ngăn trở nửa khuôn mặt.

“Em muốn cảm ơn anh như thế nào?” Ngô Du có chút cúi người, nhìn tới bả vai Triệu Tiểu Chiêu nói, “Em vẫn lùn như vậy, không cao được chút nào!”

Triệu Tiểu Chiêu trừng mắt anh một cái: “Em cũng cao rồi, được không, là anh lại cao lớn thêm, anh có 1m8 chứ nhiều.”

Ngô Du cười cười: “1m85, anh thường xuyên chơi bóng rổ, tranh thủ cao đến 1m90.”

“Anh muốn trở thành hươu cao cổ sao.” Triệu Tiểu Chiêu từ chối cho ý kiến.

“Không thích anh cao, có phải vì em quá thấp hay không?” Ngô Du duỗi bàn tay lớn ra, vừa vịn vào vai Triệu Tiểu Chiêu.

“Không, em cảm thấy em cao như vậy là vừa rồi, bây giờ em 1m65, lại cao thêm 2-3 cm, là vừa.” Triệu Tiểu Chiêu lắc đầu, muốn vứt bỏ móng vuốt trên đầu.

Ngô Du cũng không làm khó cô, sờ soạng vài cái thì dời đi.

“Em sắp thi cấp ba rồi, cấp 3 có muốn đến Mĩ học hay không?”

Triệu Tiểu Chiêu lắc đầu: “Em cảm thấy học ở trong nước rất tốt.”

“Ừm.” Ngô Du nghe cô trả lời hơi có chút mất mát, anh ngược lại rất hi vọng Triệu Tiểu Chiêu đến Mĩ học, như vậy hai người có bạn.

Hai người nói chuyện một hồi lâu, xe bảo mẫu đã tới chạy đến studio.

Studio, Đan Đạo đã đến.

Phòng chụp ảnh cũng đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần đến đã có thể bắt đầu quay chụp rồi.

Bởi vì thời gian khẩn trương, chỉ có không đến thời gian một tháng, cho nên buổi chiều mọi người cử hành nghi thức khởi động máy thì tiến vào giai đoạn chính thức quay.

Ngay từ đầu, nhân vật nữ chính Tiểu Thủy là một cô gái xấu xí, cô thích cây cỏ trong trường học, sau đó cùng một đám bạn bè khuê mật làm rất nhiều việc ngốc nghếch, cuối cùng Tiểu Thủy chậm rãi lớn lên lột xác thành một cô nương xinh đẹp, lại cho rằng nam sinh cô đau khổ theo đuổi căn bản không thích cô, cô khóc đứt gan đứt ruột, sau đó rời đi, kỳ thật, đứa bé trai kia cũng sớm đã bị sự cố chấp lại lương thiện của cô gái hấp dẫn, cũng thích cô.

Mấy năm sau, hai người đã trưởng thành, một lần ngoài ý muốn bất ngờ gặp gỡ, cuối cùng người có tình sẽ thành thân thuộc!

Triệu Tiểu Chiêu rất thích câu chuyện này, cho nên diễn rất để ý, về phần Ngô Du hơn phân nửa diễn xuất chỉ cần giữ vững dáng vẻ soái ca của mình, đáng yêu là được rồi, đến cảnh cuối cùng, trong tay kia đang cầm một bó hoa hồng trắng, nhìn Tiểu Thủy cười nói vui vẻ bên một nam sinh khác, hơn nữa còn là bạn thân của anh, thâm tình trong ánh mắt buồn bã che giấu, quả thực diễn rất sắc sảo, người xem nhìn thấy cảm thấy trái tim đều đau!

Lúc này, quay phim bởi vì không có lo lắng về diễn viên, mọi người muốn vội vàng về nhà ăn mừng năm mới, cũng đều phối hợp mười phần, hai nhân vật chính Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du diễn không có bị bất bẻ, rất nhanh đã hoàn thành quay phim, sớm định ra kế hoạch 30 ngày, vậy mà xong trước 10

ngày rồi.

Mọi người đến ngày cuối cùng giao thừa cùng cũng xong việc, cùng nhau ăn một bữa tiệc, thì tự mình ngồi máy bay về nhà.

Triệu Tiểu Chiêu và Ngô Du trực tiếp về với ông bà.

Triệu Tiểu Chiêu quanh năm suốt tháng đi diễn lâu lâu mới trở về một chuyến, nhưng cảm tình của cô với người nhà cũng rất nồng hậu, dù sao kiếp trước cô luôn sống trong nhà một mình đến tốt nghiệp trung học.

Ngô Du đưa Triệu Tiểu Chiêu đến nhà an toàn, thì ngồi xe đi nội thành. Từ khi mẹ anh và cha của anh ly hôn, anh lấy danh nghĩa của mẹ mua một căn nhà ở nội thành. Thân thể mẹ anh đã tốt lên rất nhiều, không còn đáng lo, bởi vì không thích ăn mừng năm mới bên Mĩ, cảm thấy không có cảm giác, cho nên hàng năm anh đều về với ông bà ở một thời gian ngắn.

Lúc Ngô Du về đến nhà, trời đã tối đen.

Chân trời có rất nhiều pháo hoa lộng lẫy nhiều màu được bắn lên. Ngô Du gõ cửa phòng, trong phòng vang lên tiếng bước chân, sau đó một người phụ nữ khuôn mặt tươi cười mặc tạp dề mở cửa cho anh.

Anh nhìn bà cười: “Mẹ, con chết đói rồi, mẹ đã nấu cơm tất niên chưa?”

Người phụ nữ hai tay xoa xoa tạp dề, nụ cười sáng lạn trên mặt giống như pháo hoa trên bầu trời: “Tốt rồi, tốt rồi, chỉ còn chờ con, mau vào, đi rửa tay, mẹ làm cho con rất nhiều món ngon đấy.”

Ngô Du đi vào phòng, nhìn ngọn đèn ấm áp, còn có mùi thơm trên bàn thức ăn tỏa ra bốn phía, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Nói tới Triệu Tiểu Chiêu sau khi về đến nhà, thì thấy trong nhà mình rất nhiều người, được đặt 4 bàn, người đến người đi, rất náo nhiệt.

Cô cảm thấy hành lý vẫn còn ngấy người, thì có một người dì cô đã quên tên trở lại giúp cô cầm hành lý, vô cùng thân thiết mà nói với cô: “Tiểu Chiêu đã trở về rồi, nhanh đi rửa tay, còn có một bàn không có dọn lên đâu, con ngồi đó trước đi.”

Triệu Tiểu Chiêu vội vàng cự tuyệt đi ấy, nói: “Dì để con cầm được rồi, dì vội thì đi trước, con dọn đồ, dọn lát nữa tới dùng cơm.”

“Ai ôi!!!, con bé này lại hiểu chuyện như vậy, được được, con đi vào trước, dì đi mời người khác.” Dì ấy khen Triệu Tiểu Chiêu một hồi, thì đi vào buồng trong tiếp khách.

Triệu Tiểu Chiêu chào hỏi một vài người, quẹo vào trong phòng, lên lầu hai, đi vào trong phòng của mình, lúc này mới yên tâm tĩnh lại.

Được yên tĩnh, cô nhắm mắt lại, vốn chỉ muốn nằm nghỉ một chút, nhưng thật sự quá mệt mỏi, cứ như vậy ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 38

Edit: ๖๓๓๓๓

Beta: Lily_Carlos

Triệu Tiểu Chiêu ngủ không được yên ổn, cảm giác bên tai có âm thanh sột soạt ồn ào không dứt.

Kịch liệt đau nhức khi cô không hề phòng bị đã kích thích thần kinh của cô, đột nhiên cô trợn mắt, một bóng dáng mơ hồ trong khói đen dần đi xa.

Cô sờ lên chỗ bị đau, máu tươi nhuộm đầy bàn tay của cô.

“Cháy rồi! Cháy rồi!” Bên tai cô vang lên tiếng la hét chữa cháy của mọi người, Triệu Tiểu Chiêu che ngực đang không ngừng chảy máu, ngửi được mùi xăng gay mũi, cắn răng lấy điện thoại ra.

Tay cô run rẩy phát hiện điện thoại di động của mình đã bị tháo pin, xem ra hung thủ muốn mạng của cô rồi.

“Nhất định phải đi ra ngoài, bằng không thì không bị chết cháy, cũng muốn bị xông khói chết.” Triệu Tiểu Chiêu lấy khăn quấn chặt lồng ngực của mình, sau đó đỡ mép giường chậm rãi đi ra ngoài.

Nhưng mà căn phòng bị tạt xăng, lửa đang cháy hừng hực, căn bản không chạy ra được.

Chết tiệt!

Mùi thuốc lá tràn ngập, lửa cháy đến lợi hại, ý thức của Triệu Tiểu Chiêu dần dần mơ hồ, cuối cùng triệt để lâm vào bóng tối.

Khi Triệu Tiểu Chiêu... tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở bệnh viện.

“Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu?” La Kiến Lan luôn canh giữ ở bên cạnh Triệu Tiểu Chiêu, thấy Triệu Tiểu Chiêu đã tỉnh, lập tức kinh hỉ chạy đến bên giường Triệu Tiểu Chiêu.

Triệu Tiểu Chiêu nhìn hai mắt La Kiến Lan phấp phồng còn có khuôn mặt sưng vù, cô khàn giọng gọi một tiếng: “Mẹ.”

“Ừm, ừm.” Nước mắt trong hốc mắt La Kiến Lan lăn xuống, bà vội vàng chà lau, lên tiếng nói: “Tại mẹ, đều tại mẹ, mẹ thật là đáng chết, ngày đó chỉ lo lấy đồ đạc và dẫn ngoại ra ngoài, cũng không biết con nằm trong phòng, sớm biết như vậy, sớm biết như vậy... Mẹ thật là đáng chết!”

La Kiến Lan nằm ở đầu giường của Triệu Tiểu Chiêu khóc không thành tiếng, Triệu Tiểu Chiêu thò tay nhẹ nhàng chạm đến đỉnh đầu của La Kiến Lan nói: “Mẹ, không phải con không có việc gì sao!”

La Kiến Lan nghe Triệu Tiểu Chiêu khàn giọng nói: “Đứng đứng, may mắn ông trời phù hộ, lửa lớn như vậy, con không có việc gì, mẹ phải gọi điện thoại cho ba của con, 3 ngày này ông ấy cũng mệt mỏi, nghe con đã tỉnh, nhất định ông ấy sẽ rất cao hứng.”

La Kiến Lan cầm lấy điện thoại vội vàng đi đến bên ngoài phòng bệnh, chỉ chốc lát sau, trong phòng bệnh đầy áp người.

Trogn lúc mơ hồ, giọng nói của La Kiến Lan từ ngoài cửa sổ truyền đến: “Tiểu Chiêu tỉnh, may mắn đã tìm được nhóm máu phù hợp, cảm ơn trời đất, Bỏ Tất phù hộ!”

Nhóm máu!

Triệu Tiểu Chiêu nằm ở trên giường bệnh, vẻ mặt âm đạm.

Ông bà ngoại Triệu Tiểu Chiêu, ông nội bà nội, còn có cậu cả, cậu hai, chú hai, dì nhỏ, một đám người đều đã đến.

Chị họ bị cậu cả đè nặng quỳ gối trước giường của Triệu Tiểu Chiêu.

“Tiểu Chiêu! Đây là chị họ của con gây họa, cũng không biết nó kết bạn với thằng con trai không đứng đắn, bây giờ tốt rồi, một lời không hợp, thì muốn giết người!”

Triệu Tiểu Chiêu nghe có chút phát mộng, gom gắp vài lời liễu hiểu, lúc này mới tính hiểu là chuyện gì xảy ra.

Lúc đầu chị họ quen một người bạn trai, cậu cả rất không thích, ghét bỏ anh ta ở bên ngoài không nói, còn như một tên côn đồ không có công việc đứng đắn, sau đó ép buộc chị họ và anh ta chia tay. Tâm lý của người đàn ông này cũng rất biến thái, anh ta nói, được, nếu như người này anh ta không chiếm được, như vậy người khác cũng đừng muốn lấy được, hơn nữa chị họ quen với anh ta, anh ta cũng lấy ra không ít tiền, trong lòng anh nghĩ nghĩ rất không đáng, dứt khoát cầm dao muốn giết chết chị họ.

Hôm nay Triệu Tiểu Chiêu cũng không may! Cô trước một bước lên lầu, người đàn ông đó thừa dịp người nhà bận rộn xử lý tiệc rượu thì lấy cây dao lên lầu, mà chị họ bởi vì uống chút rượu cho nên cũng lên lầu nghĩ muốn nằm một hồi. Sau đó đi đến căn phòng của Triệu Tiểu Chiêu bật đèn, nhìn Triệu Tiểu Chiêu ngủ trên giường, thì tắt đèn đi đến thư phòng ngủ.

Mà người đàn ông dưới lầu, nhìn thấy phòng của Triệu Tiểu Chiêu tắt đèn, thì cho rằng chị họ đang ngủ trong phòng phòng này rồi, sau đó lấy dao lên lầu, trong bóng đêm, một dao đâm vào bụng Triệu Tiểu Chiêu, sau đó lại rút xăng, hủy thi diệt tích.

Cũng may Triệu Tiểu Chiêu bởi vì 7 năm qua được Ngô Du điều dưỡng, thể chất đặc thù, cho nên mới không có bị chết cháy, nếu đổi lại người, đã sớm biến thành than đen rồi.

Triệu Tiểu Chiêu hiểu chính mình bị tai bay vạ gió, tâm tình rất bất đắc dĩ, cô khoát tay áo nói: “Không có việc gì, chị họ đứng lên đi, dù sao con cũng không có trở ngại, sau này chị họ cần thận quen bạn là được.”

Chị họ nhìn Triệu Tiểu Chiêu không có tức giận, trong lòng cảm kích. Mấy ngày nay cô ta luôn lo sợ bất an, bởi vì nhà của Triệu Tiểu Chiêu trong một đám thân thích quả thật rất có quyền thế, một nhà di nhỏ lại chỉ có một đứa con gái là Triệu Tiểu Chiêu, luôn yêu thương cưng chiều, mấy ngày nay Triệu Tiểu Chiêu hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường, cô ta bị bao nhiêu người mắng và chàm chọc, ánh mắt di nhỏ nhìn cô ta hận không thể ăn tươi cô, ba mẹ cô ta càng mỗi ngày nắm lấy lỗi tai cô ta mắng, cô ta cũng chỉ chịu đựng mọi thứ!

“Ừm.” La Yên lau nước mắt, cúi đầu đứng lên.

Một bên vợ cậu cả cầm tay La Đại Bảo, hung hăng chọc chọc đầu La Yên nói: “May mắn em gái của con thiện tâm không cùng người so đo, sau này nhìn con còn như vậy nữa không!”

Vợ cậu hai ôm một bé gái nửa tuổi giải vây cho La Yên: “Đại tẩu, Yên Yên cũng không phải cố ý, mấy ngày nay con bé cũng rất hối hận, chị bớt tranh

cãi đi.”

Vợ cậu cả nhéo nhéo lỗ tai La Yến mấy cái, mới tỉnh hả giận.

Một đám người ong ong làm cho đầu Triệu Tiểu Chiêu chóng váng, y tá đến mấy lần, lúc này mới đuổi một đám người ra ngoài, Triệu Tiểu Chiêu xoa xoa trán chua xót, nhìn một phòng đầy hoa quả sữa bò. . . , quả an ủi, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Người khác cho rằng cô hôn mê ba ngày ba đêm, lại không có ai biết kỳ thật cô đang ở trong mộng qua ba mươi năm.

Cuối cùng cô đã hiểu, rốt cuộc kiếp trước cô đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra là thế!

Ở kiếp trước, sau khi tốt nghiệp đại học, cô cũng như người khác tìm công việc, trong gương ngừng đã tìm được công việc đầu tiên. Cô làm thiết kế, trong phòng trang hoàng thiết kế. Mà sự phụ của cô là Ngô Du, khi đó Ngô Du không ngờ được như bây giờ, anh đen sạm mập mạp, làn da thậm chí còn có thời kỳ trưởng thành lưu lại dấu vết mụn đậu, duy nhất có thể được xưng tụng tốt nhất, chính là thân cao lớn.

Tính cách của Ngô Du rất tốt, cũng rất có năng lực, bởi vì anh làm việc đánh liều một thời gian, cho nên có một chút khách hàng sẽ cho anh tư đơn, một ít nho nhỏ, anh sẽ cho cô làm, để cô kiếm chút đỉnh tiền, hơn nữa cũng rất trọng tâm mà cho cô ý kiến.

Khi đó quan hệ giữa cô và Ngô Du, có lẽ vừa là thầy vừa là bạn.

Anh rất chiều cô, khi đó cô vừa mới đi ra độc lập, thuê phòng ở, lại không có bao nhiêu tiền, cho nên thường xuyên không ăn điểm tâm, nhịn ăn để bớt mấy đồng tiền. Vì vậy mỗi ngày anh đều mang bữa sáng cho cô, hơn nữa thay đổi món ăn không bao giờ giống nhau.

Có đôi khi cô cũng mang theo điểm tâm trong nhà cho anh làm quà đáp lễ, anh cũng cười mỉm tiếp nhận.

Lúc sinh nhật cô, anh dẫn cô đi chơi công viên, đây là trong lúc vô tình cô nói, mình chưa từng đi công viên chơi, anh đã ghi tạc trong lòng. Trong ngày sinh nhật của cô, cho cô một kinh hỉ.

Anh thật sự rất tốt với cô, lại không có chút cảm giác áp bách nào, trong lòng cô rất là cảm động, gần như trong đó cô nảy sinh tình cảm với anh nhưng không phải tình bạn, nhưng để cho cô nói ra miệng, cô lại cảm thấy vô cùng không có ý tứ.

Cô có một đồng nghiệp tên là Tiểu Trương, nói với cô rằng, một người đàn ông tốt với một người phụ nữ như vậy, tuyệt đối không đơn giản là tình hữu nghị, Ngô Du khẳng định có ý tứ với cô!

Trong sự cố động của tiểu Trương, cuối cùng cô quyết định tỏ tình với Ngô Du, lại không nghĩ rằng trong ngày hôm đó, cô gặp lại thanh mai trúc mã của mình—— Bạch Minh Lam!

Thiếu niên kia vẫn không nhiễm khói lửa trần gian, khi anh ta mặc một thân âu phục màu đen, nở nụ cười mê người, anh đứng ở trước mặt cô cười nói: “Cô gái nhỏ, rốt cuộc tìm được em rồi, làm bạn gái của anh nhé!”

Cô, Triệu Tiểu Chiêu, bị bề ngoài hoa lệ ấy mê hoặc thần chí.

Cô bị anh ta kéo vào trong ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ có lực của anh, cô giống như nằm mơ, mối tình đầu yêu say đắm khi còn bé như đám chồi dài ra, lan tràn toàn thân.

Cô được anh dẫn vào trong xe, xe này cũng giống như con người của anh, đầy hoa lệ, cô hốt hoảng, thoáng như trong mộng.

“Cô bé, em không nhớ anh sao?” Bạch Minh Lam thật có thể nói là cao thủ tán gái, mọi cử động dặt lòng của phụ nữ, cô nhìn nụ cười hoàn mỹ nơi khóe miệng của anh ta, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất buồn nôn, quá già, quá làm ra vẻ!

Cô trải qua rung động ngắn ngủn, từ chấp niệm khi còn bé phục hồi tinh thần, trong ánh đèn màu lam cô nhớ đến Ngô Du, nụ cười chân thành tha thiết chất phác của anh.

Ngô Du!

Vẫn là tên gốc mập mạp kia, càng làm cho cô thích!

“Dừng xe!” Lúc đó cô gần như hét lên!

“Ý của em là?”

“Tôi không muốn, tôi đã có người yêu.”

Lúc đó cô trả lời như vậy, nhưng hiển nhiên, mấy năm này sự nghiệp hay trên mặt cảm tình Bạch Minh Lam rất thành công, cũng sớm làm cho người ta nghe không được người khác cự tuyệt, anh ta cường chế hành động của cô, kéo cô tới khách sạn...

Sau đó, Bạch Minh Lam ưu nhã tháo nút áo trắng, nói với cô: Em là tiệc nuôi duy nhất đời này của anh, nếu như không gặp được em, cả đời này anh sẽ bởi vì tiếc nuôi này mà không cách nào tiêu tan, cho nên, Triệu Tiểu Chiêu, có lẽ em có thể để cho anh tiêu tan tiếc nuôi mà cảm thấy kiêu ngạo, bởi vì em là một người duy nhất trở thành người anh cảm thấy tiếc nuôi.

Đương nhiên, từ nay về sau, em cũng không còn là tiếc nuôi của tôi! Bởi vì, tôi đã làm người đàn ông đầu tiên của em!

Trong ba mươi năm này cô vẫn không thể quên anh ta, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy buồn nôn.

Sau đó đáng sợ hơn là, cô phát hiện mình mang thai!

Cô không muốn lưu lại đứa bé này, bởi vì đứa bé này không được chờ mong!

Đến bệnh viện, bác sĩ để cô lấy máu xét nghiệm, sau đó nói cho cô biết: Cô là máu rh âm tính, đồng thời có thể chất miễn cảm nghiêm trọng, bởi vì thể chất miễn cảm cho nên kháng thể sinh ra tốc độ vô cùng nhanh chóng, có lẽ cả đời này cô chỉ có thể mang thai một lần, lần thứ hai mang thai bởi vì lượng kháng thể lớn, em bé trong cơ thể có tỷ lệ 99% không giữ được!

Có muốn phá bỏ đứa bé này không, phải thận trọng cân nhắc!

Khi đó cô nghe được tin tức này, cảm thấy trời muốn sụp đổ xuống!

Sao những chuyện bất hạnh đều xảy ra ở trên người của cô.

Bạch Minh Lam, vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn xuất hiện vào lúc này, khi còn bé cô thích anh ta như vậy, anh ta lại chán ghét cô. Bây giờ, rõ ràng cô đã có người mình yêu, anh ta lại muốn tới phá hư nhân duyên của cô!

Vì sao? Vì sao?

Khi cô tức giận đi tìm Bạch Minh Lam, lại được cho biết, anh ta đã xuất ngoại.

Về mặt của cô uể oải, chẳng có mục đích đi trên đường cái, ở cuối ngọn đèn dầu hết thời đăng kia, cô nhìn thấy người đàn ông mập mạp ngây ngốc kia.

Cô đi đến trước mặt anh, ngửa đầu hỏi: “Ngô Du, tôi mang thai, anh có thể lấy tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 39

Edit: ๖๖๖

Beta: Lily_Carlos

Nơi cuối đường, tâm tình Ngô Du như đời người trăm vị, ngọt bùi cay đắng thoáng cái toàn bộ xông lên đầu, khóe mắt anh chua xót, cổ họng có cảm giác ngọt tỉnh.

Anh rất muốn giận dữ hỏi Triệu Tiểu Chiêu: Em cho rằng tôi coi tiền như rác sao, dựa vào cái gì bụng lớn rồi em hỏi tôi có thể cưới em hay không? Triệu Tiểu Chiêu, em dựa vào cái gì, muốn tôi đáp ứng em!

Nhưng nhìn bộ dáng chật vật của Triệu Tiểu Chiêu, dáng vẻ cô đơn đáng thương giống như bị thế giới vứt bỏ, đáy lòng của anh ê ẩm, thật lâu sau, anh mở miệng: “Triệu Tiểu Chiêu, kết hôn với anh.”

Vì vậy, tất cả đều giản lược, tổ chức hôn lễ đơn giản ở nông thôn.

Bởi vì đơn giản, người nhà mẹ đẻ Triệu Tiểu Chiêu rất không hài lòng, nói như thế nào, cả đời con gái chỉ có một lần hôn lễ sao có thể đơn giản như vậy, chính là sau khi kết hôn một thời gian rất dài, Triệu Vinh Quốc và La Kiến Lan cũng luôn nói thầm, hôn lễ này tổ chức gấp rút, ủy khuất Triệu Tiểu Chiêu.

Kết hôn nửa năm sau, Triệu Tiểu Chiêu sinh ra một đứa trai, cũng chính là Ngô Ái.

Lại qua nửa năm, Ngô Du từ một lần đi công tác dài đến ba tháng trở về, giống như một người hoàn toàn thay đổi.

Chẳng những hình tượng từ vừa đen lại xấu mập mạp biến thành bộ dáng đẹp trai, khí chất cũng trở nên khác nhau, người đàn ông vốn ôn hòa ngại ngùng trở nên khí phách lại ngang ngược, việc buôn bán, văn phòng tư, theo trong nhà điều kiện càng ngày càng tốt, Ngô Du cũng càng ngày càng lạnh nhạt với

cô.

Vốn Triệu Tiểu Chiêu cũng bởi vì mắc nợ Ngô Du mà cố ý tránh né Ngô Du, từ ngày Ngô Du càng ưu tú, cô càng cảm thấy xấu hổ, nếu không phải bởi vì Ngô Ái, cô sợ là đã sớm kiên trì không nổi nữa.

Một năm rồi lại một năm.

Cô bị chứng u buồn càng nghiêm trọng.

Uống thuốc rất nhiều, lại như cũ không khỏe, lúc con trai tốt nghiệp đại học, nhìn Ngô Ái đội mũ học sĩ, mỉm cười đứng dưới ánh nắng mặt trời, Triệu Tiểu Chiêu nghĩ thầm.

Đúng thời điểm giải thoát rồi.

Cô nằm trong bồn tắm lớn, cắt vớ cổ tay của mình, nhìn máu tươi nhuộm hồng cả ao nước, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Khi đó Ngô Du đang mở một cuộc hội nghị quốc tế rất quan trọng, khi đó tìm anh giống như bị đao nhọn hung hăng đâm đến đau đớn, kịch liệt hoảng hốt, để cho anh vứt bỏ hội nghị chỉ bắt đầu một nửa liền bước ra phòng họp, điên cuồng gọi điện thoại cho Triệu Tiểu Chiêu.

Anh cũng không nhớ rõ gọi bao nhiêu lần, có lẽ là 50, có lẽ là 100, đợi đến lúc anh lái xe về đến nhà, mở cửa lớn, lớn tiếng gọi tên gần như nửa thế kỷ anh chưa từng kêu.

“Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu, Triệu Tiểu Chiêu”

Khi anh mở ra cửa phòng tắm, thấy một mảnh đỏ tươi, một người đàn ông như anh cũng choáng váng, suýt nữa ngã xuống đất, hôn mê.

Anh cắn chặt răng, khuôn mặt tái nhợt, từ trong bồn tắm lạnh buốt ẵm Triệu Tiểu Chiêu ra.

Tay anh run rẩy, thăm dò hơi thở của cô.

Một giây, hai giây, ba giây.

Từ đầu đến cuối vẫn không có hô hấp.

Tim của anh giống như hô hấp của cô ngừng đập.

Anh ôm lấy cô, lách mình tiến nhập một nơi khác.

Đây là bí mật của anh, mấy năm trước trong một lần đấu giá đồ cổ anh mua được một miếng Cổ Ngọc, sau đó có được một cái tùy thân không gian. Mấy năm này anh dựa vào không gian lập nghiệp, bên ngoài anh kinh doanh buôn bán, cũng không quên đào tạo không gian của mình.

Cho nên một mảnh thiên địa bây giờ là chim hót hoa nở, phong cảnh xinh đẹp.

Anh đặt cô ở trên đồng cỏ, một lần lại một lần cho trái tim cô sống lại.

“Ông trời, cứu em ấy, cứu em ấy đi, nếu như có thể làm cho em ấy sống lại, bất tôi trả giá gì tôi cũng nguyện ý, dù là tính mạng của mình.”

Không gian giống như có Linh khí, nghe được chủ nhân hò hét, Linh khí dồi dào chui vào trong cơ thể Triệu Tiểu Chiêu, mà theo càng ngày càng nhiều Linh khí biến mất trong cơ thể Triệu Tiểu Chiêu, sinh linh trong không gian đã biến mất.

“Khụ khụ!”

Cuối cùng, Triệu Tiểu Chiêu đã có sinh mệnh đặc thù.

Ngô Du ngã ngồi nhìn chằm chằm vào chỗ Triệu Tiểu Chiêu đang nằm, gào khóc.

Đồ bỏ đi, Ngô Du, nếu như không có Triệu Tiểu Chiêu, anh ở đây cũng giống như đồ bỏ đi!

Tâm tình của Ngô Du bởi vì Triệu Tiểu Chiêu “chết đi” nhận lấy xúc động rất lớn, nhưng bởi vì Linh khí trong không gian sử dụng quá độ, lại để cho tâm thần Ngô Du cũng nhận tổn thương rất lớn.

Cho nên trong lúc anh còn không có suy nghĩ cẩn thận, chức năng cơ thể ngày càng sa sút, cho đến cuối cùng thuốc và kim châm cứu không kịp trị, một người tráng niên chính trực đã quy thiên.

Sau khi Triệu Tiểu Chiêu khôi phục, giữa lúc mông lung cũng biết Ngô Du cứu được cô, cho nên trong lòng cô cảm kích Ngô Du càng sâu, năm đó bởi vì xấu hổ và tự ti mà chôn sâu ái mộ cũng lần nữa nảy mầm ngoi đầu lên, dưới đáy lòng cô yên lặng nói, ông trời cho cô sống lại một lần nữa, lúc này đây cô sẽ càng cố gắng, đối xử thật tốt với anh, cũng làm cho anh càng yêu cô hơn.

Đáng tiếc, cuộc đời luôn bị kịch như thế, lúc hai người qua nửa đời người, cuối cùng tình ngộ muốn yêu nhau, lại khó có cơ hội.

Triệu Tiểu Chiêu canh giữ ở trước giường bệnh của Ngô Du, cô nhẹ nhàng nói một câu với Ngô Du.

“Cảm ơn, cảm ơn anh đã yêu em nhiều như thế.”

Từ Ngô Du đi rồi, Triệu Tiểu Chiêu bắt đầu cố gắng còn sống, bởi vì mạng này là do Ngô Du cứu trở về.

Nửa đời sau của cô trôi qua rất phong phú, giúp đỡ công ty của Ngô Du vượt qua khủng hoảng kinh tế, thì giao toàn quyền cho Ngô Ái, sau đó ở tuổi đã lớn cô rời đi vẽ tranh, cũng coi như có chỗ phát triển nhỏ, mỗi lần mở triển lãm tranh, đều có thể có thu nhập xa xỉ, coi như ở ngoại quốc cũng có chút danh tiếng.

Những năm sau đó, Triệu Tiểu Chiêu không thiếu người theo đuổi, lại bị cô quả quyết cự tuyệt, cô nói: “Cô chịu ân huệ hai đời của Ngô Du, cho nên hai đời này cũng chỉ có thể sống vì anh.”

Đợi đến tuổi cô già đi, đi không được nữa, cô trở về nông thôn, ở khu nhà cũ (tổ tiên để lại) của Ngô Du dưỡng lão, nằm phơi nắng, dựa vào trí nhớ trong đầu, vẽ bức tranh hai người, vẽ một bức tranh gia đình.

Chẳng qua Ngô Ái thẳng nhóc ngu ngốc này, không biết có phải bởi vì ảnh hưởng cô và Ngô Du hay không, lại để cho nó rất sợ hãi với hôn nhân, đến lúc cô nhắm mắt buông tay, vẫn không có kết hôn.

Có lẽ đó là tiếc nuối duy nhất trong nửa đời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chương 40

Edit: Du_{ka}

Beta: Lily_Carlos

Triệu Tiểu Chiêu nhớ lại kiếp trước kiếp này, trong lòng còn có áy náy với Ngô Du, về mặt không khỏi ôn dịu dàng với anh hơn.

Ngô Du cũng cảm thấy Triệu Tiểu Chiêu đối xử với anh thay đổi rất nhỏ, lại nghĩ bởi vì mình gần đây cẩn thận chăm sóc cô nên cảm động.

Triệu Tiểu Chiêu cũng không có nói gì với Ngô Du, chẳng qua trên hành động càng thêm tốt với Ngô Du.

Cứ như vậy, thời gian dịu dàng giữa hai người như dòng chảy, rất nhanh Triệu Tiểu Chiêu khôi phục xuất viện, lại từ mùa đông đi vào ngày mùa hè, sau khi oanh oanh liệt liệt thi cấp ba, Triệu Tiểu Chiêu không có lo lắng thi không đậu cấp 3.

“Triệu Tiểu Chiêu, chúng ta kết hôn đi.”

Triệu Tiểu Chiêu nghe lời nói kinh người của Ngô Du lần nữa.

Nhưng Triệu Tiểu Chiêu không có phản đối, cô gật đầu nói: “Được.”

Kiếp trước sai sót rất nhiều chuyện, đời này, cô không muốn lại quanh đi quẩn lại, không muốn cố kỵ dư luận thế tục gì hết, cần gì chứ, đời người ngắn ngủn mấy chục năm, cô thăm nghĩ vì chính mình mà sống.

Ngô Du không nghĩ tới Triệu Tiểu Chiêu đồng ý nhanh gọn như vậy.

Anh nhướn mi hỏi: “Đơn giản như vậy?”

Triệu Tiểu Chiêu lại cười nói: “Chỉ đơn giản như vậy.”

Ngô Du cúi đầu, nhìn vào đáy mắt Triệu Tiểu Chiêu: “Vì sao?”

Triệu Tiểu Chiêu nhón chân lên, kéo đầu Ngô Du xuống, để môi tiến đến bên tai anh nói: “I love you, Ngô Du.”

I love you, Ngô Du.

Gió thổi quét vào mặt, ánh nắng ngày mùa hè chiếu vào khuôn mặt của Ngô Du, đột nhiên ánh mắt của anh tròn to, không thể tin, sau đó môi của anh

giống như vào đóa hoa đón xuân chậm rãi nở rộ thành đóa hoa xinh đẹp.

Triệu Tiểu Chiêu, cuối cùng anh cũng đợi đến lúc em nói những lời này rồi.

Giờ khắc này, anh chết cũng không tiếc rồi. Khúc mắc trong đáy lòng của anh khi bên tai nghe những lời này, đã tan thành mây khói.

Anh nói: “Triệu Tiểu Chiêu, đời này anh nhất định đối xử thật tốt với em.”

7 năm sau, sân bay Phố Đông, một đàn ông kéo rương hành lý, một tay dắt người phụ nữ bụng lớn đang chậm rãi đi ra sân bay.

“Cha, con ở sân bay, 5 phút nữa sẽ đến.”

Gọi điện thoại đúng là Triệu Tiểu Chiêu, mà người đỡ cô chính là Ngô Du, hai người học đào tạo sâu ở Mỹ xong thì về nước, bởi vì Triệu Tiểu Chiêu cố chấp, muốn đưa bé sinh ra ở trong nước (*quốc gia, quê hương chứ ko phải trong nước kia nhé).

Triệu Tiểu Chiêu cũng không muốn sinh con ở nước ngoài, Quốc tế xanh (thẻ sử dụng cho những người định cư ở nước ngoài) Mỹ kia có ý gì, chúng ta là người Châu Á, vậy thì phải sinh con ở Trung Quốc, đó mới là tổ quốc quê hương thân yêu của mình.

“Ây da, không được, bụng em đau quá.” Triệu Tiểu Chiêu đang đi, đột nhiên bụng bắt đầu phát tác, đi vài bước, còn nghe một tiếng ‘Ầo Ầo’, một vũng nước lớn trực tiếp làm ướt váy của cô.

“Làm sao vậy, làm sao vậy.” Ngô Du sợ tới mức mặt đều xanh rồi.

Triệu Tiểu Chiêu cười cười: “Em bé của chúng ta thật là không chịu thua kém, đợi đến lúc máy bay hạ cánh mới muốn ra.”

“Em, em muốn sinh hả?” Ngô Du buông hành lý, trực tiếp ngồi xổm xuống ôm Triệu Tiểu Chiêu lên, bước nhanh đi ra sân bay.

Triệu Vinh Quốc thấy tình cảnh này cũng là sợ tới mức mặt trắng bệch, lập tức nhả ga, chạy nhanh đến bệnh viện.

Cửa phòng sinh bệnh viện.

Ngô Du chấp tay sau lưng đi tới đi lui.

Tâm tình của anh cũng lay sang cho Triệu Vinh Quốc đều không yên lòng, dứt khoát cũng chấp tay sau lưng cùng nhau đi qua đi lại.

Cuối cùng trong lúc hai người đàn ông chạy Ma-ra-tông tại chỗ, nghênh đón tin tức tốt từ y tá, Triệu Tiểu Chiêu sinh rất thuận lợi, mẫu tử bình an.

5 năm sau.

Trên TV đang chiếu phim 《Câu chuyện mới tình đầu》，bạn nhỏ Ngô đang xem tivi, quyết miệng, cậu đi đến bên cạnh Triệu Tiểu Chiêu đang làm việc tại nhà, rất im lặng hỏi: “Mẹ, mẹ thật sự yêu lão... ba sao?”

Triệu Tiểu Chiêu nhìn con trai mình như ông cụ non, cảm thấy năm đó Tiểu Ái cũng giống như con trai bây giờ, cười cười nói: “Đương nhiên, bằng không thì sao có thể có con chứ?”

Bạn nhỏ Ngô lần nữa bĩu môi, nói thầm: “Phụ nữ thật dễ lừa gạt.”

Triệu Tiểu Chiêu vội vàng phân đấu công việc của mình, mặc kệ tiểu quỷ này, lại không nghĩ rằng tiểu quỷ này tuôn ra một câu: “Mẹ con không muốn tên Ngô Mãn Ái, tên này rất ẻo lả, nếu không con tên là Ngô Ái, tên này rất hay, cùng với Ái Ái, con tra từ điển rồi, cảm thấy chữ này tốt nhất.”

Triệu Tiểu Chiêu hoảng sợ rồi.

Vừa vặn Ngô Du tan tằm về nhà đang mở cửa cũng ngây dại.

Anh đã nói sao anh lại nhìn con của anh không vừa mắt, cảm giác như tiểu quỷ này cũng xuyên qua!

Anh hung hỏ nghiêm mặt, trực tiếp bác bỏ: “Không được, con dẹp ngay tâm tư này đi. Nhóc con, con là do ba sinh, con phải nghe lời của ba.”

Bạn nhỏ Ngô mất hứng.

Cất, ba cho rằng con muốn ba sinh sao, ông trời đáng ghét, chuyện như phim này cũng để cho cậu đụng phải, phi!

Nửa đêm canh ba.

Ngô Du nằm ở trong ngực Triệu Tiểu Chiêu làm nũng.

“Bà xã, chúng ta lại sinh thêm một đứa được không? Thằng nhóc thối này, chính là trở lại đòi nợ đấy.”

“Ông xã, anh cũng biết, chúng ta cũng chỉ có thể có một đứa bé này, anh chỉ có thể nhịn.”

Ngô Du thở dài, một lần nữa nằm lại trong ổ chăn, ôm cơ thể ấm áp của Triệu Tiểu Chiêu.

Mà thôi, bây giờ anh đã rất thỏa mãn, chỉ mong có thể bạch đầu giai lão, ở bên cạnh người phụ nữ mình yêu đến một phút cuối cùng của sinh mệnh.

“Ông xã, hôm nay em có nói ‘em yêu anh’ chưa?”

“Không có.”

“Em nhớ em nói rồi nha.”

“Nói lại lần nữa xem”

“Ông xã, em yêu anh.”

“Bà xã, anh cũng yêu em”

Vừa vặn đi ngang qua cửa phòng của hai người, bạn nhỏ Ngô đi ra ngoài ăn vụng, cả người đều nổi da gà, khóe miệng lại nở nụ cười sáng lạn.

... ..HOÀN.... ..

Bạn đang đọc truyện *Chồng Tôi Mang Theo Không Gian Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.